

БОРИС СТАРЛИНГ МЕСИЯТА

Превод от английски: Ида Даниел, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

*Който пази устата си и езика си, пази
душата си от беди.*

Притчи Соломонови
21:23

Петък, 1 май 1998

Ред видя краката на трупа още от прага на входната врата. Две боси стъпала и два голи прасеца, увиснали неподвижно. Площадката на първия етаж му пречеше да види повече.

Мина през коридора, за малко не настъпи дебела пазарска торба с надпис БАКАЛИЯ ХАРТС. Различи очертанията на пакет кроасани и бутилка портокалов сок.

Мокетът беше тъмнозелен, по-тъмен и по-зелен там, където локва кръв се беше събрала под краката на трупа. Ред изкачи стълбите с поглед право напред. Зърна краката, когато главата му се изравни с четвъртото стъпало. Още пет стъпала, после малка площадка вляво и пак стъпала. Няма да гледа към тялото, докато не може да го види цялото.

Говореше си наум. Трябва да си сигурен, че е на нивото на очите ти, когато го погледнеш за пръв път. Пет стъпала нагоре, бързо затваряш очите, вляво, завой, отваряш очите.

Ред си представяше тялото още преди да го види. Повечето обесвания изглеждат еднакво — очите на трупа изцъклени, ченето увиснало, набъбнал език.

Отвори очи, погледна към тялото и веднага усети, че нещо не е така.

С готовата представа му беше нужна половин секунда, за да разбере какво точно не е така. Светкавично провери наум.

Изцъклени очи. Да.

Увиснала уста. Да.

Набъбнал език.

Няма език.

Няма език.

Ред се приближи. Това, което някога е било уста, сега беше кървава каша. Гъста червенина течеше от пихтията под носа на трупа по брадичката и гърдите, точеше се надолу към торса и се разпръскваше по ребрата.

Толкова много кръв. Сякаш се лееше с литри.

Езикът на мъжа беше отрязан.

Ред прокара ръка през лицето си и затвори очи. Обеззиченият образ се беше запечатал под клепачите му, така че го виждаше и когато не гледаше.

Направи стъпка встрани и отново отвори очи, за да не пропусне нищо. Малка светлинка проблесна някъде в това, което беше останало от устата.

Ред се взря по-отблизо и видя какво е. Парче метал, заклещено между долните зъби и лявата буза. Блестящ метал със закръглен край. Нещо малко.

Лъжица. Лъжичка. Странно.

Вече беше имал случаи, в които убийците бяха пъхали чужди тела в жертвите си, като кухненски прибори например, но почти винаги в други отвори — не и в устата. Присъствието на чужди тела обикновено се свързваше със сексуално насилие. Това тук не приличаше на нападение с такава подбуда. Приличаше на...

Е, Ред не знаеше на какво точно прилича. Там беше проблемът.

Облегна се на стената и отново погледна към тялото. Този път започна от стъпалата нагоре.

Космите на краката, сплътсени от процеждащата се кръв, бяха полепнали за кожата.

Мъжът беше само по долни гащи — сиви боксерки на тъмнокафяви петна — и ръцете му бяха вързани зад гърба. Въжето се беше опнало от врата на трупа към парапета над него.

Ред погледна лицето на мъжа — нямаше начин дори да си представи как е изглеждал като жив.

В стаята отгоре се чу шум. Униформен полицаи излезе на площадката.

— Не е особено красива гледка, а? — Слезе по стълбите и подаде ръка. — Полицай Андрюс.

Ред не си направи труда да се представи.

— Какво имате?

— В момента взимаме отпечатъци. Линеяката трябва да пристигне след няколко минути да прибере тялото и да го закара за аутопсия. Искане първо вие да го видите.

— Някаква следа от езика?

Андрюс поклати глава:

— Ъ-ъ. Нашият човек си го е взел.

— Много лошо — Ред кимна към трупа: — Кой е той?

— Филип Родс. Трийсет и две годишен. Имал е фирма за доставки. Офисът му е бил в сградата на стара пожарна в Гринич. Обслужвал е главно големи служебни банкети. Петима-шестима щатни служители, останалите наемани чрез агенции за почасова работа.

— Кой е намерил тялото?

— Годеницата му — Алисън Бърд. Малко след седем часа сутринта. Закарахме я в Хекфийлд Плейс.

— Как е тя?

— Беше в абсолютна истерия, когато пристигнахме. Полицай Лиза Шоу прави всичко възможно да я успокои.

— Какво? Слага й валиум в чая?

Андрюс се изсмя.

— Нещо подобно. И без това няма как да го вгорчи повече.

Ред се отлепи от стената.

— Бих искал да говоря с Алисън.

— Трябва да сте голям късметлия, ако успеете да измъкнете разумна приказка от нея в момента.

— Тогава ще почакам, докато ми дойде времето.

— Искате ли да огледате още нещо тук?

— Засега не. Но ще се върна по-късно, когато е по-спокойно, и ще разгледам по-внимателно. Нали ще се погрижите жълтите ленти да останат? И сложете полицай на входа поне за двацет и четири часа.

Андрюс кимна:

— Разбира се.

Ред се спусна по стълбите, излезе и мина през полицейската охрана. Десетина съседни все още се навъртаха наоколо. Живот и смърт в големия град. Малко клюки през следващите няколко дни и после всичко бързо ще се забрави. Ред погледна към зяпачите — кой знае дали някой от тях въобще беше виждал Филип Родс приживе.

Огледа се и забеляза, че улицата е почти огледално симетрична. Буквално всички къщи бяха боядисани в бяло или кремаво и всички гордо бяха изпъчили еркерни приземия. Само някоя и друга табела на агенция за недвижими имоти нарушаваше еднообразието на цвят и

материя, като съобщаваше с червено върху черно или зелено върху бяло, че тази или онази собственост е за продан.

Алармата на някаква кола надуваше двутонния си саундтрак и огромен камион-паяк беше блокирал северната посока. Никой не обръщаше и нула внимание нито на едното, нито на другото.

Ред погледна към младия полицай на вратата:

— Пресата появи ли се вече?

— Не, сър.

— Ако се появят, погрижете се да не се доберат до нищо. *Нищо*. Нека си говорят със съседите за каквото си поискат, но за останалото да се обръщат към Скотланд Ярд.

— Да, сър.

Ред се качи на воксхола и на завоя към Фулам Роуд махна благодарствено на таксиметровия шофьор, който му даде път. Готин таксиджия. Невероятно чудо! Може би днешният ден все пак нямаше да е чак толкова лош.

Движението беше задръстено чак до Фулам Бродуей, та и оттатък. Колите пълзяха с по сантиметър напред, червените стоповете блещукаха в гневно отчаяние и колоната се извиваше по пътя като лъскава серпантина от последователно падащи блестящи плочки домино.

Ред изпсува. Пеша щеше да стигне много по-бързо.

Грабна със замах мобилния си телефон и набра пресслужбата на Скотланд Ярд. Повечето му колеги прехвърляха работата с медиите на някой друг, но Ред обичаше да я направлява лично. Ако се налагаше нещо да бъде отразено в печата — а това беше почти задължително при по-особени смъртни случаи — той искаше да контролира кой какво казва, кога и как го казва. Ако се направляват правилно, медиите могат да окажат решаваща помощ за залавянето на убиец. Но ако ги изпуснеш, случва се да пратят престъпника завинаги вдън земя. Колкото и да има право обществеността да знае, тя включва и самия виновник — убиеца. Излишно много информация може да му даде знак докъде е стигнала полицията в разследването и да го ориентира как да си покрие следите.

Ред си погледна часовника. Едва осем и половина. Повечето от хората в пресслужбата още не са пристигнали на работа.

Телефонът звънна десетина пъти, преди да се обади задъхан женски глас.

— Пресслужба — каза гласът на един дъх.

— Тук е Ред Меткалф. С кого говоря?

— Хлое Корто.

Той не можа да свърже името с лице. Може би беше блондинката, която беше забелязал няколко пъти през последните месеци. Знаеше, че бяха взели нов човек. Това обясняваше и ранното й присъствие — да направи добро впечатление. Нямахше да трае дълго.

— Имаш ли химикалка под ръка, Хлое?

— Да.

— Добре. Убийство във Фулам. Мъж на име Филип Родс. Снабдител. На Радипол Роуд. Ако някой се обади, казвай, че случаят се разследва и че подозираме взломна кражба. Обикновен домашен обир, но играта е загрубяла. Омаловажавай и не влагай чувства. Ще ти кажа повече, като дойда в Скотланд Ярд.

— Как е убит?

Ред се замисли за миг.

— Увъртай. Кажим им, че аутопсията се прави в момента и чак след нея ще бъдем сигурни. По-късно пак ще се чуем.

Разговорът приключи.

Дигиталните данни на таблото съобщаваха, че външната температура вече е 19°C. Според синоптиците щеше да се покачи до над 25° в следобедните часове. Лятната топла вълна беше приятна и беше дошла рано тази година. Идеално, ако си играеш на летяща чиния в парка по цял ден. Но не чак дотам, ако си леко пълничък главен инспектор в разследване на обезезичени трупове.

Ред измина петстотинте метра до Фуламското полицейско управление за петнайсет минути. Зави наляво по Хекфийлд Плейс, избягвайки камион с двойно ремарке, който излизаше от паркинга на Сейфуей на края на улицата, и спря на двойна жълта линия. Опря полицейския си знак на предното стъкло и попита на информацията за Алисън Бърд.

— Тази, дето са видели сметката на гаджето ѝ току-що ли? — За дежурния сержант това сякаш беше най-вълнуващото събитие през годината. — Тя е в 13А. Май вече около час. Направо се е сбъркала. — Вдигна преградата за Ред да влезе. — Нагоре по стълбите, през летящите врати, втората врата вляво. Там ще се чуе плач и скърцане със зъби.

Ред намери 13А без проблем и почука внимателно на вратата. Отвътре се чува стъпки и полицейската служителка, спомената от Андрюс, се появи. Ред видя гърба на Алисън зад нея.

— Аз съм Ред Меткалф.

— Полицай Лиза Шоу.

— Как е тя?

— Окей. Поне е в час. Искате ли да говорите с нея?

— Ако е готова. Какво успяхте да разберете от нея засега?

— Почти нищо. Главно я успокоявах. Мисля, че вече е готова да отговаря на въпроси. Може би колкото по-скоро преодолее ужаса, толкова по-добре. — Шоу отвори вратата широко. — Заповядайте, влезте.

Ред влезе вътре и мина покрай жената, която вдигна глава към него.

— Алисън Бърд? Аз съм главен инспектор Меткалф. Моите съболезнования за Филип.

Алисън кимна мълчаливо. Очите ѝ бяха зачервени от плач.

Ред седна срещу нея, хвърли ѝ бърз оценяващ поглед. Късо подстригана. Изрусена с перхидрол: прораснали тъмни корени. Носът леко големичък за това лице. Хубава уста. Без грим — и толкова по-добре. Изплаканите сълзи щяха да размият и най-качествения грим.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса. Усещате ли се в състояние да ми отговорите?

Алисън кимна отново.

— Бихте ли желали чай или кафе, преди да започнем?

— Чай, ако обичате. — Гласът ѝ беше дрезгав от плача.

Шоу, права до тях, каза:

— Аз ще донеса. — Погледна към Ред. — И за вас ли?

— За мене кафе, моля. Мляко и една лъжичка захар. — За миг се сети за драгоценната първа чаша кафе за деня, която остави недопита, когато сутринта му се обадиха от Фулам.

Сутринта. Преди няма час и половина, ако бъдем точни. А сякаш бяха вече години.

Вратата прещракна с излизането на Шоу.

— С какво се занимавате, Алисън? — Като че ли захващаше незначителен разговор на някакъв коктейл.

— Работа за софтуерна компания. В Рединг. Ще закъснея. — Сякаш току-що се беше сетила. И вероятно си е така, помисли си Ред.

— Сигурен съм, че шефовете ви ще проявят разбиране.

— Имам важна среща в девет и петнайсет. Няма да стигна навреме.

Годеникът ти е жестоко убит, а ти се безпокоиш, че си закъсняла за работа. Нищо чудно. От шока.

— Алисън, само искам да ви попитам две-три неща. Ще ни отнеме няколко минути, става ли?

— Разбира се.

— Откога познавате Филип?

„Познавахте“, а не „познавате“. По дяволите. Алисън не усети.

— От пет години.

— И от колко време бяхте сгодени?

— Той ми предложи преди шест седмици. На петнайсети март.

Мартенските иди. Все се шегуваме с това.

Сега тя сбърка времето, но пак не усети.

— Бяхте ли определили дата за сватбата?

— Да, седемнайсети октомври.

— Бихте ли ми разказали при какви обстоятелства го открихте тази сутрин?

— Отидох рано. Снощи се бяхме скарали. Нещо дребно около сватбата. Той искаше да покани едно лице, аз бях против.

Бивша приятелка, помисли си Ред, и на бас, че не е било незначително. Той я подкани с ръце да продължи.

— И се прибрах вкъщи...

— Вкъщи? Значи не живеете заедно?

— Не. Родителите ми са католици. Не одобряват такива работи.

— И къде е това ваше вкъщи?

— Уест Кенсингтън. Касълтаун Роуд. Не е далеч от тук.

— Да, знам къде е. И по кое време се прибрахте?

— Около десет и половина — единайсет, мисля.

— И после?

— Легнах си, но не можах да заспя. Бях толкова ядосана на Филип. И все пак явно съм се унесла, защото си спомням как се събудих към четири сутринта с внезапната мисъл да отида и да кажа на Филип, че не съм била права и че може да покани К... тази личност, ако наистина иска. Е, сватбата си е и негова все пак. Така че отидох в най-рано възможното удобно време. Не исках да го будя по нощите и да се впуснем в нов скандал. Купих неща за закуска по пътя от денонощната бакалия срещу болницата.

„Пазарската чанта на стълбите“, помисли си Ред.

— И отидох.

— Имате ли собствен ключ?

— Да, разбира се.

— И отключихте вратата?

— Да. — Учудено.

— Значи бравата не е била разбита?

— Ааа — разбра накъде бие. — Не.

— Някой друг има ли ключ?

— Не.

— Никой? Роднини? Приятели? Посредници? Чистачки?

— Не. Филип имаше чистачка, но я уволни миналата седмица.

Търсеше нова.

— Прибра ли си ключа, когато я уволни?

— Да.

— Възможно ли е да си е направила дубликат?

— Не, той е от тези, на които се прави дубликат само с пълномощно.

— Добре. И?

— Така че влязох и тръгнах към стълбите нагоре, и тогава видях как му висят краката, и...

Вратата зад Ред се отвори и Шоу се върна с три пластмасови чашки. Сложи ги на масата.

Алисън си избърса очите, като използва паузата да се поуспокои. Ред се обърна към Шоу:

— Бихте ли уредили полицейска кола да върне Алисън у тях след около пет минути? И да се обадите в службата ѝ да ги уведомяте, че днес няма да отиде?

— Разбира се. — Излезе пак и затвори вратата след себе си.

— Тя беше много мила — каза Алисън. — Дали ще може да остане с мен тази сутрин?

— Сигурен съм, че ще може — усмихна се Ред. — Имам само още няколко въпроса. Да се върнем към момента, в който сте намерили тялото на Филип... какво си помислихте в първия момент?

— Помислих, че се е обесил. Помислих си, че се е самоубил заради нашата караница.

— Мислите ли, че е вероятно?

— Кое?

— Имам предвид, Филип беше ли такъв човек, дето... — търсеше подходящия израз — който би реагирал по такъв... хм... краен начин?

Алисън потръпна.

— Не, съвсем не. Искам да кажа, беше стабилен човек. Не че все беше щастлив или в приповдигнато настроение, но пък и не беше склонен към депресии. Нищо подобно.

— Но все пак първата ви реакция е била, че се е самоубил.

— Да, но аз бях... чувствах се виновна за караницата. Смятах, че грешката е моя.

— Значи, ако бяхте отишли да го видите по време, когато не сте се карали, и го намерехте мъртъв, нямаше да си помислите, че сам е сложил край на живота си?

— Не. В смисъл... Не, определено не. Но това е първото нещо, за което се сещаш, ако видиш някой да виси обесен, нали? Че е самоубийство. Бесенето не е особено разпространен начин за убийство, нали?

— Така е.

— И после видях кръвта и какво са му направили, и... След това малко ми се губи.

— Помните ли как сте се обадили в полицията?

— Да, това си спомням, защото гледах пазарската чанта, докато им се обаждах. Трябва да съм я изпуснала на стълбите, когато видях Филип, и я забелязах, докато обяснявах на полицията къде да дойде. Само си мислех... Мислех си, ако бях там, ако не се бях прибирала, тогава може би щяхме да успеем да го предотвратим, ако бяхме заедно.

Ред се приведе към нея.

— Алисън, ако бяхте останали там миналата нощ, единственото, което можеше да ви се случи, щеше да е и вие сега да легнете в моргата с него. Съжалявам, че съм толкова директен, но така стоят нещата. Караницата само ви е спасила живота.

Тя го гледаше безизразно.

— Само още един въпрос, и приключваме. Сещате ли се за някой, който може да е искал да убие Филип?

— Не. — Незабавен отговор. — Той беше чудесен човек, добър човек. Нямаше врагове. Не, не мога да се сетя за никой, който да би искал да го убие.

Ред се изправи.

— Алисън, бяхте чудесна. Благодаря ви за съдействието. Може да ни се наложи да се обърнем към вас отново. В такъв случай ще ви се обадим предварително, за да уточним удобно време. А вие ако се

нуждаете от нещо или ако си спомните нещо, което смятате за важно, можете спокойно да ми звъннете — подаде ѝ визитната си картичка и посочи телефонните номера: — Това е номерът в Скотланд Ярд, а това е на мобифона ми.

Изпрати я до вратата и я предаде на Шоу, която тъкмо идваше. Ред и Алисън си стиснаха ръцете и той ѝ пожела късмет.

Горкото момиче. Не е много забавно да видиш годеника си така обезобразен. Бог знае как ще се чувства след няколко часа, когато я връхлети истинският ужас на случилото се.

Навън пред полицията мобифонът му изпиука. Той бръкна в джоба на самото и дръпна по-силно, защото се беше закачил в подплатата.

— Меткалф.

— Инспектор Робърт Никсън, Уондзуърт. Имаме тяло, което бихме искали да видите.

Ред въздъхна:

— Защо аз? Защо точно аз, защо точно днес?

— Жертвата е зверски пребита, първо. А има и някои неща, които ни смущават.

— Като например?

— Трудно е да се определи, но мисля, че му е отрязан езикът.

Ред се вцепени. Издиша бавно и овладя гласа си, преди да отговори.

— Сигурен ли сте?

— Съвсем сигурен. Не сме се приближавали кой знае колко, но устата му е отворена, има много кръв и не виждаме езика.

— Какво друго?

— Моля?

— Казахте, че някои неща ви смущавали. Езикът липсва, какво е второто?

— В устата му има лъжичка.

Ред притисна с брадичка мобифона и извади бележника от джоба си.

— Дайте ми адреса.

— Уондъл Роуд, до Тринити Роуд. Къщата на епископа.

— Чия къща?

— На епископа на Уондзуърт. Той е убитият.

Ред изгърча към колата си.

Тринити Роуд прав като стрела разсича на две Южен Лондон. От Уондзуърт Бридж на човек му се струва, че пътят се простира в безкрая, сякаш напред е утрешният ден, а назад вчерашният. По тази асфалтена ос сега Ред караше така бясно, сякаш го преследваха адски изчадия.

Зави вдясно по Уондъл Роуд точно след отбивката за Ърлсфийлд. Ако Радипол Роуд е пример за съвършена градска симетрия, то Уондъл Роуд е точно обратното. Къщи в различни стилове и цветове, които се блъскат по тротоара, тъмночервени тухли, светложълти и бледосини стени. Два бели каменни лъва пазят пред входа на номер 26, арки от увивни растения красят входа на номер 32. Квартал на средната класа, както и Фулам — места, където просто няма насилствена смърт.

Никсън го чакаше пред къщата на епископа. Ред слезе от колата и тръгна към него.

— Насам, сър — каза Никсън и го поведе през антрето към дневната.

Тялото на достопочтения Джеймс Кънингам, епископ на Уондзуърт, лежеше насред стаята. Ред клекна до него и в главата му отекнаха думите на Никсън за зверското пребиване.

„Зверско“ даже беше много меко казано.

Епископът, полугол, по долно бельо, е бил нападнат с невъобразима ярост. Приживе дебелилото му налято тяло вероятно е било млечнобяло, макар и изпъстрено с червени жилчици на капиллярите от тежко пиене. В смъртта същото това тяло беше добило ядни жестоки разцветки — червено от кръвта, тъмносиньо и лилаво от натъртванията, кафяво от лайняните бразди по краката. Тук-там бели меса сред анархистичните багри сякаш доказваха, че това там наистина е било човешко същество.

Кънингам лежеше на една страна. Лявата му ръка беше паднала върху лицето и костта на лакътя му стърчеше, счупена от силата на връхлетелия го удар. Тънкият венец сива коса на тила беше сплъстен от кръвта.

Кръв. Толкова много кръв. Точно както при Филип. Навсякъде по Кънингам — лицето, врата, раменете, корема и гърба, и цяло море наоколо.

Ред погледна лицето му, където жълти зъби разкриваха обезезичената уста. Лъжицата се виждаше ясно, не беше толкова здраво заклецена като в бузата на Филип. Дръжката ѝ опираше в пода, сякаш лига се бе проточила между ъгълчето на устата му и килима.

Ред се изправи и се обърна към Никсън.

— Кой последен го е видял жив?

— Брат му Стивън. Вечеряли заедно снощи в ресторант наблизо. Стивън каза, че оставил Джеймс тук към единайсет и половина и се прибрал в Батърси.

— Епископът сам ли е живял?

— Тъхъ.

— Бил ли е женен някога?

— Не, никога.

— Кой го е открил?

Никсън прелисти бележника си.

— Някой си на име Джералд Глейзър. Един клисар от катедралата в Уондзуърт. Епископът трябвало да отслужи утрения в седем и половина. Не се появил.

— Очевидно.

— Тъ... да. Очевидно. След службата Глейзър се обадил тук и никой не вдигнал, така че дошъл. Катедралата е наблизо. Глейзър почукал на вратата, пак никой не отговорил, погледнал през прозореца и видял тялото тук.

— Глейзър като че ли се е престарал с идването си тук, не мислите ли? На негово място щях да реша, че епископът просто се е успал или не е добре.

— Глейзър казва, че Кънингам не е пропускал служба от десет години и повече. Затова си е помислил, че е доста необичайно. Така или иначе, можеше и да не си направи труда, ако не беше толкова наблизо. Всъщност не му е коствало нищо.

— Къде е Глейзър сега?

— В управлението.

— А братът на Кънингам?

— И той е там.

— Дали ли са показания?

— Би трябвало вече да са дали.

— Не са били прекалено шокирани, за да говорят, така ли?

— Не.

За миг Ред се сети за Алисън Бърд и се помисли какво ли изпитва тя сега у дома си в компанията на Лиза Шоу и със спомените за Филип.

— Връщам се в Скотланд Ярд. Бихте ли ми пратили по факса показанията им? — Даде номера на факса си на Никсън. — Ще се върна по-късно, така че се погрижете мястото да бъде оградено и охранявано. Препрацайте всички журналисти към Скотланд Ярд. — Ред се обърна да си ходи и спря. — Между другото, има ли следи от влизане с взлом?

Никсън поклати глава:

— Не. Никакви. Ключалката беше без драскотина и всички прозорци бяха затворени.

Ред кимна умислено и се запъти към колата си.

Петък, 12 февруари 1982

Ето оттук започна всичко. Под уличната лампа, маркирана със знак РИЪЛИТИ ЧЕКПОЙНТ, където тялото на Шарлот Логан беше открито от един студент на път за утринната тренировка. Синините по шията ѝ и безумно изцъклените ѝ очи недвусмислено сочеха как е била убита. Шарлот Логан, второкурсничка по естествознание в колежа „Клеър“, едва навлязла в живота, сега беше полузамръзнал удушен труп.

Районното полицейско управление на „Кеймбридж“ успя да установи всичко освен най-важното — кой е убиецът. Разкри се, че Шарлот е била на домашно парти в нощта на убийството и за последен път са я видели там около три без петнайсет. Никой не си спомни да я е виждал да си тръгва, а камо ли дали някой е излязъл с нея. За този период от нощта май никой не си спомняше много.

Очевидно Шарлот беше решила да се прибере пеш до колежа, но не бе успяла да стигне дотам. Не се откри да е сексуално насилена, нито беше ограбена. По врата ѝ не бяха останали отпечатъци; в минусовите температури на източноанглийската зима всеки би носил ръкавици посред нощ навън. Убийство без следи и без явен мотив.

Входният портал на колежа „Клеър“ се гушеше закътан при Кралския параклис в дъното на малка пътека. Сега тя беше превзета от телевизионни екипи, фотографи и репортери, задържани извън стените на колежа от веригата строги портиери, които от време на време напускаха поста си, за да ескортират по-чувствителните студенти през шпалера от микрофони и бележници. Шефът на разследването полицай Дерек Хокинс се появяваше три пъти дневно на фона на червеникавите стени и черните железни порти и всеки път използваше различни евфемизми, за да маскира факта, че полицията е доникъде.

Бащата на Шарлот Ричард, който беше спечелил над 20 милиона лири от продажбата на килимената си фирма предната година, предложи 30 хиляди лири за информация, която би довела до

арест и съд. Един от репортерите го попита дали смята, че парите могат да върнат живота на дъщеря му. Не, отговори той, но могат да платят за справедливостта, а това е единственото възможно при тези обстоятелства.

Парите не успяха нищо. Дните се влачеха еднообразно в студа и перспективите за намирането на убиеца на Шарлот започнаха да се топят като утринната мъгла при реката Кем. Кеймбридж работеше, играеше и се смееше както винаги — не можеше да отдели повече от няколко скръбни дни с Логанови и приятелите на Шарлот.

Ред бегло познаваше Шарлот, дори не си спомняше къде или как я беше срещнал. Беше една година по-голям от нея, в друг колеж, с друга специалност. Съжаляваше семейството ѝ и го беше яд на неизвестния, който бе отнел живота ѝ. Но самата ѝ смърт не обърна живота му с краката нагоре.

Поне до следващата седмица, когато откри кой е убиецът.

Докато Ред се върне в Скотланд Ярд, на бюрото му вече лежах изпратените по факса показания на Стивън Кънингам и Джералд Глейзър. Прегледа ги по диагонал и без изненада откри, че не бяха казали нищо, което да надхвърли очакванията му.

За полицаите, записали показанията им, убийството на Кънингам беше просто поредният случай — вече приключен и прашасал. За Стивън Кънингам и Джералд Глейзър травмата щеше да продължи цял живот.

Ред протегна ръце зад главата си и се зазяпа в стената. Очите му прелитаха над рамкираните материали от пресата, изпъстрили целия кабинет. Зад бюрото му почетно място заемаше обширна статия-портрет от „Дейли Телеграф“, украсена с романтично замъглена снимка — замисленият Ред в едър план. Спомени за успехите, случаите, за чието разрешаване беше допринесъл, лек култ към личността, който така виреше носовете на някои от колегите му.

Нищо за провалите. Такива материали пазеше в безименна папка в заключено чекмедже. Да го пита човек къде са, ще се престори, че не знае, макар да е съвсем наясно къде точно ги крие — никога не ги забравяше. Събираше почти всичко, което се пишеше и казваше за него, но предпочиташе да показва само тези изрезки, от които се надуваше като американско филмово ченге.

Часовникът показваше десет и петнайсет сутринта. Три часа, откакто е на крак. Две убийства. И бумтяща болка в главата.

Предварителните доклади от аутопсиите на двата трупа щяха бъдат готови по обед. Дотогава Ред трябваше да събере екип. Това си беше негово задължение. Щеше да поиска и щеше да получи картбланш да прави по този случай буквално каквото му хрумне. Докато вадеше положителни резултати, властимащите щяха да подкрепят методите му.

Първо най-важното — екип. Искаше да бъде малък, но не съвсем. Двама са прекалено малко. В киното винаги е така, най-често двойка несъвместими ченгета, които в края на филма вече много се

уважават и харесват, но успоредни прави никога не се пресичат, поне не в това измерение. Така че на него му трябват поне три мозъка. Три мозъка правят триъгълник, спретнато захванат в ъглите. Но три също не е добро число. Нечетно е, може да доведе до разпределение двама срещу един и някой да се почувства изолиран.

Значи трябва да са четирима. Четири е точното число. Той и още трима. Въпросът е кои трима?

Не беше само до това кой е добър в работата си. Всеки, за когото можеше да се сети, щеше да е и добър в работата. То е ясно. Не беше и само до това кой може да работи добре в екип. Ред искаше хората, които избере, да допринесат с умения в различни области. Нямаше особен смисъл всеки да се появи с по халба светло, когато той има нужда от бяло вино, водка и кайсиева ракия. Искаше хора, които се палят един от друг, защото разсъждават по различен начин, така че цялото да се окаже по-голямо от простата сума от частите.

Ред прокара ръка през рошавата си рижа коса, хвана кичур отпред и го засука пред очите си. Пусна го и се загледа как бавно се разсухва. Отвори бележника си и записа шест имена по азбучен ред.

Адамсън, Бийчам, Клифтън, Причард, Уилкинсън, Уорън.

Поседя известно време загледан в имената, пляскайки химикалката със средния си пръст.

Първо четене. Зачеркна Адамсън и Уилкинсън, отбеляза с чавка Бийчам и Клифтън и сложи въпросителни срещу Уорън и Причард.

Отново записа останалите четири имена. Клифтън и Бийчам бяха първи, после Уорън и Причард — и двамата с въпросителни.

Клифтън и Бийчам със сигурност влизаха в екипа. Клифтън, защото Ред работеше с него вече пет години и защото беше добър — достатъчно добър, че да наследи Ред някой ден може би. Бийчам, защото беше най-добрата, която имаха, а Ред искаше жена в разследването — не за да успокои интригантите, а защото да влезеш в такъв случай без женска гледна точка е като да си без една ръка.

Освен това тя и Клифтън се разбираха много добре. Прекалено добре според някои. Слухове за любовна история се носеха вече доста време. Ред беше чувал за това и предполагаше, че е вярно, въпреки че не го интересуваше особено. Клифтън беше готин пич, тя чудесно маце. Всичко става, така че ако се чукаят като зайци, на добър им час.

Значи Клифтън и Бийчам са вътре, любовници или не. Остават Уорън и Причард.

Трябваше му само единият. Трудно решение.

Причард имаше голям потенциал, но сравнително малко години опит. Добър е — ентузиазизиран, енергичен, изглеждаше от тези, дето никога не се отчайват и не губят кураж. Но може би приличаше прекалено много на Клифтън и Бийчам, може би само ще дублира предимствата и недостатъците им.

А пък Уорън... ами той идваше направо от старата школа: около четирийсет и нещо, закоравял по долните улици из жилищните квартали в Манчестър и изтощен от чести срещи с боцкачи на хероин и невръстни крадци. Понякога можеше да бъде безрадостно копеле, особено когато играеше ролята на циника — „всичко това съм го виждал“. Можеше и да не се сработи добре с другите двама дори само заради десетината години разлика.

Ред бръкна в джоба на самото си, отвори пакета „Марлборо“, без да го вади, взе си цигара. Навик, който имаше от години — да вади цигарата от пакета, както му е в джоба. Не си спомняше кога или защо беше започнал да го прави. Някои го обвиняваха, че се опитва да избегне муфтаджиите, но не беше вярно. Освен това толкова малко хора пушеха напоследък. И колко глупаво от тяхна страна. Беше виждал достатъчно аутопсии и знаеше, че животът в Лондон превръща белите ти дробове в черни и да пушиш, и да не пушиш.

Запалката му блъвна голям пламък, той намали газта и запали.

Мисли десет минути и нищо не измисли. Още не знаеше текущото им разпределение. Когато и да избере, веднага ще го изтеглят от всички останали случаи. Това разследване щеше да е техният живот, докато не хванат копелето, дето се кефи да реже езиците на хората.

Остава ези-тура.

Ред бръкна в джоба на панталона си и извади 50-пенсова монета. Лирите може и да са по-тежки, но не са толкова широки и не летят така добре, както 50-пенсовите монети.

Причард — ези, Уорън — тура.

Монетата се завъртя няколко пъти във въздуха.

Той я хвана в дясната си длан и я залепи отгоре на лявата си китка.

Түра.

Джез Клифтън се обливаше в пот, докато въртеше педалите на колелото си нагоре към паркинга под Скотланд Ярд. Сутринта беше топла, а и той идваше чак от Излингтън.

Шпайковете му затракаха по бетона, когато се запъти към душовете в приземния етаж. В съблекалните завари само двама детективи от Отдела по скандални публикации, които се готвеха да играят скуош. Те погледнаха с престорен ужас оранжевата му фланелка и късия клин до коленете.

— По дяволите, Клифтън — каза единият, — трябва да те арестуват за тия убийствени цветове на обществено място.

Другият се захили. Джез се усмихна и му показа среден пръст.

Съблече екипа и влезе под душа. Въпреки че още се потеше, пусна горещата вода. И през лятото, и през зимата душът трябваше да му пари. Джез просто не може да разбере онези, дето последните трийсет секунди се обливат с ледена вода. Веднъж опита и си спомняше само чувството, че топките му се всмукват със скоростта на светлината и че повече никога няма да излязат.

Джез се сапуниса и се изми от мръсотията на града. Замърсяването на въздуха се усещаше много по-силно през лятото, макар някъде да пишеше, че всъщност през зимата било по-голямо, защото нямало горещ въздух, който да се издига и да отнася смога. Така или иначе, предпочиташе да кара колело по-скоро в свежия скреж на януари, отколкото в задушната жега на юли.

Завъртя глава под водата и си пощипна корема — дали не е трупнал тлъстини. Летният триатлон започваше след няколко седмици и Джез искаше да е в добра форма за петте надпревари, в които се беше записал. С натрапчивия спортистки нарцисизъм напрегна мускули и се наслади на резултата. Не е зле. Хич даже не е зле.

Петте му минути изтекоха. Джез спря душа, избърса се и с прозявка дръпна една от ризите, подредени на закачалките в неговото шкафче. Предния ден смяната му беше от четири следобед до полунощ, та в единайсет и половина още му се спеше.

Облече се и взе асансьора до четвъртия етаж. Още от коридора чу кратките сигнали на телефона. Вътрешно обаждане. Ще почакаат. Колегите обикновено се отказваха след петото-шестото позвъняване. Но телефонът продължаваше да звъни. Той влезе в кабинета си и вдигна слушалката без особен ентузиазъм.

— Клифтън.

— Джез, Ред се обажда.

— Здравей, как си?

— Нещо средно между зле и шибано гадно. Кое по̀ ти харесва?

— Шибано гадно. Не може да е по-гадно от това, което виждам на бюрото си. — Джез разгледа незаинтересовано съдържанието на папката пред себе си. Служебни бележки, книжа от конференции, правителствени указания. Нова прозявка.

— Бас на десет лири, че може.

— Слушам.

— Ела, веднага.

— Идвам.

Кейт Бийчам се отегчаваше до полуда. Съдейки по позите на останалите делегати, повечето се чувстваха по същия начин.

Погледна си часовника за -найсти път тази сутрин. Единайсет и двайсет. Най-малко час до обед, ако не и повече. За да си намери занимавка, тя наклони часовника си, докато стъклото не хвана отражението ѝ. Още не беше свикнала с късата си прическа. Косата до раменете, която носеше преди, опасваше лицето ѝ и омекотяваше чертите ѝ. Сега ушите ѝ стърчаха и изглеждаше поне пет години по-стара. Гаджето ѝ Дейвид каза, че новият фасон ѝ отивал. Тя не беше съвсем сигурна.

Кейт взе да си драска по тетрадката. Рисуваше някакъв, който седеше по диагонал пред нея. Направи скица на полупрофила, както го виждаше. От отворената му уста излизаше голямо хъркащо *хрр*.

Конференциите не са ли по принцип устроени така, че по-интересните типове да четат сутрин? Всички конференции, на които беше ходила, спазваха строг модел — най-добрите оратори първи, докато всички са още будни и възприемчиви. Винаги е имало делегати, които напускат по обед, а и се подразбира, че следобед лекторът ще говори на спяща зала. Това е мъртвият период, когато храната се е смляла, а до чая остава още много време.

Ако този им е от най-добрите оратори, боже помози на най-лошия. Сегашният говореше с нисък и монотонен глас за психометрични тестове, а холандският му акцент беше толкова силен, че едва му се разбираше. Той не правеше нищо, което да събуди вниманието на аудиторията. Нямаше помощни материали, не жестикулираше, не променяше височината или скоростта на речта си. Голяма зала, нула интерес.

Кейт пребърка делегатската си папка и накрая намери името на лектора. Ролф ван Хеерден. Понастоящем представител на Европейския съюз за Олимпиадата на досадниците и кандидат за световния отбор, дете ще вземе участие във Вселенския шампионат на Марс.

Кейт имаше куп задачи в Скотланд Ярд, а тук направо можеше да пукне от скука.

Една от уредничките на конференцията, млада жена с очила и зелено сако два номера по-голямо от мярката, влезе забързана в залата и се насочи към подиума. Кейт я загледа. Може би е изпратена да убие Ролф ван Хеерден и да им дари свободата.

Жената се качи по стъпалата на подиума. Ван Хеерден, видимо подразнен, спря насред изречението. Жената му пошепна нещо на ухо. Той реагира тихо и остро. Тя отговори. Той вдигна ядосано рамене и отстъпи крачка назад. Кратък пантомимичен етюд.

Жената се доближи до микрофона:

— Моля, инспектор Кейт Бийчам да се яви при бюрото на организаторите точно пред залата. Има спешно телефонно повикване за нея.

Кейт беше толкова слисана, че ѝ отне секунда-две да разбере, че говори за нея. Учудена стана, грабна чантата си и си проправи път зад столовете, които се придърпваха по-близо до масите. Няколко души я наблюдаваха с любопитство — какво ли е толкова спешно, че заслужаваше да прекъсне лектора насред думата?

Тя се питаше същото. Лоши новини ли? Напоследък майка ѝ боледуваше. Дано да не е това.

Жената със зеленото сако настигна Кейт на изхода на залата.

— Ето тук.

Посочи на Кейт телефона с отворена слушалка. Кейт я вдигна.

— Кейт Бийчам.

— Кейт, Ред се обажда.

— Здравей.

— Можеш ли да дойдеш в управлението?

— Веднага ли?

— Да, моментално, спешно е.

— Добре, идвам след две минути. — Тя беше в Конферентния център срещу Уестминстърското абатство, съвсем близо до Скотланд Ярд.

Затвори телефона и се подсмихна. Не се налага да търпи още 45 минути Ролф ван Хеерден. Може би все пак има Бог.

Дънкан Уорън подпираше слушалката с брадичка на дясното си рамо и барабанеше нетърпеливо с пръсти. Хелън никога не вдигаше телефона веднага.

Кокошка. Сигурно го кара да чака само за да го ядоса.

Знаеше, че не трябва да се оставя, но всеки път се хващаше. Десет години след развода антипатията му към Хелън — а и нейната към него — трябваше да се е стопила до овладяно безразличие. Но не беше. Все си съществуваше — силна, горчива и разрушителна както винаги. Когато Дънкан се нуждаеше от дразнител, той се обаждаше на Хелън просто така, защото знаеше, че със сигурност ще го ядоса. И ако оня чекиджия Анди, дето сега живее с нея, вземе да надига, още по-добре. Със своите 190 сантиметра и 115 килограма Дънкан знаеше, че може да му нарита червата навън щом си поиска, дори и тия 115 килограма сега да бяха повече тлъстина, отколкото мускули.

Но точно днес не искаше да води битка с Хелън и не искаше да пребива Анди. Имаше прекалено много работа за вършене. Трябваше само да се уточнят за уикенда и да затвори телефона.

Гласът ѝ думна силно и внезапно в ухото му.

— Хелън Раунтрий.

Беше си върнала моминското име в момента, в който решението на съда влезе в сила.

— Здравей, Дънкан е.

— Знаем. Какво искаш?

И ето пак се хвана.

— Какво мислиш, че искам? Да уточним уговорката за уикенда.

— По дяволите, Дънкан. Уговорката винаги е била една и съща. Взимаш Сам в шест часа днес, връщаш го в шест в неделя вечер. И бъди точен. Няма да вися тук, ако закъснееш.

— За къде си се разбързала?

— Гледай си работата.

Той въздъхна.

— Добре. В шест. Как е Сам?

— Екстра.

— А ти?

— Какво те интересува?

От луда любов се ражда луда омраза. Дънкан не се развълнува, не и този път.

— До скоро.

Хелън затвори без „довиждане“. Дънкан тресна слушалката и изпсува. Телефонът звънна почти веднага. Той го сграбчи.

— Да?

— Дънкан, обажда се Ред.

— Здравсти.

— Би ли дошъл в кабинета ми?

— Сега ли?

— Да, сега, спешно е.

— Дано не ми провалиш уикенда, Ред. Днес взимам Сам.

— Дънкан, досега да си дошъл.

И край. Първо Хелън, сега и Ред. И двамата му бяха затворили без „довиждане“. Явно е вирусно.

Четвъртък, 18 февруари 1982

Не беше го предусетил. Никаква следа, никаква улика не водеше натам. До един момент той не знаеше кой е убил Шарлот Логан, в следващия вече знаеше. Част от секундата, която раздра живота му на две.

Той седеше в стаята на брат си Ерик в колежа „Тринити“. Късно беше, след полунощ. Бяха прекарвали вечерта в бара на колежа и сега пийваха по едно последно преди сън. Ред беше уморен и смяташе да си ходи. Беше го хванало, а Ерик беше пиян, много пиян, но не го избиваше на песни, а на сантиментално философстване. Бъбреха си за това-онова. Изведнъж Ерик каза:

— Аз убих Шарлот Логан.

Каза го с такова отчаяние в гласа, че Ред и за секунда не се усъмни. Не си и помисли, че може да е тъпа шега. И още преди да успее да отговори, Ерик окончателно се разпадна и го заля със самопризнания.

— Прибирахме се заедно след онова парти. Бях си тръгнал точно преди нея, но спрях да пусна една вода и докато се оправя, тя ме беше настигнала. И двамата се бяхме навъртели здраво. Залитахме през цялото време, ту вървахме, ту се целувахме, и някъде при Паркърс Пийс тя ми пусна ръка...

Замълча, явно споменът за последвалото беше твърде болезнен.

— Давай — тихо каза Ред. — Аз те слушам, не те съдя.

Ерик преглътна тежко и отново заразказва.

— Тя ми се присмиваше, защото нямах ерекция. Беше кучешки студ, мамка му, и не си чувствах краката. Разбира се, че няма да ми стане. Но тя взе да се смее и да ме бъзика. Сложи си ръката на кура ми и каза: „Ако исках цигара, педераст смотан, щях да ти кажа“. И продължаваше да ги говори все разни такива. Първо си помислих, че се шегува, но по едно време стана направо зловец. Така че... така че я ударих.

— Ударил си я?

— Да. По скоро ѝ плеснах шамар.

— А тя?

— Тя също ме удари. С юмрук. Доста силно, да ти кажа.

— И после?

— Не си спомням много, само как я хващам за гушата, беше с шал, и си спомням как тя се опитваше да ми избута ръцете. И следващото е, че тя лежеше на земята до лампата и че пръстите ме боляха. От усилието сигурно.

— Божичко, Ерик.

— Не знаех какво да правя. Знаех, че е мъртва. Проверих ѝ пулса — нямаше. И тогава хукнах. Просто се изметох.

— Как, по дяволите, си мълчал досега?

— Боже, ужасно е, Ред. Не знам как съм го направил. Страхувах се, че някой ме е видял и ще съобщи в полицията. Всеки път, щом някой почукаше на вратата през последната седмица, бях сигурен, че идват да ме арестуват. А най-лошото беше, че исках да си призная. Вчера почти отидох в полицията, почти бях стигнал и се отказах.

— Защо?

— Не знам. Явно не ми стиска.

— Мислел си, че ако се правиш, че не е било, то наистина няма да е било.

— Да, да, сигурно е така.

Ред отпи от уискито и се опита да помисли. Да бъде делови или да бъде отстъпчив? Той разбираше угризенията на Ерик, но същевременно знаеше, че неговият собствен брат беше убил човек и самата мисъл за това го отвращаваше. Така че му беше по-лесно да е делови, да се дистанцира от тежестта на стореното.

— Трябва да кажеш на някого, Ерик.

— Вече го казах, казах го на теб.

— Не на мен. Имам предвид официално лице. Полицията например.

— Не, за нищо на света.

— Защо не? Нали вчера почти си го направил.

— Знам. Но почти. И съм доволен, че не си признах. Толкова съм изплашен от това, което стана, Ред, просто не можеш да си представиш. Това, което преживях тази седмица, беше достатъчно

наказание. Не искам никога вече да изживявам всичко това отново, никога.

Ерик помълча, сякаш се опитваше да се убеди в нещо. Ред го изчака.

— Всичко ще е наред, но ми трябва малко време — каза Ерик. — Всичко пак ще бъде както винаги.

Както винаги. Не и за семейството на Шарлот Логан.

Ред стана.

— Къде отиваш? — разтревожи се Ерик.

— Излизам.

— Къде? Няма да кажеш на никого, нали?

Ред гледаше брат си с уморени очи и отбягна въпроса.

— Уморен съм, Ерик, и искам да си легна.

— Не можеш да им кажеш. Не можеш.

— Защо?

— Защото ще си имам неприятности.

Неприятности. Меко казано.

— Ерик...

— Обещай, че няма да казваш на никого. Обещавах ли?

Ред въздъхна:

— Обещавам.

Ерик го прегърна, неловко сливане на крайници, от което Ред искаше да се освободи. Ръцете му едва докоснаха раменете на Ерик и той се отдръпна прекалено явно или прекалено бързо.

Ерик направи крачка към грамофона в ъгъла. Ред се премести към вратата.

— Тръгвам си, Ерик.

— Не, чакай, само секунда.

— Вече ти казах, че няма...

Ерик извади от калъфката плоча.

— Само чуй това, Ред, и след това можеш да си вървиш.

Ред седна тежко в креслото, угаждайки на брат си за последен път. Колоните изпрацяха, щом иглата докосна плочата.

Струнни инструменти, тихи и успокояващи.

— Какво е това?

Ерик отиде до вратата и угаси горната лампа. Музиката изпълни тъмнината.

Гласът на Ерик прозвуча едновременно със струните:

— „Месия“ на Хендел. Втора част. Контраалтът. Нарича се „Той беше презрян“.

Ред чу шумолене — Ерик легна на пода.

— Защо ми го пускаш?

— Това е от Исаия, глава петдесет и трета, стих трети: „Той беше презрян и унизен пред хората, мъж на скърби и изпитал недъзи...“

— Ерик, защо ми го пускаш?

— Слушах го, когато се върнах от... когато се прибрах оная нощ. Помислих си, че е подходящо. Ти си моят изповедник. Трябва да го чуеш.

Извиси се женски глас, полетя над мекия пух на струните. Задържа тона за малко, чист и непоклатим. Презрян. Унизен. Думите се отронваха в тишината и отново се издигаха с всеки замах на лъковете.

Ред послуша „Месията“ в тъмнината пет минути и се обърна да си върви.

Спря на вратата и забеляза как гръдният кош на Ерик се надига и спада в унеса на съня. Устата му беше отворена и дъхът му лъхаше на люто уиски. Дори и в тъмнината Ред видя как сънят беше успокоил лицето на брат му, изглаждайки бръчките на тревога и болка.

Отиде до леглото, взе юргана и покри Ерик. Клекна до него и го зави от всички страни и откъм краката, за да е сигурен, че няма да настине.

Обещай да не казваш на никого.

Обещавам.

Ред се наведе и целуна Ерик по бузата. Моят брат. Моето братче. Прости ми за това, което ще направя.

Работната им стая беше много тясна, топла и задушна. Ред се беше опитал да докопа някое от по-добрите помещения, но всички бяха заети в момента. Тия дни Скотланд Ярд гъмжеше от високопоставени чужди делегации — една от Интерпол, втора от Япония и трета от Чили. Бог знае какво правеха тук.

Ред седеше на председателското място на масата. Джебз и Кейт бяха отляво, и двамата чистички и спретнати. Дънкан седеше от дясната страна на Ред и лъхаше на тютюн. На другия край на масата беше професор Андреас Любецки, патолог от Министерството на вътрешните работи, който се беше заел с тялото на Филип. Зад него над четирийсет снимки на двете убийства бяха закачени на бяла дъска с малки червени магнитчета като капки кръв по ъглите на фотографиите.

Те всички познаваха Любецки добре и го харесваха. Той беше поляк, който през шейсетте дошъл в Единбург по обменна програма с Варшавския университет и повече не се върнал в Полша. Бил главният патолог в Локърби, където за три и половина денонощия без сън направил аутопсии на повече от двеста трупа^[1]. От хилядите му случаи това беше единственият, за който отказваше да говори. През 1992 година Лондонският университет беше предложил на Любецки професура по съдебна медицина и така той беше заменил Единбург за Големия Смог и келтските престъпници с лондонските разбойници.

Нито слабостта на Любецки към шалчета, вързани на фльонга, нито странната комбинация от полски и шотландски модуляции в неговия акцент можеха да се мерят с факта, че беше извънредно добър в работата си. И той като Ред подхващаше ужасяващото със същото непоколебимо безпристрастие, с което четеше книга или шофираше. Но Ред подозираше, че безпристрастието му беше дълбинно, както лето дълбае в камък, докато в неговия собствен случай беше само подкожно.

Любецки си прочисти гърлото.

— Проведох предварителна аутопсия на тялото на Филип Родс. Говорих също и с доктор Слатъри, който проведе подобно изследване на трупа на Джеймс Кънингам. — Любецки размаха листчето, на което беше записал бележките си от разговора със Слатъри. — Имаме основания да предположим, че и двете убийства са дело на един и същ човек. Почеркът, общ за двата трупа — откъснатият език, лъжичката, бельото — ни навежда на същата мисъл. И с думите „един и същ човек“ имам предвид мъж. Нараняванията по тялото на Джеймс Кънингам особено, не отговарят на нападател жена. Нито пък отговарят на присъствието на няколко нападатели. — Той отмести стола си назад и се приближи до фотографиите на бялата дъска. — Че Филип Родс е бил убит първи, е почти абсолютно сигурно, ако използваме мярката за спад на телесната топлина с един и половина градуса по Фаренхайт за всеки час след настъпването на смъртта при нормална стайна температура. Тялото на Филип Родс е намерено около седем часа тази сутрин, по което време той е бил мъртъв от най-малко пет часа. Като период на настъпване на смъртта бих определил времето между полунощ и два часа. Джеймс Кънингам вероятно е бил убит между три и пет часа тази сутрин. Тялото му бе малко по-топло, когато беше намерен около девет часа.

Ред записваше в тетрадката пред себе си. „Родс убит до два часа най-късно, Кънингам не по-рано от три.“ Това дава на убиеца поне час да се добере от Фулам до Уондзуърт. Напълно осъществимо с какъвто и да е вид транспорт, особено по това време на нощта.

А кръвта? Лондон никога не е съвсем безлюден, даже и в най-заспалите часове на нощта. Как се добира от едно място до друго, целият в кръв, без никой да го види?

Любецки продължаваше:

— Филип Родс е убит чрез обесване. От силата на тласъка при увисването вратът му се е счупил. От друга страна, Джеймс Кънингам е буквално смян от бой. Окончателно е бил убит с неколнократни удари в главата. Дори и главата му да беше останала незасегната, е щял да умре от ударите по тялото си до няколко часа. С изключение на тежки пътни катастрофи рядко съм виждал такъв масивен вътрешен кръвоизлив. — Любецки посочи няколко фотографии с трупа на Кънингам от десетина различни ъгъла — във всяка се усещаше смразяващото присъствие на смъртта. — Предполагам, че нападателят

е използвал някакъв вид дървена бухалка — може би бейзболна. Не можете да видите много добре тук заради цялата кръв и синините, но следите от побоя показват ясна форма при аутопсията. Те са закръглени, представляват елипса със среден диаметър осем-десет сантиметра и по-широките следи са открити към центъра на тялото. Това ни води към извода, че оръжието е било по-голямо в единия си край — като бейзболна бухалка. Професор Слатъри ми каза, че са открили дървесни частици в косата на тила на Кънингам.

— Защо смятате, че нападателят е само един? — попита Джез.

— Защото повечето от ударите са нанесени по един и същ начин — от една и съща страна на тялото, от много подобни ъгли и с подобна сила. При повече от един нападател най-често ударите идват от различни страни и са нанесени с различна сила. Освен това няма съвпадение на ударите. Нападателят не е ударил Кънингам два пъти на едно и също място. Ако имаме двама или повече нападатели, те избират част от тялото и го засипват с редуващи се удари, както дърварите при отсичане на дърво. Оттам и съвпадането.

Ред пак записваше. „Само един нападател. Мотивация? Защо сменя метода? Защо обесва едната жертва и пребива другата?“

— Колкото до почерка — каза Любецки, — вече знаем доста. Първо, езиците. И на двамата мъже езиците са били отрязани с нещо като много остър нож, може би дори скалпел. Изглежда, нашия човек е знаел какво прави. Рязал е под езика, и от двете страни, и после през горната част. Почти както се отварят онези куфари с двата ципа, дето се срещат в средата. И в двата случая френумът — юздичката в корена на езика — е срязан и така са отпушени три главни кръвоносни съда, включително две артерии. Това обяснява огромното количество кръв около телата. Убиецът трябва да е взел езиците. Никъде при трупове или на местопрестъпленията няма следа от тях.

Ред пишеше единични думи. „Езици. Секс? Мълчание? Предателство. Омерта^[2]. Секретност. Предупреждение???“ Дънкан отвори уста, но Любецки беше предусетил въпроса.

— Езиците са отрязани, докато мъжете са били още живи.

Джез потръпна. Любецки не му обърна внимание:

— Ако бяха отрязани след смъртта, нямаше да има толкова кръв. Следите от кръв по телата и в устата показват, че убиецът е прерязал артериите, докато те са изпомпвали с много високо налягане.

Всъщност кръвта е бликнала с такава сила от толкова малък отвор, че е задавила жертвите.

— Ами лъжичките? — попита Дънкан.

— Лъжичките са били натикани в устите, след като езиците са били премахнати. Те са сребърни, не неръждавейки. По тях се работи сега в лабораторията. Имам снимки, ако искате да търсите произхода им.

„Сребърни лъжици. Очевиден символизъм. Роден/умрял със сребърна лъжичка в устата. Негодувание срещу богатите. Провери финансите.“

Ред нарисова стрелка от последните две думи, *провери финансите*, после я раздели на две, като записа *доставчик* при едната и *епископ* при другата. Добави още няколко въпросителни.

— Както знаете — каза Любецки, — и двамата мъже са намерени по долни гащи, и двамата неволно са отделили екскременти по време на нападението или в предсмъртните конвулсии. А според докладната нощница — неокървавена, но леко раздрана — е намерена на пода до вратата на спалнята на Кънигам.

Ред отново записа. „Бельо. Сексуално?“ Свърза *сексуално* със *секс* от записаното за отрязването на езиците. „Дрехи. С какво са спели? Извадени от леглото? Часове на нападенията — вероятно са спели.“

— Ами сексуално насилие? — попита Кейт.

— Абсолютно никакво.

Ред вдига глава.

— Съвсем ли?

— Съвсем. Няма данни за анално проникване с никакво чуждо тяло. Няма семенна течност. Всъщност досега не сме открили никаква следа. Нито семенна течност, нито косъм, нито слюнка, нито отпечатъци от пръсти, нито някакво влакно, нито частици кожа. Нищо. Явно е, че ще трябва да направим пълен преглед на труповете под микроскоп, милиметър по милиметър. Това ще отнеме няколко дни и може да открием нещо. Ако *наистина* намерим нещо, ще го изпратим за анализ на ДНК. Това ще отнеме около две седмици. Но аз не бих се надявал излишно, особено по въпроса с влакнцата. Често имам случаи, в които не мога да открия нито едно. Ако тялото се размести или ако бъде изложено дори на стайно течение, причинено от

отварянето на врата, влакнцата се отвяхват и може нищо да не открием. Помнете също, че и двамата мъже са намерени полуголи, което също намалява вероятността да попаднем на нещо. Дрехите улавят много повече веществени доказателства, отколкото голата плът.

— Предполагам, че не е имало нищо и под ноктите им? — попита Кейт. — Можеше да са одраскали нападателя, ако са се опитвали да се отбраняват.

— За съжаление не и в този случай.

„Няма физически свидетелства — написа Ред. — Професионалист.“

На вратата се почука и млада жена надникна несигурно иззад вратата.

— Главен инспектор Меткалф?

— Аз.

— Аз съм Хлое Корто, от пресслужбата. Имаме хиляди обаждания днес и не знам дали няма да направите ново изявление след тазсутрешното?

Ред цъкна с език. Всичките му добри намерения да направлява медиите. Събитията просто го бяха повлекли. Съвсем беше забравил за пресата.

Стана.

— Идвам с вас, Хлое — а на Любецки: — Андреас, благодаря ти много. Ще ми съобщиш веднага щом откриеш нещо, нали?

— Разбира се.

Ред се обърна към останалите.

— Дънкан, ти идваш с мен. Кейт и Джез, отивате в домовете на жертвите и търсите нещо, което може да ни помогне в цялата тази история. Двойни проверки по съседни, приятели, роднини и който още има там. Ще се видим всички пак в — помисли за секунда — девет и половина утре сутрин.

— Това отнася ли се и за мен? — попита Дънкан.

Ред го погледна, сякаш виждаше идиот.

— Разбира се, че се отнася.

— Но този уикенд Сам е при мен.

— Дънкан, не ме интересува дори да ти идват за уикенда папата и Нелсън Мандела накуп. Трябваш ми за този случай.

— Аз...

— Спести си го. Хайде.

Дънкан се изправи неохотно. Ред поведе Хлое подръка към вратата.

— Кой се е обадил досега?

— Всички. Би Би Си, Ай Ти Ен, Скай, всички вестници. Звънят непрестанно да проверят дали не знаем нещо повече от това, което вече сме съобщили. Всички са пратили екипи при къщата в Уондзуърт...

— *Уондзуърт?*

— Да, в къщата на епископа.

— Ами къщата във Фулам?

— Няколко души се обадиха рано тази сутрин, но оттогава никой. Аз даже не знаех, че е имало и друго убийство, докато не ме попитаха за него. — В гласа й имаше упрек.

— И аз не знаех, когато говорих с теб, Хлое. Съжалявам. Съвсем ми беше изскочило от главата. Значи никой не се интересува от нашия мистър Родс?

— Така изглежда. Всички питат за епископа.

— Добре. Чудесно. Дънкан ще отиде в Уондзуърт и ще се справи с тях, та да ни се махнат от главата.

[1] Над Локърби, Шотландия, на 21 декември 1988 г. блискоизточни терористи взривиха Боинг 747 на Пан Ам, при което загинаха 258 души от пътниците и екипажа и 11 души на земята. — Б.р. ↑

[2] Мафиотски закон за пълно мълчание и несъдействие на властите. — Б.р. ↑

— Добър ден. Аз съм старши инспектор Дънкан Уорън. Съжалявам, че чакахте толкова дълго. Ще направя кратко изявление и след това ще отговоря на всеки ваш въпрос.

Дънкан се намираше на тротоара при къщата на епископа, така че фотографите и операторите можеха да го снимат пред вратата. Погледна мелето, в което журналистите нетърпеливо се блъскаха за по-добра видимост. Трябва да бяха повече от трийсетина от всякакъв тип, скупчени на тротоара при колите и телевизионните бусчета, спрели дори посред улицата. Лош ден за обитателите на Уондъл Роуд.

Дънкан се прокашля.

— Джеймс Кънингам, епископът на Уондзуърт, е намерен около девет часа тази сутрин от един от клисарите в църквата. Бил е пребит до смърт. Предполагаме обир.

Щяха да се придържат към версията за обикновен обир с нелепа жертва. Затова пред медиите се появи Дънкан. Лицето на Ред и отличителната му рошава рижа коса бяха твърде добре познати на всички и думата „обир“ едва ли можеше да прозвучи достоверно от неговата уста. А четирийсет и пет годишният Дънкан, беше типичният стабилен служител в полицията на Нейно Величество, повече дори и от Джез и от Кейт. Той стоеше пред камерите като стожер на закона, широки изправени рамене, гръдният кош изпъва сакото.

— Това мерзко нападение на беззащитния стар човек е било осъществено между три и пет часа тази сутрин. Молим всички, които са чули или видели нещо по това време, да свидетелстват колкото се може по-скоро. Някакви въпроси?

Крясъци. Десетина души говореха едновременно и пъхаха микрофоните и диктофоните си в лицето му. Дънкан вдигна яките си ръце.

— Моля, моля. Един по един.

— Какво е взето от къщата?

За малко да отговори „нищо“, но веднага се усети.

— До този момент не можем да отговорим със сигурност. — Умееше да държи полицейски речи и пред най-добрите журналисти — използваше пет думи, където стигаше и една. — Епископ Кънингам е живял сам и няма официална инвентаризация на дома му. Претърсваме къщата колкото е възможно по-подробно с помощта на негови близки. Надявам се, разбирате, че това отнема известно време, още повече че те съвсем естествено са в стресово състояние.

— Предвиждате ли скорошен арест?

— Убедени сме, че ще открием извършителя, да.

— Какво оръжие е използвал нападателят?

— Предполагаме, че вероятно е било дървено, нещо като бейзболна бухалка.

— Какъв човек търсите?

— Доста силен мъж.

— Това ли е всичко?

— Да, засега това е всичко. Щом се доберем до нещо, вие ще сте първите, които ще научите.

Кратка пауза. Дънкан се възползва от момента.

— Надявам се, че бях изчерпателен, дами и господа. Единствено съжалявам, че не разполагаме с повече информация. Ние, разбира се, ще ви държим в течение за всяко следващо развитие по случая. Междувременно ще ви помоля да оставите жителите на квартала на спокойствие. Наистина няма нищо повече за гледане тук. Благодаря ви.

Той знаеше, че няма да си тръгнат веднага. По-скоро адът ще замръзне, отколкото журналисти доброволно да се подчинят на каквото и да било освен полицейска заповед. Но Дънкан смяташе, че всички ще са напуснали до час, когато осъзнаят, че наистина няма нищо повече за научаване. Нищо, което да узнаят, така или иначе. Ако беше убит някой прост далавераджия, историята едва ли щеше да влезе и в местните новини. Но тъй като беше епископът, все щяха да се намерят някои добри стари християни, които да се повайкат в утрешните вестници — особено в консервативните „Мейл“ и „Експрес“, които ще тръбят точно това, което средния англичанин иска да чуе.

Дънкан се надяваше, че историята ще остане едnodневка за медиите. И знаеше, че ще продължи много по-дълго за четиримата членове на екипа.

Няколко минути преди един през нощта. Най-тихите часове на денонощието, когато дори който не спи, вече е полусънен.

Ред не виждаше никого. Вървеше надолу по Джизъс Лейн, покрай общежитията отдясно и любителския театър отляво, големите черни букви ADC изпъкваха върху бялата стена на сградата. Покрай гаражите Роувър, където пътят започва дълъг лек завой вдясно към колежа „Джизъс“, и най-накрая до Нюмаркет.

Вървеше сам, увит в хладния пашкул на мъглата. Знаеше къде отива и с всяка крачка увеличаваше разстоянието между себе си и непорасналия мъж, заспал тревожно на пода в „Тринити“.

Обещаваш ли да не казваш на никого? Обещавам.

Думите на Ерик и собственият му отговор непрестанно се преследваха в главата му.

Ред мина покрай колежа „Джизъс“. Погледна бързо към Чимни, дългата колездачна алея, която водеше до главния вход на „Джизъс“. Черната стена на затворения портал. Неизразима мъдрост се криеше там отзад и тя беше изцяло недостъпна за Ред не само заради безбожния час, а главно защото трябваше да направи тази крачка сам.

Вървеше в една посока, а мисълта му се движеше в другата.

Закрила. Премълчаването е закрила.

Затваря си устата и никой няма да знае. Никой освен Ред и Ерик, довереник и престъпник. Просто още една братска тайна и още едно неразгадано убийство. Днешните новини — утрешната опаковка за рибата и картофите.

Премълчаване.

Ред виждаше алтернативата — Ерик в ареста, дело, родителите съсипани, напълно съсипани, разлицивайки до безкрайност и най-дребната постъпка в своя живот, за да разберат къде са сбъркали. Майка им ще се опита да загърби болката, отдадена на маниакалното си чистофайничество, а баща им ще гледа с невиждащи очи през прозореца в офиса си и с невиждащи очи в

чашата с уиски у дома. Бизнесът с вратовръзки на баща им и без това западаше, къщата беше ипотекирана и преди седмица бяха продали втората кола. Вероятността да се спаси от банкрут беше нищожна.

Точно моментът баща им да налага цевта и майка им да го последва в гроба.

Премълчаване.

Ред стигна до завоя в края на Джизъс Лейн.

Не можеше да го приеме.

Тръгна да се връща.

Звук на мотор проряза мъглата. Две петна светлина се приближаваха към него от посоката, от която току-що идваше, надолу по Джизъс Лейн към завоя. Първото раздвижване по пътя му, откакто беше напуснал стаята на Ерик.

Ред спря на бордюра, така че надникна в колата, докато минаваше покрай него. Волво с четирима души, ски отгоре на багажника, куфари и сакове, натрупани отзад. Майката, отпред до шофьора, погледна към Ред. Видя я как измества поглед, устата ѝ се движи беззвучно зад стъклото, тя казва нещо на мъжа си, лека усмивка разчупва устните му, той намалява скорост, за да влезе в завоя. Две тийнейджърчета на задната седалка, момчето спи, облегнато на задната врата, а момичето се е навело напред между двете предни седалки.

Колата го отмина. Стоповете ѝ светнаха за миг и мъглата ги погълна.

Семейство се връща от отпуска.

Семейство.

Мислено си представи пет години по-късно същата тази дъщеря удушена от някой, който не може да си го вдигне от студа и пиенето, и я убива, че му се е присмивала. Момчето си спи, облегнато на вратата, но там, където беше седнало момичето, вече няма никой, празно пространство, в което се преследват спомени. Ами ако това семейство загуби дъщеря си? Ако това семейство стане като Логанови? Животът им ще бъде съкрушен и няма дори да имат утехата да разберат защо. Губиш детето си и никога не научаваши кой го е направил. Всяка минута от живота си знаеш, че убиецът е някъде тук, ненаказан и неотмъстен. Виждаш хора по улиците и се

чудиш дали някой от тях не е този, когото търсиш. Единственото, което искаш, е истината, но дори и тя ти е отказана.

Както ще бъде с родителите на Шарлот Логан, ако Ред премълчи, ако спази обещанието си към Ерик. Ами ако полицията хване някой друг? Всички искат да има задържан, който да бъде обвинен в убийството на Шарлот. Ами ако полицията от отчаяние прибере не този, който трябва? Тогава Ред няма да издържи, не и при мисълта, че страда невинен човек.

Но ако друг бъде хванат и обвинен и чак тогава Ред отиде в полицията и им каже истината, тогава той самият го закъсва. Заблуждаване на правосъдието. Прикриване и съдействие. Съучастие в убийство. Мисълта му се луташе напосоки.

Времето за агония свърши. Няма избор. Трябва да направи това, което трябва да се направи.

Ред пресече кръговото движение и продължи вдясно. Сега крачеше по-бързо. Отляво на Паркър стрийт колелата стояха незаключени пред къщите и никой не ги крадеше. Мина покрай огромната шир на Паркърс Пийс със заскрежена трева, мъглата забулваше уличната лампа, която миналата седмица беше бдяла над тялото на Шарлот Логан.

Ред бутна вратата на полицейското управление на Парксайд и влезе. Миришеше на дезинфектант и подът отсреща беше мокър — някой пияница беше повърнал и веднага бяха почистили. Полицаят на вратата погледна Ред над чашата си чай.

— Какво обичате, господине?

— Бих искал да се срещна с дежурния инспектор, ако може.

Полицаят извика нещо назад през рамо и се обърна отново към Ред.

— Почакайте секунда.

Ред кимна в знак на благодарност.

Погледна пластмасовите столове. Избра най-отдалечения от измитото място и зяпна стената отсреща. Бледата жълта боя се размаза пред очите му.

Обещай да не казваш на никого, Ред! Обещаваш ли, обещаваш ли, обещаваш ли?

Отвори се врата вляво и оттам се появи висок мъж с очила и строга подстрижка. Една от платките на раменете на

тъмносинята му риза се беше разпрала.

— Аз съм сержант Акерман. С какво мога да ви бъда полезен?

Ред стана.

— Може ли да поговорим вътре?

— Разбира се. — Акерман му направи път да мине. — Насам, моля. Първата врата вдясно.

Полицаят от информацията се обърна да огледа Ред и повдигна въпросително вежди към Акерман. Онзи сви рамене.

Първата врата вдясно водеше към стаята за разпити, малка и спартанска. Четири стола, маса, без прозорец. Ред си помисли каква ли пасмина е минала оттук през годините и дали това, за което беше дошъл, не го слагаше по-долу от всички тях, взети заедно.

Седнаха. Акерман го погледна очаквателно.

Последна възможност да се откаже.

Ред си пое дълбоко дъх и изговори бързо, та да не се разколебае напред думата.

— Знам кой е убиецът на Шарлот Логан.

Акерман не реагира. Умореният очаквателен израз остана непроменен. Може би непрекъснато се появяваше някой с подобни думи на уста.

— Казва се Ерик Меткалф и е студент в „Тринити“.

Ето. Изрече го.

Чак сега Акерман проговори:

— Откъде знаете?

Ред видя отражението на главата и раменете си в очилата му. Лупите разтегляха чертите му, очите му се разместваха встрани и приличаше на жаба. Но дори и така деформиран видя тъгата, изписана на лицето си. Дълбока, невъобразима тъга. Мъка по загубата на обичан човек.

— Ерик Меткалф ми е брат.

Сюзан не си беше у дома, когато Ред се прибра. Доволен беше, че е сам вкъщи, и бързо отхвърли угризението от това си усещане. Имаше нужда от малко време, за да се отпусне. Всъщност му се искаше да заспи за година. Но нямаше как, по-късно тая вечер трябваше да направи най-омразното си нещо — да се разходи до местопрестъпленията съвсем сам. Затова се беше прибрал толкова рано, да си почине малко, преди да го завърти месомелачката.

Затвори входната врата и влезе в кухнята. Живееха на горните два етажа на триетажна сграда. Имаха кухня и дневна на долния етаж и спалня и баня горе.

Ред взе последната останала кутия „Хайнекен“ от хладилника и мина през двукрилната врата към дневната, където се стовари върху канапето. Тежестта му изхвърли дистанционното от възглавниците на пода. Прекалено уморен да се наведе и да го вдигне, втренчи поглед в черното лице на телевизора.

Две тела за една нощ. Бърза работа.

Ред запали цигара и сръбна от студения метален отвор, с надеждата че никотинът и алкохолът ще заредят изтощеното му тяло.

Не се получи.

Допи си бирата на пет-шест глътки. Стана и пак отиде в кухнята. Може би малко храна щеше да му възвърне силите. Намери някакви спагети в шкафа над мивката и зеленчуци в хладилника. Червени и жълти чушки, авокадо и краставица. Ще свършат работа.

Чу входната врата да се отваря. Сюзан?

Вратата на долния апартамент се тръшна. Не е Сюзан. Трябва да е Мехмет Шали, музикалният продуцент, който живееше под тях.

Напълни тенджерата с вода и я сложи да заври. С най-острия нож, който можа да намери, започна да кълца зеленчуците. Щеше да ги поръси с остатъка от френската подправка, да ги разбърка със спагетите и да се заблуждава, че най-общо е добре въпреки „Марлборо“-то и „Хайнекен“-а.

Все взимаше решение да влезе пак във форма, да последва примера на Джек. Като млад много спортуваше, но сега му беше отпуснал края и си намираще хиляди извинения, задето не може — и няма — да се опита да се стегне.

Градската каденца тихо огласяше кухнята. Изведнъж гръмна басов бумтеж от уредбата на Шали през пода и нагоре по краката му.

Да ти го начукам, си каза Ред. Точно днес му трябваше малко спокойствие.

С Шали водеха усилена борба за силата на музиката вече цяла година, през което време беше протестираше пред него и в общината поне десетина пъти. От полицията бяха идвали два пъти да мерят децибелите и не бяха направили нищо повече, освен да пратят на Шали няколко предупреждения.

Ред се опита да изглади нещата приятелски, без да намесва ранга си на висш полицай, но сега вече чашата преля. Пипалата на умората го приклепиха. Не искаше да се занимава с караници, но не искаше и часове наред басови бумтежи.

Слезе долу до вратата на Шали и натисна звънеца. Музиката продължи. Ред ръгна бутона отново и този път не спря, докато не чу раздражителното „Добре! Добре!“ отвътре.

Шали отвори вратата. Облечен в светлозелена копринена риза и превзето наежен.

— Да?

— Намали музиката.

Няма „моля“, няма „би ли бил така любезен“. Заповед, а не молба.

Шали плъзна поглед от лицето към дясната му ръка и облеци очи. Ред още държеше ножа, който беше използвал, за да накълца зеленчуците. Острието беше изцапано с авокадо.

— С нож ли ме заплашваш, човече?

— Намали музиката.

Шали прокара ръка през гъстата къдрава черна коса, надвиснала над широкото му чело.

— Помоли ме любезно и ще си помисля.

— НАМАЛИ ШИБАНАТА МУЗИКА.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, човече? Пренапрегнат си. Имаш нужда от...

Изведнъж Ред се вкопчи в него, притисна го до стената, ножът изсвистя на милиметри от гърлото му. Шали се опули от изненада, кръв плисна по кашата авокадо и се разпръска в широка дъга в лицето на Ред и стената зад него, докато ножът летеше към зелената копринена риза и стомаха на Шали, забиваше се все по-надълбоко и по-надълбоко, басовият бумтеж огласяваше убийството, Шали крещеше с цяло гърло и топлата слуз на червата му обливаше шепата на Ред, докато го изкормяше през зейналата дупка в стомаха...

Шали беше залепнал за стената, прикован от ръката, впила в гърлото му. Ред погледна юмрука, рамото и навития ръкав на бяла риза. Неговата бяла риза. Неговата ръка, стиснала Шали.

Помоли го още веднъж:

— Намали шибаната музика.

Онзи изви глава и изкрепя нещо към апартамента. Явно вътре имаше някой.

Музиката млъкна.

Тишина, с изключение на накъсаното дишане на Шали. Нямаше кръв по ножа и стената. Нямаше топли черва в шепата му.

Махна ръка от гърлото му. Шали си оправи яката и като влезе в апартамента, тръшна вратата, сякаш да си възвърне мъжкото достойнство. Ред се свлече до стената и се опита да овладее шока от случилото се.

Докато изкачи стълбите и се прибра, цял се тресеше. Водата кипеше, готова за спагетите. Той спря котлона. Не му беше до ядене.

Взе слушалките от масата и ги включи. Огромните наушници плътно обхванаха ушите му. Пусна компактдиска и легна на канапето.

Слушалките бяха като камери, които го изолираха от всичко освен звука.

Преливащото начало на увертюрата, бавно, плътно, излъхващо усещане за обреченост, ечна в главата му. Ред затвори очи и позволи на музиката да го понесе. Знаеше цялата оратория и отзад напред. Знаеше всичко за нея — кога музиката се извисява и снишава, кога гласовете пеят и кога мълчат, кога са само духовите инструменти и кога навлизат струнните. Познаването ѝ му носеше уют.

„Месията“ на Хендел. Единственият диск, който притежаваше.

Ред показа картата си на полицая — не беше същият от сутринта — който пазеше на вратата на Филип Родс.

— Вече е оправено и почистено, предполагам.

— Да, сър. Съдебните следователи си отидоха преди няколко часа. Никой не е идвал от привечер.

— Дръж така. Браво.

Полицаят отвори вратата и Ред влезе в къщата. Един и нещо през нощта. Съботата беше започнала преди около час.

Ред затвори външната врата зад себе си и запали осветлението в коридора. Нямахме го тялото на Филип и парчето мокет при стълбите, напоено с кръвта му, бе изрязано и взето за анализ. Квадрат мръсен сив бетон зееше пред Ред, студен остров в море от зелен мъх.

Пое си дълбоко дъх и прекара длани през слепоочията си.

Тишина в къщата. Точно като преди 24 часа, в скъпоценните секунди преди идването на убиеца.

Сега трябваше да пресътвори сблъсъка между убиец и жертва. Как са се развили кратките им последни отношения? Кой какво е направил? Кой какво е казал?

Ако можеше да постигне такава възстановка, щеше да навлезе в мисленето на този човек. Но нямаше как да стане, докато половината полицейски специалисти в Лондон бъкаха из къщата. Така че ги изчака да си свършат работата и когато си отидоха, той се появи в спокойствието на нощта, за да върши своята.

Великото затишие го възпали като болест. Той погледна в записките си вероятно за стотен път.

„Мотивация? Езици. Провери финансите. Доставчик. Епископ. С какво са спели? Професионалист.“

Думи на хартия, които му се подиграваха с безсмислието си.

Защо го правиш, мой човек? Защо правиш това, което правиш?

Говореше с убиеца, но по същия начин можеше да говори и със себе си.

Защо се изправяш срещу тези хора?

Знаеше отговора.

Защото си добър в това. По-добър си от тях.

Вече говореше на себе си.

Затова ги залавяш. Дори сега, когато си в чуждата къща и не знаеш къде е юг и къде е север, и убиецът те разиграва както си поиска, ти пак си по-добър от него.

Ред пъкна обратно бележника в джоба си и се плесна по бузите.

Да се захващаме!

Къщата на Филип Родс беше хубава, но далеч не палат. Тогава откъде идва този мотив със сребърната лъжичка, с цялата завист и негодувание, въплътени в нея? Да не е скътал някъде богатства? Ред някак се съмняваше в това.

Закрачи бавно из къщата и изучаваше разположението. На приземния етаж имаше антре, кухня и дневна. На първия етаж — спалнята на Филип, баня и килер. Задната врата на кухнята се отваряше към градината. Ред светна с фенерче и го насочи към остъклената част на вратата. Лъчът освети малка павирана пътека, барбекю и цветна леха до отсрещната ограда.

Градината беше изцяло заградена. Нямахте как да се влезе в нея отникъде. Така че, ако убиецът е дошъл през градината, е трябвало да се промъкне през нечия чужда собственост. Прескачане на зидове по нощите? Не е много за вярване. Тук е Фулам, където човек задължително има охранителни светлини над задната си врата.

Ред говореше на убиеца и го извикваше в съзнанието си. Убил си двама души и до момента не сме открили и следа от теб. Не би рискувал да се натъкнеш на светлини и аларми, нали? Пък и кухненската врата е заключена и залостена. Не си дошъл през градината. Не можеш. Няма откъде да минеш. Така че си дошъл откъм улицата.

Ред се върна пак пред къщата и потърси достъпни места откъм улицата. На приземния етаж имаше само две. Входната врата, естествено, и прозорецът на дневната.

Той се качи по стълбите и се помъчи да не мисли за тялото, което висеше там сутринта. Влезе в спалнята на Филип и отиде до прозореца, който се отваряше нагоре. Вдигна го наполовина и погледна навън. Намираше се на около пет метра над улицата. Нямахте улуци по фасадата на къщата. Само със стълба се стигаше дотук. А който не рискува с прескачане на огради, няма да се катери и по стълба на толкова открито място.

Така че си влязъл долу отпред. През входната врата или през прозореца на дневната?

Ред слезе в дневната. Прозорецът беше затворен.

Може ли да си отворил прозорец и после да не си забравил да го затвориш? Малко вероятно. Значи си влязъл през входната врата.

Ред я огледа от вътрешната страна. Три ключалки, всички за един и същ ключ, средната блокира останалите две. Нито една не е насилвана или повредена. Тогава остават три възможности.

Първо, използваш шперц.

Не. Отнема време и е опасно. Прекалено голяма вероятност да бъдеш видян или чул.

Второ, имаш собствен ключ и просто влизаш.

Но никой няма ключове освен Филип и Алисън. И убиецът почти сигурно е мъж.

Кое то на свой ред оставя само една възможност.

Филип Родс ти отваря вратата.

В един през нощта?

На вратата има шпионка. Ред погледна през нея и видя абсурдно широкия гръб на полицаия, деформиран от рибето око.

Филип сигурно е погледнал първо през шпионката. Сто на сто не би отворил през нощта, без да погледне. И е бил достатъчно спокоен, че да ти отвори вратата.

Някой, когото Филип е познавал. Не е момчето с газта, нито телевизионният техник.

Ако не е бил някой, когото е познавал, тогава някой в беда.

Или *който се е престорил*, че е в беда.

Кой е на вратата? Кой си ти?

Който и да си, Филип ти отваря.

Вероятно е бил по гащи, когато е идвал до вратата. Не би слязъл гол, а нощите сега са топли, така че може да не е наметнал халат.

Филип е по гащи и отваря вратата.

Но трябва да го върнеш горе, за да го обесиш. И ти е нужна правдоподобна причина да го накараш да изкачи отново тези стълби. Не можеш просто така да обесиш някого. Не можеш да му наденеш примката на шията и да го накараш да скочи от площадката. Не и ако ти не го принудиш със сопа... А по тялото на Филип нямаше следи,

освен където китките му бяха вързани — и по шията, естествено. Нямахше следа от борба.

Значи Филип не е знаел какво става.

Той се качва обратно по стълбите. А ти — къде си? Пред него? Зад него? Вероятно зад него. Стигате до площадката и ти скачаш връз него с примката. Единият край е вързан за перилата, а другият на шията му.

И тогава го буташ към нищото. Филип иска да дръпне въжето, да го разхлаби, но не може. Ръцете му са вързани.

Така че трябва да си го заплашвал с нещо, ако се е дал да му вържеш ръцете.

Вярва ти толкова, че да ти отвори вратата. Кое то значи: не знае, че имаш оръжие.

Какво имаш? Имаш въжето и но...

Разбира се. Ножът, който си използвал да отрежеш езика. Можеш да го заплашиш с него.

Ръцете му са били вързани, когато си го бутнал от площадката.

А кога му отрязва езика? Преди да го бутнеш или след това?

Ред се качи по стълбите до площадката. Видя по перилото протритото от въжето.

По площадката нямаше кръв. Имаше на пода долу. Ако си отрязал езика преди да го бутнеш, тогава би имало кръв навсякъде по площадката. А по нея няма кръв.

Така че първо си бутнал Филип, а после... докато е висял, жаден за глътка въздух... ти се навеждаш през перилото, протягаш се към устата на Филип и му отрязваш езика.

Ред почувства как се увлича. Той беше самият Филип, агонизиращото тяло в клупа на въжето.

Навеждаш се, докато не изпълниш цялото ми полезрение. Лявата ти ръка ме е хванала за гушата, за да ме държи да не мърдам, и дясната ти ръка насилва острието в устата ми.

Думите на Любецки: „Кръвта е бликнала с такава сила, че е задавила жертвите“.

Ред залепи ръка на устата си и повърна през пръстите.

Час и половина по-късно, докато обикаляше около къщата на Джеймс Кънингам, Ред още чувстваше гадния вкус в устата.

Не му се започваше отначало. Би предпочел да претупа нещата и да каже, че едно и също нещо се е случило на всяко от местата. Но не можеше, докато не се убеди. А не можеше да се убеди, без пак да мине през същата месомелачка.

Трябваше да се отнася към всяко убийство като към епизод сам за себе си. Случилото се с Джеймс Кънингам беше свързано със случилото се с Филип Родс, но не беше част от него.

Започна пак отначало. Нямаше друга възможност за влизане освен през входната врата. Нямаше проходи покрай къщата в градината и до първия етаж можеше да се стигне само с помощни съоръжения. Точно както на Радипол Роуд.

Тоест първата предпоставка — че Кънингам е отворил лично вратата на убиеца — се потвърди.

Някой, когото е познавал? Каква е възможността той и Филип Родс да имат общи приятели?

Почти никаква. Делят ги две поколения, занимавали са се с различни неща и са живели в различни части на града.

Четири през нощта е и се звъни.

Къде е Джеймс Кънингам? В леглото, разбира се.

Ред се качи горе в спалнята. Кънингам спи — *е спял* — в голямо двойно легло. Завивките и чаршафите от лявата страна бяха смачкани и възглавниците вдлъбнати. Другата страна на леглото беше недокосната. Нямаше следи от борба.

Джеймс Кънингам изритва завивките, когато чува звънеца. Не е бил насилствено измъкнат от леглото или нападан в тази стая. Тогава защо нощницата му е намерена на пода в спалнята? Не би отворил вратата по гащи, камо ли гол. Да не е спал с нощница *и* гащи? Малко вероятно.

Ред се обърна и слезе бавно към долния етаж.

Четири през нощта е и се звъни. Кънингам слиза по стълбите, отваря вратата. И тогава какво?

И тогава е размазан от бой на пода в дневната. Но някъде между всичко това той си сваля нощницата и си обува гащите.

Образите в главата му се оформяха и преоформяха. Усещаше как кристализират.

Свърза го с Филип.

Гащите. Къде е държал Кънингам бельото си.

В спалнята.

Значи си качил насила Кънингам до спалнята му, където си го накарал да си обуе гащите и да си свали нощницата.

Как успяваш да го накараш? Лесно. Ти си по-млад и по-силен. И имаш най-малко две оръжия — бухалката, с която си го удрял, и ножа, с който си му отрязал езика.

Ред се върна пак в спалнята. Спря на вратата и се огледа.

Вътре си, насилваш Кънингам да се преоблече. Той отива до скрина при стената и изважда гащите. После си ги обува.

Остава ли гол пред теб?

Надали, ако не си го накарал. Не би се съблякъл гол пред теб. Обува си гащите под нощницата и после я сваля. Ако пък наистина си го накарал да се съблече гол, тогава защо си го оставил да си обуе гащите, преди да го убиеш?

Значи не е бил гол пред теб. Което значи, че си му позволил поне малко достойнство.

Ред стоеше точно на прага на вратата на спалнята. Имаше чувството, че с малко повече усилие може да измъкне епископа от мислите си и да го върне отново към живот тук, в тази стая.

А ти? Ти къде си през това време?

Изведнъж осъзна, че е застанал точно където би трябвало да е стоял убиецът.

Последвал си Кънингам нагоре по стълбите, влязъл си в спалнята след него. Стоял си точно на вратата, за да си сигурен, че няма да избяга. Тогава защо го връщаш долу, за да го убиеш? Защо просто не свършиш с него тук, в спалнята? Оставил си оръжията долу? Не. Те са у теб, за да заплашваш епископа, ако нещо се дърпа. Значи не е логично да връщаш Кънингам пак долу.

Освен ако...

Думите на Любецки отекнаха в съзнанието му: „Нощница — неокървавена, но леко раздрана — е намерена на пода до вратата на спалнята“.

Леко раздрана.

Ред стоеше на вратата на спалнята и чакаше представата да се дооформи.

Епископът е тук по долни гащи и с нощницата, която току-що е свалил.

Хвърля я по теб. Точно това е направил. Тя те удря в лицето, Кънингам те избутва и се спуска покрай теб.

Свалил си рязко нощницата. Затова е скъсана. Дръпнал си силно.

Така че Кънингам успява да избяга, но е стар, дебел и тромав и ще бъде хванат.

Ред се огледа и веднага видя. Отцепена треска на касата на вратата на нивото на рамото му.

Извърташ се към Кънингам с бейзболната бухалка, не улучваш и удряш касата на вратата. Но си бърз. Замахваш пак и този път го уцелваш. Още сте на горния етаж, защото си ударил Кънингам, преди да е гъкнал. Тук още е с език, защото няма много кръв.

Ако беше допуснал Кънингам да изгърчи надолу по стълбите, той щеше да изхвърчи навън и да опищи махалата за помощ. Щом не го е направил, трябва да си го ударил още горе. И тогава защо си го смъкнал долу? Горе имаш достатъчно място да го убиеш.

Защото...

Защото си ударил Кънингам толкова силно, че той се е изгъркалял надолу по стълбите. Затова. А в коридора няма достатъчно място да се завърти и котка, не бейзболна бухалка. Така че си го вкарал в дневната и си го довършил там.

Оръжието се е вдигало и падало като в последната сцена от „Апокалипсис сега“ с епископа, дебел и безпомощен като Брандо на пода.

Кога си му отрязал езика? Правиш го, докато са живи, така каза Любецки. Но откъде ще знаеш кога ще умре Кънингам. Така че си го отрязал в началото на побоя, докато все още мърда. И после буквално го смилал от бой.

Обля го пот и не само защото нощта беше топла.

Е, вече знам как го правиш. Но все още не знам *защо*.

Две полицейски коли безшумно проблясваха със сините лампи в нощта.

Движеха се заедно по Тринити стрийт, после се разделиха наляво и надясно като свръхзвукови изтребители. Едната стигна до Хюелския съд, а другата спря в началото на павирания път към Голямата порта.

Вратите се отвориха и от колите се чу тихо пращане на полицейски радиочестоти. Мъжете действаха по задача: отиваха да арестуват убиец.

Ред слезе от едната от кола. Полицаите, общо четирима, си сложиха каските. Ред им посочи пътя.

— Третият двор, последните стълби вляво. Стълбище J, стая 5. Не е заключено.

Те кимнаха и изчезнаха зад портала.

Ред седна на ниската стена, която опасва „Тринити“ на височина на коляното, и зарови глава в ръцете си. Сините светлини на полицейските коли се въртяха лениво в мъглата, задните фарове отблясваха в червено по паважса.

Цветове. Синьо за студа. Червено за срама, яда и предателството.

Вратата откъм Хюелския съд се отвори отново.

Ерик беше между полицаите, яката на старото му туидено палто беше усукана, очите забити в земята и устата му увиснала. Полицаите го държаха под мишниците и Ерик се олюляваше между тях, докато приближаваха към колите, досуц симпатичен пияница, дето го прибират в управлението, докато изтрезнее. Дребен хулиган, но не и убиец.

Един от полицаите натисна главата на Ерик надолу, докато той седнаше без съпротива на задната седалка на колата до портала. Полицаите седнаха от двете му страни отзад и един зад волана, четвъртия подкара другата кола към Парксайт.

Ерик не видя брат си, приседнал на десетина метра от него, защото изобщо не вдигна поглед.

Събота, 2 май 1998

Сутрешните вестници бяха разпръснати по голямата маса в новоприсвоената стая и във всеки имаше по нещо за убийството на Кънингам. „Сън“, „Индипендънт“ и „Дейли Мейл“ бяха пуснали репортажите на първа страница, а „Таймс“ и „Дейли Телеграф“ бяха публикували и некролози освен статиите на страницата с новините.

Повечето от статиите гласяха едно и също: цитати от Дънкан, съболезнователни думи от архиепископа на Кентърбъри, главата на англиканската църква, и коментари на съседи. Всички бяха приели безпрекословно тезата за обир, а Филип Родс изобщо не се споменаваше. Убийството на епископ е новина, убийството на доставчик — нищо.

Понеже беше събота, всички се явиха в цивилно облекло, а тъй като Джез си беше Джез, той го беше докарал до крайност с велосипедистките гащи и юнашка фланелка.

— Уууу — каза Кейт. — Не бих отказала на такова парче.

Джез ѝ прати въздушна целувка.

— Не посягай към нещо, което не можеш да си позволиш, скъпа — каза той. — А и не можеш да ме хванеш. Прекалено съм бърз за тебе.

— Вече тренираш, а? — попита Ред.

— О, да. Наградата чака само мен.

Дънкан го погледна:

— По-добре да идеш да се натараянкаш и да изучукаш нещо, ако питаш мен!

— А за тебе ще е по-добре да не воняш на бъчва и вземи се скрий!

— Чукаш ли от време на време, Джез? Или си толкова самовлюбен, че чекиите ти са върховното удоволствие?

— Вие двамата, стига толкова — намеси се Ред.

Той знаеше какъв е проблемът. Дънкан беше вкиснат, че не може да бъде със Сам за уикенда и ядът му се подсилваше от тежките вълни

на махмурлука. Така че трябваше да си го изкара на някого. И Джез — умен, млад, духовен син на желязната лейди — беше добра мишена.

Ред пренасочи разговора към работата, за да уталожить напрежението.

— Предлагам да резюмираме каквото знаем засега и после да обсъдим всички идеи, които имаме относно кой и защо. Някой иска ли да започне?

— Аз ще започна — каза Кейт. — С добрата новина или с лошата?

Ред се замисли за миг.

— С лошата.

— Нямаме нищо от самите местопрестъпления. Вчера с Джез обиколихме няколко пъти всичко, за да сме сигурни, че не сме пропуснали нищо, и ударихме на камък. Никой от съседите нито във Фулам, нито в Уондзуърт е видял или чул нещо, доколкото успяхме да проучим. Дори да са забелязали, никой не казва. Нали знаете, в големия град — всеки си гледа себе си. Другите не го интересуват.

— Някакви отпечатъци, веществени доказателства? Няма ли нищо?

— Не. Абсолютно.

— Тогава каква е добрата новина?

— Няколко са. Първо, свързахме се с фирмата производител на сребърните лъжички.

Ред вдигна вежда:

— *Наистина* съм впечатлен.

— Фирма в Шефийлд, естествено. „Ривелин Вали Металуъркс“. Говорих с управителя Малкълм Фримантл вчера късно следобед — посочи няколко цифри в бележника си. — Лъжичките са комплекти по дванайсет, солидно сребро висока проба. Вървят за около двеста и петдесет лири. По-евтини, посребрени, са няма и осемдесет лири. Тоест цените са нормални. Какво печели търговецът си е негова работа. Според Фримантл са се продали около шест хиляди комплекта от 1989-а насам.

— Защо от 1989-а?

— Тогава „Ривелин Вали Металуъркс“ са взели фабриката. Не пазят данни отпреди. Както и да е, Фримантл ще провери каквото може и ще ми се обади в понеделник сутрин.

— Имаш ли списък на фактурите за продажбите?

— Това е другото, което ми обеща за понеделник. Вероятно се продават из цялата страна.

— Щом са продали само шест хиляди комплекта, макар и за десет години, не са чак толкова местата за проверяване.

— Сигурно не са — кимна Кейт.

— И за цената от двеста и петдесет лири сигурно повечето са ги купували с кредитни карти или чекове, не в брой. Това прави купувачите още по-лесни за издирване. Както и да е... каква е другата добра новина?

— Тя също е свързана с лъжичките. Символичността на сребърната лъжичка беше толкова явна, че проверихме финансовото положение на жертвите. И познайте какво?

— Какво?

— Филип Родс е имал приличен капитал. Не можахме да се доберем до подробности за няколкото часа от вчера следобед до края на работното време, но имаме достатъчно за начало. — Тя препоръчи листата пред себе си. — Ето. Подробности от разговора с бащата на Филип Родс в „Хекфийлд Плейс“ в пет и петнайсет вчера следобед. Дошъл е в Лондон, щом чул за смъртта на Филип. Семейството е старобогаташко. Родителите живеят в някакъв стар замък в Уорикшър. Филип има огромна сума пари, поставени под попечителство на фирма брокери от Ситито. Сумата възлиза над един милион лири.

— Мамка му. А си е живял съвсем нормално във Фулам, а?

— Явно засега не е можел да разполага с голяма част от кинтите до трийсет и петата си година. Останах с впечатлението, че Филип и баща му са имали някакво неразбирателство по този повод.

— Какво по-точно?

— Старецът Родс не каза много, но се подразбра, че е искал Филип да се върне и да управлява имота. Бил е на семейството от векове, а Филип бил единствено дете. Ако не го поемел, семейството го губи след смъртта на бащата.

— А Филип се е дърпал, така ли?

— Не точно така. Баща му все повтаря неща от рода на „да му потръгне в живота“ и „искаше да си стъпи сам на краката“, сякаш са смъртоносни болести.

— Но разногласието не е било достатъчно сериозно, че Филип да бъде лишен от наследство?

— По принцип не — сви рамене Кейт. — Така или иначе, парите няма къде да отидат. Освен за благотворителност. Никакви лепкави алчни роднини или нещо подобно. Проверих.

— Значи това е за Родс. А за Кънингам?

— С него се зае Джез.

Ред се обърна към него:

— Джез?

— Мда. Не можах да се добера до нищо съществено, но за разлика от Филип не изглежда да е бил особено заможен. Духовенството не е кой знае колко платено. Свързах се с управителя на банката му точно преди да си тръгне вчера следобед, обаче не ми каза нищо конкретно.

— Да не си е помислил, че го пързаяш?

— О, не. Той провери. Накарах го да ме потърси през централата на Скотланд Ярд.

— И какво ти съобщи?

— Не се впусна в подробности, но все пак се разбра, че нямало никакви „безбожни“ — негова дума, не моя — парични суми в сметката на Кънингам. Говорих също и с брата на Кънингам, горе-долу същото.

Ред сложи ръце на масата.

— Мислиш ли, че може да е бил погрешно набелязан?

— Кой знае? Всичко може. Цялата работа е загадка. Ако този тип има нещо против богатите, защо тогава не им съсипва покъщнината? Няма логика. И да задигне всичко възможно? Защо не посегне на истинските големи къщи в Мейфеър или Белгрейвия? Охраната там не е кой знае каква. А и двамата, които е претрепал, не са нищо особено, нали?

Никой не отговори.

Ред се изправи.

— Добре. Основите са положени. — Приблужи се до бялата дъска. — Снощи отидох пак до двете къщи и пообмислих нещата. Най-явното засега е, че няма абсолютно никакви следи от влизане с взлом и на двете места. Следователно и Кънингам, и Родс сами са отворили вратата на своя убиец.

Под ярките бели светлини на временната им стая Ред разказа на тримата членове на екипа изводите си от разходката предната нощ — как Филип Родс не е знаел, че ще бъде обесен, и как Джеймс Кънингам се е опитал да избяга. Това, което не сподели, че е повърнал от ужаса да е сам с вечната нощ в домовете на мъртвите.

— Теориите ми по никакъв начин не са необорими — заключи Ред. — Но ще ги смятам за най-приемливи до момента, в който не открием нещо, което да им противоречи. Също съм абсолютно сигурен, че всички ясно си дават сметка що за човек имаме срещу себе си. — Ред извади маркер и нарисова човече на бялата дъска. — Давайте идеи.

— Бял — каза Джек.

— А? — не разбра Кейт.

— Бял е. Убиецът е бял мъж. Знаеш теорията — серийните убийци рядко прекрачват расовите граници. Какъвто цвят са жертвите, най-вероятно и убиецът е същият.

Ред кимна и записа „бял“ на дъската до човечето.

— Под петдесет — пак се обади Джек. — Надали някой по-възрастен има същата сила, с която е пребит епископът.

— Образован — включи се Дънкан. — Средностатистически работник няма да разнася сребърни лъжички.

— Да! — Ред записа всичко това. — Продължавайте. Кейт?

— Наясно с Лондон. Трябва да е проучил нещата, преди да направи вчерашния удар. Не е някой от къра. Живее в Лондон. Може би в центъра.

— Значи остава да пресеем осем милиона души — подхвърли Дънкан. — Страхотно.

— Може да има някакъв вид медицинска подготовка — каза Джек. — Според Любецки езиците са отрязани с вещина.

— Добре. — Ред записа „медик?“ до човечето и пак се обърна към тях: — Защо е отрязал езиците? И защо ги взима?

— Медицински експерименти? — предположи Кейт. — Ако има медицински познания, може би иска да се поупражнява.

— Ммм... Хмм. Това е вариант.

— Доста мафиотска работа, а? — подметна Дънкан. — Нали се сещате, срещу информатори и разни такива. Отрязват им езиците, защото са проговорили когато не трябва. Смятате ли, че някоя от

жертвите може да е била замесена с подземния свят или нещо подобно?

— Тия двамата? — изсумтя Дънкан. — Айде моля ти се.

Дънкан го зяпна и Ред отново побърза да се включи:

— Не знаем със сигурност, Дънкан. Ще проучим като всичко останало.

— Окей. Съжалявам. Но като си говорим за информатори, снощи се сетих нещо смътно в тази насока. За какво са ни езиците?

— За говорене — каза Дънкан, — както току-що споменах.

— Друго?

— Ядене — каза Кейт, — или поне вкуване.

— Точно така. Ядене и говорене. Сега, Филип е бил доставчик, а Джеймс епископ. Филип е приготвял храна — ето го и яденето, а Джеймс е проповядвал — ето го и говоренето. И двамата са използвали езиците в работата си.

Ред се почеса по ухото.

— Интересна гледна точка. Но всеки използва езика в работата си.

— Обаче някои повече от други — настоя Дънкан.

Сарказмът на Дънкан проби през главоболието му:

— И тогава кой води класацията ти? Кондукторите? Джамджиите? Политиците? Певците? Актьорите или она на ъгъла на Сейфуей, дето ти вика да си купиш „Ивнинг Стандард“? Няма що!

— Дънкан, въобще не ни помагаш — спря го Ред.

— О, хайде. Пипаме слепешком и ти го знаеш. Всички тези глупости за мотива са... ами пълни глупости. Няма да ни докарат доникъде.

— Тогава какво предлагаш?

Дънкан се облегна на стола си и огледа стаята.

— Да се молим.

Оставиха Ерик в килията за два часа преди да го разпитат, колкото да се успокои, а и да може полицай Хокинс да пристигне и лично да проведе разпита.

Разпитът продължи повече от час и половина и Ерик не заплака. Нито крещя, нито вика, нито се хилеше нагло, нито настоя за адвокат. Не нахалстваше, нито пък искаше да се изкара невинен. Отговори на въпросите на Хокинс тихо и учтиво, а и през повечето време гледаше в пода. Приличаше по-скоро на оживял след автомобилна катастрофа, отколкото на човек, който допреди няколко часа беше най-търсеният престъпник в града. Изглеждаше прекършен.

Без да иска, Хокинс почти изпита съжаление към Ерик. Мигновена емоция, която твърдо потисна. Но я усети, влачеше се с краищата на разгащената му риза докато излизаше от стаята за разпити и тръгна по коридора за чаша чай и обвинителен лист.

В девет без петнайсет сутринта Ерик Меткалф беше официално обвинен в убийството на Шарлот Логан.

ИНТЕРМЕДИЯ

Не намираха нищо. Абсолютно нищо.

Джез и Кейт провериха списъците на приятелите на Филип Родс и Джеймс Кънингам, но нито едно име не фигурираше и в двата. Изследваха всеки, който можеше да е бил в професионален контакт поне с единия от двамата, и отново нямаше съвпадения. Връзката между тях беше само в смъртта им. Защо убиецът беше избрал тези двама в милионния град?

Въпрос след въпрос след въпрос, и нямаха отговор на нито един от тях. Единственото, до което стигнаха, беше прякорът на убиеца, когото кръстиха *Сребърния език*.

Дънкан се занимаваше със списъка на закупилите комплекти лъжички. От шестте хиляди продадени комплекта по-малко от 500 бяха купени в Лондон и околностите. Издирваха и разпитваха всеки от тях. Повечето пазеха комплектите си непокътнати. Неколцина ги бяха подарили на роднини или приятели. Последните на свой ред бяха издирвани и всички твърдения се потвърждаваха. Двама души казаха, че кредитните им карти са били откраднати и използвани за покупката на лъжичките (покрай други неща). Банките потвърдиха и допълниха, че са възстановили сумите на потърпевшите. Четирима казаха, че са загубили комплектите при грабежи в домовете им. Полицейски доклади и застрахователни полици потвърждаваха тази версия. Единайсет души бяха закупили комплектите си извън Лондонската голяма община, но след това се бяха преместили в района. Всички те бяха разпитани и вече извън подозрение.

Съдебните психолози успяха да постигнат малко повече от Ред и екипа му с човечето на дъската. Прословутият Отдел по поведенческа психология към ФБР беше прекалено зает, за да им отпусне човек: скъсвали се от бачкане по някакъв голям случай в Гари, Индиана, който имаше съмнителната чест да бъде не само градът с най-висок процент насилие в Америка, но и родният град на „Джаксън Файв“.

Официалните власти отричаха нещата да са свързани. Освен това засега Сребърния език беше убил само двама души. Според ФБР ти трябва пет жертви, за да бъдеш официално класифициран за сериен убиец.

Медиите губеха интерес с предвидима скорост. Обажданията по повод развитието на следствието намаляха и накрая точно четири дни след като тялото на Джеймс Кънингам беше открито, изведнъж пресъхнаха. Явно нямаше журналист в страната, който изобщо да знаеше за съществуването на Филип Родс, остави пък за смъртта му.

Ред, Джез, Дънкан и Кейт се въртяха в затворен кръг. Продължаваха да търсят до полуда. Преравяха вече разораното, тъпчеха все по същите пътеки, за които бяха наясно, че не водят наникъде, и откриха, че всяка нова версия е задънена улица дори още преди да започнат разследване в една или друга посока.

И през цялото това време Ред не беше по-близо до отговора на въпроса *защо*. Две убийства за една нощ и след това нищо. Защо Сребърния език не прави следващия си удар? Може би е хванат за съвсем друго престъпление и понастоящем е в затвора? Може би е умрял или пък е заминал за чужбина. Или може би си е тук и изчаква благоприятния момент, наблюдава и им се подиграва с мълчанието си. Не беше направил никакъв опит да влезе във връзка. Нямаше бележки или телефонни обаждания, факсове или имейли. Нямаше искания в тайни писания в обявите по вестниците или пък чрез телетекст по телевизията.

Нищо.

Ред си спомни случая с Колин Айрланд, който през 1993 г. беше убил петима хомосексуалисти, преди да го хванат. Айрланд се *беше свързал* с полицията. Беше им казал, че щял да убива по един хомосексуалист на седмица, докато не го хванат. Ред си спомни всичко много ясно. Спомни си също и апела, който бяха отправили към Айрланд: „Трябва да говорим с теб. Стига толкова. Стига болка, стига тревоги, стига трагедии. Предай се — каквито и да са условията ти, каквото и да изискаш от нас, по което време решиш“.

Но сега не можеха да отправят такъв апел, не и в този случай. Сребърния език не беше се обадил, така че не можеха да говорят директно с него. А и убийствата не бяха обществено достояние, та да се обърнат към него чрез медиите.

Нямаха контакт. Пълно затишие. Седмица. Две. Месец. Два. Безпощадното темпо продължаваше. Всеки ден отиваха със сандвичите си в парка Свети Джеймс, сядаха под едно и също дърво и предъвкваха едно и също. Ден след ден се прибираха по домовете си, без да са напреднали и милиметър към истината за Сребърния език.

На първи юли хванаха бас дали до първи август — точно три месеца след двете убийствата — няма да се появи още един труп. Всеки от тях заложи по 25 лири. Джез и Кейт смятаха, че жертви няма да има, защото очакваха просветление, благодарение на което да закопчат техния човек. Дънкан мънка и пъшка и накрая реши да се присъедини към тях по-скоро защото смяташе, че Сребърния език се е покрил в миша дупка, а не защото вярваше, че ще го хванат.

Само Ред каза, че Сребърния език ще убие отново преди август.

Така че Джез, Кейт и Дънкан щяха да спечелят по 33.3 лири всеки, ако нямаше следващ убит, а Ред щеше да вземе всичките сто, ако труп имаше. Според Кейт не било честно, че тримата щели да имат такава малка възвръщаемост от техния залог, ако спечелеха. Ред изтъкна, че изгледите са в тяхна полза — или поне всички те мислят така, в противен случай не биха заложили срещу него.

Ред спечели.

Събота, 25 юли 1998

Джеймс Бъкстън не отговори на позвъняването на вратата.

— Сигурна съм, че каза дванайсет и половина — каза Каролайн.

— Може просто да е отскочил до магазина — отговори Рупърт.
— Да отидем в някоя кръчма и след половин час да опитаме отново.

— Не, Рупърт. Всичките кръчми по реката тук, в Пътни, вече са фраш. Не можем да си намерим място на открито за нищо на света, а вътре сега е фурна. Все пак Джеймс не закъснява. Сигурно ще се появи скоро.

— Ще пробвам по телефона. — Рупърт опипа джоба си. — По дяволите. Забравил съм си мобифона. Имаш ли десет пенса?

Каролайн си отвори портмонето и пресея блестящите сребристи монетки.

— Не, само по двайсет — подаде му една. — Мисля, че има телефон в заведението на ъгъла. Точно зад стълба.

Рупърт се запъти нагам и спря. Присви късогледите си очи към мъжа, който носеше четири тежки торби покупки с разперени ръце, така че торбите да не му се удрят в краката.

— Това е Ник, нали? — каза той.

Каролайн проследи погледа му:

— Да, май да. — Повиши глас — Ник! Ник!

Ник Бъкстън успя да вдигне торбите с покупки в дясната си ръка някъде до нивото на кръста, което трябваше да мине за поздрав, и забърза крачка. Когато стигна до тях, беше задъхан и капка пот се стече пред лявото му ухо.

— По дяволите, загубил съм форма — каза той и се наведе напред да целуне Каролайн по бузите. — Каролайн. Колко е хубаво, че те виждам. — Обърна се към Рупърт и вирна средния си пръст през дръжката на пликите да се здрависа с него. — Рупърт, стари приятелю. Как си, по дяволите? И какво стърчите двамата като безпризорни?

— Трябваше да обядваме с брат ти, но него го няма — каза Каролайн.

— Няма ли го? Каза, че ще си бъде тук. Понеже току-що се връщам от провинцията — въртна глава към раницата на гърба си, — реших да напазарувам на връщане. Адска жега, а!

Той даде две от торбите на Рупърт и отвори вратата. Фоайето беше тъмно и хладно. Рупърт и Каролайн го последваха нагоре по стълбите до апартамента на първия етаж. Ник остави торбите на плота в кухнята и си избърса челото. Провикна се:

— Джеймс! Джеймс! Рупърт и Каролайн са тук!

Не последва отговор.

Рупърт остави на кухненската маса двете торби, които беше поел от Ник, и сбърчи нос.

— Нещо странно мирише.

Ник, почти вече излязъл от кухнята, погледна назад през рамо.

— От Джеймс ще да е. Войнишка му работа. Сто на сто не се е къпал цял месец.

Влязоха в хола.

В този миг Каролайн изпищя пронизително, а тялото на припадналия Рупърт тупна на пода. Ник просто стоеше и знаеше, че гледката ще го преследва цял живот.

Ред говореше тихо в диктофона.

— Джеймс Бъкстън. Двайсет и четири годишен. Бял. Офицер от армията, Колдстримски гвардейски полк. Тялото е намерено малко преди тринайсет часа от брата Николас и двама приятели. Никакви следи от нахлуване с взлом. — Приблужи се до тялото и притисна силно диктофона до устата си. Черната пластмаса драскаше устните му, докато говореше. — Трупът е обезглавен. Главата е намерена на около половин метър от тялото. Намерен е по долни гащи, обърнат на лявата си страна. Ръцете са завързани на гърба.

Направи пауза и допълни непоносимото:

— Езикът е отрязан и сребърна лъжичка е пъхната в устата. — Огледа отново това, което беше останало от Джеймс Бъкстън. — Кръвта е опръскала отсрещната стена при камината. Локва кръв на пода до тялото.

Изключи диктофона и се извъртя бавно в пълен кръг.

Хубава стая, подредена и украсена с вкус. Тъмнорозовото на тапетите беше щамповано с едновременни рисунки на ловци и риболовци, а пердетата бяха завързани с шнурове с пискюли. Като на картинка.

Ред пристъпи към рафтчето за списания до телевизора и очите му пробягаха по гръбчетата: — „Татлър“, „Харпърс Куин“, „Хорс енд Хънд“, „Фийлд“, „Топ Гиър“, „Уот кар?“. Типичните интереси на британската дребновладелческа аристокрация — помисли си той, — балове, убиване на малки животни и шофиране на бързи коли.

Надникна в останалите части на апартамента. Стаята на Джеймс беше безупречно спретната и леглото му оправено. Ред огледа фотоколажа по стените и на повечето от тях видя лицето му. Джеймс изправен като бастун в гвардейската униформа, Джеймс пиански ухилен на официална вечеря. Приятно и щастливо лице.

А сега лежи на пода отгатък без език.

— Какво стана с Каролайн? — попита Ник.

— Доведохме участъковия лекар да ѝ бие нещо успокоително — каза Ред, — видяхте в каква истерия беше изпаднала.

— Рупърт?

— В шок е. Оставих един полицаи при него.

— Той припадна, като го видя, знаете ли.

— Да, знам.

Ник погледна през прозореца към Тъпър Ричмънд Роуд, където движението беше задръстено и отработените газове скриваха отсрещната тухлена стена на полицията в Пътни.

Ако човек не знаеше, никога не би казал, че Ник и Джеймс са братя. Изобщо не си приличаха. Джеймс имаше силно издадена долна челюст и гърбав нос, а брадичката на Ник сякаш се губеше в гушата му. Братя, а толкова различни. Ник и Джеймс. Ред и Ерик. Отпъди тази мисъл. Свали капачката на химикалката си.

— Готов ли сте?

Ник обърна глава към Ред и кимна.

— Кога за последен път видяхте Джеймс?

— Преди две-три седмици, мисля. Когато си беше последно в Лондон.

— И трябваше да се срещнете с него днес в апартамента?

— Да, за обед. Бях по работа в Нюмаркет и точно се прибрах.

— По каква работа?

— Аз съм съветник по охраната — правим антитерористични проверки на няколко офиса там.

— А кога се е прибрал Джеймс?

— Ами снощи.

— Знаете ли в колко часа?

— Да, обадох се на мобифона му към десет и половина и той беше в бирарията. Значи по някое време след това.

— В коя бирария?

— Каза „Звездата и Жартиерата“. Една от тия по реката.

— Знам я. С кого е бил?

— С едни приятели. Имам им координатите, ако ги искате.

— Благодаря.

Ник извади тефтерче от джоба си и отвори на имена и телефони. Посочи два. Ред ги записа.

— Знаете ли дали са отишли някъде след това?

— Нямам представа. Поне не до късно.

— Значи не в нощен клуб?

— Не, Джеймс не обичаше нощните клубове. Единственото място, където може да са отишли, е някой индийски ресторант.

— И после са се разделили?

— Да.

Ред пресмяташе на глас:

— Значи... Кръчмата затваря в единайсет, двацет минути за допиване, после час или нещо подобно в индийския, няколко минути пеша до вкъщи... Би трябвало да се е прибрал докъм един и нещо. — Полузаклучение, полувъпрос.

— Предполагам.

— Добре, това мога да разбера от хората, с които е бил... Ник, следващите въпроси, които ще ти задам, сигурно ще ти се видят малко странни. Моля те, вярвай, важни са и може да бъдат решаващи за залавянето на този, който е убил брат ти.

— Разбира се.

— Кой живееше в апартамента?

— Джеймс и аз.

— Кой го притежава?

— Двамата заедно.

— Делили сте си вноските за изплащането?

— Не, направо го купихме.

— Как?

— С пари от сумата под попечителство.

— Родителите ви богати ли са?

— Зависи на какво казвате „богати“.

Не беше проява на враждебност от страна на Ник, той просто искаше уточнение, Ред го усети.

— Добре, в прост ежедневен смисъл би ли казал, че родителите ви са богати?

— Мисля, че да.

— Какво работи баща ти?

— Банкер е.

— Преуспял ли е?

— Партньор е в една голяма фирма в Ситито. Доста преуспяващ, струва ми се.

— Милионер ли е?

— Ами... някой хубав ден, ако дяловете му се повишат, нищо чудно.

— Ммм-хмм...

Сребърната лъжичка. Сребърната лъжичка пасваше и тук, както при Филип. Но не и при Джеймс Кънингам.

Ред сплете пръсти. Върна се мислено към видяното в дома на Бъкстън.

Тялото на Джеймс по долни гащи.

Главата на Джеймс, отсечена.

Снимките на стената, младост, приятелство и надежда.

Имаше нещо в тези снимки.

Снимки в колажи, остъклени и с рамки. Типичните колажи, които се правят за себе си и за приятелите.

Нещо в снимките.

Вече почти го беше хванал. Изчака образа да изникне сам, както в къщата на Джеймс Кънингам, защото можеше да му се изплъзне, ако го насили.

Лицата на снимките.

Това е.

На снимките бяха почти само мъже. На стената имаше стотина снимки и само тук-там се мяркаха жени.

Ред се втренчи в Ник. Искаше да види как ще реагира на предстоящия въпрос.

— Ник?

— Да?

— Джеймс беше ли хомосексуалист?

— Не. Не, разбира се, че не.

— Хич?

— Как „хич“? Или си, или не си.

Или си бисексуален и увеличаваш шансовете да се изкефиш в събота вечер.

— Дали някога е имал хомосексуално преживяване?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да. — Почти вик. Определено лъжа.

— Ник, лъжеш. Знам, че лъжеш.

— Не лъжа.

— Лъжеш, и знаеш ли как разбрах? Защото не си ми задал най-явния въпрос.

— Който е?

— *Защо?* Защо смятате, че Джеймс е хомосексуалист? Ако няма причина да мислиш, че е бил, тогава първото нещо, което ще поискаш да знаеш, е какво ме е довело до това заблуждение.

— Казвам ви. Брат ми си беше нормален.

— Тогава защо всички снимки в стаята му са на мъже?

— Не знам. Имаше много приятели.

— А приятелки?

— Имате предвид приятелки или гаджета?

— И двете.

Ник преглътна. Очите му умоляваха Ред да не продължава с тези въпроси.

Не е чак толкова табу, помисли си Ред. Не е като да си мисля, че брат ти е бил педофил или канибал, или не знам какво си.

— Ник... трябва да знам. Не го предаваш. Ако ще залавяме извършителя, ще трябва да ми кажеш всичко, което знаеш, независимо дали го мислиш за важно или не. Има много неща, които не знаеш за цялата тази история, и много неща, които не мога да ти кажа. Но моля те, имай ми доверие.

Ник сведе очи, после го погледна и вдигна ръце — добре, предавам се.

— Да. Не му вървеше с момичетата. Имам предвид, завърташе по някоя история от време на време, но никоя не продължи дълго. Най-дългата му връзка беше към месец и половина, мисля. Не се чувстваше много добре с момичетата. А, иначе се включваше в закачките на бирените компании — нали се сещате, простотии от типа на „дай да ти

видим циците“, фукни около походженията и разни подобни — но не му беше присърце. Не беше такъв.

— А беше ли хомосексуалист?

Отговорът на Ник беше предшестван от въртеливи движения и усуквания.

— Не забравяйте, Джеймс беше в армията. Само това е искал винаги, да бъде войник. Никога не е мечтал за друго. Нито състезател, нито играч на крикет, нищо от този род. Само гвардеец. От десетгодишната си възраст, мисля. И толкова много искаше — толкова много — че се мъчеше да отхвърли всички съмнения дълбоко в себе си.

— Съмнения за какво? Сексуалността си ли?

— Да. Той... хм... е „опитвал“ в училище. — Пръстите му изписаха кавички във въздуха около „опитвал“. — Надали е било много сериозно. Предполагам, че половината от връстниците му също са били готови да се пробват. Но Джеймс се боеше, че може да се разчуе и в армията да научат.

— С колко души е опитвал?

— О, само с един.

— Кой е той?

— Кой той?

— Човекът, с когото Джеймс е опитвал.

— Един Джъстин Рицо.

— И къде е сега Джъстин Рицо?

— Мъртъв е. Загина в автомобилна катастрофа в последната им година в гимназията.

— О. — Ред извади цигара от пакета „Марлборо“ в джоба си и я запали. През дима погледна остро към Ник. — И чак толкова страшно ли щеше да бъде, ако някой беше разбрал за Джеймс и Джъстин?

— Разбира се. Щяха да го изхвърлят от армията, нали така! Армията не се е претрепала да приема гейове, нали? Лошо е за морала и прочее. Дори да не го изхвърлеха, щяха да направят живота му ад. Джеймс беше адски добър гвардеец. Не му трябваше да си обърква живота с нещо, дето се е случило отдавна.

— Колко души го знаят?

— Само аз.

— Ти си единственият, на когото някога го е казвал?

— Да.

— А родителите ви?

— По дяволите, не. Татко щеше да подскочи до тавана. Не, аз съм единственият, комуто Джеймс го е казвал. Така че моля ви, не го споменавайте на никого.

— Ник, няма начин да ти обещаю такова нещо. Може да се окаже от решаваща важност.

— Но...

Ред вдигна ръка:

— Само ще ти обещаю никой да не разбере, че го знам от теб. Ще го обсъдя като мое подозрение. Вече имаме достатъчно информация да стигнем до подобна хипотеза сами.

Ник широко отвори очи, сякаш смътно се домогваше до нещо.

— Смятате, че тоя, дето го е направил... Смятате, че е нещо педерастко?

— Не знам. Но не знам и дали не е.

След закуска Ред се обади в Парксайд и Хокинс дълго мота и сука, докато реши, че трябвало Ред лично да съобщи новината за Ерик на родителите си. Информирането на близките за смърт, катастрофи или арести си беше работа на полицията, но Хокинс сметна, че случаят е по-особен.

Ред точно затваряше, когато чу, че Хокинс му желае късмет. Той измънка учуден нечленоразделни благодарности и на три пъти се опита да уцели вилката със слушалката.

Мина през Грейт Корт. Мъглата се беше вдигнала, в безкрайния лазурен свод върховете на кулите и контурите на крепостните стени на кеймбриджките колежи се очертаваха с величествена яснота. Свежа зимна утрин, в която студът и слънцето с общи усилия се мъчеха да прочистят душите на онези, за които денят беше като всички останали.

За Ред бяха изминали вече седем часа от него и той никога нямаше да е като всички останали.

Трябваше му петнайсет минути да стигне до Грейндж Роуд, където държеше очуканото си сиво мини метро. На студентите не беше позволено да държат колите си в Кеймбридж без специално разрешително, но Ред не зачиташе забраната, откакто беше започнал последната си година през октомври. Оставяше колата си на Грейндж Роуд, защото там нямаше ограничения за паркиране и защото единственият с относителна власт, който можеше да го види там, беше човекът, който се грижеше за игрищата на „Тринити“.

За по-малко от половин час Ред стигна от Кеймбридж до дома на родителите си в селцето Мъч Хадам. Влезе в главната улица на селото малко преди десет часа и изведнъж намрази мястото, където беше живял. Намрази самодоволството на средния англичанин, което Мъч Хадам не само олицетворяваше, но и ентусиазирано приемаше: белите къщи от времето на Тюдорите с черните греди бяха осеяли пътя, а китните бензиностанцийки бяха толкова малки, че приличаха

на намалени във формат три четвърти; плюс знака, който нафукано гласеше *НАЙ-ДОБРЕ ПОДДЪРЖАНОТО СЕЛО В ХАРТФОРДШИР*. Гадни, егоистични, твърди консерватори живееха тук, бронирани в домашния си уют, загърбили проблемите отвъд добре поддържаните си ливадки.

Ред си представи ефекта от ареста на Ерик в селото и стисна волана с такава сила, че кокалчетата му побеляха. Вече си ги представяше как клюкарстват на сутрешното кафе и вечерната бира в кръчмата: двулични харпии, които ще се опиянят от тази драма и възлението, което тя щеше да донесе, и от срама на Меткалфови; ще предлагат помощ, която знаят, че никога няма да им се наложи да окажат, ще си споделят как винаги са си знаели, винаги, че нещо не е наред с това момче.

Робърт и Маргарет Меткалф живееха точно в другия край на селото, в първата къща зад пътния знак за позволена скорост извън населено място. Ред сви в отбивката и за малко не се сблъска с ровъра на баща си, който излизаше бавно от портата.

Баща му смъкна прозореца.

— Ред! Каква изненада. Адски късмет, че не ме удари. Ще поостанеш ли? Малко бързам, но ще се върна по някое време следобед.

Милият татко. Винаги симпатичният оптимист, дори и бизнесът му да пропадеше с пълна сила. Ред се наведе през прозореца.

— Татко, трябва да говоря с теб. С теб и мама.

— Не може ли да почака? Имам среща в банката в Ситито в единайсет и половина и се опасявам, че искат да ми наложат възбрана, освен ако бързо-бързо не им се явя с убедителни оправдания. Вече започнаха да подмятат за съдия-изпълнител. Наистина е жизненоважно да съм там навреме.

— Татко... случи се нещо.

Болката трябва да е проличала ясно по лицето на Ред, защото той видя как рошавите вежди на баща му се сключиха от ужас.

— Какво? Какво се е случило?

— Мама вътре ли е?

— Да. Да, разбира се. Какво е станало, Ред?

— По-добре да кажеш и на двама ви едновременно.

— Какво има? Добре ли си? Нещо да не се е случило с Ерик?

— Татко. Моля те.

Ред потегли по чакъла точно до мястото за паркиране пред прозореца на килера. Баща му го пусна пръв, после спря до него. Мълчаливо влязоха в къщата.

Майка му гладеше пред телевизора в кухнята. Щом видя сина си, възкликна тихо и пристъпи встрани от дъската, за да може да го прегърне.

— Маргарет — рече мъжът ѝ, — Ред има лоши новини.

Тя спря на няколко крачки от тях. Поглеждаше несигурно ту към единия, ту към другия.

— Какво? Какво се е случило?

Ред издърпа стол изпод кухненската маса.

— Седни, мамо. И ти, татко.

Те седнаха послушно, като кучета, чакащи храна.

Ред не знаеше какво да каже, затова просто започна от началото. Застина прав, движеха се само устните и очите му. Държеше ръцете си притиснати силно в джобовете на панталона и не се поклащаше на краката си.

Разказа цялата история за двацет минути. Единственото, което премълча, беше обещанието му към Ерик да не казва на никого. Иначе им преразказа всичко — изповедта на Ерик, „Месията“, пътя до полицията, ареста, обвинението. Не знаеше какво да им спести, така че не им спести нищо.

Ред наблюдаваше родителите си по време на целия монолог. Той видя как майка му слага ръка на сърцето си и не я помества, сякаш едничко това докосване поддържаше ударите му. Баща му бавно клатеше глава и шепнеше:

— Боже мой, Боже мой.

Сълзи се плъзнаха под клепачите на майка му и се стекоха по лицето ѝ, докато тя не ги облиза от устните си. Честни хора, обикновени хора, които не заслужаваха животът им да бъде разбит по този начин.

Когато Ред свърши, настана тишина, отмервана от цъкането на секундната стрелка на стенния часовник.

— Къде сбъркахме? — попита майка му повече себе си, отколкото някой друг в стаята.

— Мамо...

— Остави това. — Баща му, опитва се да бъде авторитетен. — Няма значение къде сме сбъркали. Въпросът е какво можем да направим сега.

— Не можем да направим нищо, тате.

— Нищо? Все трябва да има нещо. Може да видим Ерик вероятно?

— Не знам. Трябва да се провери в полицията.

— Но той ни е син — проплака Маргарет. — Трябва да го видим. Наше... право е да го видим. Нали?

— Мамо — Ред сложи ръка върху нейната.

Баща му стана и кракът на стола изскърца по линолеума.

— Трябва да се обадя в банката. Да им кажа, че няма да мога.

— Робърт! За това ли мислиш сега? Ти и проклетата банка! Синът ти току-що е бил...

Ред притисна ръката на майка си още по-силно.

— Остави го, мамо. Татко е прав. Първо трябва да оправи това.

Преди всичко наистина да потъне, си помисли, но не го каза.

Те гледаха как Робърт излиза от кухнята, как гърбът му е изправен въпреки смазващата сила на шока, и чуха гласа му от другата стая:

— Майкъл? Робърт Меткалф на телефона... Много добре, благодаря. А вие?... Чудесно, чудесно... Вижте, тук изникна нещо... Не, точно така... Опасявам се, че няма да мога... Нещо доста сериозно... Не може ли да се срещнем, когато всичко тук се изясни?... Да, много мило... Не, не съвсем... Аз ви благодаря... Довиждане.

Върна се в кухнята. Отпусна се на стола и си разтърка очите, изтощен от провеждането на толкова елементарния разговор.

Майката и бащата погледнаха сина.

— Какво ще правим сега, Ред? — попита баща му. Не беше молба за съвет, а вик за помощ.

Майка му и баща му, вцепенени от шока, не можеха да вземат решение. Сега Ред беше техният родител, сега той ги защитаваше, взимаше решение вместо тях, както бяха правили те, когато той беше дете. Ред и Ерик, и двамата хора на действието всеки по своя начин, бяха дали път на събития, които се завихряха в уютния свят на Робърт и Маргарет Меткалф като ураган. Родителите му

зависеха от по-големия си син, за да им помогне да се справят с извършеното от по-малкия. Ред виждаше тяхната безпомощност и знаеше, че не трябва да допуска отчаянието им.

— Ще изчезнем оттук, още сега, и ще се върнем в Кеймбридж. Ще се регистрирате в някой хотел под фалшиви имена и...

Гласът на баща му го сръза.

— Ред, дължа на банката хиляди лири. Къщата вече е ипотеккирана и съм някъде на ей толкова — показва с два пръста милиметър разстояние. — Откъде ще вземем пари за хотел?

Ведростта на баща му се стопяваше от ужаса на нещастieto, който бавно изпълваше въздуха.

— Татко, нямаме избор. Пресата ще разбере за Ерик всеки момент и тутакси ще се изстрелят насам. Тук ще заприлича на Пикадили Съркъс по обед. Няма да можеш дори да си издухаш носа, без да го отразят. Трябва да изчезнете. Веднага.

— Няма да позволя никакви гадни... репортери да газят тук. Оставам. Не стъпвам по никакви хотели.

Съпротивата му беше покъртителна в своята безпомощност. Ред сложи ръка на рамото на баща си.

— Не е задължително хотелът да е скъп, татко. Пълно е с непретенциозни хотелчета, които ще ни свършат работа. Ще отседнете в някой от тях и след това ще проверявам дали можем да се видим с Ерик. Но няма да оставате тук. Ще помолим полицията да хвърля по едно око на къщата. — Погледна майка си: — Мамо, стегни багажа...

Тя кимна разсеяно и затътри нозе към вратата. Баща и син седяха в кухнята и слушаха шушкането ѝ на горния етаж.

Десет минути по-късно вече пътуваха към Кеймбридж с роувъра. Ред беше зад волана, защото не мислеше, че точно сега някой от родителите му би могъл дори да го изкара от двора, без да се блъсне някъде.

Понеделник, 27 юли 1998

— Отнесъл му главата с един замах? Леле-леле. Добър удар, каубой.

Джез прелистваше снимките от убийството на Джеймс Бъкстън. Седеше със събрани колене, така че данните от аутопсията да не изпаднат на пода на колата. Топлият въздух отвън духаше на талази в лицето му, а Ред не мърдаше от скорост 140 км/ч. В платното за отсречно движение към Лондон се тътреше шесткилометрова върволица.

В доклада на Любецки се казваше, че убиецът вероятно е използвал истински меч за обезглавяването на Джеймс. Срязването било много гладко и нямало следи от триене или порязвания — каквито би имало, ако главата не беше била отрязана с един удар.

Един точен замах — и главата вече я нямаше.

Джез гледаше напечатаните думи. Нямаше кой знае какво, за което не би могъл да се досети и сам. Езикът отрязан и лъжичката втъкната, преди да настъпи смъртта. Белези по коленете сочеха, че Джеймс е бил коленичил в момента на обезглавяването. Часът на смъртта беше определен някъде между два и четири часа сутринта. Без следа от влизане с взлом в апартамента. Нямаше и следи от сексуално насилие.

Пъхна снимките в папката и се обърна към Ред:

— Е, господин Меткалф, май тук следват поздравления. Тази сутрин си със сто лири по-богат, отколкото в петък.

— Предпочитам да не бях ги спечелил, ако искаш да знаеш.

— Значи няма да ги вземеш, така ли?

— Е сега, не съм казал такова нещо, нали? — усмихна се Ред. — Сто лири са си сто лири. А и е особено удоволствие да ги взема от вас, копелета. Но сериозно ти казвам, бих ги дал с огромно желание — а и отгоре — за грам чиста следа в този случай.

— И мислиш, че повторна среща с Алисън Бърд може да ни помогне?

— Не знам. Но си струва да се опита, особено след това, което ми каза братът на Джеймс.

— Кой Джеймс?

Ред му хвърли периферен поглед.

— Да си го начукам. Не се бях сетил. Говорех за Джеймс Бъкстън, но наистина можеше да е и за Джеймс Кънингам. И двамата имат братя, да. Та имах предвид Ник Бъкстън. Както и да е, опитах да се свържа със Стивън Кънингам. Отишъл е на почивка за две седмици.

— Смяташ, че има нещо общо с името Джеймс?

— Може и да има. Но тогава защо е убит Филип Родс?

— Може второто му име да е Джеймс. Спомняш ли си го?

— Не, не мога да се сетя от раз и досието му не е у мен. Ще питаме Алисън. — Ред кимна към големия син знак. — Това е нашата отбивка. — Даде ляв мигач и влезе в страничното платно.

— И какво ти каза все пак братът на Джеймс Бъкстън? — попита Джебз.

— Каза, че Джеймс е опитал хомосексуални отношения в училище.

— Е, и?

— Ами може би Любецки греша, че не е на сексуална основа.

— Какво, само защото една от жертвите си е позволила малко пубертетски експерименти? Айде стига бе. И освен това с никоя от жертвите не е злоупотребено сексуално.

— Няма и нужда. Погледни от тази страна. Малката подробност с долните гащи малко ме озадачава. Да приемем, че нашият човек е гей или пък си мисли, че *може и да е гей*. И в двата случая е един вид женичка и е сексуално неспособен да им го начука. Свършва, докато гледа тези типове да се събличат пред него. Може би ги кара да свалят всичките си дрехи и да дефилират, преди да си обуят пак гащите. Може би им говори мръсотии. Харесва му да гледа, но не прави нищо друго. Не може да получи ерекция. Той е импотентен. Само ги гледа и после ги убива. Оттук и липсата на сексуално насилие.

— Звучи ми доста плоско.

— И на мен, но и без това нямаме кой знае колко добри версии, нали?

— Да речем, но как се вписват във всичко това езикът и лъжичката?

— Лъжичките наистина ме озадачават. Филип Родс и Джеймс Бъкстън пасват, защото и двамата са имали някакъв вид лични приходи. Но не и епископът. Той никога не е бил богат по които и да било стандарти. Така че или приемаме, че епископът е бил убит погрешно, или душим невярна следа. Колкото и да ми е неприятно, май е второто.

— Добре, ами езиците?

— Ако е нещо свързано със секс, тогава има причини колкото щеш. Ако ги кара да му духат или нещо подобно, няма да рискува с някаква следа от сперма или кожа.

— Но ти току-що каза, че според теб е импотентен.

— Правилно. И затова не отхвърлям идеята, че ги кара да му правят разни неща. И все пак отрязването на езика не би унищожило със сигурност следа, останала другаде в устата или стомаха. Значи засега го изключваме. Да погледнем другояче. Езикът участва в целувките. Езикът е знак за интимност. С проститутките не се целуваш, нали. Само си го вкарваш в тях и свършваш. Но ако Сребърния език си представя интимност с тия хора преди да ги убие, тогава за него може езикът да е символ на тази интимност. Коеето значи да си вземе техните езици, да си ги има и да си ги гледа. Ако пък е импотентен, езиците са спомен за преживяното. Така погледнато има смисъл.

— Ами епископът?

— Засега ми се струва, че е бил асексуален. Но обратните свещеници са на всяка крачка. Достатъчно би било Сребърния език да си е мислел, че Кънингам е гей.

Джез се замисли за Кънингам, дебел, разплут и отблъскващ в смъртта.

— Не виждам как даже и най-закоравял перверзник ще почувства влечение към него — каза той.

— Джез, говорим за тип, който реже езиците на още живите си жертви и им пъха лъжички в устата. А не за номиниран за Нобеловата награда за мир.

— Но защо сменя вида на убийствата, а оставя другите подробности непроменени? Защо обесва един, пребива друг и обезглавява трети? Защо? Няма смисъл.

— Знам. Знам, че няма смисъл. Но все пак си мисля, че хомосексуалният момент не е за подценяване.

— Не съм убеден. Но в едно си прав.

— В кое?

— Нямаме по-добри версии.

Бяха успели да се измъкнат бързо от града. Обикновено трафикът на излизане от Лондон в сутрешния час пик беше слаб, с изключение на задръстванията от време на време при Хийтроу или пък кръстовището на М4 и М25. Бяха взели разстоянието от Скотланд Ярд до предградията на Рединг за 45 минути.

— Значи сега ще питаме Алисън Бърд дали покойният ѝ годеник не е бил обратен? — попита Джез.

— Мда!

— Олеле. Тя направо ще се гръмне. Понеделнишки. Трябва да си направим телевизионно шоу. Започнете седмицата с Меткалф и Клифтън. Да развъртим парите на Ричард и Джуди. — Той извади визитката на Алисън от джоба си и прочете високо: — Софт Център. Софтуер компютърни продукти — изсумтя. — Софт Център. Колко ужасно звучи. — Избра номера на мобилния си телефон и записа указанията, които му дадоха от информация.

— Добре де, и аз не се чувствам герой, че ще ѝ налетя с такъв въпрос — каза Ред, когато Джез затвори.

Замълчаха и се замислиха за това, което ги очакваше. Не само че щяха да разпалят въглени от миналото, което Алисън сигурно искаше да забрави и покрие, но също и бяха наясно, че офисът — който и да е офис — е най-лошото място за разпит. Пристигне ли полицията, не можеш да избегнеш многозначителните погледи и тайните сръгвания между колегите.

Ред искаше да говори с Алисън в дома ѝ през уикенда, но съквартирантката ѝ беше казала, че е заминала по работа за двата дни и в понеделник сутрин щяла да отиде в службата направо от Хийтроу. Не, не знаеше с кой полет пристига Алисън. Не, не знаеше също къде точно е Алисън. Някъде из скандинавските страни, предполага, но в никакъв случай не е сигурна. А наистина ли полицията се обажда?

Искаха и Кейт да дойде с тях, ако в разговора с Алисън потрѣбваха кадифени ръкавици, но Кейт беше на медицински преглед. Женски работи, беше им казала, и те не я разпитваха за повече

подробности. Щеше да е на работа следобед, но тъй като времето беше от значение, не я изчакаха. Дънкан доброволно остана да се оправя с обажданията в Скотланд Ярд.

Софт Център Хаус беше синьо стъклено здание на сред бизнеспарк с бляскави фонтани и лъскави коли, паркирани прилежно на определените места. Ред и Джез взеха саката си от задната седалка на воксхола и излязоха в пека. Още един ден стопяваща жега, която сякаш изцеждаше енергията им и пържеше мозъците им.

Фоайето беше с климатик и приятно хладно. Ред съобщи имената им на портиерката, но не каза, че са от полицията. Искаше да го спести на Алисън, доколкото беше възможно. Да кажеш на портиерката означаваше да го обявиш по националното радио.

— Мис Бърд очаква ли ви?

— Не, не ни очаква.

Портиерката отвори уста да каже нещо, но Ред я отрязва:

— Просто ме свържете, моля.

Тя удари четири цифри и попита:

— Алисън? Лорейн от долу се обажда. Господин Меткалф е тук и иска да те види. — Объркана от отговора, тя попита Ред: — Мога ли да попитам в каква връзка?

Ред се наведе над преградата на бюрото и грабна слушалката.

— Алисън? Редфърн Меткалф съм. Срегнахме се в... при неприятно стечение на обстоятелствата преди няколко месеца. Нямах да съм тук, ако не беше важно... да, да, точно така... Много ви благодаря. — Върна слушалката на Лорейн. — Вече слиза.

Джез се усмихна на тази непринудена смяна на ролите. Лорейн изглеждаше още по-объркана.

Ред и Джез седнаха на канапето във фоайето. Ред прелисти брой на „Дейли Телеграф“, а Джез изпъна крака и започна да ги масажира под коленете.

Ред вдигна поглед.

— Ти спиращ ли от време на време?

— Кое?

— Да се упражняваш. Да усъвършенстваш съвършеното си тяло.

Джез се усмихна и потупа Ред по корема.

— О, скъпи господин Меткалф, много гушкаво тумбаче.

— Като млад бях страхотен атлет.

— Като млад? Та ти си само няколко години по-голям от мен, приятел. Не ми ги пробутвай тия работи с младостта.

Алисън се появи на стълбите. Ред моментално скочи и стисна здраво ръката ѝ.

— Алисън. Радвам се да ви видя отново. Това е моят колега Джереми Клифтън.

Не каза инспектор, не и докато Лорейн можеше да ги чуе.

— Какво се е случило? — попита Алисън. — Да не би да сте открили убиеца на Филип?

Лорейн наостри уши. Ред ѝ хвърли кос поглед.

— Дали можем да поговорим на някое по-закътано местенце? — попита Джек.

Алисън се пресегна над бюрото и погледна в една тетрадка.

— Синята стая е свободна. Лорейн, би ли ме записала за там за?...

— Половин час — уточни Ред.

— Разбира се — отговори Лорейн.

Оставиха я да се измъчва от любопитство.

Синята стая се оказа заседателната зала на борда на компанията с цвят на светъл тюркоаз. Седнаха на три стола в единия край, Алисън на председателското място, а двамата мъже от двете ѝ страни.

— Открихте ли убиеца? — попита тя отново.

— Все още не, но...

— Тогава с какво мога да ви бъда полезна?

Ред подхвана деликатно:

— Имаме нова информация.

— Която?...

Джек внезапно и грубо взе думата:

— Филип имал ли е някакви хомосексуални наклонности?

Ред пусна крива усмивка. Той мило се опитва да предразположи Алисън, а Джек се включва с гръм и трясък. Погледна го остро, но Джек вдигна ръка да го остави да действа както намери за добре.

Алисън зяпна.

— Дали е какво?

— Имал хомосексуални наклонности.

— Това не е ваша работа.

За нея най-лесно е да отрече веднага. Ред и Джек се спогледаха.

— С всичкото ми дължимо уважение — каза Джез, — това е наша работа.

— Сексуалните предпочитания на Филип си бяха негова работа.

— Но и ваша също, бих казал. С Филип пасвахте ли си в леглото?

— Също не ви влиза в работата.

Ред се почувства виновен, че се отнасят към Алисън като към заподозряна, но това беше единственият начин да измъкнат някаква информация от нея. Каквито и тайни да криеше за Филип, тя не би искала да ги каже. Така че или Джез ще избие отговорите с тази тактика, или ще осигури на Ред образа на добрия полицаи, така че тя да сподели с него.

— Алисън, моля ви. — Умиротворителят Ред. — Инспектор Клифтън ви задава тези лични въпроси, защото имаме причина да вярваме, че убийството на Филип може да е по сексуални подбуди.

— Чудесно си пасвахме в леглото.

— Колко често го правехте? — пак Джез.

— Достатъчно често.

— Колко често е достатъчно често?

— Може би повече, отколкото ви се случва на вас, господин инспекторе.

— Филип искал ли е от вас да правите нещо необичайно?

— Какво ще рече необичайно?

— Опитвал ли е содомия например?

Тя пламна и прехапа долната си устна.

Ясно. Вече знаеха.

Джез беше на път да каже още нещо, но Ред го спря с поглед. Вече беше прекалил и тактиката му се оказа успешна.

Алисън се обърна към Ред. Ще каже на него, не на Джез.

— Добре, Филип беше бисексуален. Играл си е доста като млад. Мъже и жени, нормални и обратни. Беше правил всичко, за което можете да се сетите. Когато започнахме да излизаме, искаше да ме връзва, да го прави отзад и разни подобни работи. Казах му, че не съм по тези работи.

— И тогава?

— Щом разбра, че наистина не съм, спря. Каза, че ме обича и че ще направи всичко за мен. Каза, че животът му е бил мрачен преди да

ме срещне. Каза, че съм го накарала да осъзнае, че мъжът е създаден да спи с жена, не с мъж. Беше намерил някакъв библейски цитат.

— Библейски? Забил е в религията?

— Не. Мисля, че просто обичаше да цитира.

— Изневерявал ли ви е някога?

Сянка на болка се стрелна през лицето ѝ.

— Да.

— Колко често?

— Само веднъж. За един път знам всъщност.

— Като казвате веднъж, имате предвид един път или едно лице?

— Едно лице.

— Било е за една нощ или дълга връзка?

— Връзка.

— И колко продължи тя?

Този път гласът и не трепна.

— Година и половина.

— Името ѝ?

— Не беше жена. Мъж. Някакъв на име Кевън Латимър.

— Кой е този Кевън Латимър?

— Един от приятелите на Филип. Изживява се малко като плейбой. А си е просто лайно.

— С какво се занимава?

— Господ знае. Твърди, че е бизнесмен. Бил е в затвора, това го знам със сигурност.

— А къде живее?

— Някъде към Падингтън. Не знам точния адрес. Сигурно го имате в архивите.

Ред се замисли за момент.

— Защо е приключила връзката им? Защото сте разбрали?

Алисън поклати глава.

— Не знаех нищо, докато Филип не ми каза. Просто ми каза, че всичко е свършило.

— Каза ли ви защо са скъсали?

— Да, понеже сексът вече не вървял. Кевън не можел.

Сексуално несъответствие. Импотентен. Ред и Джез пак се спогледаха.

Алисън се мъчеше да не заплаче, точно както и през май след смъртта на Филип, но сега нямаше полицайка да ѝ носи чай и да я подкрепя.

Ред се приведе към нея.

— Алисън, нямате представа колко е важно това за нас. Благодаря ви, че бяхте така отзивчива.

Тя кимна мълчаливо.

Ред търсеше думи. Поне малко да я утеши.

— Сигурно ви е много трудно.

Алисън преглътна.

— Преодолях го. Това, което най-трудно приех, беше лъжата. Каза ми, че вече не си падал по мъже, и ето че е чукал някакъв зад гърба ми. Дори не знам дали е по-добре или по-зле, че не беше друга жена. Мислех си... поне не може да сравнява. — Несигурността ѝ увисна гола във въздуха. — Направих всичко възможно да забравя. И тогава... и тогава Филип оплеска всичко.

— Как?

— Искаше Кевън да дойде на сватбата.

Нещо дребно около сватбата, беше казала тя първия път. Искаше да покани човек, който не исках да идва.

Не е било бивша приятелка, както бе предположил Ред. Бивш приятел. Нищо чудно, че е побесняла.

И все пак на следващата сутрин се беше върнала, за да каже на Филип, че Кевън може да дойде. Беше се пречупила за нещо, за което доста хора не биха отстъпили. Или лесно прощава, или е много безхарактерна. Ред не можеше да прецени кое точно. Но и в двата случая не заслужаваше това, което ѝ се беше случило.

Ред и Джез станаха да си ходят. Тя стисна ръката на Ред и се почеса леко по носа, за да избегне ръката на Джез.

— Можете ли да се оправите сами на излизане?

— Да, благодаря.

Джез натисна копчето на асансьора и изведнъж се сети нещо.

— Алисън?

Тя вече бързаше по коридора. Спря и се обърна. Враждебност към него проблясваше в очите ѝ.

— Да?

Асансьорът се отвори.

— Как е второто име на Филип?

— Второто му име? Джон. Защо?

— Просто питам — каза Джеб и се благодари, че вратата на асансьора се затвори пред него и лъжата му.

Ред седеше на бюрото в стаята си, когато на вратата се почука.

Погледна си часовника. Дванайсет и два и пет. Не можеше да са родителите му, защото бяха тръгнали преди два и пет минути. Бяха отишли да видят Ерик без него по съвета на Хокинс. Неудобството на Хокинс по телефона стана ясно, когато каза на Ред какво се беше случило. Ерик, върнат в килията си след обвинението, започнал изведнъж да чука по вратата и да крещи, че ще удуши Ред точно както удушил Шарлот Логан, и четирима полицаи трябвало да го озаптяват и да го тъпчат с успокоителни, докато млъкне. Толкова внезапна и драстична промяна от хрисимото примирение със съдбата до бесен гняв срещу Ред, че е нарушил обещанието си да не казва на никого. Така че, сър, май по-добре да останете на заден план засега. Нека родителите ви дойдат сами при Ерик. А вие ще можете да го видите, когато се успокои.

Нямаше как да не се съгласи.

Почука се втори път и по-силно. Ред стана от бюрото и отиде да отвори.

Мъжът му се стори познат, но не можеше да се сети кой е. Лъскава кафява коса, прошарена на слепоочията. Сив костюм. Риза на розови райета с бяла яка, златна игла на вратовръзката, пискюли на обувките. Висок над метър и осемдесет и съразмерно пълен, но някак изглеждаше още по-огромен. Властен мъж, привикнал да му се подчиняват.

— Редфърн Меткалф? — попита той.

— Да.

— Аз съм Ричард Логан.

Бащата на Шарлот Логан — килименият магнат.

И му проблесна. Молбата на Логан за информация по телевизията след смъртта на дъщеря му. Ред си спомни среброто в косата на Логан и твърдостта, с която се беше обърнал към

камерите, спомни си дъщерята, която се гуши в баща си — снимката, използвана на другия ден в повечето вестници.

Лице в лице с бащата на момичето, което брат му беше убил, Ред не знаеше какво да каже.

Ръката на Логан се изстреля към него да го срине на пода в унищожителна мъст. Страх сграбчи внезапно сърцето му и той се отдръпна.

Логан хвана дясната му ръка:

— Приятно ми е да се запознаем.

Ред усети здравата хватка, в която беше попаднала дланта му, и му олекна.

— Може ли да вляза — попита Логан.

— А?... Ами разбира се. Заповядайте.

Отстъпи назад. Логан наведе леко глава, за да може да мине под касата на вратата.

Ред се разприказва, колкото да запълни неловката пауза.

— Да ви предложа нещо? Чай? Кафе?

— Няма нужда, благодаря.

— Ъ... ще седнете ли?

Логан отиде до ниското кресло под капандурата. С гръб към Ред се загледа за миг в Грейт Корт, после се обърна и потъна в креслото.

Дори седнал само на трийсетина сантиметра от пода, с колене на нивото на раменете си, Логан запълваше стаята с присъствието си. Ред седна на стола на бюрото си и усети как силата на този човек го поглъща като мъгла.

— Хубава стая имате, Редфърн. Не са много студентите със стаи в Грейт Корт.

— Не, не са. Имах късмет. Дават ни томболни номерца в края на първата година, после ги обръщат в края на втората година. Бях последен в първата десетка, така че се оказах първи, когато ни обърнаха. Да бяхте видели коптора, в който живях втората година.

— Ред се засмя нервно.

Логан се усмихна, бързо вълчо разтягане на устните.

— Чух за брат ви — каза той и от усмивката не остана и помен.

Ред преглътна и не отговори.

— Детектив Хокинс ми се обади тази сутрин. Каза ми, че полицията е повдигнала обвинение срещу брат ви за убийството на Шарлот.

— Толкова съжалявам, господин Логан.

— Аз също, Редфърн, аз също.

Часовникът на Грейт Корт отмери половин час. Динг-донг, динг-донг, и последният звън се стопи в стаята.

Логан се прокашля.

— Хокинс ми каза също така как полицията е открила Ерик.

— Господин Логан... не знам какво да кажа.

— Няма нужда да казваш нищо, Редфърн. Дойдох тук да ти благодаря.

— Да ми благодарите?

— Да. За това, че ми даде покой. Убиецът на Шарлот се намери. Не знаеш колко много значи това за мен.

— Но не връща Шарлот?...

Логан избягна думите му.

— Постъпил си много смело, Ред. Затова съм ти особено благодарен. Да предадеш собствения си брат в... Не мисля, че са много хората, които биха имали куража да го направят.

Да направят какво? Да нарушат обещанието си? Да предадат собствената си кръв?

— Всъщност нямах голям избор. Просто направих това, което всеки би направил.

— Не, не си направил това, което всеки би направил. Направил си това, което почти никой не би направил. На твое място, ако беше мой брат... не знам дали бих могъл да направя същото.

Ред заби поглед в пода.

— Благодаря — смънка той, объркан от неочакваната похвала.

Усети напирещите сълзи в очите си. Можеше да понесе омразата на брат си, отчаянието на родителите си, но не и добрината на непознатия. Затисна с два пръста очите си с надеждата движението да мине за умора, а не вълнение.

Гласът на Логан прониза болката му.

— Не съм дошъл само да ти благодаря, Редфърн.

Вдигна поглед.

— Когато Шарлот беше убита, обявих награда за информация, която би спомогнала за залавянето на убиеца. Спомняш ли си?

— Спомням си — кимна Ред.

Знаеше какво следва. Не го казвай. Моля те, недей.

Не успя да изрече думите. Логан продължи, натрупвайки вина върху вината, без дори да го осъзнава.

— Ти намери убиеца, Редфърн. Наградата е твоя по право, ако я искаш.

Джез изтегли листа от принтера с подсвирване:

— Нашият Кевън хич не е бос, а? Преди три години е бил шест месеца в затвора за постоянна употреба на кокаин. Спорадични опити за рехабилитация. Също дребни кражби, превишена скорост и една глоба за неприлично поведение. Направо чаровник. Бизнесмен, глупости.

— Адресът? — попита Ред.

Джез погледна в текста.

— Норфък Скуеър, W2.

— По дяволите — каза Ред — Знам го Норфък Скуеър. Точно срещу нас.

— Какви сладки съседни имаш само. Да му отидем ли на едно гости?

Стигнаха за 15 минути от Скотланд Ярд до Норфък Скуеър. Къщата, която търсеха, беше от южната страна, но поради еднопосочното движение трябваше да обиколят целия площад. Повечето от сградите, покрай които минаха, бяха евтини хотели.

— Исусе Христе — възкликна Джез, — какво място. Раят на туристите. Господ знае за какво им е да бият път до Англия, та накрая да попаднат в такова бунище като Падингтън.

Ред успя да завие рязко, преди да удари мъж в нацапани с боя дънки, който чистеше купето на бял мерцедес, и продължи по площада.

— Да ти кажа, че дом Меткалф е на около стотина метра натам — каза Ред и посочи право пред носа на Джез.

— Ти ме довърши. Явно е доста мизерна махала, щом на такива като теб е позволено да живеят тук.

— Можеш да си го завреш. Коя къща търсим?

Джез загледа номерата по вратите, докато минаваха бавно покрай тях.

— Ето. Онази там, още малко напред. Тъмнозелената врата.

Въпросната къща се нуждаеше от доста сапун и една четка боя. Триъгълничета мръсотия по ъглите на прозорците и болнава жълта светлина в стъклото на входната врата.

Отпред имаше място колкото за две коли. Ред даде още малко напред и паркира на заден ход. Джез гледаше в страничното огледало.

— Как изглежда Кевън Латимър? — попита той.

— Нямам представа. Защо питаш?

— Защото от къщата излиза някакъв, не знам дали не е той.

— Ами защо не го попиташ?

Ред включи на първа скорост и изравни предницата. Джез отвори вратата си и се подаде навън колкото му позволяваше предпазният колан. Мъжът слезе по външните стълби на тротоара. Среден ръст, бяла тениска, кафяв памучен панталон, маратонки. Джез се провикна:

— Кевън Латимър?

Мъжът спря и се обърна към него. Джез пак извика:

— Вие ли сте Кевън Латимър?

Мъжът го погледна безизразно, сякаш не знаеше английски. И внезапно се втурна да бяга.

— Боже! — кресна Джез.

Откачи колана и моментално изскочи. Полетя като спринтьор. Чу вратата на колата да се затръшва зад него. И Ред се затича. Обаче Ред гони четирийсетака и отгоре на това пуши. Никога няма да го хване.

Латимър стигна до края на площада и зави към спирката. Успя да избегне едно такси, което щеше да го удари, и хукна нагоре по платното срещу движението. Джез беше на десетина метра зад него. Тичаха в посока Падингтън и огромната арка на гарата се мерзелееше пред тях.

Минаха покрай въртележките с картички на единия тротоар и „Бъргър Кинг“ на другия. Пресякоха кръговото движение и продължиха по отбивката за гарата. Таксиметровите шофьори насреща им надуваха гневно клаксони.

Джез усещаше как лицето и тялото му се сгорещяват. Латимър все още имаше преднина и беше доста бърз, но Джез беше в по-добра форма от него. Поне би трябвало да е. Сезонът на триатлона беше в разгара си. В каквато и да било надпревара по издръжливост с г-н Латимър щеше да му скъса задника.

Онзи рязко зави вляво през фоайето на гарата. Стрелнаха се между моторчетата за пренасяне на багаж, върволицата хора от влака, току-що пристигнал на четвърти перон. Джеб смътно забелязваше лицата, обърнати към тях, стари лица с очила и лули. Никой не се помръдва да помогне, да се намеси. Да не си мислят, че са просто приятели, които се забавляват.

Латимър пресече залата по диагонал покрай осмоъгълното гише за информация и продължи направо по перона. Влак с бяло-зелените цветове на Грейт Уестърн Рейлуейс точно потегляше. Той се размина на косъм с двама пощенски служители, които бутаха количка с писма. Насочи се към тристранния часовник на перона и изведнъж с рязък завой вляво между колоните изскочи на рампата. Джеб го следваше, сега вече на около пет метра и все по-близо.

Гара Падингтън е под наклон. Дали ще завие наляво или надясно, Латимър все трябваше да се набира нагоре. Избра дясно, а Джеб започна още повече да навакса по нанагорницето. На моста горе ги делиха вече само няколко стъпки. Латимър пак сви вдясно, но взе завоя прекалено рязко, спъна се и си охлузи ръката в опит да запази равновесие.

Това му трябваше. Джеб скочи на гърба му като гигантски паяк. Латимър падна, удари земята първо с лакти, после с гръдния кош. Останал без дъх при падането, а и от тежестта на Джеб, той се мъчеше като астматик.

Минимум насилие. Това се очаква от полицаите. Но изключения, разбира се, са допустими. Джеб се изправи и ритна Латимър силно в ребрата, два пъти. Не му остави въздух, с който да извика.

— По дяволите — се чу зад тях.

Беше Ред, силно запъхтян, лицето му добило почти червения цвят на косата.

— Хвана го. — Туп-туп. — Браво. — Туп-туп. — Прочети му правата.

Джеб му закопча белезниците на гърба.

— Кевън Латимър, арестуван сте като заподозрян в убийство. Имате право да мълчите, но ако сега премълчите нещо, на което после разчитате в съда, това може да навреди на защитата ви. Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас.

Латимър изви глава. Кожата на врата му се набръчка. Той се усмихваше.

— Какъв съм кретен. Аз си помислих, че сте от момчетата на Макалистър и идвате за парите.

— Значи не е бил той? — попита Кейт.

— Не, по никакъв начин — каза Ред. — Дори не знаеше за какво говорим. Мислел, че сме мутрите, които идват да си приберат някакви дългове от хазарт, и като разбра, че не сме, не спря да се хили като идиот. Ако иска да се забърква с разни кръстници, то си е негова работа и не е престъпление. Да, хванахме Кевън Латимър, но той не е нашият човек. Да си плюя на късмета. За една бройка най-послед да стигнем до нещо.

— Не можахте ли да го затворите за неподчинение при арест?

— Не. Ние не се идентифицирахме, докато Джеб не го хвана.

— И всичките му алибита са проверени?

— За съжаление, да.

— Да видим — каза Дънкан.

Ред му плъзна по масата показанията на Латимър:

— Всички са чисти. В нощта, в която са били убити Филип и Джеймс Кънингам, той е бил в клиника при Хърстпиър поинт в Съсекс. Лежал е почти месец. Записан на седемнайсети април, напуснал на петнайсети май. Съвсем безнадежден случай според шефа. Стори ми се, че вече му е писнало от Кевън, но явно не може да му откаже лечение.

— Защо? — попита Дънкан, забил очи в текста.

— Защото общината му плаща таксите.

— И по никакъв начин не е възможно Кевън да е избягал през нощта, така ли?

— Не, по никакъв. Клиниката е заключена през нощта и дежурен полицаи отговаря за присъствието на всички. Кевън е регистриран като наличен в единайсет вечерта и в седем следващата сутрин.

— За това време може да стигне до Лондон и да се върне.

— Дънкан, той не е можел дори да излезе от тъпата клиника. И дори по някакво чудо да би успял, пак нямаше да стигне далеч. Последният влак за Лондон е в десет и четирийсет и осем, а той няма кола.

— Може да е откраднал.

— Не е докладвано за откраднати превозни средства в радиус от пет километра от клиниката през онази нощ.

— Съучастник?

— Любецки е твърд, че убийствата са работа на един човек. Да не мислиш, че Кевън Латимър има шофьор, който кротко го чака пред къщите, докато брутално убива обитателите им? Я се осъзнай!

— Ами миналия петък?

— Бил е с приятел в бар „Потър“. Цяла нощ.

— Какъв приятел?

— Мъж, макар да останах с впечатлението, че си плаща за услугите. Местните власти са проверили и казват, че и там всичко е чисто.

Дънкан остави листа на масата:

— Не съм сигурен.

— Виж — Ред започна да се нервирва, — и аз искам Латимър да е Сребърния език. Ще ми се да е той, защото това би приключило случая и защото е нищожен гнусен педал. Но Латимър не е Сребърния език. Просто не е. Не му стиска да прави това, което е правил Сребърния език. Латимър е от губещите. Той не е... достатъчно добър, за да е Сребърния език.

— Достатъчно добър — вдигна вежди Дънкан, — звучи ми странно.

— Знаеш какво имам предвид, Дънкан.

— Не, не знам. „Достатъчно добър“ предполага одобрение, възхита. Възхищаваш ли се на този тип, Ред? Харесваш ли го?

— Не започвай, Дънкан, не и тук.

— И какво сега? — попита Кейт.

— Вървим по педерастката линия — отвърна Ред.

Дънкан погледна строго:

— Май се шегуваш.

— Ни най-малко. Две от жертвите са имали хомосексуални наклонности, а третата е с професия свещеник, която в никакъв случай не е застрахована от същите. Всички са били намерени голи, само по долни гащи. Това е най-обещаващата линия засега.

— Ако смятате, че ще си гукам с ония кожени мустакати момчета...

— Да, Дънкан. Точно така. Когато Колин Айрланд беше на свобода, ние с Джеб правехме същото.

— Сигурно манафите са се кефели. На тебе усмихна ли ти се късметът, Джеб?

Джеб го погледна равнодушно и не каза нищо.

— Дънкан, затваряй си устата — скастри го Ред. — Ходехме от гей бар на гей бар, говорехме с хората, изслушвахме ги. И, да, наистина беше особено. Живеех в този град повече от десет години и дотогава изобщо не знаех, че съществува целият този свят. Не знаех, че има заведения, където в тоалетната можеш да завариш мъже да правят свирки под писоарите. Не знаех, че обратните заявяват сексуалните си предпочитания с цвета на кърпичката в задния си джоб.

— Страшна работа ти свърши това в края на краищата, а!

— Какво имаш предвид?

— Всичките ти въдички по педерастките заведения се оказаха напразни, нали? Защото Айрланд се предаде сам, за да се изключи от списъка на заподозрените, и ти успя да го пипнеш само благодарение на това. Така че не се е искало много.

— Но ние направихме *много*. Поне се опитахме. И ако сега не се напънем, после някой ден, когато всичко излезе наяве, разните групи за правата на гейовете в страната ще ревнат, че полицията не дава и пет пари за тях и разкрива извършителите само ако жертвата е виден бял мъж с нужното положение.

Ред отвори папка и извади снимки на умрелите. Не от местопрестъпленията, а от личните им архиви. Паспортна снимка на Филип Родс, който гледа сериозно. Една на Джеймс Кънингам на спокоен обед с чаша вино в ръка. И портретна военна снимка на Джеймс Бъкстън, преливащ от гордост в униформата си.

По четири копия от всяка. Ред ги раздаде като крупие в казино.

— В Лондон има към сто и двама барове, кръчми и клубове за гейове. Посъветвах се с хора, близки до тази общност, кои са най-подходящите места. Спряхме се на Уест Енд и Ърлс Корт, откъдето ще започнем довечера. — Разгърна две ксерокопирани страници от „А до Зет“ с набързо драснати червени кръгчета, ярки на фона на черно-бялата мозайка от улици.

— Разделяме се на двойки — подаде едната карта на Дънкан, — ти и Кейт отговаряте за Уест Енд. Идете по местата, които съм

отбелязал тук. Джеб и аз вземаме Ърлс Корт. Няма нужда да ви казвам да положите всички усилия да не се предизвика масова паника. Ограничавайте се във въпросите си само до бармани, портиери, управители и подобни — те са тези, които виждат всичко и всички в заведенията. Просто питате дали са виждали някой от тези мъже. Не казвате защо ги търсите, естествено. Държете си очите и ушите отворени на четири. Нали? Оставете колкото е необходимо. Ще се видим пак тук утре сутринта точно в десет.

— И умната, момче — каза Кейт и престорено наставнически размаха показалец пред носа на Джеб. — Да не си посмял да си играйкаш с тези гнусни мъже.

— Или какво? — попита Джеб. — Ще ревнуваш ли?

— Точно така. Знаеш, че те искам целия само за себе си.

— Ами отърви се от господин Тъпчо и може и да ти се отвори парашутът.

— Разкарай се, Джеб — изчерви се тя. — Не говори така за него. Не го познаваш.

— Не, но...

— Понякога си истинско лайно, ще знаеш. Просто млъкни.

Тя стана. Дънкан я последва.

— А, Дънкан... — подвижна Ред.

— Да?

— Гледай да се слееш с пейзажа.

Стана време за обед. Мина времето за обед. Но Ред нищо не забелязваше. Държеше визитната картичка на Логан и я въртеше вече часове. Сега стаята изглеждаше по-малка без Логан в нея, сякаш на излизане беше взел нещо повече освен собственото си присъствие. През цялото време думите му жужаха в главата на Ред: „Помисли, Ред. Не бързай. Обади ми се, ако решиш“.

Когато се върнаха родителите му, още мислеше.

С влизането им разбра, че срещата с Ерик не беше минала добре. Маргарет беше зачервена от непрекъснатото духане на носа от плача, а възелът на вратовръзката на Робърт се беше свил и затегнал от постоянно подръпване. Ред сложи визитката на Логан на бюрото си и отиде при родителите си. Заведе майка си до креслото, където бе седял Логан, и покани баща си да седне на малкото канапе отсреща. Издърпа си стола от бюрото и го сложи до канаето, обърнат наопаки, за да се облегне напред.

— Как мина? — попита тихо той.

— Както можеше да се очаква — сви рамене баща му.

— Как е Ерик?

— Онзи полицай... как му беше името?

— Хокинс.

— Да, Хокинс. Той каза, че Ерик бил много тих тази сутрин.

— Но как е сега, татко?

— Мисля... мисля, че не разбира какво става.

— Все още ли е тих?

— Не. Не, не е.

— И за какво говорихте?

Робърт отново подръпна вратовръзката си. Маргарет изучаваше ноктите си.

Ред знаеше за какво са говорили. За него. Въздъхна.

— Да оставим това сега, Ред.

— Не, татко. Искам да знам. Какво каза той?

— Ред, да поговорим за това по-късно. Майка ти и аз сме много...

— ТАТКО!

— Добре, добре. Ще ти кажа. Да знаеш, че няма да ти е приятно да го чуеш.

— Татко, просто ми кажи. И без това за много неща мога да се досетя и сам. Ерик ме обвинява за това, което се случи, нали? Иска да ме удуши.

Майка му се стресна и въздъхна остро. Ред не ѝ обърна внимание.

— Това бяха думите, които използва, нали, татко? „Как ми се иска да го стисна за шибаната гуша.“ Нали така?

— Откъде знаеш?

— Казвал го е и преди. Затова Хокинс поиска да отидете сами.

— Ерик каза, че си му обещал да не казваш на никого и че щом е заспал, си отишъл в полицията и си го издал.

— Истина ли е, Ред? — попита майка му.

— Да. Обещах му, защото иначе нямаше да ме пусне да си отида. Какво друго каза?

Отговори баща му:

— Каза, че ако просто си беше затварял... затварял устата, тогава е щял да измисли нещо между нас си.

— Между нас си?

— Ти. Аз. Майка ти. Семейството.

— Какво значи да измисли нещо? Да измисли какво? Той е убил човек. Какво има тук за измисляне?

— Не знам. Все нещо.

— А ти какво мислиш, татко? Дали можехме да — направи кавички във въздуха — „измислим“ нещо?

— Ред...

Колебанието на баща му беше достатъчно красноречиво.

— Съгласен ли си с него, татко?

— Има ли вече значение?

— По дяволите, разбира се, че има. Мислиш ли, че сгреших, като отидох в полицията?

— Мисля... мисля, че можеше да кажеш първо на нас.

— Защо? Каква полза щеше да има?

— Можехме да му помогнем някак. Да овладеем положението по някакъв начин.

— Да го овладеем ли? Татко, той е убил човек. Знам, че е трудно да се приеме, но се е случило. Че не ти харесва, не означава, че не е било. Би ли предпочел да не знаехте въобще? Да си беше останало между мен и Ерик? Просто братска тайна от онези, които пазим от деца? Тогава никога нищо нямаше да разберете.

— Не става дума за това, Ред.

— Не, татко, точно за това става дума. Много съжалявам, че вие с мама трябваше да научите, че Ерик е убиец.

— Бил. Е бил убиец.

— Бил. Е. Няма особено значение, татко. При всички положения той го е направил. Много съжалявам, че най-вероятно Ерик ще прекара по-голямата част от живота си в затвора. И много съжалявам, че ви се ще да обвинявате мен за това. Но грешката не е моя. Не съм аз този, който уби Шарлот Логан. Той е.

— Никой не те обвинява, Ред.

— Хайде да не се занасяме.

— Просто казвам, че е имало и други варианти, които си могъл да обмислиш.

— Татко, направих това, което сметнах за правилно. Брат ми е извършил престъпление. Заслужава да бъде наказан. И така поне...

— „Заслужава да бъде наказан“? Откога се разпореждаш със съдбите на другите?

— ... така поне има някаква справедливост за Шарлот. Поне нейното семейство ще получи малко утеха.

— На чия страна си, Ред? С нас или с тях?

Враждебна тишина. Не искат да повярват във вината на Ерик. За тях е виновен вестителят.

Въпросът за лоялността на Ред увисна без отговор.

И тогава се обади Маргарет, и гласът ѝ беше чужд и далечен:

— Ерик се интересува дали Логан вече е минал да ти връчи наградата.

Трудно е да се види нещо през черните прозорци на „Коулхърн“. Пердетата най-често са пуснати и вътре светлината винаги е много слаба, така че дори да надникнеш бързо, докато някой влиза или излиза, няма да разбереш много. Притъмнена масова сцена в плавно движение, форми и фигури с неясни очертания в мрака.

„Коулхърн“ е на оживена отсечка на Олд Бромптън Роуд. Паважът отразява жълтия неон от витрината на магазина за мобилни телефони и отсреща край щайгите при денонощния плод-зеленчук се търкалят плодове. През няколко метра тътне на север по Финбъро Роуд колона коли. Почти нищо не издава статуса на „Коулхърн“ като един от най-известните гей барове.

Всъщност нищо освен клиентелата. Ако постоиш само пет минути на близкия ъгъл, не може да не забележиш постоянното присъствие на гей на сцената на Ърлс Корт. Прилепнали бели фланелки. Дънки, навити на два-три сантиметра над глезена. По възможност кожени панталони или кожено яке. Ниска подстрижка — почти винаги. Мустаци — понякога. Млади и стари, дебели и слаби, мускулести и мекотели, всички се стичаха в „Коулхърн“ и близкия нощен бар „Бромптън“ като пчели на мед.

„Коулхърн“ беше мястото, откъдето Колин Айрланд бе подбрал своите пет жертви през 1993-та, и точно около разследването на тези убийства Ред и Джез се бяха срещнали за първи път. Всички жертви на Айрланд бяха завързвани в садо-мазо пози преди да бъдат удушени. Според повечето полицаи, които работеха по случая, убиецът вероятно беше от хомосексуалната общност — мъж, който се движи с лекота из тези кръгове и който получава някакво невероятно удоволствие от акта на измъчване и убиване на жертвите.

Но Джез, само на двайсет и седем по това време и в своя първи голям случай, не беше съгласен. Той твърдеше, че убиецът изобщо не е хомосексуалист или пък „с непоносимост към сбърканите“, който иска да отмъсти на гейовете, а е по природа агресивен и просто иска да се прочуе като сериен убиец, а хомосексуалистите е избрал като лесна

плячка. Затова се преструвал на обратен, докато не завърже жертвите си, и после можел да прави с тях каквото си поиска. Обаче продължиха да си губят времето в търсене на хомосексуалист. А трябваше да търсят някой с досие и достатъчно силен, за да убива по този начин. Останалите работещи по случая го гледаха с насмешка. Но Ред се вслуша в думите му и ги запомни. Когато пипнаха Айрланд, той съвпадна с описанието на Джек до най-малка подробност. И така, Ред го взе под своя закрила не само защото се оказа прав, но и понеже не се побоя да изкаже мнението си срещу всички по-стари и по-опитни колеги.

Сега пак бяха в „Коулхърн“, но този път обстоятелствата бяха различни. Докато ловуваха за Айрланд, те поне знаеха, че убиецът — тогава неизвестен — е бил в пъба през въпросните пет нощи, въпреки че беше трудно да се доберат до конкретна личност, когато три четвърти от клиентелата са с еднакъв стил на обличане и еднакви прически.

Този път нямаха нищо. Само три снимки и това, че две от жертвите са имали някакъв тип хомосексуални преживявания.

Ред паркира воксхола на Коулхърн Роуд от страната на заведението.

— Защо Дънкан не ме харесва? — попита Джек, докато се измъкваше от колата.

Ред сви рамене.

— В смисъл, не помисли ли за това, когато ни събираше в екип? — продължи Джек. — Или това е поредният специалитет Меткалф за творческо напрежение и радости от раздора?

Ред пусна тънка усмивка.

— Ти, подло лайно такова — не се сдържа Джек.

— Погледни от добрата страна. Поне не те накарах да обикаляш тази вечер с него. Представи си колко чудничко щяхте да си прекарате.

— Сигурен съм, че Кейт ще ти бъде много благодарна.

— Кейт знае как да се справя с него, Джек. Но както и да е, не смятам да ви давам общи задачи. Сигурно няма да издържите и ще се чупите някъде, за да си пръснете взаимно черепите.

— Не и по време на дежурство, шефе — откликна Джек на шегата, — никога по време на дежурство.

— Така или иначе, сме ти и аз, дали ти харесва или да. Би ли ме придружил в това заведение? — Ред подаде свития си лакът, подканвайки да го хване подръка.

Джез се засмя:

— Не се прави на гламав. По-добре да не се сливаме прекалено с пейзажа, а!

Влязоха в пъба. Дългият път на деня към нощта най-последно беше приключил, така че в „Коулхърн“ не беше много по-тъмно, отколкото навън на улицата, но им бяха нужни няколко секунди, докато различат с точност кое какво е.

Няколко глави се обърнаха да ги огледат още щом стъпиха на прага. И Ред, и Джез бяха наясно, че не приличат нито на редовни посетители, нито на търсачи на силни преживявания. Значи оставаше да са или случайно попаднали туристи, или ченгета. А туристите не носят сака.

И двамата не бяха стъпвали тук от около пет години — след случая „Айрланд“. За секунди двете най-силни усещания от онова време отново ги завладяха — враждебността към тях като полицаи и безсрамната директност на погледите, отправени към тях.

— Исусе! — възкликна Джез. — Вече знам как се чувстват жените.

— Толкова си скучен. Когато за последен път бяхме тук, каза същото. Освен това ти си този, който трябва да се безпокои, сладко момченце. Ти си суперстегнатият триатлонец с тяло-чудо. Аз съм дебелият мухльо с червена коса, вече прехвърлил трийсет и пет. Слава богу, че не дойде с онези тесни гащи, дето толкова си ги обичаш. Просто нямаше да се измъкнеш с непокътнат сфинктер.

— При това положение, дядо, може ли да те черпя едно?

— Съмнявам се. С този детски вид няма да те обслужат.

Джез се изхили и му показа среден пръст.

Отидоха на бара. Погледите не се отлепиха от тях нито за миг. Те се извърнаха, очите им бавно обходиха цялото помещение като зеления лъч на радара. Смели, но не и агресивни. Само колкото да кажат: не сме тук да ви предизвикваме, но сме готови, в случай че вие започнете.

Тази враждебност им беше добре позната, макар все пак отношенията между полицията и гей общността да се бяха подобрили

значително след случая Айрланд, когато за разследването бяха привлечени някои от заклетите врагове на хомосексуализма.

На бара имаше място само колкото за един. Джез се напъха и ловко избута с лакти мъжете от двете си страни, та Ред да може да се смести до него.

Барманът беше с дънкова риза с бродирана платка на раменете и фъфлеше едва забележимо:

— Какво да ви предложа, джентълмени?

— Бих искал да говоря със собственика, ако обичате — каза Ред.

— А още нищо лошо не съм направил.

Джез се усмихна. Ред — не.

Бродираният отиде при друг барман, който си дрънкаше с двойка пиячи, и го тупна по рамото.

— Джеф, тези двама джентълмени искат да разменят някоя и друга дума с теб.

Джеф отлепи масивните си ръце от бара без особено желание и се обърна към тях.

— Какво мога да направя за вас?

— Аз съм главен инспектор Меткалф, а това е инспектор Клифтън. Бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

— За?

Беше наежен и изпълнен с недоверие. Джез първи напипа насоката:

— Не се безпокой. Не сме тук за лошо, нито сме дошли да закачаме когото и да било. Искаме само да ти покажем няколко снимки и да те попитаме дали разпознаваш някого от хората на тях.

— Ако не сте тук за лошо, откъде сте все пак?

Ред се наведе напред и с железен глас каза:

— Господине, чу какво каза колегата ми. Сега, ако бъдеш така любезен, бихме искали да видиш тези снимки.

Джеф погледна и двамата, кимна.

Ред му ги подаде. Общо шест — беше добавил три подвеждащи на вече умрели мъже, които нямаше как да бъдат разпознати от който и да е в „Коулхърн“.

Лапите на Джеф загребаха снимките и ги приближиха към светлината на касовия апарат. Той ги прехвърли два пъти набързо, пренареди ги и ги върна на Ред.

— Този съм виждал — посочи снимката, която беше сложил най-отгоре. — Бил е тук няколко пъти.

Ред погледна и дъхът му секна.

Джеймс Кънингам, покойният епископ на Уондзуърт.

Намираха се в кухнята на апартамента над заведението. Ред и Джеб пиеха минерална вода, а Джеф поклащаше бутилка бира за подсилване на думите си.

— За последен път го видях тук... уф, струва ми се, че трябва да е било преди шест месеца. През зимата, със сигурност, защото носеше огромно палто.

— Колко пъти е идвал преди това? — попита Ред.

— Само веднъж-два пъти. Разбира се, може да е минавал и в нощите, когато не съм бил на смяна, или преди да започна работа тук — преди около три години.

— Значи си го виждал най-много три пъти за тези три години.

— Да.

— За това време трябва да си видял стотици други. Как така си го спомняш толкова ясно?

Не бяха казали на Джеф нито името на Кънингам, нито пък защо разпитват за него, а и Джеф не ги беше питал. Достатъчно си беше имал работа с полицията и знаеше, че да задаваш въпроси, на които не искат да отговарят, само може да ги ядоса. Казват това, което те си решат.

— Защото беше стар. По-стар от повечето ми клиенти във всеки случай. И защото... никога не идваше с някого и никога не си тръгваше с някого.

— Това необичайно ли е?

— Естествено. Хората или идват тук с гаджетата си, или сами и забърсват по някой.

— Но със сигурност мнозина идват за свалка, а не им се отваря парашутът?

— Да, така е. Но този тип сякаш въобще и не се опитваше. С *никого*. Просто влизаше, пийваше по две-три питиета, разменяше по някоя дума, ако някой го заговореше, и си тръгваше.

— Нали е ясно — каза Джеб, — че той все пак не е юношеската бленувана любов.

— На кой му пука — сви рамене Джеф. — Хората тук се пускат на всякакви.

— Тази вечер има ли някой от тези, които си спомняш да са го заговаряли?

— Исусе, сега като ме питате... Само да си помисля малко — сбръчка вежди. — Не, никой, за когото да си спомням. Сецам се за един-двама, но тази вечер не са се появявали.

Ред му подаде визитна картичка.

— Когато дойдат, би ли им казал да ми се обадят?

— Разбира се.

Изпрати двамата през страничния вход. Те проговориха чак когато стигнаха до колата.

— Е, какво мислиш? — попита Ред.

— Литкаци се педераста, и тримата. Несигурни за сексуалността си. Може би Сребърния език е използвал точно това. Може би е искал да си мислят, че е гей, или просто да ги сплаши. Не знам. Още не мога да проумея нищо.

— Аз също — каза Ред. — Не ги пипа. Не ги чука или нещо такова. Не ги съблича чисто голи, когато ги убива. Сякаш... сякаш е толкова несигурен, колкото и те. — Бръкна в джоба си за ключовете.

— Мамка му — възкликна Джек.

— Какво? — Ред погледна към него над колата.

— Просто се сетих. Помниш ли Емануел Спитери?

— Последната жертва на Айрланд?

— Тъхъ.

— Е, и?

— Той беше доставчик.

Ред зацепи веднага:

— Като Филип Родс.

— Точно така.

Ред намери ключовете. Вратата щракна.

— Може да е съвпадение — каза и се напъха зад волана.

— А може и да поема нещата оттам, където Айрланд ги е оставил. Спитери последен, Родс — първи. Снадено с невидими конци.

Ред запали, погледна пътя в страничното огледало и влезе в платното.

— Мили боже. Айрланд, втора част. Само това ни липсваше.

— Мразя тези места — каза Дънкан.

— Още не сме стъпили вътре — отговори Кейт.

— И трябва ли? Виж. Някакъв келяв манафски клуб, забит зад съмнителните улички на Сохо.

Дънкан прочисти гърло и се изплю на земята с отвращение. Кейт се мушна покрай него и се запъти към „Трафопоста“.

— Хайде, Дънкан. Дай да приключваме с това.

На вратата имаше двама души — жена с цикламена коса и обица на носа и бодигард със ситно накъдрена коса до раменете. Докато Кейт бъркаше за картата си, жената с цикламената коса каза:

— Съжалявам, господине, но не може да влезете.

Кейт се обърка за момент, докато не съобрази, че Дънкан е зад нея и че жената говори на него.

— И защо, по дяволите? — ядоса се Дънкан.

— Не сте облечен подходящо.

— Но аз съм с костюм. Защо да не съм...

— Без вратовръзки, господине — рече бодигардът.

— Значи, ако си махна вратовръзката, всичко ще е наред?

— Да, господине.

Дънкан се плесна по челото:

— Това е безумие.

Бодигардът направи крачка към него. Кейт, вече с картата в ръка, застана между тях и я завря в лицето му.

— Инспектор Кейт Бийчам, а това е старши инспектор Дънкан Уорън.

Бодигардът отстъпи назад. Кейт започна разговора, както се бяха уговорили, с надеждата да понаучат нещо.

— Отдавна ли работите тук?

— От два месеца — каза жената.

— От една година — отговори бодигардът.

Тя се обърна към него и прочете името на пластината на ревера му — Едуин Грийн.

— Всяка нощ ли работите, господин Грийн?

— Повечето нощи — да.

— В такъв случай бихте ли имали нещо против да погледнете тези снимки и да ми кажете дали разпознавате някое от лицата?

Той взе снимките. Трите жертви и трите контроли.

— Защо? Какво са направили?

— Просто ги погледнете, моля ви.

Грийн ги прехвърли набързо, прекалено набързо, и поклати глава:

— Не. Никога не съм виждал никого от тях.

— Прегледайте ги пак, ако обичате, и този път им отделете малко повече от шибаното си внимание.

Изненадан и порицан, той го направи. Когато за втори път поклати глава, разбра, че не я лъже.

Грийн ѝ върна снимките и тя ги подаде на жената.

— Вие също, мадам.

Същата процедура. Същият резултат.

— Имате ли нещо против да надникнем вътре? — попита Кейт.

Грийн махна надолу към стълбите:

— Заповядайте.

Кейт и Дънкан заслизаха по късото стълбище, което беше взело-дало. Музиката, досега само приглушена вибрация под краката им, се засилваше все повече и повече. На стената горе имаше телевизор и Кейт, минавайки покрай него, инстинктивно вдигна глава в очакване да види музикален клип или образ от скрита охранителна камера.

Нито едното, нито другото. Това, което видя, беше видеозапис на яко педерастко чукане.

Двама мъже, голи, един зад друг. Предният стиснал очи, ръцете му вкопчени отзад в задника на партньора. Вторият го мастурбираше отпред, докато го обладаваше изотзад. Движеха се в неистов ритъм.

— Не знам — каза Дънкан, проследявайки втренчените ѝ очи. — Наистина има нещо сбъркано в тези хора.

Кейт не каза нищо.

В самия клуб беше горещо и тъмно, и барабани и синтезатори думкаха зад червената нощна пот. Лицата на танцуващите блясваха разкривени от мигащата светлина. Кейт и Дънкан се облегнаха с гръб на бара и се огледаха. По тъмните ъгли се бяха свили трудно

различими силуети. В края на дансинга имаше една двойка в бели потници и зелени комбатки. Приличаха на негативни близнаци — единият черен с изрусена коса, другият бял с катраненочерна. Абанос и слонова кост в объркано съзвучие.

Кейт се огледа на всички страни и нещо я порази — никой с никого не говореше.

Колко потискащо. Всички се самоизлагаха на показ като на разпродажба. Всички искаха да бъдат избрани и да се приберат у дома с някого, и за какво? Временно физическо задоволяване, последвано от болката от телефона, който не звъни, и страха от венерологическия диспансер. Разпуснатост и похот из лондонските улици. Содом и Гомор на нашето време.

Не знаеше дали би се усещала иначе, ако беше нормален клуб. Кое я отблъскваше? Че са обратни или че това тук прилича на тържище за добитък? Тя избра някои от мъжете и им сложи женски лица, после си им върна физиономиите и се вгледа пак. Нямаше никакво значение дали са нормални или обратни — еднакво потискащо беше.

Тя се наведе към Дънкан и му изкрещя в ухото, за да я чуе въпреки музиката.

— Не ти е ясно, нали?

— Какво?

— Всичко това.

— Не, ни най-малко.

— На мен също.

Той като че ли се изненада:

— Мислех, че ги харесваш.

— Кого?

— Педитата.

— Нямам нищо против тях. Не ме побъркват от кеф, но и не разбирам защо хора като теб ги ненавиждат. Имах предвид, че не разбирам защо хората се унижават така. Идват тук и се излагат на показ. Няма значение дали са нормални или обратни, или пък кривоогледи чудовища от Марс. Все си остава пазар за добитък.

Дънкан обърна глава към ухото ѝ:

— Да тръгваме.

— Защо? Още не сме разпитали никого.

— Защото аз казвам така. До гуша ми дойде.

Либералните възгледи на Кейт не се простираха дотам, че да остане сама на такова място. Дънкан го знаеше много добре и го използва.

На стълбите беше фрашкано с хора и Кейт си проправяше пътя с блъскане. Когато успя да излезе, той вече беше насред улицата. Тя изтича да го догони.

— Какво ти става, Дънкан?

Той се завъртя към нея и за пръв път тя видя колко е ядосан. Не само заради тази вечер, а заради всичко дотук.

— Слушай, Кейт. Този случай е една огромна неприятност от самото начало. Загубих уикенда със сина си и върнах така и така напрегнатите си взаимоотношения с Хелен с векове назад. Преследваме призраци през цялото време и доникъде не сме стигнали. Великите теории на Ред са боклук и той го знае. Хваща се за сламки. Няма абсолютно никакви доказателства, че Сребърния език е извратеняк или насилвач на извратеняци. Всички тия работи за пубертетски опити и бисексуалност са гола вода. Нула. Да имахме и половин улика за случая, досега да сме зарязали тази помия, без да се замисляме. Но тъй като нямаме нищо, пускаме въдички по анални дупки като тази — махна към клуба — без абсолютно никаква причина.

— Но ако не е така, Дънкан, как е, по дяволите?

— Не знам. Но все някога ще разберем.

— Все някога ли? Искаш да кажеш, да скръстим ръце и да чакаме Сребърния език да поизтребии още малко народ, докато започнем да напредваме по случая?

— Не. Това, което трябва да направим, е да зарежем всичките си предварителни догадки и да започнем отново, от самото начало. Знаем, че няма да се харесам особено с тази си позиция, но така стоят нещата. Ако вие с Ред и Джеб смятате, че сме изправени срещу някой фръцлив манаф, който убива за кеф, тогава на добър ви час. Където и да е и който и да е Сребърния език, със сигурност ще се напикае от смях, ако можеше да ви чуе.

Минаваше два след полунощ, когато Кейт се прибра. Никъде не светеше. Когато влезе в спалнята, чу дишането на Дейвид — дълбоко и равномерно. Тя се съблече бързо и тихо. Легна до него. Той не помръдна и тя се зарадва.

Току-що се бяха нанесли в общо жилище, а тя вече започваше да си мисли, че е направила грешка. Трябваше да приключи още щом ѝ предложи да живеят заедно, а не да се съгласява. От две години бяха заедно, а тя вече не чувстваше нищо. Но се съгласи с него, защото такива са правилата на минималното съпротивление. Джез беше прав, когато нарече Дейвид „Господин Тъпчо“, защото точно в това се беше превърнал. А може винаги да си е бил, но Кейт да не го е разбирала. Сега обаче със сигурност. Затова и реагира така остро — Джез беше бръкнал право в раната.

Кейт Бийчам, която се занимаваше със случая „Сребърния език“ и всичките ужасии около него всеки божи ден, се оказа неспособна просто да сложи точка. Тя дори не знаеше дали Дейвид също чувства, че между тях има проблем, камо ли как се справя с него.

Но знаеше как тя се справя — през цялото време си мисли за Джез.

Желаеше Джез в леглото до себе си, а не Дейвид. Джез с неговото спортно здраво тяло. Искаше да целува широките му рамене на плувец и надолу корема му, да прокара ръце по мускулите на бедрата му. Искаше да се събужда преди него. Да го гледа как сънува, как косата му стърчи на една страна, разрошена от спането. Искаше той да я размива така както в управлението, когато флиртува с нея и я кара да вярва, макар и за кратко, че тя е — че може да бъде — най-важното нещо в неговия свят. Искаше да разреши случая с него.

Кейт беше влюбена, но не в Дейвид.

Преди две вечери сънува Джез така живо и истински, че даже Дейвид трябваше да е разбрал. Той също присъстваше в съня, гледаше телевизия, докато тя и Джез се любеха в спалнята. И щом се събуди, се

втурна в дневната да провери дали Дейвид е още там. Дори когато вече се успокои, едвам се сдържаше да не си признае всичко на закуска.

Лъжеше в леглото. Лъжеше гаджето си.

А и не знаеше дали Джек изпитва същото. Те бяха добри приятели и флиртуваха неудържимо, но той всъщност не знаеше — не можеше да знае — за чувствата ѝ към него. Флиртуваха, защото можеше, защото тя живееше с гадже и затова беше „в безопасност“. Тя не знаеше какво друго прави Джек в свободното си време, освен че тренира за триатлона. Не знаеше дали има приятелка. Не знаеше дори дали е нормален. Може би е останал в гей бара тази нощ да направи някои „собствени проучвания“. Може би тя е „в безопасност“ не защото е обвързана, а защото е жена.

Единственото нещо, което знаеше със сигурност, беше, че имаше нужда да вижда Джек поне пет дни в седмицата, и това я разкъсваше.

Ред се изправи и отиде до бюрото си. Взе визитката на Логан и я подаде на майка си. Тя я погледа няколко секунди и я остави на страничната облегалка на креслото.

— Появи се, докато вие бяхте при Ерик, мамо.

— Много бързо.

Ред сви рамене и пак седна:

— Може би.

— Какво каза?

— Каза, че наградата е моя. Ако съм я искал.

Каза, че се възхищава на куража ми, и ме трогна до сълзи. Това каза.

— А ти какво му каза?

— Че ще си помисля. Не бях подготвен.

— Значи не си очаквал?

— Кое?

— Наградата.

— Не, разбира се, че не. Аз дори бях забравил, че Логан е обявил такова нещо.

— Кога си спомни?

— Когато той я спомена, преди това и през ум дори не ми минаваше защо е дошъл.

— Значи си бил забравил за нея до момента, в който той ти я е предложил?

— Да.

— Наистина ли, Ред? Истина ли е това?

В този момент Ред разбра накъде бие.

— Не мога да повярвам на ушите си.

— Просто питам, защото Ерик...

— Ерик? Сериозно ли Ерик смята, че съм отишъл в полицията, за да взема наградата?

— Той... ъъъ... да, точно така смята.

— Кажете му, че аз ще го удуша, задето изобщо си го е помислил.

— Редфърн!

— Кълна се в Господ, че се сетих за наградата чак когато Логан я спомена. Ако Ерик наистина мисли, че през цялото време на неговата изповед съм потривал ръце за трийсетте бона, тогава... Не знам какво. Не знам за какъв човек ме взима, та дори само да си помисли такова нещо.

— Тогава защо просто не изхвърли Логан?

— Защото бях шокиран. Не исках да направя нещо прибързано.

— Като тазсутрешното ти посещение в полицията ли?

Тя беше повярвала на Ерик. Тя наистина смяташе, че Ред го е предал заради парите.

Пое си дълбоко въздух през носа, после издиша дълго, за да се успокои и да не удари нещо.

— Мамо, нека изясним няколко неща. Каквото и да си мислиш, не съм съобщил за Ерик заради наградата. Ако това беше причината, досега вече да съм взел парите, нали?

— Може би си ги взел, Ред. Може би вече са у теб, просто още не си ни казал.

— Това обвинение ли е?

— Просто е възможно. Това е.

— Колко пъти трябва да ти казвам? Не съм взел парите. Парите не са имали никаква връзка с решението ми да отида или не в полицията. Кое то, между другото, продължавам да вярвам, беше правилно. И със сигурност не го направих заради наградата. А също вярвам, че бях прав да не давам окончателен отговор на Логан. Ако ти — или ти, татко — не приемате нищо от това, което ви казвам, става сложно. Тогава просто ще трябва да се съгласим, че мислим различно.

Майка му склучи вежди:

— Значи все пак ще откажеш наградата, нали, Ред?

— Вероятно.

— Не си ли решил още?

— Не, не съм. Няма да откажа парите, ако с тях можем да направим нещо добро.

— Например?

— Още не знам. Не съм се замислял. Но нека сега аз те попитам нещо, мамо. Защо си толкова категорична, че не трябва да взимаме парите? Защото все още вярваш, че съм издал Ерик заради тях, или защото мислиш, че ние — семейството на Ерик — не трябва да се възползваме от нещастията на някого, причинено от Ерик?

Тя не отговори. Не беше необходимо. Ред знаеше какво си мисли тя. Знаеше, че ѝ е по-лесно да си представи единия си син алчен за пари, отколкото другия — убиец.

Каквото и да се случи оттук нататък, каза си той наум, животът ни никога няма да бъде същият.

— Какво ще правиш с парите? Ще ги използваш ли за защитата на Ерик?

— Не, мамо, разбира се, че няма. Как бих могъл? Как бих могъл да взема парите на господин Логан и да ги използвам срещу него? Това би означавало, че той осигурява адвокатските хонорари в полза на човека, който уби дъщеря му. Абсурд. Не може той да финансира Ерик. Нали така?

Тишина.

— Нали така?

За Ред това се подразбираше от само себе си. Не можеше да проумее защо родителите му не гледат по същия начин на нещата.

На чия страна си, Ред? С нас или с тях?

Той изведнъж проумя логиката на техните разсъждения. Ето твоя шанс да изкупиш греха си, Ред. Взemi парите на Логан и плати с тях на най-добрия адвокат. Ти си този, който вкара Ерик в затвора, сега ти ще бъдеш този, който ще го измъкне оттам. Имаш възможност да постъпиш по единствения оневиняващ те начин. Но не, ти отказваш. На чия страна си, Ред? С нас или с тях?

Ред избута стола си и закрачи напред-назад:

— Майната му.

Отвори вратата.

— Къде отиваш? — попита нервно майка му.

— Вън. На разходка. Докато ви дойде акълът в главите.

Тръшна вратата зад себе си и се разхвърчаха парченца мазилка. Студентът, който живееше долу, излезе в коридора да протестира за шума, но щом видя израза на лицето му, бързо изчезна в стаята си.

Ред беше без връхна дреха, а навън беше студено. Мина през страничната градинска врата, която водеше към Тринити Лейн, и зави надясно към Бакс. Ако върви достатъчно бързо може и да се стопли. Усещаше подозренията на родителите си като иглички по кожата.

Значи си бил забравил за наградата до момента, в който Логан не ти я е предложил? Така ли е, Ред? Наистина ли е така?

И все пак с надеждата, че нещата ще се оправят, Ред се мъчеше да оправдае реакцията им. Те са в шок. Не знаят как да се справят. Ще се осъзнаят веднага, стига да можеха да се чуят какви ги говорят. Така ли е, Ред? Наистина ли? И майка му, която изопачаваше всичко свързано с парите, без да даде никаква възможност на баща му да каже нещо.

Не е вярно. Имаше достатъчно пролуки, в които и той можеше да вземе думата — когато Ред ги предизвика да приемат за правилно решението му да отиде в полицията или пък в дългото мълчание, след като им каза, че няма да даде парите за съдебната защита на Ерик.

Но баща му си беше замълчал. Съвсем съзнателно не беше продумал от момента, в който парите бяха включени в разговора.

Чак сега Ред разбра защо и същевременно видя как може да извлече нещо добро от цялата тази адска бъркотевница.

Вторник, 28 юли 1998

— И все пак не мисля, че е от значение — каза Дънкан.

Джез разпери ръце:

— Виж, Дънкан, разполагаме с доказателства, че и трите жертви са имали хомосексуални забежки. Също, че те и тримата не са били изцяло обратни, по-скоро несигурни. Точно както несигурен изглежда и самият Сребърен език. Имаме трима души, които до някаква степен са водили двойствен живот — прикривали са част от същността си. Филип Родс е имал годеница, но скришно е чукал приятеля си, Джеймс Кънингам — *епископ* — е посещавал гей барове сам, а Джеймс Бъкстън е бил ужасен, че може да го изхвърлят от армията, ако някаква малка играчка от миналото му излезе наяве. Какво повече искаш?

— Вече казах снощи на Кейт и току-що го казах и на теб: мисля, че не сме на прав път.

— *Защо?*

— Не знам. Просто така мисля.

— Това не доказва нищо.

— Чуй ме, Джез, работя в полицията повече, отколкото вие с Кейт взети заедно...

— Не виждам какво значение има в случая?

— ... освен това прекрасно знаеш, че множество престъпления се разкриват само защото някой е имал предчувствие. Предчувствие, интуиция, и нищо повече. Тук много неща не се връзват. Не знам точно какво е общото, но съм сигурен, че не е това, което търсим в момента.

Ред, който досега ги слушаше мълчаливо, вдигна ръка:

— Така. Бързо на масата. Дънкан, ако всичко зависеше само от теб, какво би направил оттук нататък?

— Бих продължил да търся. Бих прегледал отново всичко, което вече имаме, за да проверя не сме ли пропуснали нещо. Бих взел под внимание гледни точки, които още не сме обмислили, колкото и глупаво да звучат.

— Джез?

— Бих направил съобщение, че на свобода вилнее сериен убиец, който, изглежда, си набелязва неуверени хомосексуалисти. Бих предупредил гей средите какво става, за да се пазят да не ги нападнат изотзад... така да се каже.

Дънкан гневно скочи от стола:

— Джез, имаш ли някаква представа...

— Сядай долу, Дънкан — изръмжа Ред.

— ... каква паника ще настъпи тогава?

— ДЪНКАН!

Онзи впери очи в Джез за секунда-две и усети силния отпор. Бавно се наведе, взе си стола, духна праха и седна. Ред се обърна към Кейт:

— Ти?

— Бих продължила все в същата посока. Може да подскажем на някои по-благоразумни хомосексуалисти и списания за подозренията си, но без много подробности. Поне на този етап обаче не бих правила публични изявления.

— Ако ще ги открехваме, трябва да стане по нашите условия — възрази Джез. — В момента, в който нещо се подочуе, ще лумне като пожар и нищо не можем да спрем. Ще се разпространяват слухове и контраслухове. Ако направим изявление, поне ще имаме някаква надежда да овладеем това, което ще се говори.

— Джез е прав — кимна Ред. — Най-малко бихме искали цялата тази история да плъзне сред обществеността от някакви други източници, а не от наше изявление. Не може да осведомим няколко души и да очакваме да си мълчат. Чисто и просто няма да стане. Така че въпросът е прост — ще направим ли изявление, или продължаваме да мълчим и да се бъхтиме зад кулисите?

Джез беше непоколебим:

— Да направим изявление. Да предупредим хората. Да разтръбим цялата история.

— Това ще изпрати Сребърния език в миша дупка — каза Дънкан. — Ще го изпуснем.

— Не, няма. Той ще убие отново, поне ще се опита. Ако успеем да предупредим хората, че са в опасност, може би ще имаме възможност да го хванем натясно, преди да удари пак. Ако се държи подозрително или се захване с някой непознат, може и да съобщят за

него и ще го хванем. Засега той убива всеки, който го е видял. Само тези на снимките знаят кой е той, но те вече са на два метра под земята. Трябва ни някой, който да го види и *същевременно* да остане жив, за да ни каже как изглежда и кой е той. Най-добрият начин да го постигнем, е да предупредим хората. Това е най-добрият ход.

— И ако не сме прави? — попита Дънкан.

— В какъв смисъл?

— Ами, колкото и да искаш да си повярваш, Джез, знаеш, че тази теория има повече дупки от швейцарско сирене. Лично аз смятам, че бъркаш. Но съм склонен да допусна, че в един момент ще се окажеш прав. И ако да, чак *тогава* ще му дойде времето да се обяви публично — когато вече *знаеш*. Сега има прекалено много неизвестни. Какво ще стане, ако направиш изявление и се окаже, че си сбъркал? Какво ще стане, ако тази история за серийния убиец на обратни се окаже чиста фантазмагория? Не само ще загубим доверието на хората, но ще лашнем всички в напълно погрешната посока, а нашият убиец няма да повярва на късмета си. За мен всичко това е прекалено голям риск.

Обвинението и защитата притихнаха в очакване на присъдата на Ред. Той обмисляше техните думи, загледан в ръцете си.

Ако направят изявление, непременно ще трябва да скрият подробностите около убийствата. Няма да се публикува нищо за езиците, лъжичките и гащите. Нито ще разкрият, че те четиримата и Любецки го наричат Сребърния език. По този начин могат да пресеят стотици, дори хиляди фалшиви обаждания от хора, които се представят за убиеца. А със сигурност ще има множество обаждания. Случайни педерасты, прецакани студенти, нещастници и самотници — всички те ще вдигнат слушалката веднага щом историята се разчуе.

Ами ако не направят изявлението и се стигне до следваща жертва? Млад мъж, сам в дома си през нощта. Някой като Джеймс Бъкстън например. На вратата се звъни. Той отива да отвори. На следващия ден тялото му е открито смляно от бой, обесено, обезглавено или осакатено по някакъв друг начин. Но ако този млад мъж знае предварително, че в града върлува сериен убиец, би ли да отворил вратата въобще? Или първо би набрал 999, което ще им помогне да го хванат? Един погубен живот и един убиец на свобода, докато има възможност да се предотвратят и двете.

Неизвестни. Безброй неизвестни.

Предната нощ в „Коулхърн“ беше така сигурен, че са се натъкнали на нещо съществено. Но Дънкан го накара да премисли нещата. Може и да е гаден нещастник, но беше в бранша по-дълго от всички тях — една от причините да го вземе в екипа. Ред беше от хората, които плуват с акулите, но Дънкан познаваше огромна част от жалкия планктон, който трупа социалните отломки. И не си хвърляше думите на вятъра.

Когато човек е на кръстопът и не знае накъде да хване, какво прави? Чака правилната посока да му се яви сама, или избира и тръгва със съзнанието, че може би всяка стъпка го отдалечава от целта му?

Повече дупки от швейцарско сирене.

Ред вдигна глава. Три лица го гледаха с очакване.

Беше готов с отговора:

— Продължаваме да го пазим в тайна. Поне засега.

Робърт Меткалф все още беше там, когато Ред се върна в стаята си половин час по-късно, но Маргарет я нямаше.

— Къде е мама? — попита Ред, като се мъчеше да стопли с дъх почервенелите си от студ ръце.

— Прибра се в хотела. Имаше нужда от малко почивка.

— Мисля, че всички имаме нужда.

— Да, наистина. — Пауза. — Ред... Съжалявам за караницата преди малко. Не трябваше да ти се нахвърляме така. Просто искахме...

— Да си го изкарате на някого?

Баща му изви устни в насилена усмивка:

— Нещо такова.

Ред сви рамене, но не каза нищо, което можеше да изразява прошка.

— Искаш ли чаша кафе, тате?

— Не, благодаря. Всъщност трябва да тръгна. Само изчаках да те видя, преди да изляза.

— Остани за малко. Искам да поговорим.

— Наистина ли? За какво?

— Нека първо донеса кафето. Ще пиеш ли едно все пак?

— Нямам избор, а! Добре тогава.

Ред изчезна в малката кухничка оттатък и се върна с две чашки. Подаде едната на баща си и сръбна предпазливо от другата.

— Разкажи ми как ти върви бизнесът, татко.

Баща му погледна учудено:

— Защо?

— Просто ми кажи. После ще ти обясня защо питам.

— Добре. Какво искаш да знаеш?

— Всичко. Защо си в затруднение. Колко сериозно е това затруднение. В най-общи линии знам с какво се занимаваш, но не разбирам всички механизми.

— Ред, наистина не мисля, че...

— Татко, след обвиненията, които с мама ми отправихте, нямаш право да се пазариш.

Робърт вдигна ръце и се предаде:

— Добре, добре. Дълго време взимах вратовръзките направо от фабриката в Хъмбърсайд. Купувах ги от производителя и ги продавах на търговците на дребно, като взимах своя дял от печалбата при посредничеството. Евтини вратовръзки, нищо особено, продаваха се като топъл хляб по супермаркетите. Дотук ясно ли ти е?

— Да.

— Така. Преди три-четири години синдикатите започнаха да ни създават големи главоболия. Стачки, живи вериги и какво ли не. Най-зле беше зимата на 78–79 година. Помниш ли? Зимата, която довърши Калахан и правителството на лейбъристите, довърши и мен. Мислех си, че при Тачър положението ще се оправи — така и стана, но едва-едва, защото пораженията, които бях претърпял, се оказаха непоправими. Дори след като консерваторите поеха властта, производителността остана ниска, доставките бяха непостоянни и всички проблеми с работниците ме доведоха дотам, да не успявам да изкарвам реални суми. Така че миналата година зарязах търговията с Хъмбърсайд и реших да поема по съвсем друг път. Основах смесено дружество с производител в Италия, съвсем близо до Милано. Много по-малка операция, но затова пък с доста по-висока класа — ръчно изработени копринени вратовръзки, а не някакви си полиестерни боклуци. Разбира се, тъй като начисленията по пътя производител-магазин са много по-големи, което губя, компенсiram чрез разликата в цените. Това поне беше планът.

— И какво обърка нещата?

— Просто няма такова търсене на скъпи вратовръзки, каквото очаквах. Търговските представители, които снабдяват богатите, са си разпределили териториите и в това разпределение няма място за мен. Може и аз да съм забил в грешна посока или въобще да съм попаднал в неподходящата игра.

— При всички положения си задължиял на банката, нали така?

— Да.

— Колко им дължиш?

— Доста беше. Все пак успях да изплатя голяма част, като продадох другата кола, ипотекирах къщата и се отървах от няколко

акции, но още им дължа много.

— Колко, татко?

Не му се отговаряше. Ред мълчеше и го изчакваше. Накрая склони:

— Двайсет и две хиляди.

— Какъв ти е срокът?

— Няколко дни. Началото на другата седмица. Не по-късно. — Робърт поклати глава. — Отдавна им е писнало от мен.

— Имаш ли някаква идея как да намериш парите? Чух те сутринта по телефона да казваш, че имаш предвид някакви предложения.

— А, това ли. — Робърт шумно преглътна. — Въздух под налягане за съжаление. Нямам никакви идеи.

— Значи не знаеш как да намериш парите?

— Не, мисля, че не.

— Мисля, че не, или не?

— Божичко, Ред. Не. Категорично не.

— И какво ще стане?

— Ще ми пратят ревизор и ще обявят фалит, предполагам.

— Значи трийсетте бона от Ричард Логан биха дошли съвсем на място?

Каза го между другото, без да сменя тона, та баща му в първия момент дори не разбра:

— Редфърн! Няма начин да взема тези пари. Скандално е.

— Защо?

— Те са кървави пари. Не може да не го разбираш.

— О, да. Разбирам. Но се съмнявам, че твоите банкери биха го разбрали.

— Не. В никакъв случай. По-скоро бих обявил фалит, отколкото да използвам тази награда да си възземам бизнеса. Няма да го направя.

— Хайде, татко. Не можеш да ме убедиш, че не си се сетил и преди да ти го спомена.

— Разбира се, че не съм.

— Гледаш ме в очите и твърдиш, че преди половин час, докато мама ме обвиняваше за парите, не си се сетил за такъв вариант.

— Не съм. Нищо подобно. Откъде ти хрумна?

— Ами защото не каза нищо по време на целия спор, затова. Толкова стръвно ме укоряваше, че съм отишъл в полицията, и после изведнъж, щом споменахме парите, ти млъкна като риба. Знам, че си го помислил. Беше ти изписано на лицето.

— И защо не го каза още тогава?

— Защото бях толкова ядосан на мама, че не го осъзнах в момента. Разбрах го чак след това, като премислях случилото се, наскоро пътя към Бакс. А дори и да го бях осъзнал веднага, нямаше да ти предложя, докато мама беше още тук. Видя я как реагира за наградата. Щеше да опищи околността.

— Не бих се изразил точно така — подсмихна се Робърт, — но да, щеше да го направи.

— Затова исках да поговорим насаме.

— В това има логика, Ред, но все пак не... не е правилно.

— Защо? Нека измъкнем и нещо положително от цялата тази каша. Просто не си струва ти или мама, а дори и аз да страдаме заради стореното от Ерик. Не е по наша вина. Трябва да вземеш парите и да разкараш онези лешояди от живота си.

— А какво ще си помисли Логан?

— Логан? Той е мултимиллионер. Дори ще се възхити на такава инициативност. Господи, тате, може да ти осигури и работа.

— Глупави шеги, Ред.

— Извинявай. Но какво ни интересува мнението на Логан? Той е бил наясно още щом е предложил парите, че един ден може би ще трябва да ги даде. За него няма никакво значение кой точно ще ги получи, стига по някакъв начин да има правосъдие за Шарлот. Можеше да ги даде и на аятолах Хомейни. Какво като сме семейството на Ерик?

— Нашият син е убил неговата дъщеря. Това.

— Не, то щеше да има значение само ако с тези пари платим за защитата на Ерик. Но ние няма да го направим. Естествено, че е срамно Логан да осигури адвокатските хонорари за човека, който е убил дъщеря му.

— А не е срамно да спаси бизнеса на бащата на човека, който е убил дъщеря му?

— Не, разбира се. Защо?

Робърт въздъхна:

— Просто хич не ми харесва.

— Знам, и на мен също. Но само това може да бъде добрата страна в целия ужас.

— А какво ще каже майка ти?

— А какво ще каже, ако ти фалираш, татко? Какво ще кажат твоите банкери, ако разберат, че си имал възможност да намериш парите, които ти трябва, но си предпочел да не ги вземеш.

— Ние не заслужаваме тези пари, Ред.

— И Шарлот не заслужаваше да бъде убита. Тази история вече разби живота на прекалено много хора. Но все още може нещо да се спаси. — И пак в ролята на баща на баща си: — Взemi парите, татко. Само защото не ти харесва, не значи че не е правилно.

Робърт прокара ръце през косата си, разроши я с пръсти, пригладя я с длани.

— Добре. Давай, Ред. Обади се на Логан и му кажи, че ще вземем наградата.

Петък, 7 август 1998

Кейт пъргаво си проправи път през неколцината с костюми на бара, разположи се на стола срещу Ред и сложи напитките на масата. Халба бира за него и водка с тоник за нея. Сервитьорката взе пепелника от масата им и го изпразни в близкото пластмасово кошче.

Тъй като повечето посетители бяха седнали отвън, Ред и Кейт бяха почти сами в заведението. Седяха в един от ъглите и наблюдаваха влизащите в заведението. Подът беше застлан с лекъосан тъмночервен килим, ниско над масите се стелеше гъст цигарен дим.

Ред разтърка очи.

— Знам какво ти е — каза Кейт.

— Доста шибана седмица, а?

— Адски шибана.

Той отпи голяма глътка от халбата, трета за тази вечер, и усети как алкохолът парализира уморените му мускули. Най му се искаше да се напие до забрава. Четири-пет бири, преди да мине на малки дози твърд алкохол, та докато затворят мозъкът му вече да се рее в черепа и устата му да пресъхва по-бързо от пустинята. Беше готов да пие с Кейт, ако тя се съгласи, а дори и сам, щом трябва — седнал на бара, вперил някъде невиждащ поглед, докато етанолът убива болката от провала.

Майната му на утрешния махмурлук. Трябва да се напие.

Вече над три месеца заровени в убийствата, още и на косъм не бяха се приближили до разкриването на Сребърния език. Ред работеше по шестнайсет часа на ден от осем сутринта до след полунощ шест-седем дни в седмицата с надеждата, че като се претрупва с работа, просветлението, което жадуваше, ще го озари. Признаваше си, че това, което прави е изумително тъпо и дълбоко затлачващо. Знаеше, че ще се чувства много по-добре, ако прави точно обратното. Трябваше да отиде на някое диво и отдалечено място, западния бряг на Шотландия например, и там да дочака отговора да дойде със свежия въздух.

Но съвсем не е достатъчно да работиш много. Трябва да те виждат колко много работиш. Едно прескачане до Шотландия може да намерише на преждевременно зарязани задължения. Така че Ред оставаше в мръсотията и смога на града и всеки ден се подлагаше на все същия унищожителен цикъл от адреналин и умора. Сутрините избутоваше с помощта на кофеина. Понякога в късните следобеди, когато буквално не можеше да погълне повече кафе, без да се изповръща, намираще някой празен кабинет и лягаше на пода за половин час в полубудно-полузаспало състояние, в което тънка матова мъгла го делеше от реалността. А вечерите, когато целият град се прибира от работа и после излиза пак да се забавлява, Ред продължаваше да се труди.

И докъде го беше довело това? Доникъде. До абсолютно никъде. Торбичките под очите му бяха заприличали на торбите на кенгуру и кожата на лицето му сякаш се свличаше от умора.

— Изглеждаш страшно скапан — каза Кейт.

— Така се и чувствам.

— Съвсем сериозно, Ред, трябва да си вземеш малка отпуска. Погледни се на какво дередже си. Виждала съм трупове в по-добро състояние от теб.

Той изплези език:

— Поне си е още на мястото.

— Не си прави шеги с това, Ред.

— Извинявай. Права си, че съм страшно скапан. Благодаря ти за загрижеността.

— И въпреки това няма да направиш нищо за себе си, защото си инатливо копеле.

Ред изпуфтя:

— Нека изясним нещата. Няма да направя нищо, защото най-много на света искам да хвана тоя шибаняк. А той може точно сега да е съвсем под носа ми, но аз даже и не подозирам.

Поду се от бирата. Трябваше да хапне нещо, преди да излезе, но пък щеше да ходи на вечеря със Сюзан. Ако ще се появява пиян, благоприличието изискваше поне да демонстрира добър апетит. Усещаше бирения си дъх, докато говореше.

— Винаги когато съм разследвал, Кейт, във всички случаи, по които съм работил, съм имал някакъв вид... да го наречем контрол.

Във всеки един от случаите, само не и в този. Колкото и ужасяващи да са били убийствата, винаги съм знаел, че най-накрая ще хвана извършителя. Като на криеница, само че ние можем да търсим по-дълго отколкото той може да се крие. Няма безкраен брой места, на които може да се скрие. Колкото и анонимен или невидим да си мисли, че е, все пак трябва да диша, да яде и пие, да спи. Все пак трябва да *съществува*. И през цялото време прави неща, които увеличават шанса да бъде хванат. Така че ние, полицията, знаем, че ще го хванем, и следователно *ние* имаме инициативата в наши ръце. Ние ще победим. Въпросът е само къде и кога ще победим.

— И колко души ще бъдат убити междуременно, преди да победим.

— Да, има нещо такова. Трябва да го приемем като неизбежно, не можем да хванем когото и да било още с появяването. Тук има две неща. Първо, колкото повече убива, толкова по-вероятно е да се издаде, да остави някаква улика, следа, каквато и да било. *И ще* се издаде. Ето Колин Айрланд. Уби петима души и направи само една грешка. Знаеш ли каква беше тя?

— Разбира се. И аз съм чела докладите по случая. Отпечатък от палеца на решетката на прозореца в Далстън. Отишъл да провери някакъв шум на улицата и си опрял палеца.

— Точно така. Дори не цял отпечатък, само частичен. Съвсем дребна грешчица, но беше достатъчна.

— И второ?

— Че колкото и души да убие, винаги ще убие още, ако не го заловим. Убийците не спират доброволно.

— Добре. Дотук всичко ми е ясно.

— Но този, Сребърния език... нямам ни най-малка шибана представа каква ще е следващата му стъпка. Не знам нищо за него. Не оставя никакви улики. Нито една. Убива два пъти в един ден, после потъва в земята почти за цели три месеца. Знаем, че е доста силен, щом е успял така да размаже Джеймс Кънингам. Но не знаем дали това е силата на голям дебел мъжага или на малък, но жилав. Нямаме никаква представа как изглежда физически. Единствените хора, които са го виждали или дори са говорили с него, са мъртви. А какво *мисли*... Кейт, та това е областта, в която се предполага, че съм най-добър. Да влизам в главите им. Да чувствам, което те чувстват. Дори и

най-големите извратеняци. Разговарял съм със Сътклиф, разговарял съм с Нилсън, разговарял съм Роуз Уест, знам за какво мислят те — или поне доколкото самите те знаят. Знам какво ги движи. Имам брат, който излежава доживотна заради едното чукане. Няма нищо, което да ме накара да си кажа: „Леле, това е адски шибано и не мога да го разбера“. Колкото и изродено или извратено да е нещо, все пак е *разбираемо*. Но щом стигна до Сребърния език... Все още не знам и едно нещо, за което да мисли. Каквато и идея да родим за това, което прави, има сто и една причини тя да е пълна глупост. Никога досега не ми се е случвало такова нещо. *Никога*.

— Ред, имаш нужда от...

— Не, слушай ме, Кейт, — леко завалено „с“, — шлушай.

— Добре. Слушам те.

— Знаеш ли как се чувства човек в такова положение? Добър си в нещо, ставаш известен с това, което правиш, нали така? Добре, моето нещо е да откривам убийци. С това съм познат на хората. С това съм известен, за това се пишат статии за мен и за това днес хората от телевизията искаха да правят репортаж за мен. „Това е Ред Меткалф. Той влиза в главите на хората и разнищва мислите им.“ Това е моето нещо. Следиш ли мисълта ми?

— Мда. Засега.

— Тогава представи си, че един ден идва някой и ти отнема това нещо. Идва при теб и ти го измъква просто така. Ти даже не можеш да осъзнаеш, че вече го няма. Единственото, в което си бил добър, този някой ти го отнема за част от секундата. Независимо колко си добър, *си бил*, той е по-добър. Той владее положението. Аз поглеждам наляво, той тръгва надясно. Аз поглеждам надясно, той отива в ляво. Веднъж някой ми каза, че Джордж Бест бил толкова хитър, че подхвърлял на противниците си следи с размесени кръвни групи. Точно така се чувствам сега. Размесена кръв от преследване на призраци. И знаеш ли как боли?

— Ред, ще го намерим. Кълна ти се.

— Само ако ни *позволи*. Той не е като другите, Сребърния език. Той е по-добър от нас. Не разбираш ли? Нямаме никакъв избор. Ако поиска да узнаем кой е или къде е, ако иска да спре, само тогава ще се появи. Но няма. Той няма да спре.

— О, стига, Ред. Минали са само три месеца. Знаеш, че много разследвания на серийни убийци продължават доста по-дълго, преди да доведат до някакъв резултат.

— Да, но за тези три месеца не сме открили нищо. След три месеца човек трябва да е наясно поне за какво става дума. А ние не сме. Нямаме никаква шибана представа.

— Ред, не се оставяй това да те съсипва.

— Не, оставям се. И там е работата. Не мога просто да си отида вкъщи и да забравя всичко. То е в мен през цялото време. Когато си лягам вечер, е в мен. Когато се събуждам сутринта, пак е в мен. И през целия ден естествено. Така че моят провал...

— Не си се провалил.

— ... моят провал не е свързан само с мен като детектив. Това е провалът на Редфърн Меткалф като човешко същество.

— Говориш глупости.

— Нищо подобно. Нека ти разкажа нещо. Моят най-добър приятел в университета едвам избути държавните изпити. Той наистина учеше много, беше умно момче. Трябваше да е отличник, а завърши с тройка. Остана предпоследен по оценка във випуска. Сега, за мен той продължаваше да е все същият като преди. Прецакал се на изпитите — и какво? Това не го правеше по-кофти. Отидохме в един бар и аз се опитах да го утеша, а той ме погледна и каза: „Ти не разбираш“. „Какво да разбирам?“ — попитах аз. „Не разбираш, че става дума за мен като личност — каза ми той. — Не става дума за мен само като мозък, за славата ми на интелигентно копеле. Не е и за някакви си скапани изпити. Не, боли ме сърцето. Започнах да се съмнявам в стойността си като личност. Защото дадох всичко от себе си и се оказах недостатъчно подготвен. Това е основен дефект в същността ми.“ Ето точно така се чувствам и аз сега, Кейт.

Тя не отлепяше поглед от водката и тоника си. Нямаше какво да каже.

— Моят приятел даде всичко от себе си, Кейт, а то се оказа недостатъчно. Лесно е да се провалиш и да знаеш, че няма значение, защото не си си дал много зор. Много по-тежко е да се провалиш и да трябва да си признаеш, че това ти е било таванът. В този момент аз правя всичко, на което съм способен, и пропадам жестоко. — Погледна си часовника. — По дяволите. Закъснявам. — Пресуши на една глътка

останалата бира и стана. — Кейт, трябва да тръгвам. Благодаря за бирата. Благодаря ти също, че изслуша всичко, което избълвах. Ще правите ли нещо интересно с Дейвид този уикенд?

— Дейвид ще играе крикет и двата дни. Аз отивам на гости при една приятелка в Уиндзор.

— Ще гледаш ли Джек в неделя?

— Какво да му гледам? — Каза го небрежно, сякаш не знаеше. Сякаш.

— Триатлонът му е тогава. В Уиндзор.

— А! *Това ли?* Ще ми е малко трудно като ранно ставане. Мисля, че сигурно ще последвам твоя пример и ще се напия яко.

— Добро решение. — Ред си взе куфарчето. — Между другото, има ли нещо при вас двамата с Джек?

Тя се напъна да си придаде колкото се може по-учуден вид.

— Какво, за бога те кара да го мислиш?

— Ами нали знаеш. Слухове, клюки и прочее. Но и без това личи, че се харесвате.

— Аз го харесвам. Той си е готин тип.

— Не говоря за такъв род харесване.

Тя се разсмя:

— Аз съм обвързана жена, Ред.

— Разправяй ги тия на старата ми шапка. Единственото нещо, което може да те обвърже, е верига с гюле, скъпа моя.

Кейт си допи питието и праметна чантата на рамо:

— Хайде, Ред, ще закъснееш. Накъде си?

— Фулам. А ти?

— В обратната посока, жалко. Към Докландс.

Чак по-късно, когато таксито му вече излизаше от Кингс Роуд, си даде сметка, че Кейт така и не му отговори за Джек.

— Какво ти става, Ред?

Светофарите смениха светлините си от зелено през кехлибарено до червено, докато Сюзан натискаше газта. Мина пресечката и с лекота взе острия завой, като въртеше сръчно волана. Сюзан беше ядосана. Тя караше бързо само когато беше ядосана.

— Попитах какво ти става?

Протяжните новозеландски гласни, още един признак, изострен от гнева ѝ. Нямаше никакъв шанс за разумен разговор. Тя беше бясна, той — пиян. Накрая и двамата щяха да си крещят. Ред не искаше. Опита се да замаже положението.

— Просто тежка седмица, това е.

— *Ти* си имал тежка седмица, така ли? — Чист сарказъм в гласа ѝ. — И това ти дава право да се появяваш на вечеря полуотрязан и да влизаш в спор с човек, когото никога не си виждал?

Сюзан в най-лошия си вариант. Много по-загрижена за абсолютно непознати хора, отколкото за неизбежния разпад на собствения ѝ мъж. Бурята вече тътнеше. Ред за последен път се опита да я предотврати:

— Сюзан, съжалявам. Тотално съм затънал в този случай.

Тя му хвърли бърз поглед с гневно присвити очи.

— Личи си. Прибираш се след полунощ, изчезваш преди закуска, не обелваш нито дума за работата, никакви предупреждения по телефона, че ще се прибереш късно, никакво усилие да отделиш поне една вечер само за мен (Ред забеляза употребата на „мен“ вместо „нас“), не си правиш труда да помислиш за някого друг освен за себе си. Господи, Ред, предполага се, че сме женени.

— *Съжалявам*, Сюзан.

— И да си случайно вкъщи, пак си на мили разстояние. Поне няма мистериозни телефонни обаждания. Иначе щях да си помисля, че си завъртял любовница.

Сега вече му кипна:

— Всемогъщи боже, Сюзан! Искаш ли да знаеш какво точно правя? Искаш ли да разбереш какво прави *Сребърния език* с жертвите си? Искаш ли да дойдеш в Скотланд Ярд и да видиш снимки на трупове? Искаш ли? Това е най-гадният случай в целия ми живот, а ти само хленчиш, че съм обидил някакъв си нещастен женчо счетоводител. Ако беше *гледала*, ако беше *слушала*, можеше наистина да се досетиш какво ми е на главата.

Той крещеше и тя не остана по-назад, гласовете им кънтяха в колата и се завихряха край главите им.

— Значи сега пък вината е моя, така ли? Ами ти не казваш нищо за този случай. Въобще не говориш за него. И имаш наглостта да ме обвиняваш, че не те слушам. Ако благоволиш да ми кажеш нещо, ще те изслушам. Не съм те питала, защото предположих, че не искаш да ми кажеш.

Ред потисна собствения си гняв и опита с добро:

— Сюзан, не искам да ми ставаш съветник. Това, за което те моля, е да ме понасяш, докато свърши.

— Докато свърши? И кога?

— Нямам представа.

— Седмици? Месеци? Години?

— Казах ти, че не знам.

— Значи ще продължаваш да блъскаш всеки божи ден и час, докато не го хванеш? Искаш да кажеш, че в цялата лондонска полиция няма никой, който да поработва от време на време, за да можеш ти да си поемеш малко дъх? Или че нашият убиец ще вилнее на воля, докато тук присъстващият суперкопкой не го ковне.

— Сюзан, *недей*. Не си прави шегички. Не се подигравай с това, което правя.

— Ред, ние сме *семейство*.

— Знам.

— Е, дано поне тоя откаченяк ти е благодарен, че мислиш за него сто пъти повече, отколкото за собствената си жена.

Провокираше лоялността му — точно както беше направил Ерик.

— Не е вярно.

— Вярно е. Просто не трябва да ме приемаш за даденост.

Не можа да каже нищо, защото я *беше* приел за даденост и го съзнаваше. Но тази вечер нямаше как да я накара да погледне нещата

откъм неговата страна, не и тази вечер.

Ред млъкна и се загледа в уличните светлини, прелитащи край стъклото.

На Шепърдс Буш Сюзан се вля в горната магистрала А40, като замиташе със свистене завоите по пътя, прорязващ гола пустош в градската падина. Високоетажни сиви блокове със светещи прозорци като резени лимон разкриваха съществуването на хиляди лайняни животи. Хора, натъпкани един връз друг в буре барут, а въздухът, който дишат, е наелектризиран до краен предел.

Ред беше пиян и водеше въображаем разговор със Сребърния език.

И ти ли живееш такъв шибан живот, приятелче? Може би сега си застанал до прозореца си и наблюдаваш тътнещия трафик? Може би без да знаем, в този момент двамата сме устремили погледи един към друг в нощта.

Сюзан пресече платното и зави в отбивката за Падингтън.

Знаеш ли кой съм въобще? Защото аз с абсолютно шибана сигурност не те знам кой си.

Влязоха в къщата мълчаливо. Ред провери телефонния секретар и пусна телевизора. Докато установи, че няма нищо интересно, Сюзан вече беше легнала и загасила лампата.

Ред заспа, щом помириса възглавницата, и се събуди много преди съмване. Алкохолът и напрежението го бяха дръпнали пак към живот и махмурлукът започна да се обажда. Погледна към гърба на Сюзан и усети, че пропастта между тях май никога не е била толкова голяма.

Петък, 9 април 1982

Ред се представи на портала на затвора „Хайпойнт“. Напрежението му беше заседнало като буца в гърлото.

Трябваше да говори във вградения микрофон пред себе си.

— Казвам се Редфърн Меткалф. Дошъл съм за свиждане с брат си.

Устройството бъззна и се отвори малка врата сред огромната сивота на главната порта. Ред пристъпи и се озова лице в лице с двама полицаи.

— Бихте ли ни последвали, господине.

Придружиха го до приемната, която се намираше през около трийсет метра тревна площ. Лицата им бяха набраздени с бръчки от стреса и недоспиването. Ред разсеяно разсъждаваше дали може да се прецени колко дълго пазачът е бил на този пост само по чертите на лицето му, както възрастта на дървото личи по кръговете на дънера му.

Подписа се в приемната, мина през рамката на детектора за метал и вдигна ръце да го претърсят. Друг пазач го поведе по коридора. Минаха през високи железни врати и след всяка пазачът проверяваше дали е здраво заключена преди да продължат. Докато вървяха, му обясни правилата:

— Не се опитвайте да подадете нещо на брат си по време на срещата. В стаята с вас през цялото време ще има двама полицаи. Те ще бъдат там за ваша собствена сигурност и няма да напуснат по никакъв начин. Имате половин час на разположение. Когато ви помолят да напуснете, трябва да го изпълните незабавно. Запомнихте ли всичко?

Ред кимна. Почувства силна болка отзад, точно в тила.

Пазачът го въведе в малка, почти необзаведена стая. Маса, столове, сиви стени. Точно като в управлението на Парксайд, където беше предал брат си, когато сега идваше да види.

— След малко ще бъдат тук — каза пазачът на излизане.

Ред седна на стола с лице към вратата, за да вижда кой влиза. Вдигна ръка назад към тила си и започна да го масажира.

Бяха нужни шест седмици Ерик да се съгласи да види брат си. Шест седмици, през които родителите им буквално бяха падали на колене да молят Ерик да позволи на Ред да се срещне с него. И сега най-последно се беше съгласил, а Ред съвсем не беше сигурен, че е готов за такова изпитание. По най-дързък начин си беше въобразявал, че може да убеди Ерик в правотата си. Но сега, когато моментът дойде, дързостта му се беше превърнала в страх от перспективата пак да види брат си.

Първо на първо, защо Ерик въобще се беше съгласил? За да запуши устата на майка им и баща им вероятно. Добре, една среща, но ще бъде толкова неприятна, че никога да не си и помислят вече да го молят за подобно нещо.

Боже, дано всичко бъде наред.

Вратата се отвори със замах и в стаята влезе Ерик.

Никакво наред. Нищо нямаше да е наред.

Ослепителна омраза блесна в очите на Ерик. Той се освободи от леката хватка на двамата си пазачи и бързо пресече стаята, ръцете му се устремиха да разкъсат душата на Ред и устата му се разтегли в грозен вик:

— ЩЕ ТЕ УДУША.

Момент на пълно объркване, Ред се изтърколи от стола и усети остра болка в коляното от удара в пода. Столът се люшна на два крака и загуби равновесие, забърсан от пръстите на Ерик, който плонжира до него. Пазачите най-последно го яхнаха, единият му изви ръката на гърба, а другият му притисна крака.

Ред се опря на стената да стане, а Ерик продължаваше да крещи изпод пазачите думи, изпълнени с бяс.

— ... ти гаден пътяк ти взе парите взе парите на Логан шибан Юда аз ти вярвах казах ти всичко защото ти вярвах и защото всичко беше приключило а ти просто отиде в шибаната полиция да вземеш парите проклетият ми брат проклет продажник ти разруши семейството ти тъпо себично копеле мама и татко идват да ме виждат но те вече не ме познават за тях съм чужд някакво чудовище това ще ги убие и когато ги съсипе ще е заради това което ти направи не заради мен мръсен чекиджия...

Пазачът, който седеше на краката на Ерик, се обърна към Ред:

— Вън. Излизай. Почукай на първата врата и ще ти отворят.

— Аз...

— Просто тръгвай.

Ред се втурна към вратата.

Искаше да излезе, без да се обръща назад, но не може. Хвърли бърз поглед през рамо, за да запази образа на брат си, защото знаеше, беше почти сигурен, че това е последният път, когато го вижда.

Лицето на Ерик беше мораво от гнева и от тежестта на мъжете върху него. Една вена вляво на челото му се издуваше яростно под кожата и от крайчеца на устата му до пода се точеше пенеста слюнка.

Така Ред запомни брат си.

Неделя, 9 август 1998

Над два часа изгаряща болка предстояха на Джез и той не бе готов нито за минута от тях.

Мислите му бяха другаде, вършееха по магистралите на ужаса и сакатлъците. Отдавна трябваше да се отпише от този триатлон. Не беше имал нито времето, нито енергията да тренира както трябва. Веднъж крос на зазоряване, друг път среднощно плуване и, разбира се, всекидневното колоездене до работа и обратно; но това съвсем не беше достатъчно.

Същевременно се нуждаеше от състезанието. От *каквото и да е* състезание. Имаше нуждата да излезе и да се нарани. Ред и Дънкан намираха утеха в бутилката, а Джез в ендорфините. Това беше неговият отдушник. Да изтощи тялото и да прочисти ума си.

Темза беше опасана от гадни водорасли и кафява тиня. Никога през живота си Джез не беше изпитвал такова нежелание да влезе в реката. За секунда му мина мисълта, че сигурно можеше да се самоизхвърли с отпадъчната вода от тоалетната си и през канализацията да се включи в състезанието в движение.

Плувците се събираха на брега като пингвини в мокрите си състезателни костюми. Тишина, заредена с внимание.

При сигнала за старт настъпи черно пърхане. Повечето скачаха с краката надолу, запушили носовете си с едната ръка и очилата си с другата. Джез се гмурна, не много дълбоко и бързо движейки се под повърхността да не се остърже в дъното. Водата под мокрия костюм, прилепнал за кожата му, беше студена и бавно се затопляше от телесната му температура. Плувната му шапка обхващаше върха на ушите и очилата му бяха прикрепени плътно на тила. Прокара пръсти през ремъка, за да се убеди, че не се е усукал.

Мускулите му бяха отмалели и пулсираха от напрежение. В съзнанието му нахлуваха натрапчиви нервни мисли за отказ от борба; сякаш чуваше „не искам да съм тук“, а трябваше да чува „ще се справя, хайде, ще се справя“.

Жълти плувни шапки се клатеха като патета из мътната вода. Звучите от стартовата свирка се разнесоха силно и ясно из утринния въздух и внезапно порещи и ритаци крака набраздиха водата и я разпениха до бяло. Това е най-лошата част, когато трябва да хванеш ритъма, а още не си в час. Удар след удар в мелето. Мек подводен допир на ръка о крак, и изведнъж го прониза остра болка и цялото му тяло изтръпна след ритника на мъжа пред него право в лицето му. Очилата му се изместиха встрани и той ги потърси с една ръка да си ги нагласи. Още не беше направил първите двацет удара във водата.

Трябваше да хване ритъма.

Десен замах, ляв замах, дишане вдясно, десен замах, ляв замах, дишане вдясно. Болката се стрелкаше от раменете по ръцете към дланите. Продължавай да риташ, два удара за баланс, не шест за спринтьорска скорост. Използвай следата на предния.

Завиваха под железопътния мост, бяха преплували 750 метра и им оставаха още толкова. Наближавайки завоя, всички плувци се скупчиха. Джеб държеше вътрешността, за да си спести малко плуване.

Слънцето пареше ръцете и лицето му, докато се завърташе, и светлината се пречупваше в разплискващата се вода, блясваше в ситните пръски и ги обагреше в червено.

Като кръв.

Кръв по ръцете на Джеб и по лицето му, и по мокрия му костюм, и по краката му, шурти от прерязани артерии в обезезичени усти.

Кръвта на мъртвите.

Бяла паника в червено море. Джеб отвори уста, за да си поеме въздух, и нагълта вода. Темза беше топла, сладникава и гадна.

Като кръв.

Сега слънцето беше зад гърба му. Разплискващата се вода отново стана чиста и прозрачна. Той спря и заплува по гръб с дълбоко диафрагмено дишане. От усилието и страха сърцето му биеше лудо.

Исусе Христе. Исусе Христе, успокой ме.

Искаше му се вече да е излязъл от водата, да е на колелото и вятърът да изсуши кожата му.

Още дванайсет минути, и ръцете на един от наблюдателите го хванаха под мишниците да го издърпат бързо на сушата, за да не блокира останалите състезатели. Тичайки през междинната зона, свали ципа на горницето, отлепи го от себе си и го хвърли.

Междинната зона блестеше от лъскавия метал на велосипедите, подредени и номерирани. Бързо процедурата. Мокротото долнище пада лесно от намазаните с вазелин крака. Късият клин. Наколенките. Каската. Колелото. Бегом от междинната зона. На колелото. Краката с шпайковете закрепени на педалите. Напред.

През уиндзорските предградия, покрай наблюдателите в жълти якета. Нататък е дългата и самотна четирийсеткилометрова отсечка. Не смееше да поглежда назад.

Първият от големите хълмове в пустошта и началото на истинската болка. Джеб свали с две скорости и затанцува прав на педалите да поддържа скоростта. Пронизваща болка от стягането на бедрата. Чуваше силно дъха си и пот се стичаше по веждите му.

Точно както когато видя труповете.

В главата му се завъртяха образи като снимките на Любецки върху бялата дъска. Родс, Кънингам и Бъкстън, имена от етикетите в моргата.

Горе на хълма Джеб пак прецрака скоростите до последна и се сниши напред към кормилото, въртейки педалите все по-бързо, докато вече нямаше накъде. Гумите свистяха по асфалта.

Настигна друг велосипедист и се изравни с него за миг. Онзи го погледна. Беше Филип Родс, лицето му изкривено в агония. Главата на Филип Родс и тялото на велосипедиста.

Мъжът се обърна напред. Номерът, закачен на колелото му, беше 273.

Пътят правеше голям завой и отново се изкачваше. Джеб пак стъпи на педалите, за да запази скоростта и да избяга от Родс номер 273. Погледна назад през рамо. Номер 273 беше на около десет-дванайсет метра. Състезател, който за част от секундата се беше преобразил във Филип Родс.

Джеб задмина още колоездачи и беше изпреварен от неколцина, но не погледна никого от тях. Беше в свой собствен тунел с ширината на раменете му и дължината на пътя, по който въртеше педалите.

Последните километри през парка на Уиндзор енергийните му запаси бяха свършили и болката вече нямаше значение. Залитайки, влезе в междинната зона и си обу маратонките.

Отново на пътя. Краката му просто отказаха да се движат. Цялата кръв, която се беше наляла в бедрата му по време на колоезденето, сега

се стичаше в прасците. Като усещане приличаше на най-непоносимите иглички при изтръпване, умножени по десет, плюс огромно количество млечна киселина. Нещо такова.

Искаше му се да спре някъде и да се свие на кравай. Но трябваше да продължи. Да хване ритъма.

Маратонките му шляпаха по пътя и под тях изникваха лицата на мъртвите. Трийсетинагодишен снабдител, дебел епископ и млад гвардеец. Редяха се под краката му. Дясно Родс. Ляво Кънингам. Дясно Бъкстън. Ляво Родс. Дясно Кънингам. Ляво Бъкстън. И пак, и пак. Безкраен цикъл от шест стъпки.

Жегата се покачваше с всяка секунда. Маршрутът беше девет километра — три пъти по трикилометровото ухо през моста Уиндзор до Итън и обратно.

Последните три километра Джез не беше на себе си — пот в очите и лица по пътя, тълпата крещи на някакви гребци, леко плъзгащи се под Уиндзорския мост, изкривен глас по високоговорителя тътне, че Шан Брайс е спечелила женското първенство, цифрите на часовника му се присмиват на цялата болка и недостатъчност, напразния бяг.

Големият електронен часовник над финиша показваше два часа и десет минути, когато Джез мина под него. Той се олюля към парапетите и повърна бледожълта течност, сви се на две за около пет минути и дълго след като беше изпразнил стомаха си, продължаваше да му се гади дори само от въздуха.

Ред поседя на капака на автомобила си няколко минути, преди да се почувства в състояние да кара. Тялото му беше напрегнато и вдървено. Притисна колене и изпъна ръце пред себе си да успокои треперенето им. Гадеше му се.

Немигащото око на охранителната камера на паркинга го наблюдаваше как гледа жилищата на служителите. Беше съвсем като нормално селце с прилепени двуетажни къщи и коли пред всяка врата. Имаше игрище, на което три деца ритаха футбол. Нататък се виждаше само чудовищната постройка на затвора „Хайпойнт“ с двойните огради, бодлива тел и алармени датчици. Остров на гнусотията сред зелени поля. Лошите се пазеха вътре, невинните отвън.

Когато най-после усети, че си възвръща самообладанието, се качи в колата и потегли. Щеше да се прибере у дома, в Мъч Хадам, но първо трябваше да се отбие в Кеймбридж, за да си вземе някои книги от квартирата. Оставаха още две седмици до началото на семестъра и искаше да започне да преговаря за последните изпити.

Пътят през Хавърхил беше пуст. Бяха великденските празници и повечето хора или се бяха прибрали по домовете си, или бяха заминали някъде. Колата на Ред оставяше самотна бразда по криволичеция асфалтов път сред долината на Съфолк. Безкрай от еднообразно зелено, тук-там нарушаван от жълтите пръски на узрялото жито.

Ще те удуша. Ще те стисна за шибаната гуша гуша гуша.

Ред се пусна по инерция по дългия наклон на Хавърхил, настървено съсредоточен в шофирането. В подножието на хълма зави надясно, като сменяше скоростите и хвърляше погледи и в трите огледала едновременно.

Ти взе парите ти взе парите на Логан ти скапан Юда.

Вече се стъмваше. Ред се пресегна към копчето за фаровете, но първо пусна чистачките на предното стъкло, после мигачите и чак на

третия път уцели. Обикновено целеше всяко копче и ръчка в колата си и със затворени очи. Отвътре още му трепереше.

Пусна радиото, затърси безцелно от програма на програма. Нямахше нищо интересно. Настъпи тишина. Отново насаме с мислите си. Трябваше нещо, което да му отвлече вниманието.

Коленете още го боляха. Изкривеното лице на Ерик, лигата му, потекла до пода — това беше само един от стотиците образи, които се въртяха бясно пред очите му.

Стигна до билото на хълма Уондълбери и видя блещукащите прозорци на болницата „Адънбрук“.

Кеймбридж. Толкова бързо? По дяволите.

Ред не си спомняше нищо от последните петнайсетина минути, от момента, в който беше навлязъл в Хавърхил. Спомни си колко внимаваше на първия завой и после... нищо. Все едно беше карал пиян или извънземни го бяха отвлекли за неизвестно време. Отрязък от живота му се беше изпарил завинаги.

Той спря на някакъв светофар, потупа си лицето и си пое дълбоко въздух. Заваля. Пусна чистачките.

Дори и в града почти нямаше движение по улиците. Не спря нито веднъж по целия път от Хилс Роуд през моста и гарата до Риджънт стрийт, потискащата отсечка с брокерски офиси и малки кафененца, която неусетно може да бъде трансплантирана във всеки град в страната.

Затвореният пряк път до Маркет Скуеър означаваше, че трябва да стигне до „Тринити“ по заобиколния. Той зави надясно покрай автобусната спирка и потегли към Парксайд, но в този момент започна да навързва случките, които бяха ескалирали в гневния изблик на брат му преди час и половина.

Не му се минаваше покрай Парксайд. Късно забеляза ъгъла с Емануел Роуд и взе завоя доста рязко. Пронизителното изскърцване на гумите наруши тишината в колата.

Караше по Емануел Роуд към отбивката за Джизъс Лейн. Познатият маршрут към Парксайд.

Чистачките тракаха по предното стъкло и размазваха капките дъжд по стъклото. Гледайки през арката, която образуваха, Ред си спомни самотната фигура, пристъпваща тежко през мъглата към полицейското управление в онази люта февруарска утрин.

Същият път, само че в обратната посока.

Обзе го внезапно желание да зачеркне всичко сторено. Неистова надежда, че може да върне стъпките си по този тротоар и да превърти лентата толкова назад, че Шарлот Логан да не съществува и брат му да порасне нормално.

Стигна до отбивката. Левият мигач светна в топло оранжево и той зави по Джизъс Лейн. От дъжда пътят беше хлъзгав и лъскав.

Стрелката на таблото му сочеше, че се движи с деветдесет километра при разрешени петдесет. Прекалено бързо.

Десният му крак отказваше да се премести от газта на спирачката. Не повишаваше вече скоростта, но и не намаляваше.

По пътя нямаше други коли. Така че нищо опасно.

Някъде напред на тротоара пред главния портал на колежа „Джизъс“ Ред видя едно момче, тръгнало да пресече улицата. Беше с долнище от анцуг и торбеста фланела, подритваше си футболна топка, докато вървеше. Мократа му от дъжда коса беше прилепнала на главата. Изглеждаше шестнайсет-седемнайсетгодишно.

Вече щеше да е пресякло, докато Ред стигне дотам.

Не намали.

Момчето пусна топката на платното и стъпи с десния си крак върху нея, за да я задържи.

Тя беше хлъзгава. Изстреля се изпод крака му и се удари в другия му крак, а момчето се просна по лице и с разперени ръце на пътя.

Топката бавно заподскача към канавката.

Момчето лежеше напред платното и нямаше как да успее да пресече навреме.

Ред удари спирачките.

Прекалено рязко.

Колата поднесе по мокрия асфалт.

Ред си спомни инструкциите на учителя си по кормуване за случаи на поднасяне. Каквато и да е първата ти реакция, направи обратното. Вместо да се опитваш да избегнеш хлъзгавото място, карай в него. Вместо да удриш спирачките, натисни газта. Така ще овладееш колата.

Дотук с теорията.

Ред изпадна в паника. Завъртя кормилото по часовниковата стрелка, за да излезе от хлъзгавината, и пак удари спирачка.

Колата се завъртя по оста си като куче, което си гони опашката.

Чувстваше се закован на седалката, а светът наоколо се обръщаше с главата надолу.

Щеше да се удари в нещо. В бордюра. В стена или улична лампа. Момчето.

Колата направи пълен кръг и пак се хлъзна напред.

Сега усети, че я овладява.

Хлапето. Не виждаше хлапето. Къде е шибаното хлапе?

Две бабуни раздрусаха гумите, педалите и волана, а оттам и стъпалата на Ред, ръцете и мозъка му.

О, господи.

Ред натисна спирачките докрай. Колата се затресе леко и спря точно при завоя за задната врата на „Тринити“.

Погледна в огледалото за обратно виждане. Момчето лежеше на пътя. Не помръдваше.

Лежеше по гръб, не по лице, значи колата вероятно го е преобърнала.

О, господи. О, господи, о, господи, о, ГОСПОДИ.

Трябваше да направи нещо. Да се върне и да помогне на момчето, да се обади за линейка, да го закара в болница. Нещо.

Ами ако момчето е мъртво?

Деветдесет километра в час по хлъзгав градски път. Бързо, прекалено бързо.

Беше шофирал без необходимата концентрация и внимание. Безразсъдно шофиране. Убийство. Колко е за непредумишлено убийство? Пет години затвор вероятно. Ако не и седем.

И двамата младши Меткалф в затвора. Това ще е краят за родителите им, все едно да ги застреля собственоръчно.

Трябва да се измъкне.

Ако момчето вече е мъртво, няма как да му се помогне. Ако е живо, съвсем скоро ще го намерят. Главен път е. Все ще мине кола в близките минута-две дори и на Разпети петък.

Значи трябва да изчезва.

Веднага.

Не можеше да повярва, че си го е помислил.

Огледа се паникьосан да провери дали няма свидетел на инцидента.

Никой отпред. Никой отзад. Никой отляво и отдясно.

За втори път през последните два месеца се помоли за прошка.

И потегли към „Тринити“.

Понеделник, 24 август 1998

Голямо сърце, нарисувано на лист хартия. Множество малки сърчица изпълваха вътрешността на голямото, някои от тях бяха врътнати толкова бързо, че приличаха на залитнали В-та. Сред тях се мъдреха думите: *Любовно послание за Сюзан Меткалф. „Кенсингтън Плейс“, 8:30 тази вечер. Таен обожател.*

Чак пък толкова таен. Днес със Сюзан имаха годишнина от сватбата. Време за нощно примирие, време за преструване, че всичко помежду им е наред въпреки доказателствата за противното.

Ред се полюбува за секунда на творението си и пуска листа във факса.

Надникнал през рамото му, Джез се изхили тихо:

— Мазно копеле.

— Бих казал, нежно копеле.

Листът излезе от факса и Ред го пуска в машината за унищожаване на документи.

— Ще отскоча да си взема сандвич. Идваш ли? — попита Джез.

— Да. Само секунда. Да си взема парите от сакото.

Ред отиде до бюрото си. Сакото му висеше на облегалката на стола. Пребърка всички джобове и събра шепа дребни. Преброи ги на дланта си — общо малко над четири лири. Трябваше да му стигнат дори и за цените в центъра на Лондон.

Джез го чакаше на вратата.

— Готов ли си? — попита той.

— Да.

— Хайде, че свръхтренираният атлет умира от глад.

Телефонът иззвъня. Джез направи гримаса. Ред вдигна.

— Меткалф.

Джез чуваше само него, но и това беше достатъчно. Ред задържа слушалката с рамо и записа с разчекнати букви.

— Къде... Къде е това... Да, знам го... С всички белези по тялото... Кое? Божичко... Да. Да. Там сме до петнайсет минути.

Затвори и погледна Джез. Бял като платно.

— Пак ли? — попита Джез.

Ред не отговори. Грабна си сакото и се втурна към вратата.

Полицейските коли стигнаха от Скотланд Ярд до Уопинг за дванайсет минути. Дънкан не разбираше къде са се разбързали. Съдебният лекар беше установил смъртта. За клетия нещастник вече нямаше никакво значение дали ще пристигнат след няколко минути или след няколко дни.

Ред и Джез бяха в едната кола, Кейт и Дънкан в другата. За първи път четиримата бяха заедно на местопрестъплението.

Ред прочете табелата — Грийн Банк, Е1. Отдясно се намираще Джакман Хаус, кафяв общински блок, осеян със сателитни чинии. Точно отсреща имаше няколко чисто нови постройки, между които се издигаше масивен индустриален комин. На табелка на една от стените пишеше: ЧИМНИ КОРТ ЕКСТРА СКЛАДОВИ ПОМЕЩЕНИЯ И АПАРТАМЕНТИ.

Ред слезе от колата и се запъти към Чимни Корт. Джез се провикна след него:

— Не е там, Ред. Тук е. В общинския блок.

Ред се обърна изненадан:

— В общинския ли? Тук има ли човек за сребърна лъжичка? Мислех, че си е избрал някое от юпитата — кимна към Чимни Корт, вече зад гърба му.

Джез сви рамене:

— Така е. Нещо не пасва.

Влязоха в безистена на Джакман Хаус. По стените имаше графити; безформен розов презерватив в канала. Наоколо ги дебнеха враждебните погледи на наемателите, за които униформените не са пазители на реда и закона, а агенти на управляващата класа.

Един полицаи по риза с къси ръкави беше застанал пред първия вход след арката. Ред се почувства потен под мишниците в собственото си сако. Полицаят им направи път да влязат.

— Партерът. Дъното вдясно. Кофти работа.

Миризма на смърт се носеше на талази откъм отворената врата в дъното на коридора. Вътре в тясното антре ги удари непоносимата

воня на плът, разлагаща се в жегата. Вляво блесна светкавицата на фотоапарат, който запечатваше местопрестъплението. Ред се запъти нагам. Джез, Кейт и Дънкан го последваха.

Очертаваше се нещо лошо. Много по-лошо от предишните случаи. Ред го предчувстваше.

Полицаят беше с гръб към тях, когато влязоха в стаята. Обърна глава, но не помръдна.

— Името? — попита Ред.

— Вероятно Барт Милър. Работил е във фабриката след моста, щавил е кожи. Бил е открит, след като на съседите им се сторило, че има нещо съмнително.

— Къде е тялото?

— Тук.

Сега разбраха защо полицаят не беше мръднал. Той стоеше между тях и трупа.

— Наистина не е за гледане — им каза.

— Вече ни предупредиха — отговори Дънкан.

Полицаят отстъпи леко вдясно, откривайки гледката...

О, господи. Мили боже. Парещи киселини се вдигнаха моментално в гърлото на Ред.

Да, много по-страшно. Много по-ужасно от всичко, което беше виждал досега.

Ред усети ръката на Кейт, вкопчваща се в рамото му за подкрепа, и чу как Дънкан изстенва отвратен.

Господи боже мой, мислеше си Ред, когато ще умирам, направи каквото си пожелаеш, само не и това.

Барт Милър беше одран жив.

Ред подпря ръце на коленете си, за да не падне. Дишаше дълбоко и въздухът, който вдишваше, беше наситен със зло.

Много по-страшно от всичко, което беше виждал досега. От всичко.

Изправи се и направи усилие да се приближи. Краката му не можеха да помръднат. Изглежда, контактните нервни точки стачкуваха, защото мускулите му не отговаряха на командите, изпращани от мозъка. Най-после единият му крак се премести пред другия, много бавно. Сякаш стъпалата му бяха на километри разстояние едно от друго.

Тялото на Барт седеше на дървен стол с висока облегалка. Ред го огледа отпред, после направи няколко крачки встрани и погледна гърба му.

И от двете страни нямаше кожа.

Целият му торс беше одран. В основата на шията му имаше съвсем права линия, откъдето убиецът — чудовището — беше започнал да реже, и още една при кръста, точно над ластика на долните му гащи. Други две минаваха от подмишниците през раменете.

Не беше рязал кожата на ръцете. Само на торса. Като съблечена фланелка.

Вместо кожата сега се виждаха само мастните тъкани. Стотици хиляди кръпчици като малки паяжини, свързани плътно една с друга, със собствени очертания, но на метър разстояние се превръщаха в безформено бяло море.

Това нещо, което преследваме. Срещу какво, за бога, сме изправени?

Не срещу кого. Срещу какво. Това излизаше от човешките граници.

Очите на Барт показваха какъв ужас е изпитвал — не широко отворени и изцъклени, а така здраво затворени, че капилярчетата около тях се бяха спугали по повърхността на кожата. Както и при

останалите, сребърна лъжичка стърчеше от кървавата пихтия на мястото на устата му, подобно сламка, забодена в „Блъди Мери“.

Къде беше свършил ужасът и беше започнало пълното недоумение? В кой момент злото става толкова крайно, че мозъкът просто отказва да го възприеме и единственият начин, по който може да реагира, е да заповяда на очите да се затворят. Ред гледаше безжизненото лице на Барт и виждаше какво му беше сторено, и усети, че е по-близо до случилото се, отколкото който и да било друг.

Лявата ръка на Барт Милър висеше отпусната надолу с нещо в шепата. Джебз клекна до стола да провери какво е.

Приличаше на смачкана дреха.

Ред проследи погледа му.

Не беше дреха.

Кожа.

Барт Милър държеше собствената си кожа.

На Тауър Бридж имаше задръстване от единия до другия бряг. Бяха в полицейските коли, но не използваха сирените. Ред искаше да се съсредоточи. Спомни си какво беше казал на Кейт преди няколко седмици — *няма нищо, което да ме накара да си кажа: „Леле, това е адски шибано и не мога да го разбера“*.

Е, сега вече имаше.

Камионите в отсрещното платно подскачаха горе на моста — там, където той се разделя, когато минават кораби. Ред усещаше леките вибрации около купето на колата. Туристи се влачеха по тротоара. Няколко мили на изток слънчевите лъчи отблясваха златисти от Канари Уорф.

Успяха да минат моста за десет минути. Прескочиха железопътната линия откъм гарата Лондон Бридж, после надясно и веднага вляво, покрай контейнерите за боклук при портала, през двора, до кожарската фабрика.

Бяха се обадили предварително на Ашли Лоу, шефа на Барт Милър, и той ги чакаше на входа. Ред и Дънкан го последваха по стълбите. Кейт и Джез бяха останали в Уопинг да разпитват на място.

В кабинета на Лоу, кацнал точно над залата с машините, беше топло и задушно. Светлината се процеждаше през прокъсаните щори върху стар календар, замрял на ноември 1985-а. Лоу седна на виенски стол до бюрото си. Ред и Дънкан се настаниха на обикновени столове от другата страна на бюрото.

— Тук, на Танър стрийт, кожарската улица, някога е била съсредоточена цялата индустрия — каза Лоу, — нещо като Флийт стрийт^[1] на кожарството, може да се каже. Всичко закуп чак до пазара на кожи на края на пътя. А на какво е заприличало сега. Жилищен център за bankerите, които работят отвъд реката. Сега ние сме единствените кожари в района и не ми се вярва да останем още дълго. Тежката индустрия и автоматизацията ще ни видят сметката. Ние сме малко предприятие. Просто не сме конкурентоспособни.

През прашните прозорци, които гледаха към залата с машините, Ред виждаше неколцина мъже, изгърбени над дълги маси. Имаше три големи машини, и трите бездействия. Той се обърна към домакина:

— Господин Лоу, какво точно правите тук?

— Обработваме кожа. Взимаме я в естественото ѝ състояние...

— От гърба на животното, един вид?

— Точно така, и я обработваме за производство на обувки и чанти, и каквото щете. Не можеш просто да я съдъреш от животното и да си я нахлузиш на краката, нали така. — Стържещ пушачески смях, заглъхнал в кашлица. — Извинете. — Избърса капка лига от крайчеца на устата си. — Не съм в най-добрата си форма. — Още малко гърлен смях и още едно закашляне.

Ред си водеше бележки. „Кожа“, написа и го подчерта. „Садомазо?“

— Вие ли одирате животните? — попита той.

— О, не. Това е междинна дейност след кланицата и преди нас. Ние получаваме кожите и ги обработваме. Но не, не ги дерем.

— А каква беше работата на Барт Милър?

— Всякаква, тук всеки прави всичко, нали ви казах, ние сме малко предприятие. Не можем да си позволим тясна специализация. Каквото се прави, заедно се прави.

— Барт носеше ли кожа? Обличаше ли се в кожени дрехи?

Лоу изсумтя:

— Имаше кожено яке, ако това ме питате, и понякога идваше с кожени обувки, нищо повече.

— Но не се е докарвал с кожени панталони и вериги, така ли?

— Барт ли? Стига, моля ви се. Да не е педал.

— Сигурен ли сте?

— Сигурен? Разбира се, че съм сигурен. Барт си беше пич отвсякъде. Трябваше да пъди жените с пръчка. Винаги имаше пет-шест мацки, при които можеше да иде когато си поиска. Непрекъснато се перчеше как чукал някакво гадже предната нощ и после приятелката ѝ на следващата, и как никоя не знаела за другата, и после пък се появяваше някоя нова, и нея я вписваше в списъка. Господ знае как ги правеше тия неща.

— Виждали ли сте някоя от тези жени?

— Няколко.

— Къде сте ги виждали?

— Когато идваха тук. Понякога го взимаха след работа или го докарваха сутринта, нали разбирате? — намигна конспиративно. — И по телефона непрекъснато го търсеха. Наложих се дори да му забраня да използва телефона през работно време. Не можех да го измъквам от залата всеки път, когато на някоя от неговите фръцли ѝ скимнеше.

— Значи наистина съществуваша?

— Кой?

— Тези жени.

— О, да. Наистина.

Ред тупкаше замислено с химикалката по бележника. Значи Барт не е бил гей. И никой с всичкия си не би го взел за такъв.

Версията с кожата беше прекалено идеална, за да бъде истина. Освен ако... освен ако Барт тайно се е докарвал като садо-мазо с мацките си и Сребърния език някак да се е натъкнал на приспособленията му и да го е взел за педераст.

„Провери гардероба на Барт“, отбеляза си Ред, макар да знаеше, че шансът е съвсем незначителен.

— Още един въпрос, господин Лоу. Колко плащяхте на Барт?

— Пет и петдесет на час.

— Значи за година ще рече...

— Около дванайсет бона.

— Имал ли е някакви странични доходи?

— Доколкото знам, не. Ако имаше, надали щеше да работи тук.

— Значи не е бил добре с парите?

— О, господин полицай, моля ви се. За да си милионер на такова място, трябва да спечелиш от лотарията. Нали разбирате.

— И още как. — Ред стана. — Благодаря, че ни отделихте от времето си. Ако имаме нужда от писмените ви показания или да разговаряме с някой от колегите на Барт, ще ви осведоим предварително.

Ашли Лоу ги наблюдаваше как слизат по стълбите и пресичат двора, как си сложиха черните очила, щом излязоха на слънце. Осъзна, че не беше изговорил нито една от баналните фрази на опечаление и мъка, които си представяше, че са нормални при такива обстоятелства. Не им беше казал какъв добър служител и достоен гражданин беше Барт. Надяваше се полицайте да не са забелязали. Не че не му беше

тежко от загубата на Барт. Сега трябваше да даде обява за вакантното място, а това струва пари. Пък Барт наистина беше добър работник. Знаеше си занаята, в това нямаше две мнения. А момчетата долу не бяха нищо повече от чираци.

Чу полицейската кола да тръгва.

Странно, че само единият полицай говори през цялото време. Другият, грамадният дебелак, не обели нито дума. Просто седеше и не свали поглед от него, сякаш го беше подложил на преценка.

[1] На Флийт стрийт в Лондон са редакциите на повечето големи издания. — Б.р. ↑

Бялата дъска пак беше цялата в снимки.

— Това поставя Сребърния език в съвсем друга категория — каза Любецки. — Първите три убийства демонстрираха само силата и гнева му. Но това тук — това изисква умения — посочи снимките на торса отпред и отзад. — Имаме само предварителни изводи, но те са важни за по-нататъшното разследване. Погледнете тук. Вижте работата с ножа. Около врата, раменете и кръста. Точно като ризница или фланелка без ръкави. Така, според мен е започнал оттук. — Любецки заби показалец в собствената си шия, в ямката. — После е продължил по права линия надолу — прокара пръста си през стомаха до кръста. — Дотук ясно ли е на всички?

Ред, Джез, Кейт и Дънкан кимнаха едновременно.

— След това е направил обиколката на врата. После вероятно около раменете и под мишниците, от двете страни. Следват дълги прорези от тук до тук — вдигна дясната си ръка и прокара линия от подмишницата до кръста. — И от двете страни. И накрая е завъртял ножа около кръста. Представихте ли си го?

Представяха си го. И то прекалено добре.

— След което е свалил кожата.

— Просто така? — попита Кейт скептично.

— О, да. Ако кожата е срязана добре, тя може да се отлепи като тиксо. Вашият човек явно се е справил. Вижте, кожата не е с еднаква дебелина по всички части на тялото. Най-дебела е на стъпалата — средно около осем милиметра, и е най-тънка на лицето — да речем, два милиметра. Там не е пипал. Кожата на гърдите е малко по-дебела от тази на лицето, но пък е по-тънка от кожата на гърба, и той го е знаел.

— Откъде си толкова сигурен? — попита Джез.

— В ръката на Барт Милър имаше три парчета кожа. Две еднакви и трето по-голямо и по-дебело от другите две. То е от гърба. Другите две са от гърдите. Сребърния език е отлепял кожата от главния прорез

към двата странични. Така са се получили двете предници. После е смъкнал гърба изцяло.

— Колко време му е отнело? — пак се обади Джеб.

— Зависи от много неща.

— Като например?

— Отчасти дали жертвата се е отбранявала, но също и от състоянието и умението на самия Сребърен език. Горедолу около половин час. Или по-малко.

Ред сплете пръсти.

— Ами езикът? Преди или след одирането е бил изрязан?

— След. Определено след това.

— Защо?

— Според три признака. Първо, почти няма кръв по кожата в ръката на Барт. Ако беше отрязал първо езика, парчетата щяха да са целите в кръв. Както беше при другите убийства. Второ, ако беше започнал с езика, трябваше или да чака кръвенето да спре, следователно да удължи престоя си в къщата, а с него и вероятността да бъде хванат; или да продължи под фонтани от кръв. И трето, смятам, че е закачил Барт надолу с главата, преди да го започне.

— Надолу с главата? — повтори с учудване Ред. — Защо?

— Сребърния език е садист. Прави му удоволствие да причинява болка. А ако жертвата е с главата надолу, кръвното налягане се поддържа, така жертвата е в пълно съзнание по-дълго и следователно болката нараства. А и по долните гащи на Барт Милър има сравнително малко кръв. Това е възможно само при положение че са били над линията на одиране, тоест трябва да е бил с главата надолу.

— И после го е настанил обратно в нормално положение?

— Така трябва да е станало. Струва ми се, че точно това се е случило. Защото Барт Милър не е починал от загуба на кръв.

— Не е ли?

— Не, въпреки че така или иначе е щяло да се случи. Всъщност е умрял от сърдечен удар, вероятно вследствие на шок. Тялото му е могло да понесе зверствата, но не и мозъкът. — Гласът на Любецки звучеше монотонно, все едно съобщаваше резултати от футболните срещи за деня. — Моето заключение е, че Барт Милър е умрял от страх.

Умрял от страх. Думите на Любецки блъскаха в черепа на Ред, докато бродеше из апартамента на Барт Милър. Навън топлатата привечер гаснеше преди поредната лепкава нощ.

Първо провери гардероба. Нямаше нито камшици, нито вериги, нито кожени чучела. Очевидно Барт е бил привърженик на традиционния секс. Може би му е дошло до гуша от кожа, та не му е било до нея и през свободното време.

Влезе в хола. Столът, на който беше намерен трупът на Барт Милър, още беше там. Имаше следи от претъркване в двата горни края на облегалката, където са били завързани глезените на Барт.

С глезени и китки вързани за стола, повесен от високата облегалка отзад. Кръвта ти е нахлула в главата и те е държала в съзнание, докато някой те е обработвал с ножа.

Ред усети болката на Барт Милър. Притисна я с език към венците и едва я преглътна. Невъобразимата болка на Барт Милър и невероятното удоволствие на Сребърния език. Майстор занаятчия, хирург, като на шега вкарва острия бляскав метал в лъщящата плът и прави разрезите, сякаш ще бели портокал.

Не си разкъсал кожата, когато си я смъквал. Това, което си направил, си е гадно произведение на изкуството. А ние те мислехме просто за злобно лайненце. Моите извинения, че те бяхме подценили.

Но ако не си искал да вземеш кожата, защо изобщо си го одрал? Обикновено тези, които одират жертвите си, я използват за някакви свои цели. Ала Сребърния език не я е искал. Беше я оставил, натикана в левия юмрук на Барт Милър. Единственото нещо, което беше взел, както обикновено, беше езикът. Защо?

Може би нещо го е прекъснало и му се е наложило да изчезне моментално, набутвайки кожата в ръката на Барт, вместо да си я сгъне. Но нямаше логика. В такъв случай просто щеше да я захвърли на пода. Освен това Любецки каза, че езикът е бил отрязан след одирането. Така че, ако му се е налагало да избяга веднага след дрането, езикът нямаше да липсва.

Ето ни пак на *защо*. Да опитаме с *кой*.

Лоу каза, че неговите подчинени не са се занимавали с одирането на животните. Че било междинна дейност преди тях.

Кой е между тях и кланицата? Възможно ли е да е някой от доставчиците на Лоу?

Дрането на животни е добра подготовка, преди да се мине на хора. И можеш да се пробваш, докато са живи. ФБР има теория за „триадата на масовия убиец“: три характеристики от детството, от които почти всички серийни убийци имат поне две — напикаване в леглото и умишлен палеж.

Жестокост към животните е третата.

Голяма ли е крачката от увесването на котешки трупчета на поляната пред къщи до дрането на жив човек?

Ред се опитваше да свърже нещата. Триадата на масовия убиец. Умишлен палеж.

Пироманите обичат да се наслаждават на делото си. Полицията винаги проверява тълпите около пожарите. Ако огънят е бил предизвикан умишлено, почти сто процента е сигурно, че подпалвачът се намира между зяпачите. Но Сребърния език не се връщаше да гледа. Единственото убийство, на което се бяха събрали хора, беше първото, на Филип Родс, освен, разбира се, всичките журналисти пред дома на Джеймс Кънингам същия ден. След това никой не се появяваше на местопрестъпленията. Никой. И никакви улики по телата.

Ред стисна глава в дланите си. Безнадеждна работа. Четирима души бяха вече мъртви и той не можеше да направи нищо за тях.

Още по-лошо, не можеше да направи нищо за тези, които още не подозираха, че са на мушката.

Минаваше девет, когато се прибра вкъщи. Сюзан още я нямаше. Сигурно ѝ се беше наложило да работи до по-късно.

Ред остави колата и се запъти пеша към гара Падингтън. Пресече Съсекс Гардънс — границата, която разделяше заможните от бедняците все едно ограда от бодлива тел. На юг, към Хайд Парк, големите къщи се издигаха гордо на чисти тротоари. На север боклук и пияници се валяха ведно край буницата. Два свята, разделени от няколко светофара. Кога ли бедните ще престъпят тази граница и ще попилеят боклуците си навсякъде.

Мина по улиците, по които преди месец Кевън Латимър ги беше накарал напразно да го гонят. Витрините на магазините се нижеха в периферното му зрение: магазинчето за цигари и алкохол, където подмишниците на управителя миришеха на козе сирене; белосаната и преустроена кръчма; магазинът за деликатеси на ъгъла, който май си сменяше собствениците на всеки два-три месеца.

Вечерта жужеше със специфичния звук на летен Лондон: холандски туристи, бенгалски будкаджии и шотландски общи работници. На един ъгъл се беше събрала групичка футболни фенове, голи до кръста, демонстрирайки татуировките си, лицата им зачервени от жегата и алкохола. Пееха силно и заканително, а минавачите слизаха на платното, за да ги заобиколят.

Ред мина сред тях, зареян в собственото си силово поле, а светът беше само картонен декор, на чийто фон в главата му мисли и страхове се прескачаха и блъскаха. Зави наляво, мина покрай закусвалня „7-11“ и се гмурна в метрото. Не беше се возил с подземната железница повече от година и не беше особено сигурен защо слезе сега.

Цветните линии на картата се преплитаха като боядисани черва. Кафявата линия на маршрута Бейкърлу от Хароу през Чаринг Крос. Жълтата обиколна на Съркъл Лайн в Зона 1, същински клуп. Ред се подсмихна. Това сме, обесници.

Можеше да се вози на запад или на изток. На запад минаваше през Сейнт Джеймс Парк, току до Скотланд Ярд. Обратно на работа.

Обратно към безплодните разследвания. Избра източната посока.

След две минути пристигна мотрисата. Съркъл Лайн през Ливърпул стрийт, беше изписано с оранжеви светлини на информационното табло. Тук-там буквите бяха на дупчици, където някоя точица беше забравила да светне.

Вратите на почти празния вагон се отвориха със съскащ звук. Ред се качи и седна. На седалката до себе си видя част от „Ивнинг Стандарт“, розовите му страници с цвят на съомга бяха полуотворени. Приложението за бизнес. Не се напъна да го чете.

Влакът потегли към тунела и в огледалната чернота на извития прозорец отсреща Ред видя отражението си, диво и разкривено. Челото му сякаш чезнеше към покрива на вагона.

Влакът се напълни на Еджуеър Роуд, после на Бейкър стрийт, накрая всички места бяха заети. Хората в движение се местеха от място на място в рамките на дребните си животи.

Дали Сребърния език беше един от тях?

Ред огледа бавно наоколо в търсене на съмнителни лица. Изключваме жените, децата и пенсионерите и да видим какво остава. Точно срещу него — дебел мъж с бейзболна шапка и зелена фланелка, с бяло долнище от анцуг и крачолите стегнати във високи бели маратонки. Цялата нужна екипировка, но прекалено много излишни килограми, за да я използва някак. Ами съседът му, дето прилича на Салман Рушди? Темето му прозира под тънка черна коса, брадичката му е леко удвоена. А до него — мъж с раиран костюм и розова риза с жълта вратовръзка на вятърни мелнички. Русата му коса подстригана късо отстриани и зализана отгоре. Търговски банкер. Американски психар.

Но това е абсурдно. Разбира се, че не е никой от тях. Не може да обикаляш и да се взираш във всеки невинен човек като в сериен убиец.

Но това правеше. Правеше точно това.

В главата му зачаткаха цифри: колко души използват метрото всеки ден? Два или три милиона, беше прочел някъде. Повечето го взимат два пъти дневно. А от тях повечето — през часовете пик. Така че сега, в осем и четвърт в тази лятна вечер, колко души са в метрото? Да кажем, половин милион?

Половин милион. Осем милиона в централен Лондон. Шансът е едно на шестнайсет Сребърния език сега, точно сега, да е или в някоя

мотриса или да чака на някоя спирка. Едно на шестнайсет. Почти си струва да се дръпне шалтерът на цялата система и да се изискат алибита на всички присъстващи.

Да. *Точно така.* Така е съвсем смислено.

Обаче съотношенията спадат драстично. Каква е вероятността Сребърния език да се намира точно в тази мотриса, в която е Ред? Или в следващата, или в предната? Или на някоя от спирките, през които минават, някое от лицата, които се мяркат през стъклата при кратките спирания на светло между тунелите? А каква е вероятността той, аз и следващата жертва да се намираме сега заедно в тази мотриса? Ами в този вагон? По-голям е шансът да спечелиш от лотарията, той е 14 милиона на едно.

Ашли Лоу спомена нещо за печалбите от лотарията днес следобед.

Ред седеше и изчисляваше вероятностите и записваше съотношенията на черната дъска в главата си, докато цифрите взеха да се блъскат прекалено бързо и той не можеше повече да ги следи. Понапляска се ободрително по лицето и усети, че хората го гледат подозрително. Влакът стигна до Сейнт Джеймс Парк. Беше изминал повечето от маршрута, без да се усети.

Сюзан вече си беше вкъщи, когато се прибра. Вкъщи и безумно ядосана.

Седеше пред телевизора и гледаше рекламата наред новините в десет. Екранът пулсираше от цветове и пот — образ на спортните стремежи. Реклама на „Найки“.

— Добре ще е да имаш страхотно достоверно оправдание — изсъска тя.

— *Оправдание.* За какво? — стресна се той и я погледна изненадан.

Гняв извираше от душата ѝ и струеше от очите ѝ.

— „Кенсингтън Плейс“. Годишнината от сватбата ни. *Спомняш ли си?*

Вина и срам смазаха сърцето на Ред.

— О, Сюзан. О, боже мой. Съжалявам. Толкова съжалявам. Имахме поредното...

— Прати ми факс, че ще вечеряме навън, факс със сърце, на което пишеше „Любовно послание“, и с много-много сърчица в него. *Помниш ли?*

Тя не крещеше. Засега. Толкова по-зле. Щеше да му е по-лесно, ако тя просто си изпусне нервите и се развика. Тогава двамата щяха да си разменят всякакви кресливи псувни и да бъдат еднакво виновни. Но докато тя е спокойна, ще го затрупва с дебели пластове вина, докато той пръв не издържи и започне да вика, и тогава ще е сбъркал двойно — не само че е оплескал вечерта, но и че си изпуска нервите. Стига да поискаше, Сюзан можеше да го разиграва като никой друг.

— Сюзан. Миличка.

Направи само една крачка към нея и не продължи. По-добре да не я закача в такова състояние. Беше настръхнала от гняв като таралеж.

— Знам, че каквото и да кажа, няма да промени нищо, Сюзан, но нека ти обясня какво се случи. Имахме още едно убийство днес. Бях вързан с него. От обед съм в непрекъснато движение.

Не беше самата истина, но по-добре от: „Полудявах на Съркъл Лейн“.

— Имаш ли някаква представа, Ред, *някаква* представа, какво направи днес?

— Сюзан, аз...

— Не, нека свърша. После ще можеш да кажеш каквото искаш.
— Направи пауза, сякаш да реши откъде да започне, макар че вероятно е упражнявала непрестанно речта си, докато го е чакала да се прибере.
— Добре, Ред. Опитваме се да закърпим нещата. Правиш нещо истински романтично, все едно че сме пресни гаджета, а не се мъчим да спасим проклетия си брак. Пращаш ми факс, толкова прекрасен факс. И ето аз започвам да се чувствам по-човешки от много време насам, решавам също да допринеса поне малко, за да стане хубава вечер, прибрах се вкъщи, сложих си малко парфюм — тя цапна леко китката и врата си — и те чаках тук до осем, сетих се, че сигурно ще дойдеш направо от работа, защото напоследък си толкова зает, взех такси до „Кенсингтън Плейс“, за да съм сигурна, че ще бъда навреме, и седях като киселец цял час, въртях на мобилния ти телефон три пъти — *три пъти* — и всеки път чувах все същия шибан дигитален глас, който ми казва, че телефонът е изключен, и всички в ресторанта ме гледаха — леки скрити погледи, нищо прекалено явно, естествено, и си мислех: „Горката жалка кучка, вързали са я“. И най-после се отказах да чакам, и се върнах пеша у дома, и по пътя си изплаках очите, и си мислех колко ми се иска да те убия, защото, ако ще се правиш на свиня, е едно, но ако заявяваш, че ще направиш усилие, и после *продължаваш* да се държиш като свиня, значи си тъп гадняр и не знам защо изобщо се занимавам с теб.

Тя стана, гордо излезе от хола и се качи в спалнята. Не затвори вратата. Очевидно нямаше да може да каже каквото иска, както беше обещала.

Ред влезе в кухнята и включи каната да заври. Пусна пликче чай в голяма чаша, поля малко мляко отгоре и сложи няколко лъжички захар. Бяла захар, изпъстрена с тъмнокафени следи. Лъжичката се удари в ръба на чашата и се разсипа по целия плот. Ред изпсува и събра кристалчетата с дясната си ръка в лявата.

Имам приятели, чиито бракове са се разпаднали, мислеше си той. Чувал съм ги как говорят за това и плачат. Но никога досега не съм

разбирал всъщност за какво става дума. Всички тези детайли, от които се сглобява един брак, се изплъзват между пръстите ми като пясък и колкото повече драскам да си ги върна, все повече и повече се изплъзват от ръцете ми и се разпиляват надалеч.

Знам също и хора, които нарочно докарват скандали, защото сексът за сдобряване бил страшно добър. Достатъчно добър всъщност, та да компенсира всичко липсващо. Връзки, които се поддържат чрез непрекъснато лашкане в една и друга посока, опъват се до краен предел и после бързо се връщат в старото положение със страха, че ако се задържат прекалено дълго, ще се спукат, ще се сплуют.

Каната завря. Той наля вода в чашата, разбърка я и извади пликчето чай, когато течността стана достатъчно тъмна. Хвърли я в кошчето за боклук и се качи в спалнята. Сюзан вече беше в леглото, с гръб към вратата. Ред сръбна от горещия чай и го остави на нощното шкафче.

— Сега може ли да кажа това, което исках?

Тя не помръдна. Той изчака секунда и реши да приеме мълчанието ѝ за съгласие.

— Той направи нов удар — ѝ каза.

— Кой?

— Сребърния език.

— Кога?

— Днес. Точно след като изпратих факса. Буквално веднага след това. Тъкмо тръгнахме с Джек да си вземем сандвичи, когато звънна телефона.

— Не искам да те слушам, Ред. — Гласът ѝ бе приглушен от завивката.

— Номер четири, Сюзан. Номер четири! Мъж на име Барт Милър. И знаеш ли как го е убил? Одрал го е, Сюзан. Одрал го е жив и му е натикал кожата в юмука. Четвърт час след като ти пратих посланието, стоях пред човек без кожа до кръста. Разбираш ли сега?

Завивката разкри главата ѝ и тя се завъртя към него.

— И преди съм ти казвала. Не ме интересува даже и да го бяхте открили на дъното на Темза с краката в кофа бетон. Той не е моят проклет съпруг, не ми е никакъв проклет близък. Не ме *интересува*. Не разбираш ли?

В гърлото му се надигна лава.

— Барт Милър е бил окачен надолу с главата, за да остане в съзнание по-дълго време. *Знаел е* какво става. Любецки смята, че това е продължило около половин час. Усещал е как кожата му се отлепя. Целият му гръб. Гърдите. Можеш ли да си го представиш, Сюзан? *Можеш ли?* Половин час, при положение че всяка секунда болка е равна на век. Помисли само за момент и след това може би ще разбереш защо се държа така.

Сюзан пак се извъртя на другата страна. Ред се просна на леглото и я хвана за раменете, сега вече викна от яд и разочарование заради отказа ѝ да слуша.

И изведнъж гневното му безсилие стигна до Сюзан. Тя се обърна по гръб и го придърпа до себе си, обви с ръце широките му рамене и зарови уста в косата му. И двамата говореха едновременно сега, виковете му се стопиха в ридания, тя издаваше нежни успокоителни безсмислени звуци.

Бутна лицето му нагоре и на разстояние от себе си, устните ѝ се залепиха върху неговите. Езиците им — *езиците* — се докоснаха и сякаш ток ги прониза. Ръцете му намериха края на нощницата ѝ и я избутаха нагоре по бедрата ѝ до тъмнината под пъпа. После нагоре и над гърдите ѝ. Тя вдигна глава от възглавницата да ѝ я изхлузи през главата. Пръстите ѝ дърпаха ризата и панталона му. Изритаха завивката, та половината остана на леглото, а другата се свлече на пода. И двамата бяха голи и той беше между краката ѝ. Тя се пресегна да му помогне и той затвори очи...

Жив одран.

Усещаше движението на Сюзан под ръката си и сякаш само този допир го свързваше с реалността. Полетя в друго измерение. Единственото, което виждаше под клепачите си, беше вече толкова пъти вижданото — кожа, натикана в шепа, обесени тела, лъжички в устата и кървава пихтия вместо езиците, и пак, и пак, и пак, докато накрая не отвори очи, но образите останаха, сляха се с лицето на Сюзан, преди да се стопят.

Ред погледна надолу. Пенисът му висеше отпуснат и безполезен, сякаш му се подиграваше. Толкова с голямата страст, дете бил сексът на сдобряването.

Изстреля се от леглото, само се наведе да си вдигне гащите, за да покрие срама си. Взе още горещата чаша чай от тоалетката и слезе

обратно долу в хола, където седна пред телевизора, без да вижда нищо.
Мразеше се.

Сряда, 14 юли 1982

Ерик беше издържал седмица, без да си признае. Ред издържа три месеца и не можеше повече.

Не минаваше ден, без да се сети за момчето, без да си помисли какво ли се е случило с него. Дали е мъртво или живо, дали всичко му е наред или е завинаги осакатено. Как ли му е името. Нито ден, без да изживее отново тези няколко секунди хлъзгав ужас. Съвестта не спираше да го гризе нито за миг.

Отвърща поглед от местните вестници около две седмици след инцидента от страх да не разбере, че — също като брат си — е стъпил на линията УБИЕЦ. Но всеки ден минаваше покрай мястото, където беше бутнал момчето. Полицията беше махнала вече жълтата табелка ЗЛОПОЛУКА: МОЛИМ ЗА СЪДЕЙСТВИЕ, но не бяха успели да отнесат с нея и чувството му за вина. Ред вече знаеше през какво беше минал Ерик. Вече знаеше какво значи да се задушаваш от това огромно нещо вътре в теб. Тайна така огромна, та започваш да се страхуваш, че тялото ти физически няма да може да се справи с нея. През повечето време чудовището само му притискаше стомаха, но понякога се надигаше в гърлото, сякаш да хвърли едно око на външния свят, сякаш да го накара да изплюе камъчето.

Не си спомняше вече колко пъти беше посягал към телефона, за да се обади в полицията и да поеме отговорността. Дадже няколко пъти вдигна слушалката и набра номера. Но нито веднъж не беше изчакал достатъчно дълго, та да чуе гласа отсреща, защото, ако му отговореха, вероятно щеше да си каже всичко. Всеки път затваряше още преди да се свърже. Нито веднъж не изчака да чуе сигнала на телефона в полицията.

Защото какво можеше да направи сега? Нямаше как да помогне на момчето. Нямаше как да допринесе за нещо, защото не беше нищо повече от инцидент, нещастен случай — много по-голяма случайност от това, което беше станало с Ерик и Шарлот Логан. Ерик е искал

да я нарани, ако не и да я убие. Ред не беше бутнал момчето нарочно. Не искаше да влезе в затвора заради един инцидент.

Това си казваше. Това си казваше вече три месеца. Но сега не беше толкова сигурен дали да влезе в затвора няма да е по-добрият вариант. Не можеше да издържи повече това бреме. Не можеше да живее с гузната си съвест.

Беше взел последните си изпити, дипломира се и си търсеше работа. Животът му беше в задънена улица.

Точно следобед, когато слънцето се появи зад облаците за пръв път този ден, Ред тръгна на дълъг път към полицейското управление. Вече го беше изминавал, разбира се, когато издаде Ерик. Сега щеше да предаде себе си.

Сряда, 9 септември 1998

Шефът стисна ръката на Ред и с двете си ръце.

— Ред, радвам се да те видя. — Съпроводи го до креслото. — Заповядай, седни. Кафе? Чай?

— Не, благодаря.

Ред потъна в креслото и почувства как белите кожени възглавници се размазват под тежестта му. Шефът седна зад бюрото си. Главата му — на около половин метър над Ред. Основна тактика за леко сплашване. От дълбините на креслото Ред трябваше да го гледа изотдолу. А можеше да седне на другото кресло или да даде нормален стол и за него.

Защо не определи срещата за следобед, та да се изгавриш докрай, помисли си Ред, тогава слънцето ще ми блести право в очите, да ме заслепява?

— Как върви случаят, Ред?

Случаят. Само един. Бяха зарязали цялата си останала работа, откакто започна всичко това. И голяма файда.

Поне не го усукваше. Ред реши да бъде също толкова директен.

— За съжаление не много добре. Продължава вече повече от четири месеца и още нямаме нищо.

— Съвсем нищо?

Знаеш, че съвсем нищо, глупако. Едва ли щеше да ме поканиш — пардон, призовеш — тук, ако имахме заподозрян в карцера и изяснен черно на бяло случай за главния прокурор.

Ред успя да запази безизразен вид.

— Нищо. Нашият убиец... — не го нарече Сребърния език пред шефа — ... не оставя никакви физически улики. Аутопсиите и на четирите жертви го потвърждават. Приятели, съседни, минувачи не знаят нищо. Няма следи от насилствено влизане с взлом на нито едно от местопрестъпленията. Или успява да убеди жертвите да му отворят — но ние не знаем как — или влиза през отворени прозорци. Убийствата започнаха през май, когато вече беше топло за сезона, така

че хората наистина оставяха прозорците отворени през нощта. Също така жертвите нямат нищо общо помежду си, освен че са били избрани от убиеца. Нито общи приятели, нито общи интереси. Всяка връзка, която направим, рано или късно отпада, както сигурно вече сте чули.

— Да. Чух. Но все пак ми припомни.

Ти, задник такъв. Само това ми липсва.

— Смятахме, че може да има някаква хомосексуална история. Първите три жертви най-малкото са опитвали нещо подобно. Но последната жертва, Барт Милър, при всички случаи е бил съвсем нормално ориентиран, със съответното либидо. Имахме също предположение, че нашият човек може да си набелязва мъже, които живеят сами, но третата жертва, Джеймс Бъкстън, опровергава и нея. Той е живеел с брат си. Между другото техният апартамент е единственият без обитаем партерен етаж. Освен това в търсенето на мотиви взехме под внимание, че одирането на Барт Милър може и да има нещо общо с работата му като щавяч, но никой от другите не е убит по начин, свързан със заниманията им. Разбира се, ако намерим умрял от скука счетоводител, очевидно ще трябва да ревизираме това си становище.

Шефът не се засмя.

— Значи чакате проблясък, Ред?

— Не съвсем. — Отбранително. — Ние не „чакаме“ каквото и да било. Правим всичко възможно проблясъкът да дойде.

— И каква е вероятността?

— Не знам. Засега сме в шах. Но няма да продължи вечно. Проблясъкът си е проблясък. Появява се, когато най-малко го очакваш. Ако нашият човек остави отпечатъци или някаква секречия, или ако някой го види, веднага ще закипи работа.

— Но засега преследвате призраци.

Ред въздъхна:

— Да, засега преследваме призраци.

Шефът въртеше в ръце зелено стъклено преспание.

— А *ти* как си, Ред? Как ти се отразява?

А, значи затова била цялата работа.

— О, както може да се очаква.

— Това не засяга ли, въобще, психическото ти здраве по някакъв начин?

Моето психическо здраве? О, не. Просто полека си полудявам. Не се тревожете за мен.

— Наистина, целият екип и аз включително работим усилено, така че всички сме уморени и вероятно даже малко изтощени...

— Ходи ли при психоложката?

— Да, онзи ден, за обичайния сезонен преглед.

— Знаеш ли какво каза?

— Не, не знам. Предполагам, че всичко е наред.

— По какво съдиш?

— Защото не ми се е обадила.

— Но *на мен* се обади. — Преспапието се върна на бюрото и в ръцете му се завъртя тънка кафеникава папка. — Тя беше толкова разтревожена за теб, че докладната ѝ пристигна право при мен. Искаш ли да узнаеш какво се казва тук?

Ни най-малко, помисли си Ред. Махна с ръка в знак на съгласие с несъзнателно безразличие.

Шефът не отвори папката. Явно беше чел доклада внимателно.

— Тук се казва, че си се подложил на стрес, цитирам „до степен на непоносимост“. Според нея самочувствието ти е разядено от провала в намирането на убедителен подход към разрешаването на случая. Заключение гласи, че може да стигнеш до нервен срив, ако не се оттеглиш от разследването.

— Абсурд.

— Така ли мислиш?

— Да, точно така. Готов съм да приема първите две диагнози, за стреса и самочувствието. За тях е права. Не че трябва да си гений в психиатрията, за да се досетиш, разбира се. Но аз не съм на ръба на нервна криза. Всяко предположение, че може да съм, е абсурдно.

Шефът се прокашля.

— Какво би казал, ако те прехвърлим да работиш по други случаи?

— Не бих се съгласил. — Категорично.

— Защо?

— Би било абсолютно неплодотворно.

— Ще ти спаси здравето.

— Добре си ми е здравето. При всички положения съм добре. Да говорим по същество, ако ме изтеглите от случая, драстично

намаляват шансовете за намирането на този човек.

— Не бих казал, че до този момент има с какво да се похвалиш.

Оу. Ред трепна.

— Не, нямам. Но екипа си го бива и между членовете му има доверие. Убиецът е добър. Много добър. Най-добрият, който съм виждал, ако трябва да бъда честен. И искрено не вярвам някой друг да постигне повече в разследването. Екипът ми и аз сме най-изрядните в работата си. Ако ме отстраните — или който и да е от нас — всичко отива на кино.

Ред гледаше зеленото преспапие и кафявата папка, докато шефът мълчаливо размишляваше какво точно да направи. Зелено и кафяво. Природни цветове.

— Добре, Ред. Вярвам на преценката ти — дори и срещу личната си по-добра преценка, бих добавил. Но искам да ходиш на психолог по-често от сезонните прегледи.

— Колко често?

— Веднъж месечно.

Ред преглътна възраженията си. Мразя психолози. Не минават и пет минути, без да споменат за брат ми. Четири пъти годишно ми стига. Дванайсет е равно на смърт. Не че имам голям избор. Пречупи се, или загуби случая.

— Добре.

— И ако преценят, че трябва да бъдеш прехвърлен, ще го направя без колебание.

Ред премълча.

Шефът стана — знак, че разговорът е свършил. Изпрати Ред до вратата и се обърна към него чак когато ръката му хвана дръжката:

— Искам да го хванем не по-малко от теб. Просто не ща да се докараш до лудницата. Довиждане, Ред. И ме дръж в течение.

Когато Ред отиде в Парксайд предния път, беше свръхпревъзбуден — детайли, звуци, образи, всичко препускаше в мозъка му, докато се бореше със съвестта си. Този път сякаш беше на автопилот. Почти не съзнаваше, че върви по тротоара, или пък кога завива наляво и надясно. Не виждаше и не чуваше почти нищо. Когато стигна до управлението, се сепна, едва ли не се изненада, че е там.

На пропуски нямаше никой. Ред се опитваше да накара мозъка си да проработи отново. Сякаш решението му да си признае го беше лишило от умствени способности. Не мислеше за нищо, не чувстваше нищо. Не си подготвяше думите, които щеше да използва. Не усещаше никакво напрежение. Нищо.

Погледна към таблото с обяви на отсрещната стена. Призивът за помощ от мястото на инцидента беше закарфичен в центъра, единственият надпис, който не беше полузакрит от останалите. Просто МОЛИМ ЗА СЪДЕЙСТВИЕ. С времето и мястото на катастрофата отдолу. Без обяснения. Без коментари. Сякаш се е случило на някой друг.

Всеки момент щеше да се появи някой полицай и той щеше да си признае всичко, да понесе наказанието си по мъжки и да започне живота си отначало. Тогава защо се чувства толкова тъпо?

— Да, сър?

Гласът накара Ред да подскочи. Той се обърна и погледна мъжа, който като по магия се беше материализирал зад бюрото. Млад полицай, почти на възрастта на Ред. Двайсетинагодишен. Още със следи от акне около брадичката. Със свежо и ентузиазизирано лице.

Имаше нещо в стойката му — изправен, но не като бастун, а като човек, който обича работата си и я обича, защото истински вярва, че това, което прави, е добро и правилно.

Ред се приближи до бюрото. Знаеше какво иска да каже. Тъпотата се бе изпарила.

— Бих желал да се приобща към полицията, моля — каза той.

Понеделник, 21 септември 1998

Кийт Томпсън, качен на стълбата, правеше мързеливи кръгови движения с гъбата по прозореца. Наблюдаваше как бялата пяна се върти и се разтича с негова помощ и после с един замах на гумената миячка изчезва, оставяйки ивица съвършено чисто стъкло, което разделяше пяната, както Моисей е раздвоил водите на Червено море.

Тънките пердета от вътрешната страна на прозореца пречеха на Кийт да види какво има в стаята. Цъкаше с език.

Не че беше потенциален крадец или пък перверзник — въпреки че за над петнайсет години миене на прозорци бе видял сума ти голи жени. Истината беше много по-прозаична. Кийт просто харесваше да наблюдава начина, по който живеят другите. Дори от статичния вид на една празна стая, от списанията, книгите, картините и пепелниците можеше да се разберат много неща.

Кийт си се представяше като детектив, който намира две-три улики и от тях построява цялостна история на живота около тях. Семейства, в които децата се боричкат, а родителите им се карат и в същото време си крещят помежду си. Млади двойки в първите стъпки на съвместното си съжителство, когато да са заедно е все още приключение. Млади ергенчета, които на по чаша бира се хвалят за сексуалните си завоевания. Трийсетинагодишни самотници, които бягат от истината, че бракът май ги е подминал — ако пък не е, обмислят договор за емоционално и икономическо удобство, за да може и двете страни да бъдат възмездени по някакъв начин, вместо да остават на сухо. Кийт Томпсън — суперченге. Разбира се, много често умозаклученията му бяха грешни, но той не знаеше и не го интересуваше. Миенето на прозорци едва ли е най-умонатоварващата професия и мозъчните му гънки отлагаха окончателното отегчение, докато прекарваше деня си на стълбата.

Привърши с прозореца с тънките пердета и се изкачи на върха на стълбата за следващия. Сградата беше с апартаменти, така че новият прозорец принадлежеше на някой друг. Нов поглед върху нов живот.

По дяволите. Пердетата бяха пуснати. При това големи плътни пердета, а не някои тънки и ефирни. Сигурно някой мързелив пръч спеше вътре. Потопи гъбата в кофата със сапунената вода и я цапна на стъклото.

Пердетата не бяха дръпнати докрай. Имаше пролука между тях, може би около една педя. Кийт притисна лице до стъклото и засенчи с длани очите си.

В стаята влизаше слаба светлина някъде иззад вратата. Не много, но достатъчно, за да може Кийт да я огледа. Отляво имаше канапе и под ъгъл телевизор върху камината. В другата част на стаята, до отсрещната стена, имаше фигура на колене. Сигурно скулптура. Нещо тъмно беше разляно до нея и беше зацапало светлия килим. Червено вино вероятно.

Очите на Кийт се плъзнаха встрани. Петното не беше само едно. До него имаше още едно и още едно, и още едно, и накрая той видя, че целият килим е оплескан в тъмни петна.

Той погледна отново фигурата до стената.

Не беше скулптура.

Човек. Мъж, гърбът му целият нацепен. Кръвта от кълцаното беше причината за петната.

Кийт усети, че губи равновесие. Дръпна ръка от стъклото и сграбчи върха на стълбата. Десният му крак се хлъзна от пречката и увисна във въздуха. Стълбата леко се люшна встрани.

Беше на около шест метра над тротоара. Ако паднеше от толкова високо върху твърдия плочник, щеше да си счупи поне единия крак. А може би и двата. А и някоя ръка. И да седи в гипс шест седмици, негоден за работа. Не особено удачно за едноличната му фирма. Кийт беше чувал за някаква, която паднала от шест метра през прозореца. Била в такъв шок, че не могла да викне. Седяла и разбухвала собствените си екскременти в стената до себе си почти половин час, докато някой не я намерил.

Той се вкопчи в стълбата с огромното желание да не се катурне, но със съзнанието, че е безпомощен. Ако стълбата падне, ще изпише бавна агонизираща парабола и постепенно ще набере скорост веднага щом се измести центърът на тежестта. И всяка секунда ще му се стори вечност.

Отпусни се, мислеше си той. Просто се разпльокай и няма да пострадаш и наполовината на това, което може да се случи, ако се удариш в паважа с всяко мускулче, вцепенено от страх.

Чакаше и чакаше, и изведнъж разбра, че стълбата се е стабилизирала. Кийт Томпсън нямаше да падне. Поне не днес.

Слезе с прекалена предпазливост, като опипваше с подметки всяка пречка и се закрепваше с двата крака преди всяка следваща. Толкова се беше съсредоточил да слезе невредим, че когато вече беше стигнал земята, направи опит за още една крачка надолу, докато усети, че вече няма накъде.

С треперещи ръце откачи мобифона от колана си и избра 999.

Още един понеделник, още един труп. Горчиви мисли на огорчен човек.

Ред погледна бележките си. Матю Фокс, трийсет и пет годишен. Данъчен инспектор, почти тринайсет години във финансов отдел, понастоящем на работа към Блекхийт в Нюингтън Козуей. Насечен до смърт, вероятно с мачете. Това не беше премереният садизъм при одирането на Барт Милър, нито абсолютната точност при обезглавяването на Джеймс Бъкстън. Гневен тайфун бе направлявал мачетето.

Матю Фокс е бил удрян над двайсет пъти. Раните му бяха дълги и с разкъсвания, някои стигаха толкова надълбоко, че сред червената пихтия проблясваха бели кости. Повечето от ударите бяха по раменете и гърба. Дясната му ръка беше почти отсечена — висеше само на хрущял и сухожилия.

Отличен за техническо постижение. Слаб за художествено внушение.

Тялото беше оставено на колене, обърнато към стената сякаш в молитвена поза. Вероятно Сребърния език го беше нагласил след настъпването на смъртта. Ред не можеше да си представи някой да успее да се задържи в такова положение при подобно нападение. Дори Матю да е бил завързан, е щял да се търкаля по пода, свит като зародиш. Във всички случаи силата на ударите би го повалила.

Нямаше видими рани по главата. Или Сребърния език беше избягвал главата, или Матю се беше предпазвал с ръце. Кое то пък означава, че може и да не е бил вързан.

Ред клекна да види лицето му. Знаеше какво ще открие, но трябваше да е сигурен.

Точно така, както при останалите. Сребърна лъжичка, пъхната в устата. Кръв по голия торс, не от раните по гърба, а от отрязания език.

Кръв имаше навсякъде. *Навсякъде*. Не само по килима, но и по стената над главата на Матю, и дори по тавана. Ред изви глава, за да види пръските горе. Представи си как капките кръв политат от

острието на мачетето в момента когато Сребърния език го изтръгва от тялото и го вдига високо и назад за следващия смъртоносен удар.

Сигурно Сребърния език също е бил в кръв. Трябва да е бил. Върху това си блъскаше главата Ред още когато откриха тялото на Филип Родс, и все не можеше да го проумее.

Как си тръгваш, човече? Разхождаш се по улиците, целият в кръв? Качваш се в кола и омазваш всички седалки? Или си сменяш дрехите и се отърваваш от окървавените по някакъв начин? Как? Всички кофи за боклук в околностите на всяко от местопрестъпленията бяха проверени и нищо не намериха.

Ред отиде до прозореца и погледна навън, надолу по склона към Уесткоум Парк Стейшън. Чуваше скърцането на влаковите спиращки. Един от старите влакове на южния жп район пътува през сивите бедняшки квартали Детфорд и Бърмъндзи на път към града. Това му е лошото на Блекхийт. Хубаво място, но за да се стигне дотук, трябва да се мине през отвратителни бунища.

Отново се обърна към стаята.

Петима мъртви. Колко ли още ще има?

Когато Ред се върна в Скотланд Ярд, направи нещо, което отдавна не беше правил. Заклучи вратата на кабинета си, отключи едно от чекмеджетата и извади от него папката с материалите, които не окачаше на стената.

Понякога хвърляше по едно око на всички, но днес търсеше един определен. Нещо, което беше излязло веднага след присъдата на Ерик в някакво неделно списание. Тогава Ред беше още в първата си година като полицай. Дори сега не беше съвсем сигурен дали е бил прекалено честен или просто пълен глупак, за да каже това, което беше казал, опитвайки се да обясни на малката сладка журналистка Джанин Блум защо се страхува, че и у него може да има от лудостта на Ерик.

Намери интервюто, сгънато на две, и го изглади върху бюрото. Думите го пронизаха:

Имам предвид ситуацията, в която човек си върви по улицата, вижда абсолютен непознат и си казва: Какво ли ще е чувството, ако те убия. Ако те наръгам в сърцето или те ритам, докато не ти се пръсне главата? А може би да ти отхапя носа или да ти отскубна ухото от черепа. А как ли биха изглеждали вътрешностите ти, ако ти порна стомаха? Дали кръвта ти ще шурне към небето, или ще изцъцри в земята? Какви ли звуци ще издаваш, докато животът си отива от теб?

Думи, които беше казал, защото ги беше мислил. И защото беше искал да надмогне вината, че е предал брат си.

Петък, 25 септември 1998

Молбата на Ерик за преразглеждане на доживотната му присъда беше отхвърлена, както и се предполагаше.

Беше я подал в първия възможен момент. Повечето престъпници, осъдени на доживотен затвор, излежават определен минимум години, след което наказанието им се смята за изпълнено и може да бъдат освободени, ако комисията по преразглеждане реши, че вече не представляват обществена опасност. При осъждането на Ерик през 1983-та този минимум беше петнайсет години, без да се брои времето на задържане с мярка за неотклонение преди и по време на процеса. И сега, след като беше излежал тези години, му отказаха преразглеждане.

Някои от затворниците никога нямаше да имат право на условно освобождаване. До юни 1993-та вътрешният министър можеше тайно да променя минимума на отделни лица, без да дава обяснения, така че те можеха да си подават молби до края на света, без да знаят, че никога няма да бъдат пуснати. Но през юни 1993-та горната камара на парламента разпореди затворниците, чиито минимуми са променени, да бъдат информирани и да имат право да обжалват.

Така че съществуваше „хиткласация“ на престъпниците, които никога нямаше да бъдат освободени. Между тях беше Джереми Бамбър, който беше убил петима члена на собственото си семейство за пари, Майра Хиндли, половината от убийците Муърс. Но съучастникът на Хиндли Ян Брейди не беше в класацията, нито Питър Сътклиф — йоркширският изкормвач.

Както и Ерик Меткалф. Ала не искаха да го пуснат. Не и от първия път. И той знаеше защо.

Брат му Ред, господин Шибан Суперкопой, който го натика преди толкова години в пандиза, сега беше причината да не го пуснат. Да не би да ги обвинят в пристрастност. Ако беше друг, брат на когото и да било, щяха вече да са го пуснали, но защото беше той, трябваше втори път да заслужава правата си.

Смешното беше, че Ерик можеше да бъде освободен на секундата без ни най-малкото опасение, че може да се окаже опасен. Това се опитваше да им каже през цялото време. Беше изряден затворник. Петнайсет години в пандиза, и само един рапорт за лошо поведение — когато скочи да убие Ред. Беше обречен на съществуване зад решетките заради момент на лудост — момент извън живота въобще. Едва си спомняше Шарлот Логан, беше толкова отдавна. Образът ѝ беше избледнял с годините. Понякога му се струваше, че аха да го възстанови, но лицето ѝ чезнеше като Чеширския котарак.

Поне си имаше собствена килия. Малка, студена и спартански обзаведена, но все пак негова собствена. Понякога Ерик си мислеше какъв ли щеше да му е животът, ако беше извършил същото престъпление някъде другаде по света. В Щатите например. Ами трябваше да внимава за щата. Във Вашингтон, окръг Колумбия, няма смъртна присъда, но във Флорида има. Това беше голямата грешка на Тед Бънди — екзекутираха го, защото няколко от убийствата му бяха във Флорида. Ако Бънди беше внимавал за местопрестъпленията, днес още щеше да е жив.

Но пък можеше да е в Банкок, Богота или Багдад. Там килиите са като фурни през лятото, тънеш в смрад на пот, лайна и ужас и не знаеш в кой момент ще те подпрат на стената да те изчукат безпощадно, а болката ще те разсече като меч.

Така че, общо взето, беше добре. Оцеляваше, защото имаше отдушник за всичкия си бяс и омраза. Не мразеше пазачите — нито тези, които се държаха приятелски, нито тези, които му правеха черен живота. Те не означаваха нищо за него. Той дори не мразеше системата, която заради служебното положение на брат му отхвърли молбата му за освобождаване.

Мразеше само един човек. Брат си Ред.

Мразеше Ред толкова, колкото и когато се беше опитал да го убие. Може лицето на Шарлот да беше избледняло в съзнанието му с времето, но чудовищното предателство на Ред — не.

Ерик си изброяваше причините, поради които мрази Ред, те изскачаха бързо и безброй. Че беше поставил чуждото семейство над своето. Че беше взел шибаната награда. За *неразбирането*. Беше се примирил с общото неразбиране, но с братовото си — не. Съжаляваше

за стореното с Шарлот, но нищо не можеше да се направи. Както и да го наказват, няма да върнат Шарлот.

Естествено, чуваше за Ред. Попадаше на името му във вестниците и от време на време по телевизията.

Само не виждаше как Ред всяка сутрин се бори да запази равновесие на ръба на собствения си здрав разум.

Братя по оръжие. Кой знае кое е по-опасното?

Неделя, 27 септември 1998

Ранна есен, но в града си беше горещо. И още по-горещо броня до броня по Стоук Нюингтън Хай стрийт. Дънкан и Сам седяха умълчани в колата в края на своя уикенд заедно. Още четирийсет и осем часа бяха минали и ги очакваше нов месец раздяла. Безценни откраднати мигове, когато отнасяше сина си далеч от горчилката на Хелън.

— Татко?

— Да?

— Може ли да те питам нещо?

Дънкан се придвижи няколко сантиметра напред в задръстването, опита да се набути пред един форд фиеста в другата лента. Шофьорът на фиестата се придвижи също, така че да го блокира. Дънкан погледна свирепо, но човекът се взираше право напред. Прозорците бяха вдигнати. Дънкан се обърна към Сам.

— Разбира се...

— В твоята... искам да кажа, когато работиш, налага ли ти се да нараняваш хората?

— В какъв смисъл да ги наранявам?

— Ами... Да удряш. Да биеш.

— Не. Аз съм детектив. Аз разкривам престъпления.

— Но арестуващ хора, нали?

— Понякога.

— И когато ги арестуващ, удряш ли ги?

— Не.

— Никога ли?

— Ако окажат съпротива, използваме минимум сила, необходима за задържането им. — „Хайде, хайде — си помисли Дънкан. — Колко тъпо звучиш с инструкциите пред деветгодишния си син.“

— Но Анди казва друго, тате.

Анди. Как не се сети.

Разбира се, Анди. Преподавателят от Уестминстърския университет. Преди шест месеца беше взел Хелън и Сам в апартамента си в Стоук Нюингтън. Оттогава беше хвърлил невероятни усилия да настрои Сам срещу полицията като цяло и срещу Дънкан в частност. Дънкан го беше виждал само веднъж — когато за пръв път отиде да вземе Сам от новата му къща. И съвсем естествено се намразиха от пръв поглед. Дотолкова, че оттогава при всяко идване на Дънкан Анди офейкваше нанякъде.

Анди. Шибан социалист чекиджия.

Колко типично за Хелън! Няма нужда да си Фройд, за да прозреш логиката да се хване с мъж във всяко отношение диаметрална противоположност на бившия ѝ съпруг. Дънкан беше спонтанен, неуравновесен, непоказан и прагматичен. Анди беше напредничав, отстъпчив, пламенен и с високи принципи. Нищо чудно, че се ненавиждаха.

Дънкан се помъчи да бъде благоразумен. Сам не е виновен в края на краищата. Прекалено малък е, за да схване сложността на ситуацията.

— И какво казва Анди?

— Казва, че полицейската бруталност нараства и че повечето жертви не съобщават за проявите ѝ от страх или защото си мислят, че това ще запрати преписките им в чекмеджетата.

Цитира дословно, без никакво колебание, като назубрено. Думите на Анди, пренесени в главата на Сам.

— Какви са тези чекмеджета, татко? — попита Сам, сега по-скоро объркано деветгодишно момче, отколкото папагал.

— Амииии... това е бюрокрацията.

— Какво значи бюрокрация?

— Това е... ами това е системата всъщност. Значи има много различни правителствени учреждения, като тези, които се занимават с училищата и болниците, има и спешни служби като полицията, пожарните команди и бързата помощ, и така нататък — и в общи линии всички те ни трябва, за да се движи механизмът на държавата. Но в този случай Анди най-вероятно го е използвал за полицейската процедура. Има безброй закони, които казват какво може и какво не може да се прави, за да е сигурно, че всеки, който е в беда, ще получи

полагаемата му се помощ. И тъй като има толкова много закони, може да отнеме доста време нещата да бъдат свършени докрай.

— Аха.

Отново потънаха в мълчание. Колите пред тях се завлачиха напред, щом светна зелено. Сам пак проговори:

— Истина ли е, татко? Това за жертвите?

— Не знам. Ако хората искат да се оплакват от полицията, има си начини, по които могат да го направят. И тези начини са добре известни на всички. Опитваме се да се държим с всеки колкото се може по-любезно.

Най-после свиха в пресечка. Подкараха по-бързо покрай белосани къщи, които се блъскаха за своето място под небето до общинските жилища. Преди десетина години Стоук Нюингтън беше просто един от кварталите на път за центъра на града. Сега се беше превърнал в новото бойно поле на политиката за облагородяване, на път да заприлича на Излингтън и Бейзуотър.

Дънкан зави по Евъринг Роуд, където живееха Хелън и Анди. Паркира на ъгъла до тях и се обърна към Сам:

— Наистина бях много щастлив този уикенд, Сам.

Момчето не отговори, забило поглед над дясното му рамо.

— Ето я мама — каза Сам.

Хелън беше застинала пред входната врата със скръстени ръце. Вероятно току-що си беше погледнала часовника, за да провери дали Дънкан не е нарушил четирийсет и осемте часа. От шест до шест от петък до неделя без изключения. Някога толкова влюбени, днес Дънкан и Хелън следяха циферблата като работници в края на смяната. От шест до шест. И след това абсолютно празна неделна вечер, още по-самотна заради зейналата пропаст, която Сам запълваше толкова за кратко. Но Дънкан се придържаше към споразумението, защото знаеше, че неспазването му би донесло много повече неприятности, отколкото си струваше.

Сам слезе от колата и изтича да прегърне майка си. Родителите му се държаха прилично пред него. Винаги.

И Дънкан слезе и хвърли един поглед на къщата. Входната врата беше отворена, но нямаше и следа от Анди.

Хелън пусна Сам от прегръдката си и го погледна. Никакво внимание на Дънкан, нито дори едно „здраси“.

— Добре ли прекара? — попита тя сина си.

— Да, много.

— Какво прави?

— Ходихме на онова място на Куинзуей. Там, дето можеш да се пързаяш на зимни кьнки, да играеш на боулинг и на видеоигри. Беше *страхотно*.

Дънкан се усмихна:

— Да, победи ме на играта „Гран при“. Май сме си отгледали нов шампион за формула едно.

„Сме.“ Какви ги говоря, помисли си Дънкан. Ако не беше Сам, той и Хелън нямаше да се видят никога отново, просто никога.

Хелън гледаше детето с топлина и любов. Когато обърна очи към Дънкан, и двете се бяха изпарили.

— Добре, Дънкан, благодаря ти, че го докара. Сигурно искаш да си тръгваш.

Което значеше: изчезвай възможно най-бързо.

— Всъщност, Хелън, има някои неща, за които бих искал да поговорим.

Знаеше, че няма да откаже, не и пред Сам. В очите ѝ прочете омраза, задето я беше изпързаял така. Отново погледна към Сам:

— Сам, с татко ти имаме да изясним някои въпроси. Хайде ти си влез вкъщи и си вземи една кола или каквото искаш. Аз идвам веднага.

Мислеха си, че могат да го заблудят, но Сам ги познаваше достатъчно добре и знаеше кога се очертава караница, а това само по себе си беше трагедия. Той се отлепи от Хелън и обхвана неловко китката на баща си.

— Чао, татко. Пази се.

— И ти се пази.

Разчорли бащински косата му и Сам изтърча нагоре през входната врата.

— Какво искаш? — тросна се Хелън.

— Какви ги е наговорил Анди на Сам?

— За кое?

Дънкан изпунтира гласа на сърцераздирателен политик от либералите:

— Полицейската бруталност нараства, а повечето жертви не съобщават за проявите ѝ от страх или защото си мислят, че това ще

запрати преписките им в чекмеджетата.

— Полицейската бруталност?

— Да. Това са точните думи на Сам. Колко деветгодишни момчета познаваш, които се изразяват по този начин? Какво друго му е наприказвал?

— Една вечер просто се спомена. Анди беше донесъл вкъщи някакво проучване, възложено от университета. Сам попита какво е и Анди му го показа. Поговорихме малко, и толкова.

— Кажй на Анди да си гледа работата.

— О, я стига, Дънкан. Анди може да прави каквото си иска.

— Ако иска тъпата ми жена...

— *Бивша* жена.

— ... да заповяда. Но не и сина ми. Разбираш ли?

— Не се дръж като говедо, Дънкан. Анди не се опитва да се налага на Сам. Не се преструва на баща и не се мъчи да настрои Сам срещу теб. Анди живее с мен и Сам. Със Сам са приятели. Говорят си за много неща. Може да останеш неприятно изненадан, но съвсем не си главната тема на вечерните ни разговори.

Дънкан размаха пръст пред лицето ѝ.

— Ако чуя, че Анди пълни главата на Сам с още такива простотии, тогава ще види какво значи полицейска бруталност.

— Това заплаха ли е?

— Просто му го кажи.

Хелън гордо изкачи стълбите и тръшна входната врата зад себе си, бариерата между бившия ѝ мъж и новия ѝ живот. Дънкан влезе в колата и потегли бавно, за да не направи на Хелън кефа да чуе свистенето на гневни гуми.

Скръцна ядосано със зъби.

Пустошта на един брак. Пустошта на един живот.

Вероятно при други обстоятелства родителите на Ред щяха да одобрят постъпването му в полицията. Не беше службата в някоя институция, банка или кантора, която баща му беше очаквал, но си беше възможност за стабилна професионална кариера. При други обстоятелства — може би.

След цялата тази история те съзряха в неговото решение поредната обида — капката, която преля чашата. Баща му пристигна без предупреждение и му каза, че двамата с майка му нямат желание да участват в опита му да изкупи греха си и че от този момент нататък той вече не им е син.

Ред се опита да убеди стареца си и като не успя, понечи да го удари. Това беше грешка — знаеше го още докато си дръпваше юмука назад. Единственото смекчаващо вината обстоятелство беше, че не беше уцелил. Баща му напусна стаята и както се казва в клишето, и живота му.

Сам, самотен и изцяло отдаден на квалификацията си, начинаещ в работата — извънредните дежурства не спомагаха за поддържането на познанства — Ред почти се беше отказал от жените, когато срещна Сюзан в болницата „Адънбрук“ в Кеймбридж, където тя беше медицинска сестра, а той разпитваше наръган с нож. Следващата вечер излязоха на първата си среща, а след три месеца се ожениха. Бързо — може би прекалено бързо. Ред преглътна гордостта си и покани родителите си на сватбата — чудесен повод за сдобряване. Те дори не отговориха, камо ли да се появят. От момента, в който той и Сюзан сключиха брак, Ред я прие за единственото си семейство — за своя половинка във всичко, човека, с когото щеше да гради бъдещето си и който щеше да му даде сили да забрави миналото.

Така и беше, преди всичко да се оплеска.

Дори сега, след повече от седем години, Ред не можеше да разбере как или защо нещата се объркаха. През първите няколко години всичко вървеше прекрасно — когато и бракът, а и самите те си бяха непознати и свежи. След време неизвестността се износи, с нея си

отидоха и блясъкът, и искрата. По-друго щеше да е, ако имаха деца, нещо, което да ги разсейва един от друг, но и да ги задържа заедно. До някаква степен проблемите дойдоха от работата на Ред и от все по-голямата му популярност в медиите.

Повечето хора биха се радвали да живеят с някоя умерено известна личност, мислеше си Ред. Малко споделена слава, гордост от снимката на мъжа ти във вестника. Освен това не беше попзвезда или футболист, нито пък някой, дето му ровят и в боклука за жълти сензации от рода на любовница или пристрастяване към кокаина.

Но на Сюзан не ѝ допадаше. Понякога Ред се съмняваше, че тя наистина се дразни от вниманието, което му се отделя, съмняваше се да не ѝ харесва, че съпругът ѝ има успешна кариера. Естествено, разбираше, че я дразни дългият му работен ден и това, че може да бъде повикван всеки момент. Тя искаше Ред да се грижи за нея, да не я оставя на втори план — но напоследък беше спряла да забелязва присъствието му. Искаше внимание от негова страна, без да отвърща със същото. Така му се струваше.

И така се стигна до затворен кръг. Той не ѝ разказваше за работата си, понеже не вярваше, че я интересува. Когато споделеше това с нея, тя обръщаше думите му срещу него, твърдейки, че не питала, защото той не ѝ казал нищо. Беше станала неискрена, той също. Понякога се забавяше на работа по-дълго, отколкото имаше нужда, защото предпочиташе безсънните ноци и неописуемите ужасии, вместо да се мъчи да пробие нейното безразличие.

А понякога, както сега, му се искаше нещата да се оправят — дори само за да си докаже, че все още е възможно. Макар и с неохота, трябваше да си признае, че психоложката беше права. Започна да се прибира по-рано и искаше да компенсира злощастната им годишнина с излизане за уикенда. Може би това само щеше да потули проблемите, вместо да ги издуха, но все по-добре от нищо.

Или? Защото всичко ще се спуска като балон, щом Сребърния език се появи отново, щом невидимият кукловод му дръпне конците да танцува.

Събота, 17 октомври 1998

— Оу, бейби — каза Сюзан с престорен американски акцент, — чувствам как ми се калцират артериите само от гледката.

Ред ѝ се усмихна и си погледна чинията. Вече беше обед, но си беше поръчал пълна английска закуска — кренвирши, бекон, боб, пържени филийки, яйца, гъби и кървавица. Боцна от нея и хапна.

Сюзан примигна.

— Как можеш да го ядеш това? То си е свинска кръв в чист вид. Мислех, че през последните месеци си се нагледал на кръв.

Ред лапна още една хапка и отпи от бирата. Сюзан се взираше някъде зад него, със салата на вилицата на път към устата ѝ.

— Откъде ми е познат онзи там? — попита тя.

Ред се обърна:

— Кой по-точно?

— Онзи на бара. С черната фланелка и велуреното яке. В момента го обслужват.

— Това е Ник Бекет. Бяхме заедно в университета. Беше на сватбата ни. — Ред се провикна през цялото заведение. — Ник!

Онзи се обърна и лицето му се озари от ненадейната среща. Взе си рестото от барманката и се запъти към тях с халба бира в едната ръка, а другата протегната за поздрав.

— Ред и Сюзан Меткалф. Каква изненада. — Здрависа се с Ред, целуна Сюзан и по двете бузи и седна при тях. — Много време мина. Трябва да има три-четири години, откакто не сме се виждали.

— По-скоро шест-седем. Май още от сватбата.

— Мамка му. Наистина много време. Макар че, естествено, от време на време все още попадам на господин Меткалф по телевизията. И как е великият детектив?

Ред се засмя.

— О, както винаги. Още се опитвам да направя света по-безопасно място. А ти как си? Рисуваш ли?

— Напоследък не особено. Отворих галерия. Пробутвам чуждите боклуци, вместо да се занимавам с моите си.

— Галерия ли? Къде?

— Ей там — показва им през прозореца. — Буквално съседната уличка. Отбих се да си взема обедната доза шербет.

— Значи това ти е заведението? „Белият кон“?

— Да. Ще трябва да тръгвам. Луд умора няма.

— В галерията ли се връщаш?

— Да, искате ли да дойдете да я видите?

Ред погледна към Сюзан, тя кимна.

— Защо не?

Той ги изчака да приключат с яденето и ги поведе към първата пряка.

— Повечето места по тая уличка са гаражи, както виждате — каза Ник. — Има една музикална компания, ето там — посочи към зелената сграда на ъгъла, — и моят склад. Онази синя сграда вдясно. Останалото са само коли, коли, коли. Не е най-оживеното място, но наемът е нисък и районът е добър.

Минаха през стъклените плъзгащи се врати и влязоха в огромно белосано помещение. Галерията.

— Божичко, Ник — възкликна Ред, — то си е направо самолетен хангар.

Ник се ухили.

— Да. Наричаме го арт склад вместо галерия, но за теб сигурно си е просто Бекетова приумица.

— На *всичко*, което правиш, гледам като на Бекетова приумица.

Ник отиде да обслужи посетител, а Ред и Сюзан тръгнаха на обиколка. Картините бяха окачени на каскади от платнища, които се спускаха от тавана като сталактити. До всяка картина беше закрепено картонче, на което авторът казваше нещо за работата си. Качествата и на едните, и на другите варираше — някои бяха добри, други посредствени, някои трогателни, а някои направо бяха надминали сами себе си.

Сюзан се задържаше пред картините, Ред — не. Или я харесваш от раз, или хич. Ако ти трябва и текст да ти обяснява какво виждаш, умряла работа. Можеш ли да си представиш как Ван Гог си слага

бележка до „Слънчогледите“: „Ето нещо мъничко, което спретнах набързо“?

Ред бързо се отегчи да броди безмълвно през импровизираните коридори с картини. Върна се при бюрото на Ник, където имаше кафемашина с табелка „НА САМООБСЛУЖВАНЕ“. Той се самообслужи и понесе димящата чаша към канапе от изкуствена кожа. На ниската масичка до него имаше куп албуми. Ред седна и взе най-горния. *Микеланджело. Сикстинската капела.*

Заразгръща го. Това си беше вече друго. Не цапотии на посредственици, а творби на гений.

На първата страница имаше снимка на цялата капела, осветена в тъмночервено от привечерното слънце, с фигурите по олтарната стена и тавана, сякаш набодени там от луд татуировчик.

Ред прелисти до сътворяването на човека. Ръката на Адам, отпусната спрямо напрегнатата мускулатура и протегнатата към Господ. Сътворените вече Слънце и Луна и белобрадото лице на Господ, напрегнато и съсредоточено, ръцете му, разперени като на диригент. И пак Господ, малко като футболен вратар, създаваше Ред в Хаоса. Давид над победения Голиат. Една прокълнатата душа напразно се е вкопчила в себе си, докато демоните я дърпат надолу към Ада.

Образите минаваха през съзнанието му.

Беше изпуснал нещо. Върна се няколко страници и се вгледа отново.

Стенописът „Страшният съд“. Христос долу на кръста, но и горе с вдигната дясна ръка, Богородица кротко се е извърнала. Създателят не е белобрадата фигура от фолклора, а истинско възплъщение на неударжимата първична сила на вселената. Плътни телесни фигури и дълбок син небосвод зад тях. Толкова много действие, но още нищо не се случва. Странна комбинация от драматично възмущение и чисто спокойствие.

Пак прелисти. *Ето.*

Това, което му се беше мярвало. Точно под Исус, от лявата му страна.

След няколко страници трябваше да има близък план. Това му беше направило впечатление. Близкият план.

Ред заобръща бясно страниците, само дето не скъса някой лист.

Ето го.

Детайл със свети Вартоломей, диви очи, обърнати нагоре към Месията. Буйна къдрава брада и съвсем голо теме. Яките му бедра на скалата, която е възседнал.

Замахнал с острие в дясната ръка, а в лявата държи собствената си кожа.

Точно като Барт Милър.

Времето спря.

Ред знаеше какво вижда, но умът му още не осъзнаваше величината на своето откритие.

Сетивно претоварване.

Очите му се взираха в образа, докато той не обхвана цялото му съзнание.

Ушите му бучаха, сякаш караше през тунел.

Пръстите му побеляха от силата, с която стискаха албума.

Вкус на яйца във внезапно пресъхналата му уста.

Миризма на кафе от чашата до него.

Изуменият му поглед се плъзна надолу към черните паяци-букви: *Детайл № 26. Свети Вартоломей. Според легендата апостол Вартоломей бил одран жив. Тази фигура — най-прочутото изображение на участта му — разкрива дълбините на отчаянието на Микеланджело. Лицето на одраната кожа, която апостолът държи в ръка, е лицето на самия Микеланджело.*

Ред погледна пак репродукцията и сега видя лицето на кожата, ужасяващо сгърчено и изкривено, с черни дупки на местата на очите и устата.

Свети Вартоломей. Барт Милър. *Bartholomew Miller*.

Нещо в имената.

Джез го беше казал още на път за разговора с Алисън Бърд в Рединг. Тогава говореше за името Джеймс. И все пак е бил на вярна следа, но не са го знаели. Толкова близо до истината, и толкова пропилени часове и седмици оттогава. До този момент, когато кръгът се затвори.

Пак прочете текста и думата, която търсеше, сама изскочи пред очите му.

Апостол.

Нещо в имената.

Филип Родс. Джеймс Кънингам. Джеймс Бъкстън. Барт Милър.
Матю Фокс.

Филип. Яков. Яков. Вартоломей. Матей.

Все апостоли.

Не беше убиец на хомосексуалисти. Не беше някой, който мрази богатите.

Ред най-после разбра срещу какво са изправени и прозрението го изплаши повече, много повече, отколкото неизвестността когато и да било. Но вече беше намерил връзката и имаше сила за десетима.

Остави внимателно албума до себе си на канапето и затвори очи.

В главата му изникна цитат. Цитат от „Мълчанието на агнетата“, който държеше в малка рамчица на бюрото си в Скотланд Ярд.

Решаването на проблемите е като ловуването — примитивно удоволствие, заложено в нас още с раждането.^[1]

[1] Превод Жечка Георгиева. — Б.р. ↑

ВТОРА ЧАСТ

Живея в грях. Живея, умирайки в себе си.
Микеланджело

Бяха само четиримата и седяха около масата в кухнята на Ред. Сюзан беше отишла на вечеря у приятели, където заедно с бутилка бяло вино отнесе и извиненията на Ред. Знаеше, че не трябва да го насилва, защото за пръв път, откакто цялата тази работа беше започнала, той изглеждаше живнал.

Кейт приготви за ядене, мрънкайки весело нещо за мъжете свине, преди да обяви, че вероятно така щяло да бъде по-добре, защото всичко, което те биха пробвали да сготвят, със сигурност щяло да е невъзможно за ядене. Сервира им пържоли със сос от горчица и огромна купа салата с краставици, сладка царевица, маруля и авокадо. Ядяха бързо и лакомо от едва сдържаното вълнение, че Ред най-последно беше хванал вярната нишка за Сребърния език.

Ред им четеше от Библията.

— Ето. Матей, глава десета, стих втори: „А имената на дванайсетте апостоли са тия: първият Симон, наричан Петър, и Андрей, негов брат; Яков Зеведеев и Йоан, негов брат; Филип и Вартоломей; Тома и Матей митар; Яков Алфеев и Левей, наречен Тадей; Симон Кананит и Юда Искарот, който Го предаде. Тия дванайсет души изпрати Исус...“. — Очите му блестяха. — Значи, проверих ги и в другите евангелия и има малки вариации. Не в имената на тези, бързам да отбележа, които са вече убити, но в тези, които още остават. — Той се консултира с едно листче до чинията си. — Не можах да намеря всички у Марк, а Лука вместо Тадей споменава Юда брат Яковов.

— Ами Юда Искарот? — попита Джеб.

— Има го. У Лука са двама Юда. А Йоан споменава Натанаил, но и при него не са изброени всички. — Ред взе дебела книга със златна подвързия. — А тук намерих още нещо. Вижте. Най-доброто.

— Каква е тази книга? — попита Дънкан.

Ред я обърна така, че всички да могат да прочетат корицата: *Бруър, Речник на притчите и поученията, Стотно издание.*

— Много старо издание — каза Ред, — открих го из рафтовете тука, докато търсех някаква енциклопедия. Даже не знам откъде се е появило. Със сигурност не съм го купувал. Може да е на Сюзан, а може и да е било на родителите ми. Както и да е, няма значение.

Отвори речника на отбелязана с жълта хартийка страница и го сложи отворен на масата, за да виждат всички.

Апостоли. Знаци и символи на четиринайсетимата апостоли (дванайсетте първоапостоли заедно с Матей и Павел):

АНДРЕЙ, *X-образен кръст*, защото на такъв е бил разпнат

ВАРТОЛОМЕЙ, *нож*, защото е бил одран с нож

ЯКОВ ЗЕВЕДЕЕВ, *Големия, ветрилообразна мидена черупка, скитническа тояга или кратунка*, защото е светията на пилигримите

ЯКОВ МАЛКИЯ, *кросно*, защото е бил убит с удар по главата от Симеон сукнара

ЙОАН, *потир с крилат змей, излитащ от нея*, във връзка с преданието за Аристокдем, жрец на Диана, който предизвикал Йоан да изпие чаша отрова. Йоан прекръстил чашата и дяволът излетял от нея като змей, а Йоан изпил течността и тя не му навредила

ЮДА ИСКАРИОТ, *кесия*, защото беше крадец. (Той държеше ковчежето и крадеше от онова, каквото там пускаха.) (Йоан 12:6)

ЮДА ЯКОВОВ, *бухалка*, защото е бил убит с бухалка

МАТЕЙ, *секира или алебарда*, защото е бил посечен със секира в Надабар

МАТЕЯ, *брадва*, защото първо е бил убит с камъни и после обезглавен с брадва

ПАВЕЛ, *меч*, защото бил посечен с меч

ПЕТЪР, *връзка ключове*, защото Христос му е дал „ключовете от царството небесно“. Също и *петел*, защото още преди да пропее петелът, се отрекъл от Него. „И като излезе отвън, плака горко“. (Матей 26:75)

Филип, *дълга тояга с кръст на върха*, защото бил увесен на високо дърво

Симон, *трион*, защото според преданието бил разрязан с трион

Тома, *копие*, защото бил прободен в Мелиапур с копие

Ред затвори книгата.

— О, Господи Боже мой — прошепна Кейт. — О, *Господи*. Та той си е въобразил, че е Исус Христос. Наистина вярва, че е Месията. Събира си апостолите. Убива ги според символите.

Ред кимна.

— Сравних ги с убийствата, които вече имаме. Слушайте. — И той прочете набързо съответните пасажи. — Филип бил увесен нависоко; Яков Малкия бил убит с кросно в главата; символите на Яков Големия са мидена черупка, скитническа тояга или кратунка; Вартоломей е бил одран с нож; а символът на Матей е секира, защото е бил посечен със секира. Виждате ли? Всички съвпадат без един. Ако приемем, че епископът е Яков Малкия — онзи, който е бил претрепан с кросното — или с тепавична бухалка — тогава Джеймс Бъкстън трябва да е Яков Големия. Но Джеймс Бъкстън беше обезглавен. Проверих в записките си. Няма и помен от мидена черупка, скитническа тояга или пък кратунка никъде из къщата, в която е бил убит.

Кейт взе книгата от масата и отново разгледа списъка.

— И тогава как ги избира? Само по имената, така ли?

— Дотук по всичко изглежда да е така — каза Ред.

— Тогава как ще го намерим? — попита Дънкан. — Ще предупредим всеки лондончанин на име Андрю или Саймън, или Джон, или както там се казват, че са в смъртна опасност заради луд, който смята себе си за Месията? Мисля, че беше по-добре, когато се занимавахме с гей мотива.

— Доколкото си спомням, Дънкан — каза Джеб, — ти беше този, който ни каза, че не сме на прав път, когато търсехме сериен гей убиец. Ето сега се оказа прав.

Дънкан прояви достойнството да не злорадства, нито да гледа самодоволно. Кейт отново прелисти речника и след като прочете текста, на който попадна, ахна.

— Кажу ми, Кейт. Какво има? — подскочи Ред.

— Погледни, тук има отделна статия. — Тя посочи текста и започна да чете: — „Апостолски лъжички. Сребърни лъжички, които на върха на дръжките си имат фигурка на един от апостоли. Подарявани са по кръщенета.“ — Тя вдигна поглед. — Като изключим това, че той използва просто сребърни лъжички, нещата съвпадат.

— Така е — каза Дънкан.

Кейт продължи да чете:

— „Понякога лъжичките са дванайсет и представляват дванайсетте апостоли; друг път са четири и представляват четиримата евангелисти. Понякога е само една. Понякога има комплекти с допълнителни «Лъжичка на господаря» и «Лъжичка на господарката». Сребърни лъжички са били давани на децата от по-заможните класи, оттам и изразът «роден със сребърна лъжичка в устата».“

— Значи това решава и мистерията с лъжичките — каза Дънкан.

— Вероятно решава и друго — добави Ред.

— Кое?

— Дали нашият човек смята да се занимае и с четиринайсетимата апостоли, споменати в речника, или само с дванайсетимата първоапостоли — тоест без Матей и Павел. След като използва лъжичките, вероятно има предвид само първоапостоли. Дванайсет лъжички, дванайсет апостоли.

— Тая логика нещо куца.

— Сама по себе си може би да — каза Ред. — Но да погледнем в по-широк контекст. Да вземем езиците.

— Защо езиците?

— За какво използваш езика си?

— Този въпрос вече го обсъждахме — включи се Дънкан.

— Да, в онази първа събота през май след първите две убийства. *И през цялото време сме били толкова близо.* Просто тогава не сме го знаели. Езиците и имената, и двете вече споменавани по време на разследването. Малко напосоки и чак сега разбираме какво всъщност значат. Както и да е. Хайде. За какво използваме езика си?

— За ядене — обади се първа Кейт.

— И за говорене — допълни Дънкан.

— Точно така. За ядене и говорене. Сега, нека приложим това върху нещата, които знаем за апостолите.

— Ами — започна Джез — яденето трябва да е Тайната вечеря.

— Или пък чудото с петте хляба и двете риби — каза Кейт.

— А говоренето?

Те погледнаха с неразбиране.

Ред отвори пак Библията и обърна набързо няколко страници.

— Ето. Матей, десета глава. Исус изпраща учениците си и им заповядва. Какво? Да разпространяват Словото. „Отивайте най-вече при загубените овци на дома Израилев; и като ходите, проповядвайте и казвайте, че се приближи царството небесно.“ Разбирате ли? *Проповядвайте*. Разпространете Словото.

Джез кимна.

— Разбирам. Тайната вечеря, чудото с хляба и рибите, изпращането на апостолите — в тези събития са участвали все само първоапостолите, нали така?

— *Абсолютно точно така*. Той запазва езиците, защото за него те са символ. Те са първоосновата за мисията на апостолите — неговите апостоли, както си ги представя. Няма нужда да пази телата им, а само тази малка част, която продължава да живее с него. Цялата им душа, събрана в парченце плът. И това определено изключва Павел и Матей. Те не са били апостоли *на Исус*. И двамата са станали апостоли след разпятието.

Система в лудостта на Сребърния език. Мисия от Господ, приета доста буквално.

— Това обяснява и долните гащи — каза Джез.

Всички го погледнаха с неразбиране. Джез се усмихна.

— Поразсъждавайте. За какъв се мисли нашият човек? За Исус Христос, нали така? Е, сума ти серийни убийци по едно или друго време са си представяли, че са Исус. Спомняте ли си Лари Джийн Бел? През осемдесетте той уби две момичета в Щатите; беше екзекутиран преди няколко години. Твърдеше, че е Исус и че предпочита да умре на електрическия стол, а не от смъртоносна инжекция, защото столът бил направен от „истински дъб“ — точно като кръста на Христос. Та както вече виждаме, нашият човек взима призванието си абсолютно буквално. А кой е най-впечатляващият символ на християнството?

Разпятието, нали? Много по-масов от рождеството във Витлеем или от чудесата. Исус е известен със смъртта си. Помислете за кръста. Сребърния език вярва, *наистина вярна*, че той е прероденият Исус. Така че, когато убива своите жертви, мисли за собствената си смърт на кръста — когато единственото, с което е бил облечен, е била препаската през слабините му. Това, с което са облечени жертвите му, е фактически същото, с което е бил Исус, когато е умирал.

Кейт подкани мъжете да си вземат от пържолите.

— Хайде, довършвайте ги. Ще изстинат. Можем да продължим с дискусиата по-късно. И без това тази вечер религията ми дойде много.

Единственият звук беше тихото чаткане на приборите по порцелана, докато ядяха.

Решаването на проблемите е като ловуването — примитивно удоволствие, заложено в нас още с раждането.

Ред се тъпчеше, доволен от успеха. Набождаше огромни мръвки на вилицата си и добавяше от салатата. Привърши много преди останалите и още несдъвквал последната си хапка, стана да налее вода. Останалите още дъвчеха около масата.

Ред взе стъклена кана от шкафа над умивалника и я напълни с чешмяна вода. Едва досдъвкваше месото. Може би беше прекалил с яденето. Остави каната настрани и преглътна. Недосдъвканата пържола му заседна в кривото гърло. Преглътна пак, по-внимателно. Нищо.

Отвори уста да си поеме въздух, но хапката не помръдна. Въздухът просвистя в търсене на проход покрай препятствието. Ред се опита да преглътне за трети път и отново нищо не стана.

Изпадна в паника.

Искаше да изкрещи. *Не мога да си поема въздух. Не мога да издам звук.*

Ред затвори очи и когато ги отвори, светът беше станал черно-бял. Той погледна към бурканчетата с билки и подправки, подредени едно до друго на полицата пред него. Познатите му червено, зелено и кафяво се бяха превърнали в различни оттенъци на сивото. Странно. Спомни си как същия следобед си мислеше колко са красиви цветните снимки от Сикстинската капела. А сега виждаше целия свят в черно и бяло.

И звуците бяха изчезнали. Никакво дрънчене от прибори по чиниите, нито звън на чаши. Нито дори бумтежът на уличното движение — постоянният саундтрак на градското съществуване.

Пълна тишина.

Изведнъж му стана все едно.

Почувства как се обръща с лице към останалите, но сякаш някой друг го движеше. Усети абсурдно чувство на свобода. Кислородът се източваше от мозъка му, но това не го интересуваше. Беше като най-хубавия сън. Сън, който не искаш да свършва.

Сега Ред видя и тях. Те се движеха в забавен каданс. Устата на Дънкан бавно се отвори и оформи съвършено „О“. Очите на Кейт започнаха да се разширяват докато не превзеха половината ѝ лице.

А Джез се оттласна от стола си, който падна безшумно назад, и взе разстоянието между тях на два скока, изпълвайки погледа на Ред, и после изчезна.

Сега всичко пред него се завъртя и той почувства тъпа болка в гърба между лопатките.

И изведнъж звукът се включи пак и цветовете заляха насълзения му поглед, и всичко започна да се движи с нормална скорост, а той се наведе и повърна в умивалника. Дълги лиги се точеха бавно от устните му и сдъвканото сиво топче месо, което беше изскочило от устата му, се лепна на дъното на мивката.

Когато спря да кашля и си пое малко въздух, Ред вдигна поглед.

— Благодаря — едва се усмихна той.

Джез гледаше, сякаш бе видял призрак.

— По дяволите, Ред — задъхано каза той. — За момент си помислих, че вече си пътник.

— Изглеждаш по-шокиран от мен самия.

— Може и да е така. — Джез не се усмихна. — Сериозно, човече, адски ме изплаши.

Подхвана Ред през кръста и се върнаха на масата. Кейт скочи и целуна Джез право в устата от благодарност и облекчение.

— Въобще не успях да разбера какво става — каза тя. — В един момент ти отиде за вода и следващото, което видях, беше как Джез те навежда над мивката и ти прилага карате удар в гърба.

Поговориха малко за случката, като непрекъснато повтаряха какъв късмет е извадил Ред, и вдигнаха тост за Джез, че му беше

спасил живота. Дънкан изми чиниите и направи кафе, после, всеки с димяща чаша в ръка, седнаха и се опитаха да решат какво трябва да се прави оттук нататък.

Дънкан махна към книгите на масата и каза:

— Всичко това е много хубаво, но как всъщност може да ни помогне? Добре, вече му хванахме цаката. Знаем, че има определен брой бъдещи жертви. Знаем имената на жертвите, или поне на първите, и горе-долу сме наясно с начина, по който ще бъдат убити. И толкова. Изглежда много, но не е. За следващия удар не можем да кажем нито къде, нито кога, нито кого. И това е много по-лошо от пълната неизвестност. Шансовете ни да го хванем не са се увеличили особено много.

— Но поне знаем къде да търсим — отговори Ред. — Струва ми се, че религиозните фанатици са добро начало. Ние сме на прага на новото хилядолетие, за бога. Наоколо са се навъдили стотици куковци, които предричат края на света и всякакви такива бълвочи. Първата ни работа в понеделник сутринта ще е да ги проверим. Искам да се обиколят сектите и да се говори с водачите им. Искам разговори със свещеници във всички църкви в Лондон. Всяко нещо, свързано с християнството, да бъде разгледано под микроскоп. Дори тези, дето висят по ъглите и крещят разни неща от Библията. Всъщност можем да започнем още утре. На някой да му се ходи на разходка до Спийкърс Корнър^[1]? Там винаги има тежка артилерия от яростни пропагандатори на Библията.

— Предполагам, не искаш да обявим публично акцията? — попита Кейт.

— Не — каза Ред. — Определено не.

— Но ще ни трябват и полицаи да направим всичките тези обиколки, нали? Не можем да се справим само четиримата. Ще си обикаляме до второ пришествие.

— Дадено, но няма да им казваме защо. Няма нужда да им съобщаваме. Ще работим по религиозния аспект, докато не се изчерпа. Все ще попаднем на нещо. Сребърния език си мисли, че е Исус Христос — искам да кажа, буквално мисли, че е Исус Христос. Би трябвало да има някаква религиозна връзка в цялата работа. Това, което ни остава, е да я намерим.

— Но сега, след като вече знаем за какво става дума, сигурно ще трябва да предупредим хората?

— Как, Кейт? Как да ги предупредим? Да излезем с изявление хората със следните имена да се пазят, кавички, докато столичната полиция не залови престъпника, затваряме кавичките? Това може да доведе до абсолютен хаос. Само ще размътим водата и ще си отворим сто пъти повече безсмислена работа.

— Защо?

— Защото ще ни губят времето мними претенденти. Ще се трупнат и множество наподобяващи престъпления и само ще помогнем на Сребърния език да се скрие още по-сигурно от сега. Не. Не можем да оповестим нищо.

— А може да има и обратния ефект.

— Какъв?

— Ако обявим публично, може и да излезе. Това може да го накара да покаже на всички, че той е истинският Месия.

— Кейт, той вече е убеден, че е истинският Месия, в собствените си представи поне. Сигурно вечер си превръща водата във вино и ходи по шибаната Темза. Та той има мисия в най-истинския смисъл на думата. Няма да излезе от леговището си, та да се самоутвърждава.

— Но това може да продължи с години.

— Не — каза Джез, — няма да продължи с години.

Всички се обърнаха към него.

— Откъде знаеш? — попита Кейт.

— Току-що го споменахме. Хилядолетието. То е причината за неговите действия. Коя е следващата година? 1999. Чели ли сте разни предсказания, пророчества, каквото и да било, те всички казват — тоест тълкува се, че казват: големи неща ще се случат през 1999-а. Краят на света. Третата световна война, четиримата конници на апокалипсиса, Армагедон, Страшният съд. Каквото се сетите. Всичко ще се случи тогава. *Това е* и разписанието на нашия човек. По някое време догодина, дори по-рано, за да си остави време, ако нещо се обърка.

Да, вече им се изясняваше.

— Той има генерален план. Това не е просто импулсивна прищявка за унищожаване на хора. Той се подготвя.

— За какво?

Божествен полъх мина през стаята, когато Джебз изрече непоносимата истина:

— За своето Второ пришествие.

[1] „Кът на ораторите“ в Хайд Парк, известен със съботно-неделните си оратори. — Б.р. ↑

ИНТЕРМЕДИЯ

Еуфорията на Ред беше краткотрайна.

Търсиха около седмица, блъскаха се денонощно и не откриха нищо.

Имаше петима самоуки проповедници на Спийкърс Корнър в същата неделя. Ред и Кейт отидоха, смесиха се с тълпите, изслушаха всички, които се възправиха и си казаха текста. Небето над тях беше сиво и времето ставаше все по-хладно. Есента се вмъкваше на пръсти след дългото горещо лято. А хората върху обърнати касетки от мляко се повтаряха или се отплесваха в дълги лирически отклонения, които се разпадаха с бързината на преминаващите тълпи.

Ред знаеше, че Сребърния език не е сред проповедниците. Сребърния език беше високоорганизиран: не само че имаше определена мисия, но и беше убил петима души, без да остави пращинка физически улики. Никой от тези нещастници със сини жилетки, дето се трепеха да убедят любопитните, не можеше да му стъпи и на малкия пръст.

Той все пак ги арестува. Те ритяха и пицяха за свобода на словото, когато една камионетка с униформени се появи и ги събра. Всички имаха алиби за поне едно от убийствата: двама от тях бяха емигранти, които бяха пристигнали във Великобритания едва през юни. Пуснаха ги преди залез, а те мрънкаха за нарушени граждански права и заплашваха с иск за обезщетение. И аз да ви го начукам, мислеше си Ред.

Първата му работа на следващата сутрин — понеделник — беше да събере екип от петдесет детективи и да ги разпрати по всички християнски сектантски църкви в определени градски сектори. В петък на обед те се върнаха да докладват. Не можеха да кажат нищо друго, освен че посещаемостта спада. Всички местни викарии и свещеници бяха разпитани не само за да се установи самоличността им, но и да се провери дали в паствата им няма хора със странно

поведение. Църковните служители не бяха осведомени защо им се задават такива въпроси. Неколцина колебливо насочиха полицията по следите на „чудаци“ или пък новодошли в енорията, но и това не помогна.

Броят на религиозните секти в района на Голям Лондон беше по-малък от очакванията на Ред. Четиримата лично проведоха повечето от разпитите и пак нищо не излезе. Джеб възприемаше привържениците на религиозни секти като „щастливи тъпи чуркопипковци“ — Ред можеше само да се присъедини.

Провериха всички пациенти, изписани от заведенията за душевноболни в района на Лондон през последните пет години. Никой от тях не се смяташе за Исус Христос.

Психоложката пристигна един ден и се наслади на половин час вербална фехтовка с Ред, без която той спокойно можеше да мине. Той ѝ изтъкна, че сега, след като идеята на убиеца е ясна, вече е съвсем далеч от ръба на нервната криза. Да го духа психоложката и да го духа шефът, ако вземе да обръща внимание на докладните ѝ. Този случай си е негов и възнамерява да го докара докрай, дори и това да го убие. Изразът на психоложката му подсказа, че най-добре да перифразира последното.

Търпение. Трябваше търпение.

Но Ред нямаше търпение. Беше открехнал вратичка към съзнанието на Сребърния език и въпреки че тя не се беше затворила под носа му, не щеше да се отвори нито сантиметър повече. Знаеше, че е глупаво от негова страна да очаква резултати толкова скоро. Знаеше, че разнищването на кода е само началото. Дънкан беше прав, че това само по себе си може и да не ги доведе доникъде. Всъщност ограничените сведения само увеличаваха чувството на Ред за безпомощност. Можеше да предскаже нещо за следващите убийства, но не можеше да ги спре.

Имена върху лист хартия. Хроника на много предизвестени смърти.

Като разглезено дете очакваше компенсации за проявената съобразителност. Наум водеше разговори със Сребърния език: аз правя ход, ти правиш ход. Но заровете са изцяло на твоя страна и това си е подигравка, мой човек. Аз все още изоставям много след теб. Ти носиш маска и виждаш картите ми. Аз не получавам нищо в замяна.

Продължаваха да търсят наслуки. Продължаваха да претърсват купи сено за игла, която можеше никога да не проблесне срещу светлината.

Въпреки че вече знаеха идеята му, продължаваха да го споменават като Сребърния език. Не им се щеше да е с някакъв религиозен прякор, освен това Сребърния език беше името, с което го бяха опознали.

Ред обмисляше случая целия следващ съботен следобед и вечерта. Сюзан излезе, върна се и пак излезе. Отиде на моминска вечер на една от колежките. Ред я виждаше рядко през последната седмица. Лягаше в леглото до нея, щом се прибереше в малките часове, и споделяше сутрешната си чаша кафе с нея всяка сутрин в празна тишина. Съзнаваше, че я отдалечава от себе си, като гради стена. Но дори и да ѝ тежеше, тя не казваше нищо, поне не на него, не и в кратките минути, когато се виждаха. Може би просто го беше приела. Или пък трупаше всичко и един ден щеше да се взриви. Може би и той нямаше време да се чуди какво ли си мисли тя.

Заспа дълбоко късно през нощта. Не сънува нищо. Събуди се в неделя сутринта и намери Сюзан на канапето в махмурлийска дрямка. На пода беше разпръснат брой на „Нюз ъф дъ Уърлд“. Явно беше купила ранното издание на връщане.

Ред седна на пода и събра вестника. Обърна го да види първата страница.

Заглавието прободеше очите му с петсантиметровите си букви.

Водещата новина. Започваше на първа страница и продължаваше на още четири. От първа до пета включително.

Неделя, 25 октомври 1998

— Трябва да е някой от вас тримата. *От вас тримата.*

Пак бяха в кухнята на Ред. Миналата седмица, когато празнуваха разгадаването на кода, бяха заедно, за да споделят нещо общо. Сега нещо ги разделяше. Някой беше изтропал историята на „Нюз ъф дъ Уърлд“, но никой не си признаваше. Опитвах се да разкрият шпионина. Мистерия в самата мистерия.

Подозрение. Всеки внимаваше какво казва, за да не насочи подозренията към себе си. Кейт първа намери сили да проговори:

— Ред, подхвърлянето на обвинения няма да помогне. *Не е задължително* да е някой от нас. Може да бъде всеки. Може да е Любецки, или шефът, или някой от полицаите, които обикаляха по църквите през последната седмица, ако някак си е разбрал повече, отколкото е трябвало. А може просто да е щастливо попадение на вестника. Може би работят по случая отдавна и не са ни питали за коментар, защото знаят, че има запрещение.

— Кейт, след шест месеца опити да намерим това копеле започвам да губя вяра в щастливите попадения. Разбираш ли? И не, не би могъл да е никой друг. — Забучи пръст във вестника: — Погледнете тук. Погледнете *подробностите*. Тези текстове съдържат неща, които знаем само ние четиримата. Случката в арт склада на Ник Бекет например. Никой друг не знае за това, освен ако някой от вас не е издрънкал. Ето тук репродукция на свети Вартоломей от Сикстинската капела и пише: „Картината, която отключва загадката на веригата убийства“. Имат подробности как сме ходили в „Коулхърн“ и „Графопоста“. Имат снимки на къщите на убитите и подробности как са били убити. Дори споменават ареста на Кевън Латимър. Това си е подробен репортаж. Бих могъл да го използвам вместо доклад по случая. Като вземем всичко това предвид, ни остават само две възможни обяснения. Първо, новинарите на вестника имат екстрасенски дарби, тогава трябва незабавно да ги привлечем в

разследването, защото сигурно ще се справят по-добре от нас. Или, второ, един от вас е изприпкал при тях с подробностите.

— Не споменават почерка — каза Дънкан.

— Да, и това е единственото ни спасение. Предполагам, че даже „Нюз ъф дъ Уърлд“ не са чак толкова безотговорни, че да публикуват такъв тип подробности, освен ако просто не са информирани. Защото, ако бяха издрънкали и за езиците и лъжичките или че го наричаме Сребърния език, тогава наистина щяхме да я загазим. Наистина, липсата на тази информация ни оставя възможност да отклоним деветдесет и девет процента от обаяданията, които неминуемо ще последват, и ще можем да отличаваме истинския убиец от подражателите. Но това е нищо спрямо раздухването в медиите.

Ред ги изглежда. Един от тях беше отишъл в най-продавания жълт седмичник във Великобритания с криминалната история на десетилетието и беше разбил молекулярната структура на техния екип, който беше работил като един мозък през последните шест месеца. Кой от тях? И *защо*?

Кейт беше за огласяване на случая, но предложението ѝ беше отхвърлено. Дали не беше решила да действа на своя глава?

Преди няколко месеца Джеб беше поискал гей обществата да бъдат предупредени. Това ли е начинът, по който си връщаше?

Дънкан през цялото време твърдеше, че гей нишката е погрешна. Дали не беше поискал макар и късно признание на прозорливостта си?

Ред ги огледа един по един и му отвърнаха три безизразни погледа. Не нахални, нито страхливи, нито предизвикателни. Погледи на хора, които нямат какво да доказват и какво да крият. Освен един, който *има* какво да крие, но е достатъчно добър актьор да го маскира. Ред се прокашля.

— Очевидно няма да можем да разрешим въпроса тук и сега. Не очаквам виновният да се изповяда, не и пред другите двама. Дори не е задължително да ми признае на четири очи. Каквото и да сте направили, направили сте го по свои причини и съм сигурен, че тези причини не са толкова маловажни, та веднага да си признаете. Така че няма да ви изнудвам. Няма да кажа, че поетата отговорност ще смекчи вината. Защото и така няма да си признаете. Който го е направил, в най-добрия случай ще остава без заплащане и ще разпоредя незабавното му уволнение. Защото разруши — *разруши* до основи —

взаимното доверие и съдействие, благодарение на които работеше нашият екип. Докато те хвана — а аз ще те хвана, можеш да си сигурен — дотогава всички ще имаме по едно око и на гърба. Когато и да кажете нещо някому, винаги по малко ще се съмнявате. Защото човекът, на когото вярваш, че ще ти пази тила, може да е същият, който ще се обърне и ще ти забие ножа. Освен това изтичането на информация ще доведе до всички онези неща, от които се опасявахме миналата седмица. Мними обаждания, паника в медиите, може и подражаващи престъпления. Виновникът ще бъде отговорен за стотиците полицейски часове, пропилены в разследване на маниакални обаждания и за убийства от подражатели. — Гневът му заля стаята и се разби в главите им като вълна. — Който и да е, надявам се, че си е струвало. А сега се махайте!

Понеделник, 26 октомври 1998

Три бързи диафрагмени вдишвания и издишвания. Тялото се напруга и отпуска. Пръстите се размърдват, докато кръвта не парне върховете. Адреналинът се покачва. Подготовка за мозъчна атака.

Както спортистите преди състезание, както политиците преди реч. Това, което предстоеше, беше не по-малко предизвикателство. Бързо тяло, бърз ум.

Ред чуваше глъчката в съседната стая. Най-голямата пресконференция, която беше виждал в Скотланд Ярд — изобщо. Пресслужбата беше наводнена със запитвания след публикацията в „Нюз ъф дъ Уърлд“ предния ден. Обажданията бяха толкова много, че се наложи да върнат отпускари, за да има кой да вдига телефоните. Побиваха го тръпки при мисълта колко ли още обаждания ще има на репортерите до неофициалните им източници, та да разберат какво става, макар и да не си представяше как биха открили повече информация от вече публикуваната. „Нюз ъф дъ Уърлд“ бяха свършили добра работа. Това трябваше да им се признае.

Да скрие почерка на Сребърния език. На всяка цена. Никакви лъжички или езици. Сега вече те трябва да останат тайна, или ще се сбогува с шанса да разреши случая. Тази информация ще отсее истинския убиец от мнимите.

Шефът влезе откъм преддверието.

— Как се чувстваш, Ред?

— Малко като християнин пред лъвовете.

Шефът не схвана иронията.

— Ще се справиш. Ще те оставя ти да говориш и ще се ограничи с подкрепа, където е необходимо.

— Идеално. Благодаря ви.

Шефът си погледна часовника.

— Точно три. Влизаме ли?

Ред отвори вратата към залата. Примижа от фотографските светкавици. Умишлено не си затули очите. Знаеше как ще изглежда

такава снимка в утрешните вестници, колко текстове ще започват със „заслепен от светлината“.

В залата имаше дълга маса и зад нея платнище с огромна полицейска емблема. Ред отиде до масата и седна. Шефът се настани до него. Само те двамата срещу повече от сто и петдесет журналисти, изпълнили цялото помещение. Дошлите първи бяха заели всички възможни столове, останалите запълваха междините като течност. Едни стояха в дъното, други приклезнали отпред и отстрани.

Микрофоните, закрепени на масата, стърчаха към устата на Ред. Червени и бели светлини от телевизионните камери блестяха в очите му. Той се прокашля:

— Дами и господа, аз съм главен инспектор Редфърн Меткалф. Водя разследването по случая с така наречения „убиец на апостоли“, чието съществуване беше разкрито в един от вчерашните вестници. Тук съм, за да отговоря на всички въпроси, които имате относно това разследване. Сами разбирате, че не мога да разисквам оперативни подробности, но ще се опитам да ви осветля доколкото мога по всички други досегашни резултати. Ще ви помоля да съобщавате името си и институцията, която представлявате, и да задавате кратки въпроси. Благодаря ви. Кой ще започне?

Мигновено израсна гора от ръце. Ред посочи мъж на първия ред.

— Йън Уейкфийлд, „Дейли Телеграф“. Убийствата продължават вече шест месеца. Защо досега не сте изнесли подробности?

— Изправени сме срещу много умен убиец. Връзката между убийствата се изясни съвсем наскоро.

Отново Уейкфийлд, бърз, преди някой друг да успее да се включи.

— Оторизирахте ли публикуването на материала, който се появи в „Нюз ъф дъ Уърлд“?

— Не, не съм. Дамата вляво с червеното сако.

— Дали „Нюз...“ ...

— Името ви, моля.

— Извинете. Луиз Фарингтън, „Дейли Мейл“. В „Нюз ъф дъ Уърлд“ няма официално изявление от представител на полицията. Влязоха ли във връзка с вас преди публикацията?

— Не.

Тя също беше бърза:

— Имате ли представа защо?

— Предполагам, защото са смятали, че ще забраня публикацията.

— Значи сте против оповестяването на подробности около убийствата?

— Да, против съм. Това подлага на риск усилията ни да заловим убиеца.

— Не смятате ли, че хората имат право да знаят?

Той я фиксира с поглед:

— Госпожо Фарингтън, не съм тук да обсъждам правата и свободите на медиите с вас или който и да било. — Огледа се пак и посочи: — Дамата в дъното.

Една жена въпросително вдигна вежди.

— Да, вие.

— Клер Стюарт, Би Би Си Рейдио Скотланд. Арестували ли сте вече някого по убийствата?

— Още нямаме заподозрян, не.

— Предвиждате ли скорошно залавяне?

— Най-добрите ни хора работят по случая. Убедени сме, че ще предадем убиеца на правосъдието. — И веднага: — Мъжът на третия ред.

— Гай Дън, „Нюкасъл Ивнинг Кроникъл“. Убиецът установил ли е някаква връзка с полицията?

— Не, никаква. — Кимване.

— Алекс Хейтър, „Ивнинг Стандарт“. Някой поел ли е отговорността досега?

— Да, седемстотин осемдесет и двама днес до обед и броят им расте.

Смях в залата.

— И всички са мними?

— Засега да. — Кимване.

— Рой Пембридж, Саут Лондон Прес. Ако не възразявате, господин главен инспектор, бих казал, че целият този случай вони на полицейска некомпетентност.

Ред въздъхна. Винаги има по някой заядлив журналист с позиция. Пусна тънка усмивка:

— Не, господин Пембридж, не възразявам, ако можете да го докажете. А ако не можете, *тогава вече* ще възразя.

Пембридж използва възможността, която Ред му даде, и се изправи, наслаждавайки се на момента.

— Погледнете фактите — каза той. — Преследвате го... колко... ще станат шест месеца, нали? Нямаме заподозрян. Когато и да сте задържали, няма нищо общо със случая. Не сте открили никакви улики на местопрестъпленията.

— Както ви казах, изправени сме срещу изключително умен убиец. Няма да ни се даде току-така.

— Репутацията ви е много добра, главен инспектор...

— Благодаря ви — подхвърли Ред не без сарказъм.

— ... но шест безрезултатни месеца са си много време. Мислили ли сте за оттегляне от разследването?

— Не.

— Смятате ли, че ще трябва да обмислите такава възможност?

— Не. Не смятам.

— Защо?

— Господин Пембридж, нямам намерение да защитавам поста си пред вас...

— А може би ще се наложи.

Имаше нещо в самодоволството на Пембридж, в превзетия му тон, от което на Ред му идваше да му извие врата. Врътна глава към двамата полицаи до вратата със съзнанието, че не трябва да прави това, което прави.

— Адамс. Морис. Изведете го оттук.

Те погледнаха с неразбиране.

— ИЗВЕДЕТЕ ГО!

Настана суматоха. Гласовете се извисиха до крясък на диви гъски. Лицата зяпнаха в неразбиране.

Адамс и Морис си проправиха път през тълпата до Пембридж. Отваряха им път и пак се скупчваха вълнообразно. И всичко това се записваше от телевизионните камери, които се извъртяха от Ред да хванат скандала.

Адамс пръв се добра до Пембридж, който глупашки му се нахвърли. Съпротива срещу полицаи. Сега вече можеха да го

арестуват. Адамс и Морис сграбчиха Пембридж за раменете, наведоха му главата и излязоха.

Ред, облегнат напред върху масата, скръсти здраво ръце, за да спре треперенето.

Какви ли звуци ще издаваш, ако те пипна за гръцмуля, господин Пембридж.

Шефът каза нещо, но Ред не го чу от врявата.

Той се озъби срещу сгъстилите се редици на журналистите и се запъти сковано към вратата, без сили да се обърне на подвикванията им.

Вторник, 27 октомври 1998

На следващата сутрин историята излезе на първа страница на всички значими национални вестници. Главният редактор на „Гардиан“ пусна проповед за правото на обществеността да бъде информирана, но само фотографът от „Индипендънт“ беше успял да хване озъбването на Ред в края на пресконференцията. Снимката беше голяма и на първа страница. Достойна за сравнение с онази, която се беше появила на първите страници през осемдесетте години със силуетите на полицейските снайперисти върху покрива на конгресната сграда на Консервативната партия.

Оголените зъби разголват душата.

Пембридж беше пуснат само с предупреждение, въпреки че можеха да го подведат под отговорност за нарушаване на реда, публичен скандал или обида на служебно лице. Ред подозираше, че лично шефът се беше намесил, за да подsigури пускането на Пембридж без обвинения. Каквото и да си мислеше Ред за Пембридж, беше достатъчно умен, за да знае, че освобождаването му е най-бързият начин за потушаване на шума около ситуацията.

При всички положения Ред имаше по-важна работа с друг от четвъртата власт. Намери неделния брой на „Нюз ъф дъ Уърлд“ и прочете името на автора. Историята беше разказана от журналист на име Роджър Паркин, имаше и негова снимка. Ред прелисти вестника, докато не стигна до страницата с редакционните координати. Намери карето при заглавката. Набра номера.

— Световни новини.

— Роджър Паркин, ако обичате.

Кратка пауза, нов сигнал.

— Паркин.

— Господин Паркин, на телефона е главен инспектор Меткалф от Скотланд Ярд.

— Здравейте — каза предпазливо онзи. Паркин, естествено, беше наясно кой е Ред. Почти сигурно е бил на пресконференцията.

Дори и да не е бил, със сигурност е видял отразяването.

— Прочетох неделната ви статия с интерес.

— Не се и съмнявам.

— Смятам, че е много добра. Много изчерпателна. Има само няколко неща, които бих искал да изясним заедно, и освен това разполагам с още информация, която вероятно ще ви заинтересува. Ще искате ли да я обсъдим?

— Разбира се. Не може ли по телефона?

— Всъщност бих искал да ви покажа някои документи. По-добре да дойдете тук, в Скотланд Ярд.

— Добре, по кое време?

— Когато и да е. Колкото по-скоро, толкова по-добре. В интерес на истината, вчера също се опитвах да се свържа с вас, но бях забравил, че като неделен вестник работите от вторник до събота.

— Момент да погледна.

Зашумоляха книжа и Паркин тихо хъмкаше. Преструваше се, че уж има набелязани по-важни неща. Уж. Освен ако току-що е видял лично Елвис да подрежда рафтовете в близкия супермаркет. Просто не искаше да личи колко е навит.

— Имам среща за обед, но мога да я отменя. Как ви се струва в един?

— Идеално. Елате в Скотланд Ярд и питайте за мен на пропуски.

— Ще се видим в един.

— Да, до един.

Ред затвори и се усмихна.

Кукичка, корда и поплавък.

На живо Роджър Паркин беше по-плешив и по-пълничък, отколкото на снимката. Ред, с оранжева картонена папка в ръка, го взе от пропуски и го заведе в една стая за разпит на втория етаж. Неутрално и неангажиращо място. Размениха две-три думи в асансьора.

— Не си приличате много със снимката във вестника — каза Ред.

— Не — разсмя се Паркин. — Правена е преди няколко години, когато още бях с коса. Журналистическа суета. Само да видите някой от останалите. Как Квазимодо става Робърт Редфорд.

Ред го въведе в стаята за разпити. Седнаха от двете страни на масата, Паркин откъм вратата. Ред сложи папката на масата. Паркин кимна към нея.

— Това ли са документите?

— Да, ще ги разгледаме след секунда. Но първо имам няколко въпроса към вас.

Паркин присви очи.

— Давайте.

— Как се сдобихте с историята?

— Хайде, инспекторе. Знаете, че не мога да ви кажа.

— Пазите източника си, така ли?

— Разбира се.

— Господин Паркин, това, което направи вашият вестник, е абсолютно безотговорно. Под всякаква критика. Това разследване е невероятно сложно и изисква много време, а вашият материал го изложи на сериозен и вероятно непредотвратим риск. Мой дълг е да сведа до минимум пораженията. Това до голяма степен включва разкриване на източника ви и мотивацията му. Също така каквото още ви е казано освен публикуваното във вестника. Броят на евентуалните виновници е много малък.

— Инспекторе, *знаете*, че не мога да ви сътруднича.

— Защо? Надявате се, че ще получавате още информация от същия източник?

Паркин сви рамене.

Ред продължи.

— Ако е нужно, бих могъл да пратя веднага трийсетина полицаи до Уопинг, за да конфискуват папките и записките ви. Мога да ви подведа под отговорност за затрудняване на правосъдието и да ви тикна зад решетките по-бързо, отколкото ще успеете да кажете „свобода на словото“.

— Добре, съгласен съм.

— Да отидете в затвора?

— Ако трябва.

— Господин Паркин, ако искате да бъдете мъченик в името на професията си, ваша работа. Но не съм прекарал шест месеца да се връзвам на фльонга по този случай, за да бъде оплескан от вашия вестник.

— Господин старши инспектор, ако имате някакъв проблем с публикацията, най-добре да го обсъдите с главния редактор и да спрете да ме изнудвате.

— Чай?

Моментална смяна на тона и развоя на атаката. Тъкмо Паркин очакваше спорът да се разгорещи, и му се сервира най-любезно гостоприемство. Внезапната смяна на тактиката го завари неподготвен.

— Какво?

— Чай. Какво ще кажете за чаша чай? Или кафе?

— Чай, ако обичате. С мляко и една лъжичка захар.

— Връщам се веднага.

Ред стана и мина зад Паркин на път към вратата. Журналистът не го и погледна, забързан да си запише нещо в папката.

Ред бързо извади белезници от джоба си, хвана му лявата ръка, издърпа я зад облегалката на стола и посегна за другата.

Много бавен беше Паркин. Черта мастило проблесна на листа, когато ръката му се дръпна, а писалката се търкулна по линолеума.

Ред му изви ръката и щракна белезниците отзад. Закова го здраво за стола.

— Какво, по дяволите?...

Ред се наведе над лявото му рамо и бръкна под репортерското му яке. Посегна направо към левия вътрешен джоб. Повечето мъже си държат портфейла в десния вътрешен джоб, но Ред търсеше друго.

Намери го веднага. Тесен бележник с червено гръбче и черни корици, листата срязани по азбучен ред. Телефонното му тефтерче.

— Как си позволявате! — възмути се Паркин.

— Спестете си го, господин Паркин. Позволявам си го. И не си мислете да крещите и викате. За тук е съвсем нормално. Полицаите не обръщат внимание на крясъците от стаите за разпит, така както хората не обръщат внимание на автомобилните аларми.

Прелисти тефтерчето. Имаше стотици имена, изписани със спретнат почерк. Повечето бяха с черна химикалка, но имаше някои зелени, червени и сини, според каквато е имало. След някои от имената в скоби пишеше наименованието на случая, за който са съдействали. Други бяха толкова известни, че нямаха нужда от пояснения. Неофициални телефони и номерата на мобифоните на богати и прочути. Доста впечатляващ списък.

Ред търсеше своя агент.

На „Б“ нямаше.

На „К“ нямаше.

Продължи с пръст по буквите до „У“ и отгърна.

Колко лесно.

Последното — тоест най-скорошно — име на буквата „У“.

Дънкан Уорън. Само домашен телефон и мобифон. Явно Дънкан му е казал да не го търси в Скотланд Ярд.

Дънкан. Но защо?

Сега вече знаеш кой е, Ред. По-добре ли ти е, че можеш да изключиш от подозренията двама души, които не са направили нищо лошо, или по-зле, защото отпадна и последната надежда, че не е бил някой от екипа ти? Човек, на когото си вярвал, те е предал.

Ерик. Сигурно Ерик се чувства така.

Ред мина пред стола и седна на ръба на масата с лице към Паркин.

— Дънкан Уорън е източникът ви, нали?

— Не мога да ви кажа.

— Господин Паркин, името му е в тефтерчето ви. И то отскоро вписано. Само още двама души знаят за апостолските убийства и техните имена ги няма тук. Така че Дънкан Уорън е вашият източник. Да или не?

— Не мога да разкрия източника си.

Ред опря крак в гърдите на Паркин.

— Ако сега ви ритна, столът ще падне назад и ще си заклещите ръцете. Има голяма опасност да счупите поне едната ръка, а може и двете. Може би и няколко пръста. Не ви карам да *разкриете* източника си, господин Паркин, а да го *потвърдите*. Това — размаха тефтерчето — вече ми каза каквото ме интересуваше. Единственото, което искам от вас, е да елиминираме всякакво съмнение.

— Ако ме нараните по някакъв начин, ще ви съдя.

— А дали ще можете да пишете със счупена ръка?

— Бог ми е свидетел, ще ви съдя.

Паркин се надигна от седалката в опит да си освободи ръцете. Страхът му, маскиран със заплахи, така наслади Ред, че усети трепкане в перинеума. Беше като котак, който си играе с кълбо вълна.

— Знаете ли, господин Паркин, подлагате се на големи неприятности за нещо толкова малко.

Ред взе да побутва с крак. Столът се вдигна на задните си крака в несигурно равновесие. Тук той е възмездието. Той е силата.

Паркин се пречупи.

— Добре де. *Наистина* е Дънкан Уорън. Той е източникът. Доволен ли сте?

И наведе глава, засрамен от страха си. Ред махна крак и остави стола да се приземи успешно.

— Благодаря. И сега да не вземеш да опищяваш орталъка за този малък разговор, нали? Защото край на горещите клюки, ако те разберат колко бързичко издаваш съдържанието на тефтерчето си. Така че и двамата имаме интерес да си траем.

Отключи му белезниците. Паркин си прибра ръцете и разтърка следите по китките си.

Ред му даде тефтерчето, Паркин си го тикна в джоба.

Слязоха с асансьора в пълно мълчание и не се ръкуваха за довиждане.

Дънкан беше сам в стаята, когато Ред влезе. Обядваше. Черна питка с бяло топено сирене, което се разтичаше по краищата. Вдигна ръка за поздрав.

— Къде са Джеб и Кейт? — попита Ред.

Дънкан преглътна.

— Излязоха да хапнат.

— Добре. И без това исках да говоря с теб. — Седна срещу него.

Дънкан отпи от кока-колата:

— Казвай.

Една дума. Само една дума, за да разбере.

— *Защо?*

— Какво защо?

— Защо го направи, Дънкан?

— Кое?

— Разказа на „Нюз ъф дъ Уърлд“.

— Не съм.

Ред подскочи и удари бюрото с юмруци.

— Напротив, по дяволите, *разказал си*. Видях ти името в тефтерчето на Паркин. Той ми каза, че си бил ти. Е, защо? Защо ти трябваше да пратиш всичко по дяволите?

Яростта на Ред го прониза и неподчинението му спихна като спукан балон.

— За парите — каза тихо.

— Пари? — Ред седна отново.

— Да.

— *Платиха* ти?

— Да.

— Колко?

Дънкан наведе глава.

— Колко, Дънкан?

— Двайсет бона.

— *Двайсет бона?*

— Имах нужда. Трябвах ми пари. Издръжката на детето направо ме съсипва. И таксите за училището. Хелън се премести при онзи чекиджия Анди, но аз трябва да ѝ пълня гушата. Всичко съм ипотекирал. Опитвам се да се справя с полицейската заплата, но не мога. *Не мога.*

— Кой кого потърси?

— Ъм... И аз не знам. Стана някак едновременно. Пийвах в понеделник вечер с една стара връзка, дето работи в „Нюз ъф дъ Уърлд“, криминален репортер, и си говорехме за разни неща, както си е нормално. Той ме попита дали имаме някой интересен случай — не користо, така за приказка да става. Казах му не, разбира се, но нещо трябва да ме е издало, защото той взе да ме притиска. Накрая попита, уж на шега, колко ли щяло да струва да ми се измъкне информация. А, викам, ти колко даваш? Той каза, че ще провери и ще ми каже. Дотук всичко си беше шега, нищо сериозно. Но в един момент играта загрубя. Както и да е, казах, че ще си помисля, и се уговорихме да се видим следващата вечер.

— И?

— На следващата вечер той ме запозна с Паркин. Попазари се малко и накрая се уговорихме за двайсет бона.

— Явно си му казал нещо?

— Не много, само колкото да го заинтригува.

— Колко не много?

— Просто, че има един сериен убиец, който се мисли за Исус Христос и обикаля да си набира апостоли.

— На това му казваш „не много“? Нищо чудно, че се е заинтригувал. А кога седнахте и записахте всичко?

— В четвъртък вечерта и в петък. Беше много за един път.

— Дънкан, през последната седмица работехме денонощно. Не сме си тръгвали преди десет-единайсет вечерта. Кога, по дяволите, си намерил време?

— След това, късно през нощта.

— И си му казал всичко?

— Всичко без почерка на убиеца.

— А той попита ли те?

— Да. Специално искаше да знае дали убиецът оставя някакъв знак.

— И ти му отговори?...

— Че не. Знаех, че ако му кажа за езиците и лъжичките, може никога да не хванем Сребърния език.

— Не „да хванем“, Дънкан. Вече не. Отсега нататък си освободен от длъжност.

Дънкан не помръдна.

Ред стана.

— Да вървим. Ще те изведе от сградата.

— Ами нещата ми?

— Ще се погрижа да ти бъдат изпратени. Хайде.

— Може ли да се сбогувам с Дъжес и Кейт?

Той, който беше прегрешил, още очакваше опрощение. Ред го сграбчи.

— По дяволите, Дънкан. От всички хора на земята те са двамата, които най-малко ще искат да те видят. Като изключим мен, разбира се. *Ставай.*

За втори път през последния половин час Ред слизаше мълчаливо с асансьора. Прекосиха фоайето, крачейки заедно, без по никакъв начин да проличи конфликтът помежду им. На изхода Ред се сети нещо.

— Онази вечер, вкъщи, когато Кейт искаше да дадем гласност, а ти настоя да го запазим в тайна, беше ли си намислил вече този ход? Обмисляше ли варианта да използваш тайната за своя собствена облага тогава?

Мълчанието на Дънкан крещеше.

Ред му взе пропускар. Наблюдаваше го как пресича улицата и влиза в метрото. Лудата старица, която от сутринта стоеше отпред с плакат против еврейска конспирация, си беше тръгнала.

Дънкан хвърли последен поглед назад, още се надяваше на прошка.

Ред се сети за началото на разследването, когато беше хвърлял ези-тура, за да избере между Дънкан и Причард за последното място в екипа. Падна тура и той взе Дънкан. Излезе му солено.

Нямаше смисъл да се опитват да въвеждат някой друг в екипа. Прекалено много трябваше да се научи, и прекалено много доверие трябваше да се изгради за прекалено малко време. Щяха да продължат битката само тримата.

Три слепи мишки. Това са те. Три слепи мишки, които си гонят
опашките в тъмното.

Ред се обърна и се запъти към асансьорите.

Когато се прибра, телефонният секретар мигаше. Той го пусна и отиде в кухнята да си налее нещо за пиене. Гласът на Сюзан, плачлив и изопачен от записа, го накара да се втурне обратно в дневната.

„Ред, аз съм. Аз... аз съм в Рикмансуърт. Ще остана при Шели за няколко дни. Шели от работата, нали се сещаш. Тъжъ... би ли ми се обадил?“

Издиктува номера два пъти, веднъж бързо и веднъж по-бавно. Той го драсна на листчето до телефона, докато гласът на Сюзан продължаваше: „Трябва да говоря с теб, Ред. Спешно. Обади ми се. Чао“.

Преди записа да свърши, се чу малко от разговор с някой друг.

Тя го напуска. Не го каза, но той знаеше. Тя го напуска. Колко гаден шибан ден.

Бедата не идва сама. Паркин, Дънкан, а сега и това.

Ред взе слушалката и започна да набира телефона на Шели. Спря, преди да го довърши, и отиде в кухнята. По-добре да се въоръжи с голямо питие. В хладилника намери кутийка „Хайнекен“ и си наля голяма доза уиски в дебела стъклена чаша. Твърдо с разремител. Това временно ще го закрепя.

Ред се върна в дневната и набра телефона за втори път. Женски глас му отговори веднага. Не беше Сюзан. Сигурно Шели.

— Търся Сюзан Меткалф, ако обичате.

— Секунда само.

На онзи край на линията се чува стъпки да чаткат по твърд под. Далечен глас каза:

— Ред е.

Пак стъпки, сега все по-силни с приближаването.

Гласът на Сюзан:

— Ред?

Подсмърчаше. Беше плакала.

— Миличка, добре ли си?

— Добре съм. Ами... Горедолу. Не съм добре. Не съвсем. Просто... просто ми трябва малко време да помисля.

— Защо?

— О, Ред, *не разбираш ли?* Този случай. Той е обсебил целия ти живот. През последните шест месеца аз не съществувам за теб.

— Не е така. Знаеш, че...

— Не, Ред. Млъкни и ме остави да довърша. Това нещо владее живота ти. Нищо друго и никой друг не те интересува. Не мога да живея повече така. Знам, че се опитваш да намериш време, и наистина го оценявам, но ти си роб на това разследване. Виждам те за малко, после нещо става и пак изчезваш за цялата седмица. Чуваш ли ме? Не мога да продължавам да живея някъде, където или ме пренебрегват, или имам чувството, че трябва да ходя на пръсти всеки път, щом кажа нещо, което не е било на място.

Пауза. Ред затаи дъх.

— И освен това снощи те гледах по новините и тази сутрин те видях във вестника.

О, господи. Сюзан винаги си купува „Индипендънт“. Видяла е озъбената снимка.

— Уплаших се, Ред, наистина се уплаших. Гледах репортажа от пресконференцията, видях снимката, на която си се озъбил, и прочетох какво казва за теб кретенът Пембридж — нито един от тези хора не беше ти. Освен че всъщност си *ти*. Сякаш внезапно... Не знам, сякаш съм била омъжена само за едната ти половина, а другата не съм виждала никога. *Никога*. Ти, когото познавам, не е човекът на първата страница, дето сякаш ще разкъса някого. И това е, което този случай направи с теб. Промени те.

— Не, Сюзан, не е. Кълна ти се.

Не, *аз не съм такъв*. Защото аз съм си такъв. Това лице на дива ярост е мое.

— Напротив, променил те е. Или ако не е, тогава ти си ме лъгал и заблуждавал през цялото време и това е също толкова лошо.

— Сюзан... не бива да говорим за тези неща по телефона. Не може ли да те видя някъде?

Мълчание от другата страна, докато тя обръщаше яда си в тъга.

— Ред, та аз не знам къде се намирам, кое е горе, кое е долу. Просто искам да остана сама за известно време. Това е.

— И колко ще бъде това „известно време“?

— Не знам.

— Примерно?

— Ред, казах ти вече, не знам. Поне докато хванеш Сребърния език. После ще видим.

— Но това може да продължи с *месеци*, Сюзан. Може и години. По дяволите, може и никога да не го хванем.

— Ред, докато ти си изцяло отдаден на това разследване, нямаме никакъв шанс. Няма смисъл от нарисувани сърца, ако ще си прекалено уморен, за да си кажем две думи, или пък ще зарязваш всичко в момента, в който те извикат на местопрестъплението. Не е честно от твоя страна — разбира се, не е честно и от моя. Щом го хванеш, ще поговорим по тези въпроси както трябва и разумно.

— Не може ли да дойда да те видя в работата? Да излезем на обед или нещо подобно?

— Само за да го провалиш в последната секунда? Ред, *моля те*. Просто се откажи. Засега.

Той знаеше кога да спре.

— Окей.

— Благодаря ти. Сега трябва да приключваме. Но ще ти се обадя...

— Кога?

Инстинктивна реакция. Много отчаяна.

— Когато съм готова. — Пауза. — И умната.

— И ти.

— Чао.

— Чао.

Вече почти беше затворил, когато чу гласа ѝ да го вика отново.

— Ред?

— Да?

— Твоят убиец. Мразя го колкото и ти го мразиш.

Чу се леко прашене по празната линия.

Ред загаси лампата, сложи си слушалките и пусна „Месията“ да изпълни онова, което беше останало от неговия свят.

Полицията каза, че съм убил невинни хора. Но не съм. Аз не ги убивам, аз ги принасям в жертва. В това е разликата. Когато ги принасям в жертва, техните души идват при мен. Затова пази езиците им. Чели ли сте Притчи? Глава 21, стих 23: „Който пази устата си и езика си, пази душата си от беди“. Взимам езиците им, докато те умират, за да могат душите им да дойдат при мен. И така те продължават да живеят и сеят Словото чрез мен. В смъртта те ми се отдават всецяло, което не биха направили — не биха могли да направят — в живота. Преди да ги взема, те не бяха нищо. Когато Исус избрал дванайсетте, те били обикновени хора. Само Неговото присъствие, Неговото въздействие ги е извисило. Така става и сега. Аз избирам тези мъже и ги превръщам в нещо. Променям ги. От живота към смъртта, от това измерение към следващото. Но това действа и в обратната посока. Докато бяха живи, те са били духовно мъртви. А сега са мъртви, но добиха всевечен живот чрез мен...

Сряда, 28 октомври 1998

— Самаряни; с какво мога да ви бъда полезна?

Джанет 749 разтърка сънливи очи, докато отговаряше на обаждането. Примигна към часовника на стената. Четири и половина сутринта. Под часовника нейната колежка доброволка Абигейл 552 дремеше нащрек на походното легло. Две сиви одеяла бяха опънати по тялото ѝ.

В името на анонимността Самарянските доброволци използваша номера вместо презимена. Отчасти непознати за колегите си и изцяло неизвестни за хората, които им звъняха.

От другата страна на линията последва мълчание. Джанет чакаше търпеливо. Случваше се. Хората, които се обаждаха на Самаряните, често имаха нужда от няколко секунди, за да наберат кураж, та да проговорят. Тя използва времето да се досъбуди.

Мълчанието продължаваше. Джанет се обади отново.

— Тук съм, ако искате да говорите.

Нищо.

Тя знаеше, че никога не трябва да затваря, никога да не прекъсва връзката, преди отгатък да затворят.

И тогава се чу глас, приглушен, но безспорно мъжки.

— Аз убих.

Джанет задържа слушалката с буза, закри долната част с лявата си ръка и щракна с пръстите на дясната.

Абигейл отвори едно уморено око, видя настойчивостта в израза ѝ и изхлузи крака от походното легло. Одеядлата паднаха на пода. Хвърли се към другия край на стаята и вдигна втората слушалка.

Джанет си махна ръката и каза:

— Искате ли да поговорим за това?

— Чували ли сте за убиеца на апостоли?

— Извинете, не ви разбрах — отвърна Джанет.

Гласът му беше приглушен и трудноразбираем, сякаш говореше през носна кърпа.

— Попитах дали сте чували за убиеца на апостоли?

— Онзи от вестниците ли?

— Да.

— Да. Сещам се за кого говорите.

— Това съм аз.

Да бе, сигурно, помисли си Джанет. Ти и стотиците ненормалници, дето са се обадили в полицията. Гласът му пресече скептицизма ѝ.

— Не ми вярвате, нали?

В самарянските помагала нямаше нищо по този въпрос. Те бяха учени да помагат на хора, чиито партньори са ги зарязали току-що, и на тийнейджъри, които си мислят, че пъпките и подигравките са краят на света. Не бяха обучени за случаи, в които някой претендира, че е най-търсеният престъпник във Великобритания.

Джанет изтърси първото, което ѝ хрумна:

— Искате ли да поговорим за това?

— Ченгетата знаят кой съм сега. Но не могат да ме спрат. Убил съм повече хора, отколкото те си мислят.

— Убили сте още хора?

— Точно така.

— Колко още?

— Двама тази нощ. През последните три часа. Затова ви се обаждам.

— Защо?

— За да ви кажа къде да ги намерите. Тоест единия. Сметнах, че за него трябва да знаете...

— Защо?

— Защото е работил с вас.

Джанет преглътна дълбоко, гърлото ѝ внезапно пресъхна.

— Кой е той? — попита. — Кого сте убили?

— Казва се Джуд Хардкасл. Познавате ли го?

— Боя се, че не можем да разискваме подробности около...

— Не ме интересува дали сте го познавали, или не. Той е тук при мен, в неговия апартамент, и аз го убих. Искате ли адреса?

— Да.

— Уестуик Гардънс, Лондон W12. Приземния етаж. Не си спомням номера, но отпред има червена тойота. Записахте ли?

— Да.

— Повторете.

Тя повтори.

— Добре, Джуд ще си бъде тук, когато дойдете. Но мен няма да ме има.

— Ами другият? Другият, когото сте убили?

Късно. Той вече беше затворил.

Джанет трепереше. Прокара ръка през косата си и притисна скалпа.

— О, господи — каза Абигейл.

— Добре, сега ще се обадя на Алекс — рече Джанет. Алекс 192 беше шефът на техния Самарянски център.

— Не смяташ ли, че трябва да вървим право в полицията?

— Не и преди да кажем на Алек. Това ще отнеме само няколко минути.

Джанет прегледа номерата, намери телефона на Алек и го избра бързо. Три позвънявания, четири, пет, докато Алек се пребори с мрака на съня. През това време Джанет проверяваше за Джуд Хардкасл в списъка на доброволците. Името му го нямаше там.

— Да? — Гласът на Алек беше сънен и раздразнителен.

— Алекс, обажда се Джанет седем-четири-девет. Току-що имахме много странен разговор. — Без церемониални извинения, че го е събудила. Алекс знаеше, че никой от доброволците не би звънял в пет без петнайсет без особена причина. — Току-що един мъж каза, че е убил Джуд Хардкасл.

— Джуд Хардкасл?

— Да. Според него той бил работел с нас, но аз не мога да намеря името му в списъка на доброволците.

— Той се занимаваше с публичните изяви и връзки с обществеността. Спря да работи на телефоните преди шест месеца. Затова го няма в списъка.

— Аха. Мъжът ми даде и адреса. Искаш ли го?

— Ако обичаш.

Тя го прочете бавно.

— Добре — каза Алекс. — Не е далеч от къщи. Ще отида да проверя.

— Не трябва ли да се обадим на полицията?

— Не, още не. Ако онзи, дето се е обадил, е луд, най-малко бих искал сто полицейски коли да събудят безпричинно всички в квартала със сирени. Ще отида лично. Ще ми отнеме десетина минути. Благодаря, че се обади.

Ред беше вече буден, когато телефонът иззвъня.

Почти не беше спал. Объркани мисли се лутаха в тъмното и се завихряха около празните чаршафи, където я нямаше Сюзан. Разни лица се мяркаха пред очите му, оцветени в отсенките на нощта: Паркин на пода с вързани за гърба на стола ръце; Дънкан сипе огън и жупел срещу хомосексуалистите; Ерик като Дориан Грей в килията си, с младото лице, с което Ред го беше видял за последен път преди петнайсет години, а на снимките, които Ред пазеше заедно с материалите за работата си, които не харесваше, лицето му се състарява и обезформя. По едно време вероятно се беше унесъл и беше задрямал, но не чак толкова дълбоко, че да сънува.

Той грабна телефона преди още първото позвъняване да беше заглъхнало. Стомахът му се сви на топка. Имаше само една причина, по която можеха да го търсят толкова рано сутринта.

Пет минути по-късно натискаше газта по пустото шосе А40 към Шепърдс Буш.

Черепът на Джуд Хардкасъл беше разбит с такава жестокост, че цялата му глава беше смазана и елипсовидна — темето му беше по-скоро плоско, отколкото заоблено.

Тялото му бе намерено в абсолютно същата поза като тялото на Джеймс Кънингам: проснато на една страна с ръка през лицето. Същият убиец, вероятно и същото оръжие. Ред беше готов да се закълне, че вижда същия труп, ексхумиран и явил се отново като в някой отвратителен сериал, ако не беше фактът, че Джуд не беше плешив и двайсетина килограма по-слаб.

Млечнооранжева светлина откъм бензиностанцията отсреща заливаше стаята през прозореца.

Не беше нужно да гледа в устата на трупа, но Ред се наведе.

Нямаше език. Нямаше изненада.

Той си спомни речника: Юда, бухалка, защото е бил убит с бухалка.

Шестима убити. Шестима остават.

— Как намерихте този човек? — попита Ред шокирания Алекс 192. — Как се озовахте в дома на Джуд Хардкасл в пет сутринта?

— Не бих искал да възпрепятствам следствието, но не мога да ви кажа.

— Не можете да ми кажете защо сте дошли тук?

— Точно така.

— Чули сте нещо може би? Боричкане, писък?

— Не, живея на десет минути оттук.

— Джуд ви се е обадил?

— Аз... въъ, не точно.

Ред го изгледа и стана и отиде до телефона. Дръпна ръкавите си върху пръстите и вдигна слушалката. Натисна копчето за повторно набиране и чу женски глас: „Самаряни; с какво мога да ви бъда полезна?“.

Ред затвори телефона и отново се обърна към Алекс.

— Работите за Самаряните, така ли?

Алекс кимна с нежелание.

— Добре — каза Ред. — Знам как оперирате. Знам, че пазите всичко в тайна и уважавам това. Но тук има смъртен случай, така че трябва да знам каквото знаете и вие. И така, работите ли за Самаряните?

Алекс се отпусна:

— Аз ръководя местния клон.

— И къде се намира той?

Алекс им каза.

— Да тръгваме — разпореди Ред и извади мобифона, за да се обади на Кейт и Джеб.

Бяха шестима в Самарянската приемна. Тримата инспектори, Алекс, Джанет и Абигейл. Телефонната стая беше по-голяма, но там не се допускаше полиция.

— Как бихте описали гласа му? — попита Ред.

— Мисля, че се опитваше да го преправи — отговори Джанет. — Звучеше приглушен, все едно през носна кърпа или нещо подобно. Нищо особено. Нямаше никакъв диалект. Просто нормален глас.

Под нормален се подразбираше средна класа и средна Англия. Бял, мъжки и на човек с образование. Неща, които знаеха и без това.

— А как звучеше? Имам предвид емоционално?

— Съвсем равнодушно.

— Ядосано?

— Не.

— Обидено? С покаяние?

— Не.

— Триумфално?

— Не. Дори и това не. Звучеше така, сякаш се обажда да каже, че е забравил да разкара котката от стаята.

Студен като краставичка. Сигурно така и трябва да бъде, нали?

За човек, който току-що е изслушал изповедта — един вид — на най-търсения престъпник в страната, Джанет се държеше чудесно. Или беше твърде уморена, за да осъзнае ситуацията?

— Предполагам, че нямате запис на разговора? — попита Ред.

Алекс се намеси:

— Не записваме никакви разговори. Това е съзнателна практика. Не можем да записваме разговори, нито да установяваме обадилиите се.

— Тоест как да ги установявате? — попита Джек.

— Да. Нали знаете, набиращ 1471 и разбираш последния номер, който те е търсил. Ние помолихме телекомуникационната компания да премахне тази услуга от нашите телефони. По същата причина нямаме от телефоните, които изписват номера, който ви търси, преди да сте вдигнали слушалката. Смисълът на самаряните е да предлагат помощ със спазване на тайната. Никога не знаем кой се обажда, освен ако човекът не пожелае да ни съобщи.

— Добре, той се обади от дома на Джуд, нали? — отново се включи Джанет. — Може би е оставил отпечатъци.

— Може би — отговори Ред.

На куково лято. Сребърния език беше убил петима души, без да остави никакви отпечатъци или улики. Как ли няма изведнъж да стане небрежен и да си разлепи отпечатъците навсякъде по телефона.

— Значи го нямате по папките? — продължи Ред.

— Ние нямаме папки — отговори Алекс.

— Може ли да погледна?

— Този човек не се е обаждал досега. Кълна се.

— Можем да дойдем със заповед за обиск — каза Джек.

— Не се и съмнявам — рече Алекс. — Но само ще си загубите времето.

Ред стана.

— Сигурен съм, че няма да имаме нужда от заповедта. Благодаря ви за сътрудничеството.

Бяха вече почти на вратата, когато се обърна и погледна към Джанет.

— Знаете ли какво?

— Какво?

— Вие сте единственият човек на света, който е говорил с него и е останал жив, за да разкаже.

Излязоха си, преди тя да успее да отговори.

— Три пъти голямо капучино, моля.

Още беше седем и половина сутринта, а Ред имаше чувството, че е буден вече цяла вечност.

Кафенето лъщеше с метална чистота. За цените си би трябвало.

Дадоха им капучиното в големи картонени чаши с малка дупчица на капачетата, през която се пиеше. Тя трябваше да допринася за прекрасното смесване на каймак и кафе във всяка глътка. Сиатълски вкус, така пишеше на чашите.

— Това със смесването на каймака с кафето е чиста глупост — каза Джез. — Като пиеш през дупката, целият каймак си остава в чашата. Накрая я отваряш и я облизваш. *Това* е най-хубавият вкус.

По пътя от кафенето към Скотланд Ярд виждаха дъха си в студа като три бели пера пред тях. Първите поточета от хора извираха от метрото в посока към Японската банка от другата страна на Виктория стрийт. Тук може и да беше сърцето на обществените институции, но никое държавно учреждение не започваше работа толкова рано.

— Не мислите ли, че е странно — почуди се Ред.

— Кое?

— Това, че Сребърния език прибегна до някакъв тип комуникация толкова скоро след като моделът му ни стана известен. Преди това не беше правил никакви опити, а сега изведнъж звъни на Самаряните.

— Където знае, че няма да бъде установен или записан — каза Джез.

— Точно така. Но комуникацията си е комуникация. И така, защо го е направил?

— Може би започва да се надува — предположи Кейт.

— Или пък иска да спре? — каза Джез.

— Не — твърдо възрази Ред, — той не иска да спира. И това го знаем. Той ще си свърши работата докрай. Струва ми се, Кейт е права, като казва, че става наперен.

Мобифонът на Ред иззвъня. Тримата спряха инстинктивно. Ред подаде чашата си на Кейт, откачи го от колана си и каза:

— Меткалф.

Кейт и Джез не свалиха очи от него. Тонът и позата му не издаваха нищо. Вече не беше нито уплашен, нито изненадан. Беше просто изтощен и искаше всичко да свърши. Той гледаше към тях и кимаше леко, докато говореше.

Още един труп. Два за тази сутрин. Точно както в началото.

Изведнъж доловиха някаква настоятелност в гласа му.

— *Кой?*... Да, разбира се, че знам кой е... Да, знам. Няма как, нали? Та той цъфваше по телевизията всяка шибана вечер... Къде? Да, знам го. Кой номер?... Добре. Идваме... те са с мен в момента... Не, не, пеша, ще стане за същото време... Точно в края на улицата... А за какво, по дяволите, да бързаме? Той е мъртъв, нали? — Изключи нервно и им каза само две думи: — Саймън Баркър.

— От парламента? — попитаха те в един глас.

— Същият.

— О, господи — възкликна Кейт, — и къде е?

— Катерин Плейс — посочи към Виктория Стейшън, — на пет минути оттук. — Взе си капучиното от Кейт. — Хайде. Ще си ги изпием по пътя.

Симон, *трион*, защото според житието му бил нарязан с трион.

Фактът, че Саймън Баркър беше белязан със смърт от Сребърния език, беше последната гавра в колоритния му живот. Баркър си беше осигурил толкова много врагове през последните двайсет и пет години в Камарата на общините, че само Кенеди и някои филмови герои можеха да му съперничат с повече варианти за потенциални убийци. Даваше обидни определения за всяка социална група, която човек може да си представи. Отнасяше се към хомосексуалистите като към „дяволски изчадия“; самотните майки за него бяха „безотговорни курви“; ИРА — „блатистомозъчни компири“ или пък „бирена паплач“; жените в парламента — „шменти-капели“ или „ялови в главата“; палестинците — „пешкирените глави“; африканците — „зайчета от джунглата“. Пубертетски, плоски и обидни епитети от мъж, който веднъж беше казал за себе си полу на шега: „Пред мене Чингис хан е пале“.

Съответно единната европейска валута според Саймън Баркър щеше да е най-сигурният начин да се унищожи Кралството — икономически и политически; полицията трябваше да има буквално неограничени права за арести и обиски, задължителните присъди бяха справедливи и правилни и имиграцията трябваше да се прекрати на момента. И тъй като не се блазнеше от високите постове, изразяваше позициите си надълго и нашироко, със самочувствието, че е част от едно от най-големите консервативни мнозинства в страната. Саймън Баркър имаше толкова часове ефирно време, колкото повечето от министрите само можеха да сънуват.

А сега беше мъртъв. Разрязан на две.

Катерин Плейс е тиха, елегантна пресечка на път към Бъкингамския дворец. Черните улични лампи я датират от Викторианската епоха и малкото офиси на фирми съобщават за присъствието си с медни плочи. Катерин Плейс е почти по средата между Камарата на общините на изток и очертанятията на Кенсингтън и Челси на запад.

Саймън имал участие по Би Би Си в предаването „Бизнес закуска“ малко преди шест и половина сутринта, за да се изкаже по последните поправки в Закона за криминалното право. Шофьорът на Би Би Си, който дошъл да го вземе в пет и половина, намерил черната входна врата широко отворена. Когато никой не отговорил на позвъняването, влязъл в къщата и потърсил своя пасажер. Закуската му се открояваше повърната на килима до вратата на дневната.

Тялото на Саймън беше пред камината. Беше разрязан през кръста и Сребърния език беше отдръпнал долната част на педя-две от горната. Двете половини на тялото бяха разделени от кървав океан.

Всеки път, когато Ред си помислеше, че никое убийство не може да бъде по-кърваво, му се доказваше противното. Това беше най-кървавото. Кръвта на Саймън бе шуртяла, текла, бликала навсякъде, където Сребърния език беше рязал, и жвакаше под краката му, когато Ред се приближи и клекна до него.

Кожата на Саймън беше разкъсана на мястото, където острието на триона първо беше проникнало. Ред наведе глава на една страна и разгледа торса отдолу.

Приличаше на сандвич в разрез, с кожата като хляб около органите, наблъскани като пълнеж. А те проблясваха в червено, светлосиньо, лилаво, жълто и черно; смрадта на жлъчката беше изпълнила въздуха.

Ред примигна. Всичките тези работи, цялата тази каша е и в мен.

Пъпът се мъдреше на няколко сантиметра под разреза. Сребърния език беше избрал съвсем логично мястото за срязване — по линията на най-малкото съпротивление точно над таза, през топлата мекота на вътрешностите, така че единствената кост, с която трионът е влязъл в контакт, е бил гръбначният стълб.

Ред мигаше уморено над останките на Саймън. Кървавите долни гащи изглеждаха нелепо в края на краката вместо към средата на тялото.

Китките и глезените бяха завързани, така че Саймън да не може да се съпротивлява.

Нямаше нужда да гледа лицето, но все пак хвърли поглед.

Очите на Саймън Баркър не бяха изцъклени от ужас, а бяха стиснати от болка.

Все едно ампутация на крайник без упойка. Назад към древната медицина, тогава са връзвали човека и са му давали да ухапе парче дърво, та да не си отхапе езика. Сребърния език не е имал нужда от дървото. Той първо е отрязал езика. Това е прекратило виковете.

Колко ли време е агонизирал Саймън?

Той се изправи и огледа стаята. Беше безупречно подредена. Списанията на масичката до канапето. Бюрото затворено. Картините перфектно хоризонтални по стените.

И ярък шал на пода до главата на Саймън.

Той го разгледа от по-отблизо. Футболен шал в червено и бяло с втъкан надпис „Светците“. Опънат на пода. Не изпуснат, а прострян умишлено.

Беше оставен така, за да бъде намерен.

Никакви контакти в продължение на пет месеца, а сега две съобщения за един ден. „Надут“ не беше най-точната дума.

Ред се обърна през рамо. Джез и Кейт стояха до вратата.

— Джез... кой футболен отбор се нарича „Светците“?

— „Светците“? „Саутхамптън“. Защо?

— Защото тук има едно шалче. Виж.

Джез и Кейт се приближиха внимателно.

— Надали Саймън Баркър е бил футболен запаляно — каза Кейт. — За него това би било много просташко.

— О, не знам — отвърна Джез, — да си футболен фен е доста модерно напоследък. Парламентаристите се избиват да показват колко са хора от народа. Само че по неизвестни причини всички са от „Челси“.

— Тогава защо Саймън не е? — попита Ред. — Ако трябва да е от някого, „Челси“ звучи по-логично. Те са му и избирателен район.

— Ред, хората са от различни отбори по много причини. Може да е родом от Саутхамптън. Може баща му да им е бил заклет фен. Кой знае?

— Хм, може би.

Ред пак погледна шала.

Не беше името на отбора, а прякорът.

Светци. Не Саутхамптън.

Светци.

Свети Вартоломей с кожата си в ръка.

Върна се към арт склада, една дума беше изскочила пред очите му тогава. Думата „апостоли“. Но имаше и друга дума, чиято значимост беше пропуснал.

Светец.

Намери го. Последното парче от пъзела.

Решаването на проблемите е като ловуването — примитивно удоволствие, заложено в нас още от раждането.

Булото на умората му се разсея. Той се обърна към Кейт и Джез.

— Копелето ни се подиграва. Погледнете го. Погледнете какво е написано.

— Светци?

— Точно така. А какво са апостолите? Те всички са светци.

— Не и Юда — каза Кейт, — точно обратното, в интерес на истината.

— Добре, всички освен него. Но това няма значение.

— Били са светци и какво от това? — попита Джез.

— Не разбираш ли? Те са апостоли, но в същото време са и светци. А какво са за нас светците? — И отговори сам на въпроса си, преди те да кажат каквото и да било: — Именни дни и занаяти, на които са патрони. Бас лоя, че Сребърния език работи и по тези линии. Бас лоя, че тези параметри отговарят на убийствата. — Той си погледна часовника. — В колко отварят книжарниците?

Имах най-високата оценка по религиознание, която някой някога е получавал. Проверяващият беше написал, че знам изумително, негова дума, много за християнството. А в университета имах период, в който прекарвах целите си дни в библиотеката и гълтах книга след книга за религията, вярата и мисълта. Професорите по теология ме смятаха за най-противния досадник, защото непрекъснато ги разпитвах за догмите и вярата, и разни такива неща. Не приемах никакви лъжи. Оспорвах всяко тяхно изказване. Някои хора си мислеха, че съм просто малък арогантен гадняр, който го прави за самото шоу, но естествено не бях такъв. Аз наистина исках да разбера. Беше важно за мен.

След всичко това едвам хванах тройка на последния изпит. Казаха ми да се радвам, че не са ме скъсали. А аз ги питах: как стана така, че имах най-високата оценка, писана някога на кандидатстудентския изпит, и след три години се оказах абсолютен никаквец? Те казаха, че не съм бил отговорил на въпросите на изпита. Наистина, по дяволите. Та те бяха пълен боклук. Професорите искаха да използваш техните доводи и да погъделичкаш себелюбието им. Изпълниш ли го, разбира се, получаваш шестичка. Академичната версия на Фаустовия договор с Мефистофел. Пишеш каквото те искат и получаваш добра оценка. Известно ни е, че това, което пишете, не е непременно това, което мислите, защото вие сте интелигентни хора, така че от наша страна е доста тъпо да се ласкаем от факта, че вие така робски преповтаряте нашите аргументи, без дори да си поемете дъх с някоя по-оригинална мисъл, но да го духате. То си беше уютен договор за продължаване на статуквото и безделието на професорите.

И толкова много хора се поддадоха. Толкова много мои връстници с будни мозъци просто си продадоха душите. Първо на изпитната комисия и след това най-вече на Ситито, на правото или на чиновничеството. Това беше в края на осемдесетте, помните ли, когато човек излизаше от университета с убеждението, че светът е

длъжен да му осигури прехрана. Опитвах се да провокирам ситуации, да накарам хората да мислят, а те бяха прекалено заровени в собствените си лайна, за да го разберат.

Отново и отново препрочитам Библията и се опитвам да разбера за какво все пак става дума в нея. И колкото повече я чета, толкова повече откривам Иисус в себе си. Само че човек не може да каже такава неща публично, защото веднага ще го обявят за мръднал. Вижте как се отнасят към Дейвид Айк. Но това е истината. Че никой не е пророк в собственото си отечество. А Иисус повече от всеки друг в човешката история е бил неразбран от своите съвременници. Така се чувствам и аз. Първо не исках да го приема. Не е най-приятното нещо, което можеш да осъзнаеш за себе си. „О, аз съм новият Месия.“ Защото това е страховита отговорност. Но постепенно се оказва неизбежна.

Искате да знаете защо си мисля, че аз съм Месията, нали? В края на краищата всеки може да каже, че е той. Например всички тези шарлатани, които основават секти и после подтикват последователите си към самоубийства. Но аз съм. Знам, че съм. И ще ви кажа защо, когато му дойде времето.

Ред подреди записките си и вдигна глава.

— Добре, бързо, преди да ви кажа какво открих. Кейт, Любецки спомена ли нещо необичайно за жертвите?

— Освен че са мъртви ли?

Ред се подсмихна.

— Да, освен.

— Не. Не са открили още нищо. Както и досега, ще са нужни няколко дни за пълна аутопсия, но той не очаква нищо, което да е от полза.

— Според него какъв трион е бил употребен?

— Без значение, каза, че просто е бил остър. Малък хирургически, вероятно, или по-голям ръчен трион. Единственото, което са установили със сигурност по следите от острието, е, че зъбците са били разположени нагъсто.

— Значи не му е бил нужен електрически трион?

— О, не. Любецки каза, че всеки сравнително силен човек би могъл да разреже човешко тяло за петнайсетина минути. От побоите, които Сребърния език е нанесъл на Джеймс Кънингам и Матю Фокс, знаем, че сравнително силен е меко казано спрямо него. Освен това не би могъл да използва електрически трион по това време, защото е щял да събуди цялата улица.

— Естествено. Джебз? Нищо и от двете съседни къщи, предполагам?

— Уцели. Все едно преследваме фантом.

— А не е ли така? — Ред се прокашля. — Ясно. Готови ли сте и двамата?

Те кимнаха.

— Добре. Реших да подходя литературно. Отидох до близката книжарница и купих тези книги — посочи купчината на бюрото до себе си. — Библия, „Кой кой е в Библията“ и „Речник на светиите“. Прерових всичките от начало до край. Сравних подробностите за всяка

жертва и знаете ли какво открих? Избирал ги е съвсем прецизно. *Свършено.*

— Значи си прав за светиите? — попита Джез.

— Общо взето. Професиите на жертвите или съвпадат с тези, чиито патрони са съответните апостоли, или пък са свързани по друг показателен начин. И дните на светиите съвпадат изцяло. Те варират между западния и източноправославния календар, но Сребърния език естествено следва западните дати. Всички те съвпадат съвсем точно. — Той погледна в записките си. — Исус е имал дванайсет апостоли и следващи седемдесет ученици, които спомагат за разпространението на учението Му. Хората често използват двете думи като взаимозаменяеми, но те не са. Означават различни неща. Апостол идва от гръцки и означава пратеник, докато учениците са последователите Му. И като отворих дума за това, ако нашият убиец се смята за Месията, думата Машиах на иврит означава помазаник, което може и да има някакво значение. Но да се върнем към нашите жертви. Започвам с първата, Филип. Библейският Филип е един от първите ученици на Христос и вероятно преди това е бил последовател на Йоан Кръстител. Сега, не открих да е патрон на някой занаят, но от всички апостоли той е бил най-тясно свързан с чудото с хляба и рибите.

— Затова и изборът на *доставчик* — въздъхна тежко Кейт.

— Точно така. У Йоан, глава шеста, специално се споменава как Филип отвръща на Исус за храната. Освен това денят на Филип е първи май. Сигурно си спомняте смъртните актове, които Любецки и Слатъри издадоха на Филип Родс и Джеймс Кънингам онази първа нощ? Казаха, че Филип е убит между полунощ и два часа, а Кънингам между три и пет сутринта — тоест и двамата след началото на новия ден. Това се отнася за всички жертви. Всички са убити в малките часове на деня на съответния светия. Сребърния език изчаква да посрещнат началото на новия ден. Има и още нещо, което открих, и то може да си е чисто съвпадение: освен чудото с хляба и рибите Филип също е бил апостолът, към когото се обръщат гърците, когато искат да се срещнат с Исус. Когато Филип помолил Исус да им покаже Отца, знаете ли какво отговорил той? „Който е видял Мене, видял е Отца.“

— Не разбирам — каза Джез.

— Дълго е за обясняване — отвърна Ред. — Сетих се от това, което казах на онази жена от Самаряните сутринта. Че е единствената,

която е говорила с убиеца и е останала жива, за да разказва историята. „Който е видял Мене, видял е Отца.“ Единствените хора, които са виждали Сребърния език, са жертвите. В неговото съзнание, когато го виждат, те виждат *Спасителя*. Като това, което каза за второто пришествие, Джеб.

Кейт отвори уста да каже нещо.

— Не се безпокой — продължи Ред, — нататък става още по-лошо. Следващата жертва беше Джеймс Кънингам, епископът. Ние го разпознахме като Яков Малкия от речника поради начина на убиване — пребит с кросно, сиреч бухалка. Така. Прегледах каквото намерих за него, а то *никак* не е много. Оказва се, че много малко се знае за него, а и се бърка с други: първо, Яков Зеведеев, чиято майка е гледала разпването на Исус; второ, автора на Послание на апостол Яков; и последно — и най-важно — Яков, брат Господен, комуто се явил възкръсналият Христос и който е *първият епископ на Йерусалим*.

Кейт подсвири с уста. Джеб клатеше глава от изумление.

Ред продължи.

— И в двата случая Яков Малкия е бил пребит до смърт с кросно, след като е бил осъден от Синедриона през 62-ра след Христа да бъде убит с камъни. Празникът му е — изненада, изненада — първи май. Дотук всичко ли е ясно?

Те кимнаха.

— Добре. Следващият, който беше убит, е Джеймс Бъкстън — чрез елиминиране е Яков Големия. Заедно с Петър и Йоан този Яков е сред най-близките до Исус апостоли, които са единствените свидетели на Преображението Му и на страданията Му в Гетсиманската градина. Той е и първият апостол, умрял за християнската вяра, и единственият, чиято смърт се описва в Библията.

— В Евангелията не се ли описва само смъртта на Исус? — попита Джеб.

— Да. Но за Яков е в Деянията на апостолите. Ето тук, глава дванайсет: „В това време... — четирийсет и трета след Христа според една от тези книги цар Ирод тури ръка на някои от църквата, за да им стори зло, и уби с меч Якова, брата Йоанов“. Спомнете си, нали, че мидената черупка и поклонническата кратунка не ни се виждаха особено свързани с нещата? Е, не са и били. Джеймс Бъкстън беше

обезглавен точно както Яков Големия. Явно Ирод е смятал, че като преследва християните, ще стане популярен сред евреите.

— А тук съвпада ли критерият на нашия убиец? — попита Джез.

— Да, Яков Големия е патрон на поклонници, болни от ревматизъм и военни — дори с ненабола брада, току-що завършили военната академия „Сандхърст“. Мощите на Яков са в църквата „Сантяго ди Компостела“ в Испания, където между дванайсети и петнайсети век се развил пилигримски култ. В интерес на истината, само Йерусалим и Рим са привличали повече поклонници. Средновековните пилигрими вшивали мидата в одеждите си като талисман. Поемата на сър Уолтър Рали „Поклонението“, написана в нощта преди обезглавяването му, започва с молба да му дадат за утеха тази мида. И денят му е два̀йсет и пети юли.

— Как *намира* всичките тези хора? — тихо попита Кейт.

— Ще стигнем и дотам след секунда — каза Ред. — Следващият убит беше Вартоломей — или Натанаил, както го нарича свети Йоан. Ние вече знаем всичко за него, естествено. След смъртта на Исус се предполага, че е отишъл в Индия и Армения и е одран жив в Дербент на Каспийско море. Поради начина на убиването му е станал патрон на щавячите и всички, които обработват кожи. Ден — два̀йсет и четвърти август. Отново точно попадение. След него беше Матю, Марк и Лука го наричат Левий в своите евангелия. Матей е бил бирник, събирал е данъците на евреите, работещи за Ирод Антипа в Галилея. Бирниците били много мразени сред местното население и били изолирани от социалния живот. Били непопулярни не само защото събирали данъци от божия народ за омразните римски владетели езичници, но и защото били твърде користолюбиви. Службата на Матей се споменава още в първото евангелие от самия Исус.

— А Матю Фокс е работил за данъчните служби — каза Джез.

— Точно така. И затова е паснал на изискванията. Свети Матей е патрон на бирниците и счетоводителите. Празнува се на два̀йсет и първи септември.

— Това същият Матей ли е, който е написал първото евангелие? — попита Кейт.

— Възможно е. Учените не са единодушни по този въпрос. — Ред погледна бързо към тях, за да разбере дали имат още въпроси и продължи нататък. — Вече стигнахме до днешните престъпления. Юда

и Симон, и двамата се отбелязват на днешния ден — двайсет и осми октомври. Да вземем първо Юда — или Тадей, както още го наричат. През последните векове Юда е придобил славата на патрон на безнадеждните ситуации. И знаете ли защо? Защото името му съвпада с това на Божия предател, така че никой освен най-изпадналите не се обръща към него за помощ.

— Оттам и Самаряните — каза Кейт. — Последната надежда на отчаяните. Добро попадение.

— Нали? — каза Ред. — Има чувство за хумор този Сребърен език. Всъщност го е проявил и при Симон. През последните два века преди Христа юдаизмът е имал нещо като секти, от които най-изявени са били на фарисеите и садукееите. Симон е принадлежал към трета група, зилотите, тоест ревнителите — забележете: най-непокорни и войнстващи срещу властта на Рим.

Джез се изсмя гласно:

— Та това си е Саймън Баркър до последна фибра, бих казал.

Ред тупна книжката на масата, за да ги подреди.

— Дотук са тези.

— Как Сребърния език ги е намерил толкова точно? — отново попита Кейт. — Ако беше само до намирането на хора със съответните имена и убийство когато е възможно, нямаше да е толкова трудно. Но да намериш и хора с подходящата професия, и да се обвързваш с определени дати, за това си трябва сериозно разследване. Ами ако някоя от жертвите е на почивка или по работа в същото време? Това тотално обърква плановете му. Тогава би трябвало да се откаже от цялата работа — или да изчака до следващата година, за да го спипа на именния му ден.

— Вероятно — започна бавно Джез, — той приема факта, че всички жертви все пак са си били по домовете, като Божия воля.

— Склонен съм да си мисля, че е прав — каза Ред. — Добрият Господ още не се е проявил на наша страна, нали? Но все пак си мисля, че късметът скоро ще ни се усмихне.

— Защо? — попита Кейт.

— Можем да използваме точните насоки на Сребърния език срещу самия него. Помнете, че се бяхме отчаяли, защото потенциалните параметри бяха прекалено широки, когато си мислехме, че само имената имат значение. След като ни подсказа за светиите, той

драстично стесни границите на нашето разследване. Знаем кога ще удари и имаме ясна представа какъв човек ще избере.

— Но след като той самият ни е дал джокера — каза Джез, — трябва да е уверен, че пак няма да го хванем.

— Може би. Но пък може и да е прекалил със спокойствието и надувките. Колкото повече информация имаме, толкова по-голям е шансът да го пипнем. Убитите вече са седем. Остават петима апостоли, но само четирима светци.

— Защото Юда не е бил светец — каза Кейт.

— Точно така.

— Не смятам, че трябва да изключваме Юда от сметките — каза Джез.

— Нито пък аз — отговори му Ред. — Но трябва да се съсредоточим върху това, което вече знаем. — Той взе друг куп листа. — Ето. Това са тези, които остават. Андрей, Йоан, Петър и Тома. Малко бързешката събрах информацията за тях, но все пак ще ви кажа това, което намерих. Доста от нещата може да не са важни за нашето разследване. Обаче трябва да разберем кои ни трябва. Става ли?

Те кимнаха и той продължи.

— Първо Андрей. Той е бил рибар и брат на Петър, което може да има значение, а може и да няма. Не вярвам, че нашият човек ще търси истински братя.

— Защо не? — попита Кейт.

— По две причини. Първо, убийството на единия брат би предупредило другия и, второ, вече имахме случай на братя, който не съвпада.

— Имахме ли?

— Да. Яков Големия е брат на Йоан. Но при нас Джеймс Бъкстън има само един брат и той се казва Ник — онзи, който намери тялото му. Така че не е задължително да взимаме братската връзка буквално. Да се върнем на Андрей. Той е бил най-първият, призван за апостол, и в изброяването на апостолите по евангелията е винаги сред първите четирима. И той като Филип, преди да стане апостол на Исус, е бил последовател на Йоан Кръстител. И когато Йоан възгласил, че Исус е Агнецът Божи, чул го Андрей, който пък съобщил на Петър радостната вест: „Намерихме Месия“. И също като Филип Андрей е специално споменат при чудото с петте хляба и двете риби. Освен това той е

намерил момчето с хляба и рибите. — Ред отпи от кафето си. — Андрей е бил убит в Патра, на северозападния бряг в Ахайа, където е бил разпнат върху салтир — хиксообразен кръст. Легендата твърди, че в продължение на два дни е проповядвал от кръста, преди да умре. Неговите мощи са били взети по-късно от Патра и занесени в Шотландия от епископа на Патра — свети Рул, комуто един ангел казал да пътува на северозапад, докато не получи заповед да спре. И така, Рул спрял във Файф, където погребал мощите на Андрей и върху тях построил църква. Там е основан градът на свети Андрей. Той е патрон на рибарите и на Шотландия — салтирът присъства на шотландското знаме.

— Бял хикс на син фон — каза Джез. — Разбира се.

— След това идва Йоан, вторият от най-близките ученици, свидетелствал на Преображението и страданията Му в градината. Често го наричат „любимия ученик“ и е описан подробно във всичките евангелия. Йоан е този, когото Исус моли от кръста да се погрижи за Дева Мария, и също така е първият, който вижда празния гроб след Възкресението. Предполага се, че той е авторът на четвъртото евангелие и на Откровението, което е писано на гръцкия остров Патмос. Пещерата, в която е имал видението на Откровението, е близо до манастира, който носи неговото име. Йоан е патронът на теолозите, писателите и всички онези, които работят в книгоиздателската дейност. Но неговата смърт малко ме затруднява.

— Защо? — попита Кейт.

— Защото от всички апостоли той е единственият, който не е бил убит. Бил е преследван от римския император Домициан — включително се спасил от удавяне в казан с врящо масло — сетне той го отпратил на заточение. В Ефес умрял от старост. Гробът му се намира точно в началото на града, сега Селчук. През средновековието се е считало, че пръстта от него лекува всякакви болести.

— Значи, ако е умрял от старост, смяташ ли, че Сребърния език ще го остави просто така. Че ще го пропусне? — попита Джез.

— Не, дори и за миг не съм си помислил такова нещо. Йоан е основна част от цялата история. Той е най-малкото толкова важен, колкото всеки друг апостол, и вероятно по-важен от мнозина от тях. Сребърния език ще измисли как да се справи.

Кейт тракаше с молива по зъбите си.

— Но как?

— Не *знам* как. Трябва да разберем. Но нека преминем към нещо, което *знаем*. Следващият е Петър. Той е водачът на апостолите. Навсякъде е първият споменат. Също като брат си Андрей е бил рибар. Впрочем Андрей е запознал Петър с Исус. Първоначално Петър се е казвал Симон, но Христос му е дал новото име.

— Защо?

— От гръцката дума *петрос*, която означава камък. Исус казва, че Петър е скалата, върху която ще построи Църквата Си. Петър е и онзи, който лично е получил „ключовете от небесното царство“. Апостолът, който е пръв в много неща — първият, който приема, че Исус е Месията, първият, който вижда Христос след Възкресението, първият, който прави чудо, и този, когото сочат за последовател на Юда. Обаче Петър е и този, който не успява да мине по Галилейското езеро, и когото Исус порицава като „маловерец“. Той е и единственият апостол, за когото се споменава в Библията, че е имал жена. Но това отново може да се окаже важно, а може и да не е.

— Поне до този момент е — каза Кейт. — Всичките ни жертви са ергени.

— Но Филип е бил сгоден — каза Джез.

— Да, но не е бил *женен*. Там е разликата.

— Можем да обсъдим това и по-късно — каза Ред в нетърпението си да продължи. — Петър е бил преследван при Нерон и разпнат в Рим през шейсет и четвърта година след Христа. Бил разпнат надолу с главата, защото не смятал себе си достоен за еднаква смърт със Спасителя. Тялото му е погребано в Рим, в катедралата с неговото име. Той е патронът на папите и — като Андрей — на рибарите. Обикновено го изобразяват с кръстосани ключове — за небесното царство, или пък с петел, задето се отрекъл три пъти от Христа, преди да пропее петелът.

— Това си е голям избор — каза Джез. — Сребърния език може да си хареса което си поиска — има доста възможности.

— Вярно е. За щастие при повечето няма такова разнообразие от символи. Най-трудно ще бъде да предвидим какво ще се случи с Петър, но съм сигурен, че все пак ще успеем.

— Кой още ни остава? — попита Кейт.

— Само Тома. Тома Неверни, разбира се. Той е онзи, който отказвал да повярва във Възкресението, докато не пипнал раните на възкръсналия Христос. Пише го в Йоан, глава двайсета: „Другите ученици му казаха: видяхме Господа. А той им рече: ако не видя на ръцете Му белега от гвоздеите и не туря пръста си в раните от гвоздеите, и не туря ръката си в ребрата Му, няма да повярвам“. От всички апостоли след смъртта на Исус той отива в най-далечни земи. Предполага се, че е отишъл в Южна Индия, още по-далече от мястото, където остава Вартоломей. Убит е с копие и погребан в Мелиапур, близо до Мадрас. Смята се, че докато бил там, построил палат за индийски владетел — и затова е станал патрон на архитектите. От западната страна на катедралата в Ексетър има негово изображение с копието и чертожна линия.

— Е, с него ще е лесно при всички положения — вметна Кейт. — Архитект на име Том, който ще бъде прободен с копие. Липсва ни само датата.

— По дяволите — възкликна Ред. — Как може да съм толкова загубен. Забравих да проверя дните им. — Взе „Речника на светиите“. — Кой беше последният? Тома. — Ред прелисти набързо. — Тома. Двайсет и първи декември. — Погледна в бележките си. — Другите бяха... Андрей, Йоан и Петър. — Той отгърна напред. — Ето, Андрей. Трийсети ноември. — Сега малко назад. — Йоан. Двайсет и седми декември. — Още малко назад. — И Петър. Двайсет и девети юни.

— *Юни* — повториха Кейт и Джез в свършено стерео.

— Да, двавет и девети юни. Това е...

Ред зяпна, щом осъзна за какво става дума.

— О, господи — прошепна той, — пропуснали сме един.

— Не е възможно — настояваше Джез.

— Пропуснали сме — каза отново Ред, — със сигурност сме пропуснали един.

— А може Сребърния език да е искал да го убие, но да не е успял — предположи Кейт. — Може би Петър си е сменил жилището или нещо подобно.

Ред поклати глава.

— Не. Не вярвам. Кейт, ти самата каза преди малко, че всичко това изисква огромно планиране. Знаем колко педантичен е Сребърния език. До този момент не е направил и намек за грешна стъпка. Не би го изпуснал. Все някъде трябва да има жертва на име Питър. Затова и ни е дал джокера за светиите. Искал е да знаем. Той ни разиграва.

— Но досега намирахме труповете няколко часа след настъпването на смъртта — каза Джез. — И все пак, ако някой Питър е бил убит, това ще да е станало — той броеше месеците на пръстите си — преди... утре ще станат четири месеца. Така че, ако Питър е мъртъв, Сребърния език трябва да го е скрил някъде. *Но защо?* Защо ще му е да крие точно него?

— Не знам — каза Ред. Той прерови записките си, докато не стигна до Петър. — Адски типично. Петър е с най-много възможности за подход. Той ще бъде най-трудният за намиране. — Ред прегледа нетърпеливо записките си, мърморейки си: — Рибар... водач на апостолите... ключове за небесата... разпнат надолу с главата... единственият с жена.

Разпнат надолу с главата. Юмрукът му се стовари тежко върху бюрото.

— Това е. Бил е разпнат надолу с главата. Ако бяхме намерили Питър още тогава, веднага след като е бил убит, щяхме да можем да разгадаем принципа. Разпятieto винаги навява религиозни мисли. А вече надолу с главата си е достатъчно рядко, за да предизвика съмнение дори у пълен дебил. Ако бяхме намерили Питър, принципът щеше да е очевиден. — Той сравни датите. — Питър трябва да е бил

третата жертва. Ако бяхме успели да разплетем загадката на Сребърния език още след третата жертва, щеше да му е доста трудно да следи мишените си, нали така? Така че го е скрил, докато ние си прекарвахме времето по най-педерастките заведения в града. Той избира какво да ни каже и кога да ни го каже. Даде ни джокера за светиите, но продължава да пази Питър.

— Трябва да има някакви данни все пак, нали? — каза Кейт. — Имам предвид, че не може да убиеш някого през юни и да очакваш никой да не забележи нищо до октомври, нали?

— Освен ако Питър е бил някой скитник, чието изчезване няма как да бъде забелязано — отвърна Джез почти под носа си.

— Може би — каза Ред. — Но по-вероятно е да е имал работа. Никоя жертва досега не е била безработна. — Той се обърна към Кейт. — Свържи се с отдел „Издирване“. Иди там и прегледай всички досиета на хора, изчезнали от двайсет и девет юни нататък. Всеки, за чието изчезване е съобщено към края на юни до началото на август. Това покрива всякакви възможности да е бил на почивка, болен или нещо такова. Кажи им да търсят мъж на име Питър, първо само в Лондон. Ако нищо не се появи, разшири обхвата. Стой при тях, докато проверяват, и не си тръгвай, преди да ти попадне нещо.

— Ами професията? — попита Джез. — Чий патрон е Петър?

— На ключарите, рибарите и папите. — Той се усмихна. — Струва ми се, че последните можем да ги извадим от сметките. Дори Ватиканът щеше да се затрудни да прикрие изчезнал папа — и пак се обърна към Кейт. — Не обръщай голямо внимание на професията. Първо намери изчезналия човек и после свери работата му. Вероятно ще се окаже ключар или пък свързан по някакъв начин с рибата, но не се ограничавай с тези. Петър е бил много неща. Скалата Господня например. Би могъл да е някой каменар. Но както казах, нагласи изчезналия по професията, а не обратното.

— Разбрано. — Кейт записваше инструкциите в бележника си. — И още нещо? — попита тя.

— Какво?

— Ако е имал жена, както библейският Петър, как, за бога, тя не е открила изчезването му?

— Може да е съобщила. Може да са разделени. Може Сребърния език да е убил и нея. Кой знае?

— Не — каза Джек. — Не би убил и нея. Това е в разрез с модела му. За него ще е... нещо грозно, предполагам. Да убие някой извън избраните би опетнило чистотата на неговия шедьовър.

Кейт се върна точно след час.

— Господи боже, трябваше да използвам малко женски чар пред тия момчета в „Издирване“. Въобще не им хареса, че някой им се бърка в нещата, особено като разбраха, че човекът, когото търсим, е мъртвец от четири месеца. И все пак успях да ги прекарам и познаяте какво открих.

— Какво?

— За шестнайсет души с името Питър е било съобщено, че липсват между края на юни и началото на август. Дванайсет от тях изключваме автоматично, защото не са от Лондон. Остават четирима. Двама от тях са намерени, и двамата живи и здрави. А единият от останалите двама е момченце на осем години.

— Не го ли даваха по телевизията? — сети се Джез. — Онова, което беше изчезнало от Тауър Хамлетс, ли е? Дето писаха за него във вестниците. Питър Стоукс. Така му беше името.

— Да, той е. Никой не знае какво му се е случило, но местната полиция смята, че е мъртво. Както и да е, той е много малък, за да е този, когото търсим. Така че остава само един и мисля, че той е нашият човек. — Тя им раздаде копия от разпечатката. — Ето. Питър Симпсън. Хилдроп Роуд, Холоуей. Ключар. Съвпада до последното...

— Адски си права — каза Ред. — Да се разходим до Холоуей.

Кейт се прокашля.

— Има нещо странно.

— И какво е то?

— Името на Питър Симпсън не се появи с първоначалния обхват. Намерихме го чак когато ги разширихме.

— Какво искаш да кажеш?

— Първоначалните параметри, които ти ми даде, бяха от двацет и девети юни до първи август. Обаче той се появи чак когато ги помолих да изтеглят назад първата дата. Питър Симпсън е бил обявен за изчезнал на двацет и пети юни — четири дни *преди* предполагаемата дата на неговото убийство.

Ред и Джез я погледнаха с неразбиране.

— Бил е обявен за изчезнал, преди да бъде убит? — възкликна Джез.

— Да.

— Може хората от бюрото за „Издирване“ нещо да са объркали. Може просто да са вкарали грешна дата или нещо такова.

— Не. Проверихме датата на отваряне на файла. Бил е отворен в четири часа и три минути следобед на двацет и пети юни.

— Кой е съобщил за изчезването му? — попита Ред.

— Жената, която живее на горния етаж. Казва се Сандра Мур.

— Добре, ще поговорим с нея. Хайде.

— Стивън, ще престанеш ли най-после?

Сандра Мур се протегна и откачи четиригодишния си син от крака на Кейт, който той използваше като импровизирана стена за катерене.

Кейт се усмихна:

— Не се притеснявайте. Всичко е наред.

Сандра сграбчи Стивън и го издърпа обратно в стаята. Просъска нещо в ухото му и положи ръка около малкото му вратле в жест и на майчинска любов, и на ограничителна мярка.

— Извинете.

— Та какво казвахте? — подкани я Ред.

— О, да. Всъщност един от клиентите на Пийт първи ми обърна внимание. Оказа се, че трябвало да свърши нещо за господина, но не се появил, така че този го търсил по телефона, но никой не отговарял, и накрая пристигна тук да се види с Пийт. А пък аз си бях вкъщи и се занимавах с разни домакински неща...

Да бе, да, помисли си Ред, на бас, че си надничала иззад пердето да не изпуснеш.

— ... когато се появи и започна да звъни на външния звънец, а пък той се чува из цялата къща, тука стените са толкова тънки, и после почна да звъни на всички, в смисъл на всички апартаменти, и аз се обадох по домофона, и той ми каза, че търси Пийт, и тогава се сетих, че и аз не го бях виждала през последните няколко дни, и го пуснах тоя човек да влезе и да почука на вратата на Пийт, ама пак нямаше отговор. И мъжът каза, че това съвсем не е в стила на Пийт — щото той е работил и преди с него, доколкото си спомням, така че го познавал добре, и Пийт винаги бил надежден — така че се обадохме на полицията, и имаше един млад полицаи в униформа и всичко, дойде, отвори вратата с един от ония шперцове, дето ги имате. Все му повтарях на Пийт, че трябва да ми даде един ключ, в случай че нещо стане, докато го няма, или е заминал, или нещо такова, и той все обещавахе, но така и не ми даде.

— И какво намерихте в апартамента?

— Ами, разбрахме, че е заминал. В кухнята имаше бележка, в която пишеше, че не издържа повече след смъртта на Карън...

— Коя е Карън?

— Жена му.

— *Жена му е починала?*

— Ами да. Началото на годината. В автомобилна катастрофа. О, беше ужасно. Ужасно. Беше толкова сладка жена. Бяха женени само от няколко месеца. Нямаха дори време да се усетят като семейство. Не мисля, че Питър успя да се съвземе след смъртта ѝ. Искам да кажа, очевидно не е успял, иначе нямаше да си тръгне, нали така? Това пишеше в бележката. Че искал да бъде сам и да има време за размисъл, и че щял да изчезне за известно време, и да не се опитваме да го търсим, щял да се върне, когато се чувства добре, и всичко щяло да бъде наред, нямало да се самоубива или нещо такова, и се извиняваше за неудобството, което е причинил на клиентите си.

— Вие видяхте ли бележката?

— О, да. Полицаят я прочете и после ми я показа.

— И сте сигурна, че беше почеркът на Питър?

— О, да. Той пишеше много красиво. Може би защото много го биваше в ръцете и въобще.

— Бихте ли казали, че Питър е бил — е — такъв тип човек, който, щом му скимне, просто да се вдигне и да замине.

Сандра Мур не забеляза грешката на Ред.

— Не. В никакъв случай. Както казах, човек може да разчита на него. Но беше объркан, след като Карън почина. Кой знае какво му е било в главата. Хората реагират различно на такива неща, нали? Но животът си продължава, това ще ви кажа.

— И оттогава нямате вести от Питър?

— О, не. Нито дума. Спомням си как казах на полицаия: е значи това е, сега знаем какво се е случило. А той ми отговори, не, трябва да продължим да го водим изчезнал, докато не разберем къде се намира. Такива са законите.

— Да, вярно. Помните ли името на полицаия?

Сандра сви вежди и бавно поклати глава.

— Не, но имайте предвид, че беше отдавна.

— Не се безпокойте. А знаете ли какво става с апартамента на Питър?

— Нищо, струва ми се. Искам да кажа, той все още живее там, нали така? То си е неговото жилище. Просто е заминал за известно време.

— Значи не е бил продаден или даден под наем?

— О, не. Никой не е влизал или излизал оттам, доколкото ми е известно.

— Добре. — Ред се надигна. Джез и Кейт го последваха. — Госпожо Мур, много ни помогнахте. Благодаря ви.

— Удоволствието беше мое, господа полицаи. Ако имате нужда от нещо друго...

— Много сте любезна. Благодаря ви.

Тя затвори вратата зад тях и те останаха сами на тъмната площадка. Джез опипа стената за ключа на осветлението и го натисна силно. Лампите светнаха. Чуваше се тихото бръмчене на часовника, който отброяваше до нула.

Ред се замисли.

— Значи в апартамента не е имало никой в деня на полицейската проверка. Но това е било на два̀сет и пети юни.

— Ако полицаят е докладвал същия ден — каза Кейт.

— Да, разбира се. Но дори и да не е, това само би отдалечило времето от предполагаемата дата на убийството. Искам да кажа, че ако е оставил бележката по-рано, това значи някъде около два̀сет и четвърти — два̀сет и пети юни може би.

— Знаеш ли какво не мога да проумея — попита Джез. — Всички жертви са убити в домовете си и телата им бяха намерени там. Той не ги зарязва по бунища или канали. А в къщата на Питър няма труп.

— Още не знаем — каза Кейт. — Не сме били там.

Ред се обърна и почука силно на врата на Сандра Мур. Тя отвори веднага, толкова бързо, че трябва да беше стояла прилепена до нея цялата в слух.

— Госпожо Мур, споменахте, че доколкото знаете, никой не е влизал в апартамента на Питър след изчезването му?

— Да. Точно така.

— Благодаря.

Тя затвори вратата с нежелание. Те слязоха по стълбите, така че тя да не може да ги чува повече. Лампите угаснаха, щом стъпиха на долната площадка. На всеки етаж имаше ключ. Джез натисна най-близкия и отново стана светло.

— Това, за което си мисля, е следното — каза Ред. — Сребърния език не е искал да открием тялото веднага, нали така? Но едновременно с това е бил наясно, че ако го убие, ние ще го намерим. Тъй като тялото ще се намира в дома, а някой ще забележи отсъствието на човека по една или друга причина. Сега, той може да скрие тялото някъде, но това би развалило структурата на целия модел, нали така? Всички те са убити по домовете си. Собственият му критерий свива до крайност полето му на действие. Значи е трябвало да убие Питър в дома му на двайсет и девет юни. Това са задължителни параметри: датата и мястото.

Затова той прави следното. Влиза в дома на Питър около седмица преди датата, кара го да напише бележката и после го отвлича и го държи затворен някъде. Една седмица е достатъчно време някой — в този случай, клиент — да забележи отсъствието му, да се обади в полицията, която да провери апартамента, да намери бележката и да запише Питър в регистрите на изчезналите. Случаят е приключен. Хора изчезват всеки ден, не е голямо чудо. А после, на двайсет и девет юни, се връща в апартамента заедно с Питър и го убива. Точно тук. Хората си мислят, че той обикаля света, за да се съвземе след смъртта на Карън. Няма причина който и да било да търси Питър в дома му. И тъй като никой не е бил вътре, никой не е намерил тялото.

— Искаш да кажеш, че трупът е вътре? — попита Джез.

— Хващам се на бас за каквото си поискаш, че е тук. Това е единственото обяснение, което пасва.

— В такъв случай — каза Кейт — е престояло четири месеца. Вътре ще вони ужасно.

Ред ги погледна:

— Лайняна работа. За това ни плащат.

Тръгнаха надолу по Хилдроп Роуд да търсят магазинче за алкохол и цигари.

От другата страна на улицата срещу жилището на Питър Симпсън се намираше Образователният център на общината Холоуей. През стъклената стена на първия етаж се виждаше репетиция на църковен хор. Сладостна духовна музика, която не успя да успокои душите на полицаите на тротоара отпред.

На ъгъла намериха едно магазинче, купиха четвъртинка уиски и се запътиха отново към дома на Питър. Пред входната врата Ред отвори бутилката и каза:

— Отпийте здраво. Изжабуркайте се, смръкнете. Поемете колкото можете. Няма да свърши кой знае каква работа, но е по-добре от хич.

Уискито смъдеше в ноздрите им, тръпчиво и люто. Но беше мед в сравнение с блатистата миризма на смърт.

— Добре че нямахме време да се обръснем тази сутрин, а? — каза Джек, пъхайки уискито в джоба си. — Иначе щеше да ни щипе като за световно.

— Говори за себе си — каза Кейт, — аз успях да се избръсна тази сутрин.

— Знаменитата брадата жена — отвърна Джек. — Ще те заведем в цирка и веднага ще забогатеем.

Тя му се усмихна и той уви ръце около нея, придърпа я до себе си и притисна устни в челото ѝ. Ред моментално се почувства излишен. Той забеляза колко добре си пасват телата им дори и в тази платонична насърчителна прегръдка и разбра, че между тях има нещо. Може би не знаеха, може би не бяха положили никакви усилия, но го имаше.

Джек се отлепи от Кейт.

— Добре ли си? — попита той, тя му кимна бързо и едва забележимо.

Ред си пое дълбоко дъх.

— Хайде да влизаме. — Раздрънка малка връзка шперцове и пъхна първия в ключалката. Плъзна се докрай, премести езичетата и в двете посоки, но механизмът не се задвижи. Резетата не помръднаха. — По дяволите.

Вторият пасна идеално. Ред го насили вдясно, усети прещракването на механизма и натисна вратата. Тя не се помръдна. Ред я натисна по-силно, но отново не поддаде.

— Може да не си го завъртял докрай — предположи Джеб.

— Да бе. Шперцът се завъртя докдето може. А на вратата няма други ключалки. Сигурно от вътрешната страна нещо подпира.

Притисна с рамо вратата и я напъна. Тя се откряна леко в горната си част.

— Има нещо на пода, от което не може да се отвори. — И се обърна към Джеб: — Хайде, господин Триатлет. Я покажи мускули.

Джеб ритна силно вратата три пъти и тя зейна. Силно хруснаха дървените трески на касата. Топлата ферментирала смрад на смъртта лъхна през уискито. Джеб примигна от отврата и затисна с длан устата си, опулил очи.

Ред погледна към него и Кейт.

— Добре ли сте?

Кейт кимна. Джеб махна ръката си от устата.

— О, *по дяволите*. Почти избърсах цялото уиски. Само секунда.

Той измъкна бутилката от джоба си, отвъртя капачката, сложи шепа на гърлото на бутилката, обърна я надолу и после прокара мократа си ръка през устата и носа.

— Така е по-добре. Благодаря.

Те продължиха навътре бавно и предпазливо като водолази в непознат свят. По-скоро си правеха знаци с ръце, отколкото да говорят, шепнеха, вместо да викат. Нямаше нужда да пазят тишина, но инстинктивно не смееха да я нарушат в този апартамент, останал в безмълвие през последните четири месеца.

Въздухът беше тежък и задушлив; беше много тъмно, защото пердетата бяха плътно дръпнати.

Ред се пресегна към копчето до вратата и го натисна. Нищо не светна.

— Електричеството е спряно, предполагам — прошепна Кейт.

Ред й кимна.

Джез се промъкна покрай тях в антрето. Той надникна от другата страна на вратата и посочи. Ред и Кейт надникнаха зад него и видяха купища пощенски пликосе, насипани в разтурена пирамида от бяло и кафяво. Това е пречело на вратата. Цялата поща на един труп, за който никой не знае, че е тук.

Джез отстъпи назад, без да гледа, бутна се в Кейт и тя загуби равновесие. Опря се с ръка на вратата, за да се задържи, и ахна от изненада.

— Какво? — пошепна Ред.

— Вижте. Гума по цялата врата.

Черна гума като вътрешната гума на колело, опъната и залепена с кафяви парчета лепенка.

— Херметическо затваряне на помещението, така че миризмата да не се усети отвън — каза Джез.

— Умно момче — каза Ред.

— Аз или Сребърния език? — попита Джез.

— Той бе, тъпон. Повечето хора не биха се сетили за такова приспособление.

Започнаха да претърсват апартамента, бързо и ефикасно. Имаше парчета гума също и по всички прозорци. В дневната нямаше нищо извънредно. В кухнята също. Нито пък в банята.

Най-накрая намериха тялото на Питър в спалнята, най-отдалечената стая от входната врата и последното място, което претърсиха. Импровизиран кръст беше подпрян на отсрещната стена и едно зловещо разлагащо се тяло висеше от него надолу с главата като крастав прилеп. Кожата по тялото беше на тъмнозелени и черни петна, с бели пръски, където пълзяха личинките. Лицето беше подпухнало и издуто като балон. Само черните овали на очните кухини. Гъста тъмнокафява кръв беше засъхнала по обърнатия труп, протекла от раните в кръстосаните му крака и опънатите ръце, където пироните бяха промушили плътта, за да се забият в дървото отзад.

На пода между вратата и трупа имаше черен линолеум. Ред стъпи и усети, че се хлъзга.

Не беше линолеум.

Съсирена кръв, хванала ципа отгоре като топъл шоколад.

Понеделник, 29 юни 1998

Сребърния език дръпна силно възето, което свързваше двете греди под прав ъгъл. То не мръдна нито сантиметър. Добре.

Питър Симпсън го гледаше, очите му като палачинки — кръгли и бели, опулени над лентата лейкопласт през устата му. Питър вероятно знаеше, че Сребърния език ще го убие. Още от самото начало не криеше лицето си — всяка вечер, когато се връщаше от работа, и всяка сутрин, когато излизаше. Два пъти дневно в продължение на цяла седмица.

Никой, който беше виждал това лице, истинската му самоличност, не беше оживял. Ако видиш това лице дори веднъж, вече знаеш, че ще умреш. Ако Сребърния език имаше намерение да го пусне, нямаше да му показва лицето си. Но тъй като му го показва, значи няма намерение да го пусне. Не и жив.

Може би тази седмица, през която беше завързан, бе пречупила желанието му да се бори. Цяла седмица, прекарана опънат върху леглото в дома на Сребърния език, в дома на свещения. На ръцете си имаше белезници, а на глезените жезела. Веригите бяха гумирани, за да не може Питър да даде знак на съседите или на който и да било с дрънченето им.

Седмица затвор, седмица тишина. Сребърния език не беше продумал нито думичка, след като го накара да напише бележката, в която се казваше, че е заминал. После пъхна етера под носа му.

Питър го пусна вътре, разбира се. Всички го пускаха. Претекстът, който използваше, вършеше работа навсякъде, както и би трябвало. В края на краищата това си беше истината.

На Сребърния език му се искаше да би имало и по-лесен начин да го направи. Да държи Питър като пленник у дома си беше далеч не най-идеалният вариант. Но така бяха разпределени датите. Така е било писано.

Не беше съвсем зле. Ако извади късмет, ще успее да се справи с половината, преди някой да различи нещата. А дори и тогава, дори

ако разнищят, пак няма да го хванат. Волята Божия беше да не го хващат.

Сега вече бяха пак в апартамента на Питър в Холоуей под покроба на нощта и с гумите, опънати по прозорците и входната врата.

Ако той беше на мястото на Питър и лежеше вързан и със запушена уста, докато някой му приготвя кръста, щеше да направи всичко възможно да се опита да се измъкне. Мъчениците не бива само да си лежат и да умират. Трябва да напуснат света в блясък и слава. Нали затова са мъченици.

Онзи старец Кънингам се беше опитал. Беше го изненадал, като хвърли нощницата си към него и изтърча въвн от стаята. Беше си добър опит за бягство. Все нещо, за разлика от бездействието на това мекотело лайно. Почти съжеляваше, че му се наложи да убие Кънингам.

Такава беше Божията воля. Господ му ги беше избрал и дори някои от тях да не заслужаваха колкото другите, все едно. Нали в това е работата? Обикновени хора, превърнати в забележителни личности чрез самия акт на мъчение. Апостолите на първия Месия също са били обикновени хора. Само Христовото призоваване ги е променило.

Точно както сега той променя своите избраници. Промяната. От човек към мъченик.

Сребърния език стана от пода, където лежеше кръстът, и проговори за първи път:

— А Петър седеше въвн на двора. И приближи се до него една слугиня и рече: и ти беше с Иисуса Галилееца. Но той се отрече пред всички, като каза: не зная що говориш. А когато отиваше към вратата, видя го друга и думаше на ония, които бяха там: и тоя беше с Иисуса Назорея. А той пак се отрече с клетва: не познавам Човека. Малко по-сетне се приближиха ония, които стояха там, и казаха на Петра: наистина и ти си от тях, защото и твоят говор те издава. Тогава той почна да проклина и да се кълне: не познавам Човека. И веднага пропя петел. И спомни си Петър думата, казана му от Иисуса: преди още петел да пропее, три пъти ще се отречеш от Мене. И като излезе въвн, плака горко.

Сребърния език коленичи и приближи лицето си до лицето на Питър. Лепилото на лейкопласта върху устата му миришеше на развалена риба.

— Познаваш ли Исус?

Никаква реакция. Питър беше прехвърлил обичайната уплаха и се намираше в някакво хиперпространство, където страхът нямаше истински смисъл, защото всичко е страх и всичко винаги ще бъде страх.

— Отговори ми. Кимни с глава, ако Го познаваш. Поклати я, ако отговорът е не. И дори не си помисляй да ме лъжеш, защото веднага ще разбере. Сега да опитаме пак. Познаваш ли Исус?

Питър бавно завъртя глава първо наляво, после надясно.

— Това не ли беше?

Кимване.

— Да, това е не, или не това е да?

Объркване се примеси към ужаса в очите на Питър.

Сребърния език се изсмя.

— О, разбира се. На този въпрос не можеш да отговориш. Устата ти е запушена. Съжалявам. Не биваше да ти задавам такъв двойствен въпрос. Добре, да започнем отначало. И постарай се да кимаш и клатиш глава ясно. Познаваш ли Исус?

Поклащане.

— Познаваш ли Исус?

Поклащане.

— Познаваш ли Исус?

Поклащане.

— И спомни си Петър думата, казана му от Исуса: преди петел да пропее, три пъти ще се отречеш от Мене. И като излезе вън, плака горко.

Вече се беше отрекъл три пъти. Сега Сребърния език започна да действа по-бързо.

Изтегли Питър по пода върху кръста на земята. Побутна го встрани и му свали с ключа белезниците.

Разпери му ръцете в двете посоки, докато той се опитваше да размърда мускулите си, схванати през тази седмица обездвижване.

Привърза едната китка за кръста, а другата беше настъпил. Привърза и нея.

Махна железата от краката. Кръстоса ги. Привърза глезените за кръста.

Точките на завързване на краката и ръцете му образуваха триъгълник. Питър трябваше да бъде завързан, иначе плътта му щеше да се разкъса от тежестта на тялото.

Подхвана кръста откъм краката на Питър и го вдигна.

И мъжът, и кръстът бяха тежки, но Сребърния език беше силен.

Подпря го на стената.

Кръвта нахлу в главата на Питър и лицето му почервения. В очите му бликнаха сълзи.

— И като излезе вън, плака горко.

Сребърния език отиде до масата, взе чук и тупна леко дланта си с него.

След това взе пироните. Бяха три, всеки дълъг по петнайсет сантиметра.

Забеляза как Питър започва да диша спазматично и отлепи лейкопласта от устата му точно навреме. Питър извъртя глава встрани и повръщанията се излиска по бузата му и изклокочи на пода. Когато спазмите спряха, Сребърния език отново сложи лепенката на устата му.

— Който, като се възнесе на небето, е отдясно Богу, и Комуто се покориха Ангели и Власти и Сили.

Допря върха на първия пирон до дланта на дясната му ръка.

Питър погледна и веднага отвърна очи в безсилен ужас.

Четири бързи удара на чука, за да пробие кожата, костта, дървото и да излезе от другата страна. Пръстите на Питър се вкопчиха в пилона, сухожилията над дланта му изпъкнаха като струни на цигулка.

Още четири удара върху лявата длан. Шест бяха нужни, за да пробие кръстосаните глезени.

Кръвта течеше на пода. Сребърния език също беше оцапан. Няма значение. Лесно се изпира. Полицията може да си търси за окървавени дрехи колкото си иска, защото никога няма да ги намери. Ако ще дори да ги развее пред носа им, те пак няма да ги познаят. Толкова е умен, а те са толкова глупави.

А и той е Месията.

Върна се до масата, остави чука и взе хирургическото ножче.

Клекна до Питър. Махна лепенката от устата му и вкара ножа вътре; две завъртания в общо безпогрешно движение. Резна под езика и от двете страни догоре.

— Писукай си колкото искаш, момче, защото вече не можеш да говориш. Не можеш да говориш и не можеш да ядеш. Освен заедно с мен.

Петък, 30 октомври 1998

Джез преглеждаше доклада на Любецки за Питър Симпсън.

Беше убит много отдавна, та да може да се определи точната дата на смъртта му, но всъщност нямаше значение. Те я знаеха с такава сигурност, сякаш се беше случило пред очите им.

Докладът беше познато и депресиращо четиво. Никакви влакна. Никакви косми. Никаква сперма. Никаква друга кръв освен на потърпевшия. Никакви слюнчени секрети.

Осем тела, и нито една-единствена съществена улика по никое от тях. Джез разсеяно си помисли дали това не е рекорд.

Поне бяха успели да опазят последните три убийства в тайна. Медиите бяха информирани, че Саймън Баркър е получил сърдечен удар, Самаряните не бяха от най-разговорливите, а Сандра Мур продължаваше да вярва, че Питър Симпсън е заминал и може да се върне всеки момент.

Кейт влезе в заседателната стая с три чаши чай. Остави ги на най-близката маса и си духна пръстите.

— Ама пари. Къде е Ред?

— На преглед.

— О, това ще му *оправи* настроението. Мислех, че си е отменил часа.

— И то два пъти. Нямаше как да потрети. Психоложката специално го изчака, само и само да е сигурна, че ще се видят.

— Аха! Е, значи чаят ще му изстине. — Кейт се приближи до бюрото на Джез и се облегна на рамото му. — Това докладът от аутопсията на Симпсън ли е?

— Тъхъ.

— Откри ли нещо полезно?

— Абсолютно нищо. Сребърния език май не иска да ни остави никакви помощни материали.

Кейт изпуфтя и се върна на бюрото си.

Телефонът на Ред иззвъня. Все тъй зачетен в доклада, Джез вдигна слушалката и натисна копчето да прехвърли разговора на собствения си телефон.

— Клифтън.

— Може ли да говоря с главен инспектор Меткалф, ако обичате? Мъжки глас. Леко трепкащ на гласните. Трудно определим.

— За съжаление е на консултация. Мога ли да ви бъда полезен?

— Вие работите ли по разследването на случая с убиеца на апостоли?

— Да.

— Аз... Аз мисля, че знам кой е убиецът.

— Името ви, ако обичате?

— По-добре ще е да не ви го давам. Но мога да ви кажа кого имам предвид, ако искате.

Бас на петдесетачка, че ще е поредният въздух под налягане. Осем тела без никакви следи, и изведнъж едно анонимно обаждане ни отвежда право при Сребърния език. Едва ли не.

— Слушам.

— Казва се Израел.

Джез вдигна вежди. *Израел*. Максимум точки за оригиналност. Ще се позабавляват.

— Израел кой?

— Само Израел. Това е единственото име, което използва.

— Само едно име?

— Да, като Пеле или Шер.

Джез едва се сдържа да не се изхили.

— И с какво се занимава Израел?

— Той е главата на Църквата.

— Как се казва тази църква?

— Църквата на Новото хилядолетие.

— Момент само, ако обичате. — Изключи се и се обърна към Кейт: — Не сме попадали на нещо, което се нарича Църквата на Новото хилядолетие, когато проучвахме сектите, нали? Предвожда се от някой си Израел.

Кейт поклати глава.

— Тъ. Иначе щях да си спомня.

— Така си и мислех. — Джез освободи копчето. Лампичката изгасна. — Къде се намира тази църква?

— В Кенсингтън. Точно до Хай стрийт.

— Господине, не бих искал да си мислите, че се съмнявам в думите ви, но вече проверихме огромен брой църкви и никоя не съвпада с описанието ви.

— Така е, защото тази е много секретна. Ние не разгласяваме съществуването си.

— *Ние*. Вие член ли сте на тази църква, господине?

— Да. Член съм.

— Тогава защо ни се обаждате?

— Обаждам се, защото ме е страх. Слушам това, което Израел казва, и то е само за гнева Божи и как се готви за Второто пришествие. *Неговото Второ пришествие*. Преди беше къде по-спокоен, но напоследък е станал много... *буен*. В речите си, имам предвид. Не знам за другото. Не физически. Или поне не знам.

— В комуна ли живеете?

— Не, но нямаме право да казваме на когото и да било, че членуваме. Не всеки е готов за истинното слово. Затова ви се обаждам анонимно. Ходим в определени дни в седмицата на проповеди за Библията и се храним заедно, но не живеем там.

— Имате ли адреса на църквата?

— Да.

— Бихте ли ми го казали?

— О, да, разбира се, извинете, Филмор Терас, номер трийсет и две. Намира се от лявата страна, ако идвате откъм Хай стрийт. Голяма червена къща. Няма как да не я видите.

— Нали казахте, че е църква.

— Ами то си е един вид църква.

— Какво имате предвид?

— Има църква вътре в къщата. — *Вътре* в къщата?

— Да.

Джез подсвирна.

— И през кои дни от седмицата са проповедите?

— Вторник, петък и неделя.

— *Петък*? Значи днес.

— Да, започва в седем и половина.

— Седем и половина тази вечер?

— Да.

— Това значи — Джез си погледна часовника, — това значи след около час.

— Да.

— Вие ще бъдете ли там?

Пауза.

— Бих предпочел да не отговарям на този въпрос.

— Господине, много ще ни помогнете, ако се съгласите да се срещнем...

— *Не мога.* Не разбирате ли? Не ни е позволено да говорим за Църквата вън от стените ѝ. Не ни е позволено да казваме, че членуваме в нея. Не ни е позволено дори да разкриваме съществуването ѝ. Израел ще ме убие, ако разбере, че съм ви се обаждал.

Ще ме убие.

— Имате предвид наистина ли? Ще ви убие?

— Ъм... Да, така ми се струва.

— И защо ще ви убие? За това, че сте споменали за Църквата, или защото го обвинявате в убийство?

Гласът пренебрегна въпроса.

— Знаете ли какво обича да казва Израел?

— Какво?

— Че Исус Христос е бил предаден от един от собствените си апостоли.

Ред все още беше на прегледа, така че Кейт и Джез отидоха до Филмор Терас сами.

От едната страна на улицата, където имаше големи запуснати къщи, лъхаше на старо величие, от другата страна се изправяха светлите каменни градежи на новите сгради, все още неопетнени от времето и градските изпарения. Джез и Кейт крачеха между стар и нов свят, покрай бледокафявата стена пред Кенсингтънската обединена реформистка църква и изкачиха стъпалата на номер 32.

Джез натисна звънеца. Отвътре се чува тежки стъпки.

Когато вратата се отвори, един глас вече бумтеше. Мощен глас, зараждащ се някъде в дъното на стомаха и уплътняващ се с изкачването към устата.

— Заповядайте, чада мои.

Той беше огромен. *Огромен*. Поне два метра. Голямата му глава беше покрита с гъста тъмноизрусена коса и прораснали черни корени. Ръкавите му бяха навити до лактите и откриваха ръце като дъбови перила, а китките му бяха като бутове.

Той запълваше почти цялата врата. Около тялото му имаше светещ ореол, образуван от процеждащата се зад него светлина от антрето. Изненада и враждебност изпълниха торбичките под очите му. Баритонът му злостно избуча:

— Очаквах други. Вие кои сте?

— Името ви Израел ли е? — попита Кейт.

— Питам *вие* кои сте. Бъдете така любезни да ми отговорите.

Кейт извади със замах значката си. Държеше я някъде между гърдите си и кръста му.

— Инспектори Джез Клифтън и Кейт Бийчам.

Той стърчеше на повече от трийсет сантиметра над Кейт и вероятно тежеше два пъти колкото нея, но тя не отстъпи.

— Да, аз съм Израел. Какво искате?

— Бихме желали да ви зададем няколко въпроса.

— Боя се, че не може сега.

— Е, аз се боя, че ще трябва да може.

— Ще дойдете друг път.

— Не. Сега е подходящият момент. Но ако предпочитате, ще изслушаме словото ви за Библията, преди да ви разпитаме.

Светлината зад Израел се промени при движението му. Не е знаел, че те знаят за библейските занимания.

За секунда им се стори, че се смаява, но после осъзнаха, че той просто беше направил крачка назад, за да могат да влязат. Вратата се затвори зад тях и те го последваха нагоре по стълбите. Тъмнозеленият килим беше обграден от тъмночервени стени и офорти в рамки висяха върху тях по линията на възкачване подобно рекламните покрай ескалаторите в метрото. По тях бяха изобразени стилизирани мъже с бради, облечени в роби, различни един от друг, но с нещо общо помежду си. Слабите лампи над картините хвърляха сянка по ръбовете на стъпалата.

Чак когато видя петото изображение — мъж с нож в дясната ръка — Джез осъзна кои са.

Апостолите.

Петър с голям ключ. Тома с чертожна линия. Симон с трион. Останалите не бяха толкова лесно разпознаваеми.

Джез ръгна Кейт и кимна към картините. Тя вдигна вежди. Горестно, в края на стълбите, Израел сви наляво в много модерна и бяла стая, абсолютно несъответстваща на атмосферата на къщата. Сякаш излизайки от мъжки клуб, бяха стъпили в операционна. Кабинетът на Израел очевидно. В средата на стаята имаше солидно стъклено бюро, в далечния ъгъл две канапета и вляво от вратата телевизор, монтиран на стената. Неоновите лампи блестяха ослепително от тавана.

Израел издърпа два стола за Джез и Кейт и заобиколи към далечния край на бюрото си. Той положи туловището си върху черен кожен въртящ се стол.

— Какво ще желаете?

Зададе въпроса на Джез, но му отговори Кейт.

— Както казах, бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

— Във връзка с какво?

— Най-общо, о...

Долу се позвъни. Кейт изпуфтя ядосано.

— Извинете ме — каза Израел. — Предполагам, че хората, за които ви взех погрешно, са пристигнали. Няма да се бавя нито секунда.

Изключително точен в изказа и любезен, но все още не и приветлив, Израел се надигна и излезе от стаята.

Джез огледа вещите върху бюрото му: компютър с монитор върху харддиска и принтер на отделна масичка; триредна черна стъклена поставка с листа, пликосе и картички; кожена попивателна с попивателна хартия в същото червено като стените на стълбите. Всичко в съвършен ред.

Те чуха как долната врата се отвори и новодошлите влязоха. Три гласа си размениха поздрави — отчетливото бумтене на Израел, придружено от по-нежните гласове на две жени.

Кейт стана от стола си и тихо се измъкна от кабинета. Застана на стълбите и надникна надолу към антрето. Виждаха се само косите им. Дори и гледани право отгоре, изрусената глава на Израел пак стърчеше над двете жени със сиви кокове, с които говореше. Кейт се върна в стаята.

— Кой е? — попита Джез.

Тя сви рамене.

Стълбите проскърцаха под краката на Израел. Той започна да говори още преди да влезе в стаята.

— Моля да ме извините за прекъсването. Това са последните гости за лекцията върху Библията. Редно е да започне след пет минути и бих предпочел да не закъснявам. Може би ще се съгласите да седнете на последния ред. Обикновено продължава около двайсет минути. Не обичам да ги удължавам много.

За пръв път Кейт се оплете.

— Ъъ... Благодаря ви, но го предложихте само от любезност, нали? Бихме могли да останем тук, докато приключите.

— О, не. Наистина ви каня. — Израел се усмихна, но очите му останаха същите. — Нямам нищо, което да крия от полицията. Човек никога не знае. Може дори да пожелаете да се присъедините към нас, щом чуете това, което имам да кажа.

Те слязоха след Израел пак покрай изображенията на апостолите. В стената срещу входа имаше малка вратичка, боядисана в същото тъмночервено като стените, та се налагаше човек бая да напегне поглед, за да я различи.

Израел отвори вратата и влезе. Трябваше да наведе глава и същевременно да приклепне, за да може да мине. Кейт и Джез го последваха през проход, облицован с дървена ламперия, байцвана в тъмнокафяво, и после по още едни стълби. Най-долу имаше низ от закачалки и на повечето висяха връхни дрехи. Обувките им зачаткаха, щом килимът свърши и подът стана каменен.

— Стигнахме — каза Израел, без да се обръща. — Параклисът е в подземиято.

Мъждукаща светлина от свещите на олтара и по стените из цялата стая смътно разкриваше стени, боядисани в червено, синьо и лилаво, и платнени драперии със златна обшивка висяха между огледалата с формата на църковни прозорци. Над олтара имаше огромно изображение на самия Израел с широко опънати встрани ръце като Христос на кръста и с ореол над изрусената му четина.

Джез едвам се сдържаше да не се разсмее. Параклисът изглеждаше като проектиран според представите на някой тийнейджър за магическото и мистичното. Беше почти сигурен, че по тавана са залепени фосфоресциращи звезди и планети. Това си беше... ами *кич*, помисли си той, поради липсата на по-подходяща дума.

В стаята имаше двайсетина души, всички с лице към олтара и с гръб към Джез и Кейт, всички облечени в еднакви индиговолилави роби с качулки. Нямаше нито църковни столове, нито обикновени. Посветените седяха на пода, за да се чувстват още по-малки пред наднормения си Бог.

Израел пристъпи бавно към олтара.

— Чада мои, сред нас имаме двама гости — посочи Кейт и Джез. — Те ще присъстват на библейската ни лекция тази вечер.

Паството обърна безизразни лица към двамата полицаи с овчо послушание. Израел не си направи труда да обясни защо, пък и никой не попита.

Джез мярна лицата под качулките. Мъже и жени почти поравно. Кой знае дали мистериозният глас от телефона беше тук и ако да, на кого ли принадлежеше. Търсеше знак, дори и таен, от информатора.

Нещо — каквото и да е — което да му помогне да го идентифицира, да намери лице на гласа.

Нищо.

Джез се наведе към Кейт и пошепна. Устните му докосваха мекото на ухото ѝ:

— Израел все още не ни е попитал защо сме тук, нито откъде знаем за библейската лекция. Не изглежда особено любопитен да разбере с какво се занимаваме. Така че или си губим времето, или — ако *той* е Сребърния език — е извънредно уверен, че може да ни разиграва.

— Със сигурност е достатъчно голям и силен, за да убие онези мъже — отвърна му тихо тя. — Но би ли могъл да мине незабелязан на осем различни местопрестъпления? Толкова едър човек не се забравя.

— Така е. Но Сребърния език си играе с нас, а сега и Израел. Да се самообявиш за Син Божи не е престъпление. Той иска да ни каже: елате и гледайте, но няма да можете да ми направите нищо. Пикал съм ви на законите. Можете да ми се подигравате или да ме съжालявате, да ме презирате или да се страхувате от мен, но никой не може да ме пипне.

Гласът на Израел прокълбна силно над техния шепот и цялото паство отново обърна глави напред.

— И видях в десницата на Оногова, който седеше на престола, книга, написана отвътре и отвън, запечатана със седем печата. И видях силен Ангел, който викаше с висок глас: кой е достоен да разгърне книгата и да снесе печатите ѝ?

Джез се наведе към Кейт и сложи ръка на ухото ѝ:

— Откровение, глава пета.

— Страхотно. Задълбочил си се в разследването, а?

— Абсолютно. Но и него си го бива. Казва го наизуст.

— Вярно.

Гласът на Израел беше невероятно мощен, все едно Джеймс Ърл Джоунс и Лучано Павароти взети заедно.

— Ето аз съм със седем очи и седем рога. Името ми е Словото Божие. Аз съм Словото и Словото е у мен. Аз съм Агнецът, когото свети Йоан е видял в Откровението. Аз съм самото човечество. И аз ще снеса седемте печата, и когато го направя, единствените, които ще бъдат спасени, са тези, които са тук днес. *Вие*, всички вие, дете ден

след ден стъпвате в свърталището на порока, което наричаме общество, а то е приело леността, завистта, чревоугодничеството, горделивостта, алчността, гнева и похотливостта като качества, достойни за почит, вместо за охулване. Вие, които минавате през геените огнени, но оставате невредими, защото имате *вяра*. Исус Христос не затвори своите апостоли зад стените на манастир. — Израел погледна към Джез и Кейт за пръв път от началото на сказката. — Не, Исус Христос не заключи апостолите си. Напротив, той ги изпрати по света да си вършат работата. Изпрати ги сред невярващите, та да могат и те да повярват. В Евангелието от Матей, глава десета, помните ли? „... А отивайте най-вече при загубените овци на дома Израилев; и като ходите, проповядвайте и казвайте, че се приближи царството небесно; болни изцелявайте, прокажени очиствайте, мъртви възкресявайте, бесове изгонвайте... Недейте има ни злато, ни сребро, нито мед в поясите си... Ето, Аз ви изпращам като овци посред вълци: и тъй, бъдете мъдри като змии и незлобливи като гълъби.“ — Израел се наведе към първия ред и всяка глава в стаята се приведе леко, подражавайки дори и на най-малкото му движение. — *Вие* сте моите апостоли.

По-продължителен погледът към детективите. Джез едва съдържаше гнева си. Кейт сложи ръка на рамото му, за да го възпре, но и да го насърчи. И даде, и взе в един и същи жест.

Израел продължаваше да говори на своето стадо, сякаш те му бяха еднички на света.

— *Вие* сте моите апостоли. Всички вие. Вие сте тези, които правите добрини заради мене. Вие сте тези, които тръгват по света, за да разпространяват Словото. Може още да не го знаете. Но точно сега искам да ви помоля да пазите тайната на нашето съществуване. Това ще се промени. Скоро, щом настъпи часът, всички ще научат за нас. Но вие ще бъдете спасените, защото вие се подчинявате на Пророка. А знаете какво се случва на тези, които не се подчиняват на Пророка. Спомняте ли си какво се случи на Корей, който възропта срещу Моисей? Земята се отвори, та го погребва жив. И знаете какво се случва на неверниците. Нека ви припомня за стоте души, които се подиграха на пророк Илия. Той извика небесния огън и огънят ги погълна в гнева си. Ето това се случва с тях. И затова има два вида хора, които няма да търпя в Църквата — бунтовниците и неверниците.

Това трябва да ни дисквалифицира и по двата параграфа, помисли си Джеб.

— Невярващите и бунтовниците казват, че ви промивам мозъците. И знаете ли какво? Прави са. Аз наистина го правя. Когато влизате тук, главите ви са пълни с всякакви мисли и мнения. Тук научавате Откровението на Исус Христос. Научавате го, защото аз съм единственият — *единственият* — комуто се е открило истинското му цялостно значение. Аз съм избран да прозра в Словото и да го предам на останалите. Думите, които изричам, прочистват мозъка и разсъдъка ви. Изплакват ги от мръсотията, на която сте изложени всеки ден, и с чистата вода идва и истината. Умовете ви са чисти и непорочни. Вие сте с промити мозъци. Вие сте *пречистени*. И защото сте пречистени, ще бъдете спасени, когато сменя седемте печата.

Израел вече не гледаше към своето паство. Лицето му беше леко обърнато нагоре и ръцете му склучени на една страна. Изглеждаше така, сякаш ще изпадне в транс.

— Не е далеч. Не е далеч времето, когато четиримата ще излязат от нощта. Четиримата конници, препускащи по земята. Те са безплътни. Нищо не може да ги спре.

Първият конник язди бял кон, който сияе във вечността на черната нощ. Носи корона от масивно злато и в ръцете си носи лък. Той стреля отново и отново, стрелите му пробиват плът и кост. И никога не пропускат целта си. Той воюва и никой не се осмелява да се изправи на пътя му.

Зад него се появява риж кон. Ездачът му размахва голям меч. И той посича с него със смъртоносен замах. Откъдето мине, поражда кланета и мирът се отнема от земята. Изправя в битка брат срещу брата и баща срещу сина.

През могилите от мъртви и умиращи пристъпва ездачът с вран кон. Оръжието му е безмилостният призрак на глада. Онези, които мечът е пощадил, гладът обзема с дългата си агония. Стомасите на хората се свиват и парят в болка, и те умират бавно, постепенно, молейки се за края си дълго преди да е дошъл.

С четвъртия печат пристига най-ужасният. Наметката му е тишината. Блед е и след него яздят адови конници. Откъдето минава, не остава надежда. Името му е Смърт, и той ще вземе своето. Мор се носи пред него и поваля четвърт човечество.

С петия печат безглавите тела надават зов за правосъдие: „Докога?“ — викат те. — „Колко още трябва да продължи?“. И отговор не ще имат, защото няма отговор.

И после земята се разтърсва, слънцето почернява, а месечината изгрява кървава. И които са подминати от стрелите, меча, глада и мора, плачат в отчаяние. Той идва от изгрева, свети като слънцето. И земните хора се провикват към скалите и планините да паднат върху тях и да ги скрият. Островите изчезват, планините се люшкат като дървета в буря.

Седмият печат. Последният. Тишина се разстила над опустошения пейзаж. Нищо живо не е останало нито в градовете и селата, нито по най-високите планини и най-дълбоките океани. Дори вятърът е замрял. Свят без живот, а няма ли живот, не може да се роди живот. Това е самият край. — Израел отпусна ръце и бавно отвори очи. — Толкова. Чада мои, идете и се пригответе за вечеря. Ще ядем след петнайсет минути.

Паството се изправи и тръгна да се изнизва от стаята. Главите им бяха сведени под качулките и не поглеждаха към Джез и Кейт. На излизане един от последователите настъпи ръба на робата си. Спъна се и залитна. Инстинктивно се протегна към най-близкостоящия.

Джез.

Мъжът се вкопчи в ревера на сакото му. Повлече и двамата на пода. Джез се извъртя да не падне по гръб и се подпря на едната си ръка, за да омекоти удара. Усети остра болка, когато дланта му се остърга в каменния под.

Тълпа индиговолилави хора около тях, които се бутяха като говеда в кошара, докато им помагаша да се вдигнат. Множество ръце изтупваха праха от дрехите на Джез.

Тълпата се оттегли, повличайки със себе си и човека, който падна.

Джез се обърна към Кейт.

— Видя ли?...

Гласът на Израел избоботи зад тях:

— Много съжалявам. Съвсем случайно стана, сигурен съм. Добре ли сте?

— Да, нищо ми няма, благодаря. — Джез огледа дланта си. — Само съм се одраскал и има малко кръв. Не е толкова зле, колкото изглежда. Мисля, че ще оживея — усмихна се той.

Израел не се усмихна. Той не можеше да отлепи поглед от дланта на Джек. Капки пот избиха по върха на носа му.

— Какво има? — попита Кейт.

Израел отстъпи крачка назад.

— Кръв. Не мога да гледам... кръв. Скрийте я. *Моля ви.*

Джек и Кейт го изгледаха изумени.

— Съвсем сериозно... не се шегувам... имам хемофилия... не мога да гледам... кара ме да...

Израел се строполи на пода в мъртвешки припадък.

Джез и Кейт се бяха сгушили на една ъглова масичка в препълнената кръчма и прогресивно се напиваха.

Барманът се пресегна нагоре и удари камбаната:

— Последни поръчки за бара, моолимм!

Кейт махна към празната халба на Джез:

— Още една?

— Да, защо не? Може да ми навреди само на махмурлука утре.

— Същото ли?

— Ако обичаш.

— Но от бирата се надебелява, Джез.

— Така казват. Но в нея има карбохидрати и течности. Идеална е за спортист като мен.

Кейт сбърчи нос и стана. Залитна леко и подпря ръка на гърба на мъжа от съседната маса, за да се задържи права.

— Извинете — каза тя. — Малко съм си пийнала. — Отиде до бара, като се съсредоточаваше за всяка стъпка.

Намираха се в малка кръчмичка до Кенсингтън Чърч стрийт. Оазис на здравия разум само на неколкостотин метра от лудостта на Църквата на Новото хилядолетие с мисловната манипулация. Силата на водач като Израел, дундуркащ в ръцете си душите и умовете на хора така убедени в неговата божественост, че биха направили всичко за него. Силата на живота и смъртта. Точно като Сребърния език.

Разбира се, Израел не беше Сребърния език. Нямаше особен смисъл да продължават с разпит, след като той припадна пред тях. Изжуленото на ръката на Джез беше не повече от два-три сантиметра и спря да кърви след минута. Но Израел реагира така, сякаш Джез си беше прерязал вените пред него.

Кръв по местопрестъпленията. Литри кръв.

Никой, който реагира така остро на леко одраскване, не би могъл да е мъжът, когото търсят. И ако Израел наистина имаше хемофилия, както твърдеше, това беше още една причина да не повярват, че той е

Сребърния език. Не би могъл да рискува някоя от неговите жертви дори най-малко да го нарани, докато се боричкат.

Но, така или иначе, щом Израел дойде в съзнание, те го подложиха на цялата процедура. Какво сте правили през въпросните вечери, сър? Наложих му се да провери бележника си за повечето дати, но за първите две беше сигурен, че е бил в Щатите. Имате ли доказателство, сър? Разбира се. Ето паспорта ми. Печат за влизане на летище „Кенеди“ с дата 18 април 1998. Печат на излизане от летище „О’Хеър“ на 9 май 1998. От събота до събота, общо три седмици. Благодаря ви много, сър. Извинете за безпокойството. Те дори не забавиха Израел за вечерята с паството му. Взеха под внимание възможността някой от присъстващите да е извършил убийствата, но последователите на Израел изглеждаха толкова хрисими, че самата мисъл звучеше смехотворно. И все пак решиха да проверят в понеделник сутрин.

Веднага след разпита-провал Джез и Кейт седнаха в кръчмата „Слонът и Замъкът“, изолирани в единия ъгъл от преливащата петъчна тълпа. Стараеха се разговорът им да не се върти около случая, но не успяваха да го забравят изцяло, през цялото време бяха готови да се върнат на темата, която владееше умовете им през последните шест месеца. Говориха си за психическото състояние на Ред и прегледите му, оттам минаха на въпроса за терапията въобще и как отрицателното отношение на британците към психиатрите препятства разговорите с тях, това ги доведе до ролята на Самаряните, после стигнаха отново до убийството на Джуд и отново до общите въпроси за личната неприкосновеност и анонимността.

Кейт се върна с питиетата. Халба бира за него, водка с тоник за нея. Докато сядаше, Кейт разплиска бирата.

- Оня ден Ред изтърси нещо странно — каза тя.
- Какво?
- Имам предвид преди няколко месеца. През лятото.
- И какво каза?
- Попита ме дали между нас няма нещо.
- Кои „нас“?
- Между теб и мен.
- И ти какво му каза?

Кейт потърси отговора в чашата си. В ясната водка с мазни капки от изцедения лимон.

— Не мога да си спомня, а и няма значение.

Беше набирала смелост да му го каже, докато чакаше на бара, но сега куражът ѝ се изпари.

— А, не, хайде, Кейт. Недей да се преструваш. Какво му каза?

— Отрекох.

— И той повярва ли ти?

— Не знам.

Джез отпи от бирата. Гледаше я през ръба на халбата.

— Сигурно е наясно, че си имаш гадже?

— Разбира се, че е наясно. Но все пак...

— Но все пак какво?

— Ами те рядко остават скрити, нали така.

— Кое?

— Любовните афери на служебното място.

— Така е.

— Не е като да сме първите в историята на Скотланд Ярд, които са... взели на сериозно връзките между отделите.

— В, Кейт, не между.

Тя се засмя.

Рубиконът трябва да бъде преминат. Картите бяха на масата, но все още не бяха открити. Все още и двамата можеха да се оттеглят с достойнство. Те се гледаха мълчаливо в очите.

Кейт се пристраши.

— Както и да е — каза тя. — Знам, че сега говори бирата...

— Водката.

— О, да — изсмя се. — Водката. Знам, че сега говори водката, но само искам да кажа, че наистина те намирам за привлекателен. Аз... наистина искам да те целуна. О, господи. Караш ме да се чувствам като тийнейджърка.

— Ти имаш гадже — каза той много любезно.

— Знам. Но там всичко е мухлясало, Джез.

— Значи затова съм ти аз? Лесна свалка?

— Не говори така. Не знаеш — няма как да знаеш — колко много мисля за теб. Ти си си ти и Дейвид си е Дейвид, и това, което

мисля за теб, няма нищо общо с това, което мисля за него. Но това, което току-що каза... това обижда и двамата ни.

Джез стана.

— Не мога да мисля с пълен мехур. Отивам да пусна една вода. Ще се върна след секунда.

Той прокара ръка по гърба ѝ и тя посегна да я докосне. Върховете на пръстите ѝ усетиха кокалчетата на неговите само за секунда.

Съвсем бегло докосване, помисли си тя, и се побърквам от желание.

И трите писоара бяха заети, така че Джез отиде в кабинката в дъното. Над казанчето се мъдреше надпис с дребен стегнат почерк. Джез го прочете, докато пикаеше.

Строителите са дяволски добри в леглото миналата вечер тука имаше един нисък с черна коса големи мускули под фланелката му и се заприказвахме каза че се казва Стив и ми купи бира не можехме да отлепим ръце един от друг и отидохме в неговия апартамент и се чукахме цяла нощ той беше чукач динамит.

Надпис в мъжката тоалетна. Потайностите на „Коулхърн“.

Когато Джез излезе, тримата мъже бяха свършили. Той изплакна ръце със студена вода и се погледна в огледалото над умивалника. Зачервени очи — алкохолът атакуваше мозъка му.

Знаеше, че това приближава, и не беше обърнал внимание. Поне отчасти си беше виновен сам. Трябваше да я отхвърли внимателно.

Върна се и седна срещу нея. Тя се наведе напред.

— Казах ти какво мисля, Джез. Сега ти си на ред.

— Кейт. Кейт Кейт Кейт.

Нейното мълчание го предизвика.

— Не мисля, че е добра идея, Кейт.

Тя не казваше нищо.

— Ти си имаш гадже независимо дали ви върви или не, и...

— Това си е мой проблем, Джез. Ти не го познаваш, така че няма да мамиш приятел или нещо подобно. Какво ще правя без знанието на

Дейвид си е мое решение и мой проблем.

Джез вдигна ръце и започна отначало.

— Добре, добре. Това го оставяме настрана, но аз продължавам да вярвам, че не е добра идея. Все още не сме открили Сребърния език и не бива да се обвързваме по такъв начин, докато разследването продължава. Трябва да работим заедно, Кейт. Не ни е нужно повече напрежение от това, което вече сме си докарали. И освен това не е честно спрямо Ред. Сега Дънкан го няма и сме само трима. Представи си как ще се почувства, ако разбере, че другите две трети от екипа се чукат.

— О, я стига. Няма да има нищо против.

— Не. Ще има против.

— Защо? Защото Сюзан го изостави ли?

— Не, съвсем не. Просто защото се разбираме наистина много добре и не искам да правя нищо, което да наруши равновесието. Не искам Ред да се чувства изолиран.

— Джез, хващаш се за глупости и много добре го знаеш. Какво има? Да не си обратен или нещо такова?

Той се засмя.

— Не ставай глупава.

— Е, човек никога не знае. Човекът, който разреши случаят Колин Айрланд. Няма ли да е ирония на съдбата, ако в края на краищата се окаже, че и ти си „един от тях“? Нищо чудно, че си бил толкова добър в залавянето на Айрланд. Нали знаеш, сродните души се привличат.

— Колин Айрланд не беше обратен, Кейт, и аз също не съм.

— Струва ми се, че той протестира прекалено упорито.

— Кейт...

— Бас лоя, че всички момчета в „Коулхърн“ си падат по теб, господин Мускули — изсъска тя, внезапно обзета от злоба и пианско пренебрежение.

Джез се изправи.

— Не съм длъжен да те слушам.

— О, моля ти се, не се мъчи.

— Аз си тръгвам. Искаш ли да те изпратя до някое такси?

— Не, благодаря, Джез. Предпочитам да ме закриля *истински* мъж.

Джез излезе бързо и се закопча срещу есенния студен ветреца. Тръгна надолу по пътя, без да се обръща назад.

Гаджето на Кейт. Нарушаване на равновесието в екипа. Подлагане на риск на цялото разследване. Всичко това звучеше правдоподобно, но не беше истината, и Кейт го знаеше толкова добре, колкото и той.

Светът има нужда от нов Месия. Знам, че немците са казали същото в края на Ваймарската република и са получили в отговор Хитлер, но това е прекалено провинциално и светско сравнение. Днешният свят се нуждае от Месия по същия начин, по който светът преди 2000 от Исус Христос. Светът се нуждае от спасител. Нуждае се от някой, който да поеме цялото страдание и болка и да изчисти дъсчицата, за да може човечеството да започне отначало. Огледайте се. Вгледайте се във всичко, на което ви падне погледът в този свят, и ми кажете, че не е прогнило. Защото наистина е. Прогнило е до самата си сърцевина.

Няма вече нравствени устои. Няма ценностна система. Призовахме духа на осемдесетте — безсрамен материализъм, алчността е благо — но когато дойде рецесията, всичко отива по дяволите. Останахме без нищо. Без лидери. Само морален вакуум. Не виждате ли? Ние избираме политиците, за да ни управляват, а те си тъпчат джобовете с рушвети и се дърлят на жалки партийни сбирки. Западните международни компании са вече по-могъщи и по-богати от половината страни в света и не гледат ничии интереси освен на една малка клика от влиятелни богаташи. Те изнасилват третия свят, за да се обогатят, и натрисат този див капитализъм на всички, чийто живот докоснат и разрушат, така че тези страни на свой ред трябва да подражават на нашите най-лоши навици, само и само да оцелеят. Погледнете Русия, Китай, Бразилия — всички вървят в една и съща посока със Запада, натам, където богатите стават по-богати, а бедните по-бедни.

Затова има голяма престъпност. Защото този лайнян свят ни принуждава да желаем неща, които нямаме възможност да притежаваме, и после всички се чудят откъде идва насилието. Затова комунизмът беше добра идея. Нещата, към които се стремяха хората по времето на комунизма, бяха достижими, ако си добър стопанин или добър работник. Съветският съюз беше основан на сърпа и чука. Нашият свят се основава на светкавичните коли и

силиконовите блондинки. Все повече благополучие. Все повече богатство. Все повече успех. А хората не могат да постигнат всичко това. Затова пробват бързия път, като отнемат чуждата собственост. Престъпления, насилие и наркотици, и загубени поколения едно след друго.

Светът произвежда достатъчно храна, за да изхрани цялото земно население. Но една трета продължава да гладува. И знаете ли какво? Никой не го е грижа. Малцината, които ги е грижа — които организират кампании срещу замърсяването на природата или ходят на църква, или помагат на бедните — са осмивани като манияци или мръднали. Останалата част от света просто си седи апатично и дърпа хоризонта към себе си. Е, това не върши работа.

Така че аз съм този, който ще промени нещата.

Понеделник, 2 ноември 1998

Единственото свободно място, което успяха да намерят, беше в края на паркинга. В шест часа сутринта пространството пред Билингсгейт беше препълнено с коли. Няколко акра разпалена дейност сред спящия град.

Термометърът за външната температура на таблото на колата на Ред показваше 2°C, без да се брой смразяващият вятър. Първите намеци за приближаващата студена зима.

— Хайде — каза Джез от задната седалка. — Да вървим да хванем лошите момчета.

Кейт слезе от колата, без да го поглежда. С Джез не бяха разменили нито дума тази сутрин. Дори и да беше забелязал, Ред не каза нищо.

Превити срещу вятъра, те поеха през паркинга към рибния пазар Билингсгейт. Високо над тях самолетните светлини на върха на Канари Уорф блещукаха в синьо и бледожълто. Каменни стъпала водеха към пазара и надолу по тях се нижеше безкрайна процесия от хора, прегърнали кафяви кашони. Те слизаха по стълбите в съвършен синхрон и когато стигаха края им, се разпръскваха като фойерверки към колите си.

Ред, Кейт и Джез се промъкнаха през тази поточна линия и влязоха в пазара. Толкова много светлина и движение по това време на денонощието, докато повечето хора спят като заклани в тъмното. Носачите в бели престилки се суетяха около количките, натоварени с шаранови и костурови риби. Подът под краката им беше мокър и миризмата на риба беше толкова силна, сякаш я пускаха през вентилацията.

Те се качиха на първия етаж — галерия, която опасваше пазара отгоре. Беше пълно с офиси на рибарски фирми. Повечето от телефонните номера по вратите все още започваха с 01 — кодът на Лондон, излязъл от употреба преди осем години.

Намериха кабинета на главния управител за Лондон в последната отсечка на галерията. На вратата релефен герб се бореше за място с комбинираната брава. Вратата беше открехната. Ред я бутна и тримата влязоха вътре. Вътре имаше само един човек. Нисък мъж с мазна коса и пожълтели от никотина пръсти. Горяща цигара се поклащаше на ръба на пепелника до него.

— Какво обичате?

— Търся главния управител.

— Пред вас е.

— Аз съм главен инспектор Меткалф, а това са инспекторите Клифтън и Бийчам.

— Дерек Уелч. Здравейте.

— Търсим някой на име Андрю.

Уелч примигна.

— Моля?

— Бихме искали да говорим с всеки на име Андрю в тази сграда.

— Не му ли знаете презимето?

Ред изпуфтя.

— Мисля, че не ме разбирате. Не търсим никой конкретно. Искаме да говорим с всеки в тази сграда, който се казва Андрю. Имате ли радиоточка тук?

— Да.

— Ами тогава бихте ли помолили всички хора на име Андрю да дойдат в този кабинет колкото се може по-бързо?

— Спешно ли е?

— Господин Уелч, ако не беше, едва ли щяхме да се появим тук по това нечовешко време, при това трима, нали така?

Уелч сви рамене и стана. Отиде на другия край на кабинета. Вдигна жълтата слушалка от стената и натисна копчето.

— Моля всички на име Андрю да се явят незабавно в кабинета на главния управител. Повтарям, всички на име Андрю в кабинета на главния управител, незабавно.

Джез излезе от помещението и се подпря на перилото на галерията, така че да вижда пазара. Няколко лица се обърнаха подигравателно едни към други или пък към колоните. Двама — не, трима — вървяха към изходите. Мнозинството не бяха обърнали никакво внимание на съобщението.

За пет минути се появиха четирима Андрювци. Един млад — Андрю Търнър. Двама на средна възраст — Андрю Маршал и Андрю Гилдфорд. Един стар — Андрю Раутледж. И четиримата незабележителни. И четиримата идеална мишена. Миризма на риба лъхаше от дрехите им.

Ред представи себе си, Джеб и Кейт.

— Това, което ще ви кажа, може да ви се стори странно или нещо като лоша шега. Мога да ви уверя, че хич не е майтап. Вероятно сте чули за така наречения убиец на апостоли?

И четиримата кимнаха.

— От първото убийство насам успяхме да разкрием определени... подробности, които ни позволиха да определим с голяма точност бъдещите жертви на убиеца. Вече знаем, че ги избира не само по имената, но и по определени характеристики — и по специално деня на светията и професията, с която традиционно се свързва. Както може би знаете, свети Андрей е патрон на рибарите, което е и причината да сме тук. Вярваме, че целта на убиеца ще бъде човек по някакъв начин свързан с рибната индустрия. Свети Андрей се пада на трийсети ноември — има почти цял месец.

Четиримата зяпнаха като риби гупи.

— Не мога да не подчертая, че вероятността някой от вас да се окаже жертвата е съвсем малка. Сигурен съм, че има още стотици мъже на име Андрю в рибната търговия и по магазините в цял Лондон, и ние ще проведем същия разговор и с тях през следващите две седмици. Вие не се намирате в по-застрашена позиция от тях. Следователно само ви предупреждаваме като предпазна мярка. Има ли женени сред вас?

Двамата на средна възраст, Маршал и Гилдфорд, вдигнаха ръце.

Ред се обърна към Андрю Търнър.

— А вие, господине?

— Не, все още не съм — пусна овча усмивка на пъпчасалото си лице.

— А вие, господине? — попита и Андрю Раутледж.

— Жена ми почина.

— Съжалявам.

Андрю сви рамене.

— Беше отдавна.

— Питам ви, защото — каза Ред — досега убиецът избира неженени мъже.

— Значи няма нужда ние двамата с Марши да се безпокоим? — подхвърли Андрю Гилдфорд.

— Не бих казал. Така е до *този момент*. Може и да смени тактиката.

— Ще имаме ли полицейска охрана? — попита Андрю Търнър.

— Както казах, рисковете са твърде малки. Сигурно ви е ясно, че нямаме възможността да осигурим лична охрана на стотици потенциални жертви в един и същ момент. Това, което бих ви помолил, е да вземете извънредни предпазни мерки до и особено на самата дата 30 ноември. Ако е възможно, гледайте да бъдете с някого през цялото време. Не се разхождайте сами. Погрижете се всичките ви прозорци и ключалки да бъдат сигурно заключени. Не отваряйте на непознати. И моля ви, не се колебайте да ни се обадите на секундата в случай на нужда.

Ред бръкна във вътрешния си джоб и извади четири визитни картички. Отвори ги ветрилообразно и ги подаде на четиримата.

— Трябва ли да се въоръжим? — попита Андрю Маршал.

— Официално не мога да насърча такова действие — каза Ред. — Тук не е Америка — нямате конституционно право за носене на оръжие. Тоест, ако ви спрат на улицата с нож в джоба, може да бъдете задържани по обвинение за притежание на студено оръжие. Но ако решите да държите бейзболна бухалка до леглото си... това вероятно ще се окаже разумна предпазна мярка. — И избърза да продължи, преди някой да успее да му зададе въпрос. — Както и да е, господа, не искам да ви откъсвам от работата повече от необходимото. Казах ви, рискът е малък. Знам, че е лесно да се каже и по-трудно да се изпълни, но моля ви, не позволявайте на лошите предчувствия да обземат съзнанието ви и да разрушат живота ви през идните няколко седмици. По-вероятно е да спечелите от лотарията, отколкото да усетите стъпките му зад гърба си. И ви моля, нека това остане в тайна. Не бихме искали да стигне до медиите, защото може да разгневи убиеца и тогава никой не знае какво ще се случи.

Андрюците си тръгнаха мълчаливо. Ред подаде визитна картичка и на Уелч и му благодари, че е предоставил кабинета си. Уелч, вече с нова цигара, пусна димна следа в отговор:

— На ваше разположение.

Те стигнаха до колата. Още беше тъмно. Кейт се обърна към Ред.

— Не вярваш в това, дето го каза за лотарията, нали?

— Разбира се, че не. Но ни остава да се срещнем с още стотици мъже. Ако кажа на всеки срещу какво точно е изправен — а и ние — ще трябва да построим цяло убежище.

— Каква според теб е вероятността следващата жертва да се окаже някой от хората, които предупредихме? — попита Джез.

Ред го погледна.

— Повече от петдесет процента, предполагам.

Кейт изчака Ред да излезе от стаята, преди да проговори.

— Джез — каза тя несигурно.

Той я погледна от бюрото си. Вдигна вежди, но не каза нищо и с това не ѝ помогна.

— Наистина много съжалявам за онази вечер — продължи тя. — Не бях на себе си. Не трябваше да казвам това, което казах. Беше... ученическо, струва ми се. Ученическо и глупаво.

Джез сви рамене.

— Всичко е наред. Ти беше пияна. Аз бях пиян. Нека просто го забравим.

— Не е толкова лесно, Джез. Ти ме заблуди, знаеш го.

— Имаш гадже, Кейт. Не мислех, че говориш сериозно.

— Е, сега знаеш. И ще ми кажеш ли защо когато опре ножът в кокала, губиш интерес?

— Казах ти. Казах ти още в кръчмата.

— Не, в кръчмата бръщолевеше глупости.

— Няма да споря с теб. Знаеш, че те намирам за прекрасна, но не мисля, че ще бъде честно спрямо...

— Това каза и в...

— И го мисля. Дори и да не вярваш. Виж, ти си каза твоето и аз моето. Приятели ли сме?

— Джез, не сме говорили още...

Внезапно млъкна, когато Ред влезе пак в стаята.

— Приятели? — повтори Джез.

Ред погледна лукаво първо към него и после към Кейт. Кейт въздъхна. Знаеше, че няма да успее да измъкне нищо от Джез, не и когато е решил да се затвори в черупката си.

— Да. Добре. Приятели.

ИНТЕРМЕДИЯ

За две седмици пуснаха мрежи — в същинския смисъл на думата при тези обстоятелства — около всеки търговец на риба и всеки супермаркет в централен Лондон. Неблагодарна и отегчителна работа беше да обясняваш двайсет-трийсет пъти на ден какви са опасностите, какви предпазни мерки трябва да се взимат, на кои телефонни номера да се обаждат. Чувстваха се като амбулантни търговци, които повтарят едно и също отново и отново. По-голям шанс имате да спечелите от лотарията. Само като предпазна мярка. Не отваряйте на непознати.

Ред подчертаваше необходимостта от секретност пред всички, с които говореше. Не разказвайте на всеки срещнат и особено на проклетите медии, защото, ако го разгневим или го направим за смях, никой не знае какво ще последва. Наблягаше на инстинкта им за самосъхранение — и успяваше. Всеки ден Ред трепетно преглеждаше вестниците със страха, че ще види с големи букви „Рибата се вмирисва откъм главата“, но явно никой не се беше разприказвал.

Ред не искаше Сребърния език да знае какво вършат. Искаше да не се досеща за нищо и да подозира всичко възможно.

И всеки ден, който идваше и си отиваше, ги приближаваше с още двайсет и четири часа до деня на свети Андрей. За първи път в това разследване те бяха наясно кога ще удари и съзнанието за това измъчваше Ред. Не знаеше кое щеше да е по-лошо: да предупредят някой и после да се окаже, че той все пак е убит, или да открият, че жертвата е някой, за когото не са се сетили. Щеше ли да бъде по-болезнено да ги изпързали още веднъж, или да разберат, че дори в тези ограничени параметри Сребърния език е запазил преднина?

Първо Ред си мислеше, че всяка улика, колкото и незначителна да е, ще е напредък в сравнение с опипването слепешком през последните шест месеца. Вече знаеха идеята на убийствата. Знаеха какво следва. Знаеха кога, знаеха общо взето кого и общо взето къде.

Но пак не можеха да направят нищо.

Ето тази безпомощност го съсипваше. Да знаеш и това съвсем да не е достатъчно, за да си свършиш работата.

Беше като да строиш мост над река. Започваш и от двата края на реката и строиш, и строиш, и двете части на моста се протягат една към друга като Леандър и Херо през Хелеспонт. И изведнъж откриваш, че нямаш достатъчно материал, за да го довършиш, и по средата остава разстояние, което за една бройка не можеш да прескочиш. Цялата конструкция е свършена, като се изключи пролуката — и точно тя я прави неизползваема, което от своя страна обезсмисля всичко останало.

Понякога в свободните моменти Ред се замисляше какво ли прави по същото време Сребърния език. Харесваше му да си го мисли, може би защото водеха странни успоредни животи не толкова в рутинните ежедневни действия като ядене, спане, миене, но в поинтимния и личен план. Когато Ред се събуждаше в четири сутринта в празното легло с образа на обезезичен труп пред очите си, дали и Сребърния език си представяше същата картина? И за кого ли от Андрювците в списъка си мисли, докато Ред преглежда своя?

Ред и Сребърния език. Двете страни на една монета. Черно и бяло. Положителен и отрицателен заряд. Христос и Сатаната.

30 ноември. Денят с главно Д. Решителният ден.

Понеделник. Началото на седмицата. Краят на един живот.

В заседателната стая имаха два всекидневни календара. На единия бяха откъснати листата до Андреевден. Другият отчиташе бавно минаващите дни.

Ред късаше датите от втория календар. Всеки понеделник беше начало на нова седмица и още една изминала. С общо кратко седем като седемте смъртни гряха.

9 ноември. Още три седмици. Добра и безопасна дистанция. Повече от лятна почивка или Олимпийските игри.

16 ноември. Две седмици. Все още имаше въздух за дишане. Все още имаше време да открият нещо. Някого.

23 ноември. Една седмица. Наближава. В политиката е много време. За седеммесечно преследване на убиец — хич.

А за провидението е нужен само миг.

И изведнъж седмиците се превърнаха в дни и дните в часове, и часовете в минути, а минутите в секунди. Сякаш времето

едновременно препускаше и се влачеше.

Петък, 27 ноември, дойде и си отиде. В пет и половина следобед Ред зяпаше през прозореца как цял Лондон бяга към уикенда. Два свободни дни за успиване и за мачове по телевизията, за неделен обед с роднините, и после понеделник сутрин отново във въртележката, с добродушно мрънкане за това и онова, благодарни на рутината, която крепи земността на живота.

Два свободни дни и за Ред. По-скоро два дни кръстосване из празната къща или безкрайно преравяне на материалите по случая в офиса. Упражнения по чиста безполезност.

Линейките и полицията бяха в повишена готовност.

Ред лежеше в леглото си в неделя през нощта и гледаше светещите цифри на електронния часовник от 11:59 да се сменят безшумно с 12:00, превръщайки неделята в понеделник.

Най-после.

Понеделник, 30 ноември 1998

Предчувствието за телефонен звън е може би най-ефективното средство против сън в историята на човечеството.

Ред лежа два часа с отворени очи, преди окончателно да се откаже от борбата с безсънието. Умората беше налегнала всяка частица от тялото му, с изключение на ума. В два часа посред нощ стана от леглото, отиде в кухнята и включи чайника.

Какво мога да направя?

Да отида някъде.

Но къде? Кое е най-вероятното място?

Жълтият покрив на Билингсгейт изникна в съзнанието му.

Там бяха започнали обиколките, защото изглеждаше най-логичното място за начало. И ако наистина беше най-логичното място за начало, вероятно е и най-логичното място за край.

В Билингсгейт бяха открили четирима на име Андрю, а на останалите места най-много по двама накуп. Значи Билингсгейт.

Ред се върна в спалнята и си навлече дрехите, с които беше вчера.

Вчера.

Дните всъщност са откъслеци време, разделени от съня, а не от цикъла на деня и нощта. И когато не спиш, дните просто стават по-дълги.

Той провери мобифона си на колана и бързо изгълта чаша кафе. Течността му попари езика.

Воксхолът се движеше като призрак из пустите улици. Ред пусна радиото. Търсачът на каналите се разходи по бледозелената скала — от „Кепитал“ на Радио 1 до „Върджин“ и обратно.

Диджеят на „Кепитал“ обяви парче на Джоан Осбърн, което Ред разпозна. Той започна да си тананика думите, без дори да осъзнава, че ги знае. Вслуша се в това, което пееше, и се учуди защо до този момент не ги беше забелязвал.

*Ако Господ имаше лице,
как ли щеше да изглежда то?
И щеше ли да ти се иска да го видиш?
Ако да го видиш значи да повярваш
в неща като рая и Исус, и светиите, и всички
пророци?*

Гласът му се изви заедно с нейния.

*Ами ако Господ е като един от нас?
Същият глупак с досаден глас,
непознат във рейса в пиков час,
който бърза да се прибере самин
горе в небосвода тъмносин.
Няма кой дори да му звъни —
папата освен от Рим.*

Диджеят, явно склонен към възбудени суперлативи, подхвана приказка много преди края на парчето. Ядосан от идиотизма му, Ред изключи радиото и до Билингсгейт остана само с компанията на ужасното усещане за поличба.

Уелч не изглеждаше никак изненадан, че пак вижда Ред. Предложи му стол (прие го) и кафе (отказа го) и попита:

— Сигурно днес е денят, нали?

— Точно така. Има ли съобщения, че някой липсва?

— Не, никакви.

— Вие проверихте ли лично дали всички, с които говорих, са тук?

— Аз? Не, лично не съм. Ако искате, слезте долу да проверите.

— Знаете ли в кои отдели работят?

— Разбира се.

Уелч го изведе от стаята до перилата на галерията, за да погледнат долу.

— Така. Андрю Маршал е разносвач. Сигурно се върти наоколо, няма определено място. Андрю Раутледж работи ей там, зад часовника. Виждам го оттук.

Уелч посочи. Ред проследи пръста му и видя как старият вдовец пакетира риба в бял кош.

— А. Видях го.

— Андрю Гилдфорд работи в съседния отдел, онзи с надписа ЕКЗОТИЧНИ МОРСКИ ДЕЛИКАТЕСИ. Там имат всякакви глупости. В момента не мога да го... А не, ето го. Там. С гръб към нас е. Навел се е. Сега се изправя... Онзи с кашона. Виждате ли го?

— Да.

— И кой още?

— Андрю Търнър. Младото момче.

— А, да. Той работи... да видим... в оня ъгъл, до кафенето. Точно сега не го виждам. Но ето го Андрю Маршал минава оттам в момента. Разносвачът с празната количка. Видяхте ли го?

— Да.

— Значи само младежът липсва.

Липсва.

— Разбира се — продължи Уелч, — той е тук някъде. Може да е отишъл за нещо в склада или пък да е до тоалетната, или да пие чай. Най-вероятно...

И млъкна. Ред вече беше стигнал до края на коридора.

Машината за чай с индустриални размери съскаше в кафенето, докато Ред говореше с колегата на Андрю Търнър.

— Анди ли? Ами да, тук работи. Ама го няма. Мързеливо копеле. Сигурно се е успал.

— В колко часа трябваше да застъпи?

— В два. Нали ви казвам, може да се е успал.

Ред си погледна часовника. Три без петнайсет.

В два часа. Минали са четирийсет и пет минути. Исусе Христе.

— Знаете ли му адреса?

— Какво?

— Адресът му.

— Не, аз го нямам, приятел. Аз само бачкам тука и си върша работата. Питай главния управител горе на първия етаж. Анди трябва да е регистриран някъде като всички нас.

Ред изтърча обратно по стълбите до кабинета и влетя през вратата точно когато Уелч палеше поредна цигара.

— Адресът на Андрю Търнър? Къде е?

Трябваше да го вземе още когато беше говорил с него. Защото сега губеше минути от времето, което нямаше.

— Записан е тук — каза Уелч. — Защо? Не се ли е появил?

— Не. Още го няма. Дайте ми шибания адрес.

Уелч погледна Ред с нарастващо разбиране.

— *О, боже мой.*

Посегна назад и отвори второто чекмедже на стария сив шкаф за папки. Ровеше в тях с цигара между зъбите.

— Таргет... Тъкър... Търнър. Ето го.

Уелч измъкна тънка кафява папка и я подаде на Ред. Ръцете му трепереха.

Адресът на Андрю Търнър беше на първата страница. Донби Хаус, ап. 53, Узли стрийт, SE1. Точно от другата страна на Темза, до Джамейка Роуд.

И Ред се втурна. Хлъзгаше се по мокрия циментов под на тържището, дъхът му струеше в мразовития въздух, докато прекосяваше паркинга.

Последния път беше идвал отсам Тауър Бридж след огледа на тялото на Барт Милър и имаше задръстване. Сега със сигурност отиваше да *открие* труп и преминаваше моста с над сто километра в час.

Домби Хаус беше общински блок и Андрю Търнър живееше на последния етаж. Ред изтърча нагоре по стълбите и сви вдясно. В периферното му зрение се мяркаха врати, а краката му чаткаха по бетонния коридор. Никой не излезе да протестира. Този вид блокове в по-крайните лондонски жилищни квартали бяха може би най-идеалното място за убийство, което човек може да си представи. Никой не би се притекъл на помощ дори да чуе виковете на смъртна агония — от страх, че може да стане следващият. Най-добре да не се забъркваш.

Апартаментът на Андрю беше в дъното. Синя врата. Нямахме смисъл да звъни.

Бравата беше халтава. Ред я разби от раз.

Андрю беше там, *точно там*, сякаш чакаше Ред. Кръстът беше подпрян на стената в дъното и Андрю беше разпънат на него — всеки крайник закован на едно от четирите рамена на „Х“.

Тялото беше разположено изправено, но хиксообразният кръст няма опора за главата и торса. Те се бяха отпуснали напред, така бяха пренесли тежестта на тялото върху ръцете, вече разкъсани.

Ред се приближи.

Сребърния език не беше рискувал. Във всеки крак и всяка ръка имаше по два пирона. Просто за да крепят Андрю здраво и да се ускори смъртта от загуба на кръв. На пода под раните имаше локви.

Защо? Защо Андрю се беше оставил това да му се случи?

Ред си намери чисто петно на килима и приклегна. Погледна лицето му изотдолу. От наклона на главата бузите му се бяха издули и очите му приличаха на буболечки. Капки кръв от отрязания му език бълбукаха бавно по устата му и капеха от долната му устна на пода.

Бълбукат бавно.

Ред се изправи толкова бързо, че за малко да си блъсне главата в Андрю.

Посегна към шията. Посегна и пипна. Два пръста върху кожата. Тук. Под върховете на пръстите му. Смътен, но несъмнен. Пулс.

Ред набра 999 и повика линейка.

Да го свали от кръста. Да му помогне да си възстанови дишането.

Ако успее да го свали от кръста, може би ще може да забави или да прекрати агонията от задушаването. Защото не загубата на кръв, а задушаването е това, което обикновено става причина за смъртта на разпънатите. Приковаването на ръцете в това положение ограничава притока на въздух, тъй като свива гръдния кош и диафрагмата. А колкото повече се затруднява дишането, толкова по-малко кислород подхранва мускулите, което пък не позволява на ръцете да поемат своя дял от тежестта, и главата и торсът се отпускат напред. Това допълнително натоварва дихателната система. Затворен кръг, който има само един изход.

Освен ако някой не се появи навреме.

Ред сграбчи пирона, който беше забит в дясната ръка на Андрю, и се опита да го издърпа. Не успя. Беше хлъзгав от кръвта и Ред не можеше да го хване както трябва, а и беше забит толкова здраво, че острият му край се подаваше от другата страна на дървото.

Огледа се в стаята. Трябваше му нещо, с което да го захване. Клеци.

Но наоколо нямаше клеци. Нито по масите, нито по етажерките, нито по столовете. И от къде на къде трябва да има. Клеците едва ли са вещ, която винаги държиш подръка.

Сигурно някъде се намират. Но ако преобърне апартамента да търси, ще наруши непокътнатостта на местопрестъплението. Може да унищожи точно оная улика, която би ги довела до проблясъка.

Решавай. Бързо решавай.

Няма място за колебания. Осем убийства без пращинка улика. Защо този път да бъде различно? А ако Андрю остане жив, той ще е единственият човек, който е видял Сребърния език и е оживял. Това, което ще може да им каже, сигурно ще е безценно.

Само дето не може да им каже нищо, защото никога няма да проговори.

За секунда Ред се замисли дали не трябва просто да остави Андрю да си умре. Никой няма да разбере какво е станало. Андрю е в безсъзнание. Не знае дори, че Ред е в стаята. Ако остане жив, ще бъде травмизиран до края на живота си, сам в безмълвие, и единственото, което ще си спомня, ще бъде болката — много по-жестока от това, което човек може да понесе.

Хората убиват животните, които страдат и не може да бъдат спасени.

Но нещата не стоят така. Андрю не е животно. Той притежава ум, разсъдък, чувства.

Ред няма право на избор. Трябва да направи всичко възможно, за да спаси този човек.

Не си играй на Господ. Вече има един, който си е присвоил тази роля.

Ред се завъртя в малкото апартаментче като торнадо. Вадеше чекмеджетата и изтърсваше цялото им съдържание на пода. После бързо преобръщаше всичко с ръце и крака. Пръстите му се провираха в шкафовете през консерви боб, фенерчета, бутилки кетчуп и електрически крушки. И през цялото време изтичаха безценни секунди.

Накрая намери някакви клещи под мивката в кухнята. Среден размер с гумирани ръкохватки. Ставаха идеално.

Първо ръцете. Дясната ръка.

Ред хвана първия пирон, точно под главичката, за да не се изплъзне. Нагласи пръстите си и задърпа с всички сила.

Отначало пирионът не помръдна, а после изведнъж Ред почувства, че поддава и се изплъзва през кървавата длан на Андрю. Накрая изскочи с леко *пльок*.

Тялото малко се килна и Ред видя разкъсването при втория пирон на същата ръка.

Мамка му. Мамка му, мамка му, мамка му. Как може да е толкова тъп? Трябваше първо да сложи в легнало положение целия кръст, за да освободи ръцете от тежестта.

Ред се наведе напред, хвана кръста в двата края на хикса и го дръпна. Кръстът силно изстърга по стената и се строполи на пода.

Сега Андрю лежеше по гръб и Ред бързо обърна главата му встрани, за да не се задави от собствената си кръв. Сега ваденето на пироните ще става по-трудно, защото трябва да ги тегли нагоре. Но опорно-двигателният му апарат можеше да послужи за лостова система.

Ред стъпи здраво, наведе се, хвана втория пирон и го дръпна.

Нищо.

Дръпна го пак и този път поддаде.

Отвън се чуваше далечен хор от сирени, чийто вой ту се засилваше, ту утихваше. Линейките пристигаха. Ред започна да действа по-бързо.

Хващам, тегля. Хващам, тегля. Хващам, тегля. Хващам, тегля.

Ръцете на Андрю бяха свободни.

Ред ги свали до тялото му и приближи ухо до устата му.

Нищо. Не почувства нито полъх по бузата си.

Андрю не дишаше.

Уста в уста. Единственият изход.

Уста в уста с човек без език.

Ред бръкна в устата на Андрю и изчисти кръвта, доколкото можа. Един от пръстите му закачи лъжичката. Извади и нея. Обърна лицето му нагоре.

Не можеше. Просто не можеше да лепне устни върху тази кървава пихтия.

Направì го.

Ред стисна носа на Андрю и наведе лицето си над остатъците от устата му.

Дишай. Дишай. Дишай.

Ръце върху гръдния кош, една върху друга.

Натискай. Натискай. Натискай.

Отново към лицето.

Дишай. Дишай. Дишай.

В коридора се чува забързани стъпки.

Натискай. Натискай. Натискай.

Зад рамото на Ред се чу глас:

— Оставете на нас, сър.

Екипът на линейката пое нещата в свои ръце, бързо и резултатно, както бяха обучени. Кислородна маска, подхранваща система.

Носилката на пода до кръста.

Един от екипа взе клещите и бързо измъкна пироните, които още крепяха Андрю на кръста.

Ред се облегна на вратата, изтощен.

Момчето, което правеше дишане уста в уста, вдигна глава към

Ред. По лицето му имаше кръв.

— Издъхна.

Ред за миг се озова на земята до него.

— Не е възможно — изтърси глупаво. — Той имаше пулс.

— Съжалявам, сър. Човекът е мъртъв.

Любецки не спираше да го успокоява:

— Ред, не се обвинявай. Нищо повече не си можел да направиш.

— Не, не е вярно. Можех първо да го сложа на земята. Можех да пробвам дишане уста в уста по-рано. Можех...

— Ред! — Гласът на Любецки прозвуча толкова остър, че всички подскочиха. — Чуй ме. Когато си го намерил, Андрю Търнър вече е бил на кръста около три часа. Само младостта и добрата му физическа форма са причината да остане жив толкова дълго. Повечето биха издържали само час — час и нещо. Ако Сребърния език беше разпнал онзи възрастен човек от Билингсгейт...

— Андрю Раутледж.

— Да, него. Ако беше избрал Андрю Раутледж, човекът щеше да е издъхнал много преди да пристигнеш. Няма начин — *няма начин* — да си можел да направиш нещо повече за Андрю Търнър. Когато си дошъл, той вече е бил мъртъв.

— Не, не беше. Имаше пулс.

— Не ме разбра, Ред. Като казвам, че вече е бил мъртъв, имам предвид, че е започнал необратимият процес на смъртта. Тук става дума за мозъчни увреждания, кома, за състояние на вегетация. Той вече не е осъзнавал какво правиш с него — *за него*, бих казал. Няма лекар на света, който да го върне към живота от такова състояние. Било е просто въпрос на време.

— Прав е, Ред — включи се и Джез, — недей да се самобичуваш така.

— Но аз си *знаех*, че ще бъде някой от Билингсгейт — рече Ред. — *Знаех си*. Трябваше да сляза по-рано. Трябваше да проверя, че и четиримата Андрювци са навреме за смените си. Андрю Търнър беше закъснял с четирийсет и пет минути. Трябвало е да ни алармират още след четирийсет и пет *секунди*.

— Тези четирийсет и пет минути са нямали значение — каза тихо Любецки. — Ако искаш да обвиниш някого, Ред, обвинявай чудовището, което върши тези мерзости. Отговорността за тези смърти

е негова и само негова. Недей да я прехвърляш върху себе си. — Любецки стана. — Сериозно ти говоря, Ред. Просто хвани този... откачен.

— Точно там е работата обаче — каза Ред. — Той не е откачен. Ако беше, досега да го бяхме хванали. Не прави грешката да го подценяваш като луд. Той знае точно какво прави.

Любецки сви рамене.

— Е, да. Аз съм патолог. Понякога давам консултации, ако се налага. Но не съм психиатър. Трябва да тръгвам. Ще ви изпратя пълен доклад от аутопсията по-късно и, естествено, ще прегледаме тялото под микроскоп — макар да се съмнявам, че ще открием нещо. А, да — продължи, предусетил какво ще каже Ред, — направил си точно както трябва. Рискувал си потенциалните улики, за да спасиш Андрю. Аз щях да направя същото.

— С тази разлика, че не го спасих, а има вероятност да съм унищожил важно доказателство. Всички възможни улики прецакани. Ако го бях оставил, може би щяхте да намерите нещо.

— И до края на живота си да се радваш на безсънни нощи. Просто го забрави. — Любецки потупа Ред по рамото с непохватна нежност и се затътри към вратата.

Ред въздъхна.

— Е, да се стегнем — каза той, без да се обръща към никой конкретно.

— Аз имам идея — каза Кейт, почуквайки с молива зъбите си.

— Давай — каза Ред.

— Мисля, че Сребърния език е полицай.

Ред закима бавно. Джеб потърка брадичката си с ръка.

— Не ми изглеждате изненадани — установи Кейт.

— Не — каза Ред, — не съм. И на мен ми се въртеше нещо такова. Но кажи ти защо смяташ така?

— Това не е внезапно хрумване или нещо подобно. Резултат е от всичко натрупано досега, но има три основни причини. Първо, това, което обсъждахме току-що — липсата на веществени доказателства по телата. Второ, може би три убийства без улики биха минали за късмет, но ние имаме — колко? — вече девет, включително и днешното, и не сме открили нищо. Този, който извършва убийствата, знае какво търсим, следователно знае какво да избягва. Абсолютно непостижимо

е за някой без практика в полицията и без познания по процедурите около откриването на доказателства да го постигне. Ако бяхме намерили някакви отпечатъци, но да не можем да ги свържем с ничие досие, тогава всичко щеше да е нормално — въпреки че това щеше вероятно да означава, че си имаме работа с дебютант престъпник, което ми се вижда не много вероятно. Но ние дори и това нямаме.

— Имай предвид — каза Джеб, — че не е толкова трудно да се набави такава информация, ако човек знае къде да я търси. А именно по библиотеките и Интернет. Има купища откачалки, които следят полицейските разследвания, подслушват секретните радиочестоти и внимават в полицейските сериали. А да не забравяме и всички бивши полицаи, военни, експерти по сигурността, лекари, сестри и тъй нататък. Все хора, които се запознават с такива подробности заради работата си.

— Със сигурност — каза Кейт, — нямам нищо против. Тезата не е убедителна сама по себе си, но ако се впише в цялостната картина, може да се окаже, че в нея има нещо вярно.

— Кейт, не ти противореча. Просто играя адвоката на дявола. Толкова пъти забиваме в задънена улица, че не ми се ще нещата пак да се оплескат.

— Така е — каза Ред. — Продължавай, Кейт.

— Втората причина идва оттам, че ние фактически нямаме връзка със Сребърния език. Случаите, в които е общувал — при Джуд Хардкасл и Саймън Баркър, не се е излагал на опасност да бъде проследен. Не е направил никакво усилие да се свърже с нас. Това е доста необичайно. Много серийни убийци влизат във връзка с полицията, директно или индиректно. Айрланд се обаждаше. Бърковиц пишеше писма. Хайрънс драскаше по стените. Разбира се, не е задължително. Но в случая има ясно очертана религиозна мисия, щеше да е нормално да получим нещо: цитати от Библията например или нарисувани кръстове. *Нещо*. Като всички религии, християнството е богато на символи и атрибути. Но нямаме нищо. Това ми се струва странно — освен ако Сребърния език не е полицай. Тогава ще го е страх, че какъвто и да било контакт може да го издаде, че някой ще разпознае почерка му или начина на изразяване, или нещо такова. Това не е проблем, ако работиш във фабрика и колегите ти никога няма да видят доказателствата по случая. Но работиш ли в полицейския апарат,

вдигаш залозите неимоверно високо, ако започнеш да оставяш съобщения. По-добре да си мълчиш. И докато сме още на това, спомнете си колко убийци оставят бележки само и единствено да се подиграят с полицията. Те виждат в полицията своя враг: те — срещу институцията, плезят се на властта. Но ако Сребърния език е полицай, това може и да не отговаря на истината. Не че иска да бъде хванат, но не би искал да противопоставя действията си на силите на властта до такава степен, както при други обстоятелства. Не знам дали успявам да ви го обясня добре?

— Идеално — каза Ред.

— Добре. Третата теза вероятно е най-важната — особено след днешното убийство. Знаете колко много се чудим как Сребърния език успява да влезе в домовете на жертвите си? Е, какъв по-добър начин от това да си полицай? Ако искаш да убиеш някого, най-добрият начин е да го направиш в собствения му дом. Зад затворените врати има много по-малка вероятност да бъдеш видян или обезпокоен, отколкото ако си навън на открито. Но все пак първо трябва да влезеш в къщата. Много е лесно за един полицай да звъне на нечия врата и да каже: „Съжалявам, че ви безпокоя, господине, но имаме сигнал за нещо си, само трябва да ви задам няколко въпроса“. И е вече вътре. Говорим за късно през нощта. Хората не отварят вратите си току-така на непознат, особено по това време на денонощието и със сигурност не и в града. Биха отворили на някого, когото познават, или на силите на закона — от доверие или от страх.

— Ти каза: особено след днешното убийство — прекъсна я Джек.
— Защо?

— Защото Андрю Търнър беше предупреден, че някой може да се появи. Той е първата жертва, лично осведомена за опасността, и въпреки това Сребърния език е успял да влезе. Поставете се на негово място. Знаел е, че трябва да бъде предпазлив. Значи седи си той вкъщи, може би се кани да дремне за няколко часа, преди да отиде в Билингсгейт. На вратата се звъни. Любецки каза, че е бил на кръста от полунощ — значи не прекалено късно, но все пак късно, и то за този тип жилищни блокове. Сигурно е подскочил. Отваря вратата, не сваля веригата обаче, и вижда полицай. „Извинете, че ви безпокоя по това време, господине, просто проверявам всичко ли е наред. Дали ще мога

да вляза и да огледам предпазните мерки, които сте взели?“ Андрю си отдъхва, пуска го — и това е последният човек, когото вижда.

Ред прокара ръка през лицето си и си притисна носа с два пръста. Убиец в полицията. Само това му липсваше.

— Намирам тази теория за съвсем обоснована — каза той. — Приемам. А ти, Джез?

— Да. Определено. Мисля, че това е най-добрата идея, която е хрумвала на някого от нас въобще.

— Благодаря ти — каза Кейт и наистина му беше благодарна.

— Сега обаче идва скучната част — каза Ред. — Ще трябва да прегледаме досиетата на всички полицаи, които се водят на служба в Лондон. Ще започнем от централен Лондон и ще разширим диаметъра, ако не открием нищо подходящо. Първо патрулите. Искам подробности от всички управления кой е бил вечерна и нощна смяна на датите на убийствата — тоест трийсети април срещу първи май, дваисет и осми срещу дваисет и девети юни, дваисет и четвърти срещу дваисет и пети юли, дваисет и четвърти срещу дваисет и пети август, дваисети срещу дваисет и първи септември, дваисет и седми срещу дваисет и осми октомври и снощи. Може да изключите от сметките всеки, който е бил дежурен по това време. Дори и да са били на смяна само една нощ от всичките тези седем, елиминирайте го. Щом свършите с това, извадете от списъка и всички, които са женени.

— Защо? — попита Джез.

— Този тип реже езици и си ги колекционира. Прибира се целият в кръв. Едва ли някой може да живее с него и да не си дава сметка какво става. Освен това, спомнете си, че той се има за Месията и се взима съвсем на сериозно. Исус не е бил женен. Нашият човек вероятно си мисли, че няма на света жена, достойна за него.

— Това не е задължително — каза Джез. — Питър Сътклиф беше женен.

— Да, но и шофьор на камион на дълги разстояния. Той е убивал на път, далеч от дома си, и не си е събирал сувенири. Приемам, че нещо може да не е така, но имаме ограничено време, а не искам да включваме повече хора в екипа. Ще трябва да се справим само тримата. Винаги можем да се върнем и да включим женените, ако не попаднем на този, който търсим, от първия път. Но в този момент ми се иска да ограничим диапазона колкото се може повече.

— Добре — каза Джез. — Това е разумно решение.

— Онези, които минат и през двете цедки — дежурства и съпруги — ще бъдат разпитани. Проверете алибитата им за въпросните нощи. Повечето от тях ще имат някакви. Ще доведете тук всички, които нямат, за допълнителен разпит. Ясно?

Джез и Кейт кимнаха.

— Междувременно да видим дали ще имаме по-голям късмет с архитекта на име Томас, отколкото с рибаря на име Андрю. Ще преровя „Жълтите страници“ за архитектурни бюра и после ще ги обиколя. Ще се повтори същата процедура, както миналия път, само че сега ще трябва да се срещна с доста по-малко хора. Не мисля, че в Лондон има толкова много архитекти, колкото рибари.

— Ще се изненадаш — каза Кейт. — Навремето излизах с един архитект.

— Все пак се надявам да се видя с всички сам — рече Ред. — Значи аз се справям с архитектите, а ви се преструвате, че сте от Министерството на вътрешните работи.

— Ще предупредиш ли архитектите да се пазят и от полицай? — попита Кейт.

Ред помълча.

— Аз... не, не вярвам.

— И защо не? — попита тя.

— Защото не мога да разправам на разни редови граждани да не се подчиняват на закона.

— Няма нужда. Ще им казваш да не отварят на никого.

— Да, но искаш да обяснявам, че това включва и полицията.

— Не, не искам. Просто наблягай *на никого*.

— Кейт, всеки с акъла си ще отвори на полицай, който идва, за да провери дали всичко е наред. *На никого* не се отнася за полицията. Става дума за архитекти, за бога, не за наркопласъори. Повечето от тях сигурно нямат дори неправилно изпреварване.

— Ти току-що обори собствената си позиция, Ред. Ако са толкова невинни, ще можеш да ги спасиш само по този начин: като им кажеш — или поне им намекнеш — че подозираме неизвестен полицай.

— Не.

— Защо, за бога, не?

— Защото... — Ред разпери ръце. — Ако започна да обикалям хората и да им приказвам такива неща, все някой от тях ще ни издъни. Ще сподели с жена си, а тя ще каже на съседката, онази пък ще спомене пред братовчедка си, която работи в „Ивнинг Стандард“, и преди да сме се усетили, всичко това ще гръмне по вестниците. „Вие, широката общественост, имате картбланш да не зачитате представителите на закона.“ Полицията ще стане за смях.

— Аз...

— Кейт, ако искаш да се аргументираш пред шефа, моля, нямам нищо против. Той ще ти каже абсолютно същото.

— Ред, не мога да повярвам, че реагираш така. Знаем, че убиецът сигурно е полицай, а ти сега...

— Не, Кейт. Ето тук ти е грешката. Ние не *знаем* нищо. *Предполагаме*, че Сребърния език е полицай, но не знаем със сигурност. И аз няма да подлагам на риск работата на полицаите в столицата въз основа на теория, която, макар и правдоподобна, си остава недоказана.

— Недей да ми четеш конско.

— Тогава не се опитвай да ме накараш да направя нещо, което знаеш, че не мога да направя. — Ред стана. — Съжалявам. Ще се прецакаме, ако го направим, ще се прецакаме и ако не го направим.

— И какво сега? — попита Джебз.

— Много просто. Ще го намерим, преди той да ги намери.

Давам си сметка, че не мога да ругая обществото, без да се опитвам да го променя. Затова избрах тази професия и затова върша това, което върша. Помагам съвсем символично, като упражнявам една от малкото професии, които си струват в този смърдящ бълвоч. Помагаме за прочистването на малка част от шлаката, която задушават това общество. Ние хващаме най-опасните нарушители — не, ние хващаме най-явните нарушители — и ги откъсваме от улицата. Но това е единственото, което правим, и то хич не е много. Ние не лекуваме тези нарушители, нито ги правим по-добри хора. Просто осигуряваме временна почивка. Предпазваме обществото за известно време, но не го лекуваме. Това е, което имам предвид под символично.

Постъпих в полицията, защото си мислех, че мога да променя нещо. През първата година — година и нещо на тази служба човек наистина си вярва. Триумфът е голям, когато хванеш престъпник или спасиш нечий живот. Но постепенно омръзва. Щом се изправиш срещу цялата тази гадост, с която трябва да се справяме ежедневно, осъзнаваш, че това, което вършиш, не означава нищо в глобални мащаби. Тогава или приемаш, че винаги ще бъде така, или се опитваш да промениш начина, по който действа механизмът, така че да допринесе за нещо. Това и направих.

Понеже хората вече не чуват, освен ако не засилиш колоните до дупка и не им ги навреш в мутрите. Светът няма да се отърси от сладкия си унес заради някой си с малка шайка проповядващи Словото. Хората не дават и пукната пара. Вижте Кореш и Храма на Слънцето, и разните сектанти. Никакъвци, всички до един. Ако хората им обръщат някакво внимание, то е от насмешливо съжаление. Аз не искам да бъда съжеляван. Хулен — може би, но не и съжеляван. Погледнете вестниците. Аз съм най-търсеният човек в страната. Дори само да пръдна, това ще бъде водеща новина в централния бюлетин. Защото това, което правя, кара хората да са нащрек и да внимават. Те ще ме запомнят и ще мислят за мен, и

*накрая ще разберат, че съм бил прав. Всички погледи са събрани в мен.
Това е най-важното. Останалото е лесна работа.*

Двайсет и пет дни до Коледа. Двайсет и един до следващия удар на Сребърния език.

Декември. Започна традиционното годишно поклонение на тържествуващи потребители и развълнувани деца пред цветните светлини на витрините. От време на време, когато имаше нужда от почивка, Ред излизаше и отиваше в магазина точно срещу Скотланд Ярд. Забавляваше се да гледа как мъж се опитва да избере подарък за жена си или приятелката си. Чудеше се как още никой не е посветил филмова пародия на това. „Атаката на 13-и щанд за парфюми“ например.

От всички магазини на Виктория стрийт сякаш само „Боди Шоп“ се беше погрижил за най-загубените мъже. Ред не знаеше какъв е официалният термин за въпросните артикули, но той си ги беше нарекъл „неща в кошничка“ — един миш-маш от всякакви лосиони, кремове, сапуни и парфюми, за които мъжете си мислят, че жените ги обичат, натъпкани в евтини кошнички и разпределени в три-четири различни ценови категории. Влизаш, решаваеш колко искаш да похарчиш, грабваш една кошничка, натъпкана с неща за определената категория, плащаш и излизаш. Пазар с еднократно спиране, приключен и забравен точно за 90 секунди.

Ред прекара доста време в опити да купи нещо подходящо за Сюзан. Не беше я виждал, откакто го напусна, но се чуваха често по телефона. Тя се беше изнесла от приятелката си Шели и си беше наела квартира някъде близо до „Потърс Бар“, около М25. Бяха се уговорили за пробна среща на по питие преди Коледа, но още не бяха определили точната дата. Ред знаеше, че е по-добре да има плаваща уговорка, отколкото да се обвърже с дата и час, които според гнусния закон на Мърфи да отмени в последния момент. Което само по себе си означаваше, че най-вероятно нямаше да успеят да се видят въобще. Както вече беше казал — ще се прецакат, ако го направи, ще се прецакат и ако не го направи.

В Скотланд Ярд гъмжеше от слухове за коледни изпълнения на някое от крайните ислямистки движения. Лъжливите обаждания за бомби бяха нормално явление и един-единствен телефонен звън можеше да затвори огромни отрязъци от югоизточната транспортна система до второ нареждане. Но сред всички фалшиви обаждания щеше да има и едно истинско, така че полицията не можеше да си позволи да подмине цялата процедура.

Така стояха нещата и с работата на Ред, Джек и Кейт. Дълги часове в търсене на подробности, които най-вероятно нямаше да ги доведат доникъде, и нищо, което да поддържа интереса им, освен страха, че най-дребното детайлче, на което не обърнат внимание, ще се окаже решаващият фактор. Ред звънна на всяко архитектурно бюро, което намери в „Жълти страници“ и в базата данни на Националната асоциация. Повтаряше една и съща реч до безкрайност пред всеки Томас и постепенно всяка дума в нея придоби някакво своеобразно съвършенство. Вече си мислеше, че се е превърнал в тъп папагал.

Но всеки път, щом се изкушаваше да приключи с цялата церемония и да пропусне някое бюро, защото в него има само двама души архитекти, следователно няма как единият от тях да се казва Томас, го нападаха мисли как би се чувствал после, ако там е имало Томас и тъкмо този Томас е бил убит. Не стига че не им казваше цялата истина — колкото и основателни причини да имаше, ами и да започне да ги прескача както му падне вече щеше да бъде прекалено. Освен това Ред обяви повишена готовност в полицейските управления за нощта на 20 декември.

Кейт и Джек заораха с компютрите си и събраха огромна информация за всеки полицай в централен Лондон. После постепенно започнаха да орязват списъците. Прекараха първата седмица в кабинета пред екраните и после излязоха и започнаха да обикалят, да разпитват хората, да проверяват алибитата, да сверяват и пресверяват информацията. На третата седмица вече доведоха хората в Скотланд Ярд. Ред разпита всеки лично, но през цялото време беше наясно, че това е губивреме. Дали следваше мила картинка с благонадежден сътрудник или жален хленч за двацет и пет години всеотдайна служба на полицията, те всички бяха невинни. От един поглед му ставаше ясно.

Щом го види, мислеше си Ред — *надяваше се* — ще го познае. Мигновено. Ще го познае, както хора, които срещат бъдещата си половинка на някой купон и знаят, че ще прекарат живота си с този човек.

Ред вече познаваше Сребърния език. Знаеше какво мисли, на какво се надява и от какво се страхува. Познаваше го в най-общи линии, но не знаеше подробностите. Не знаеше къде живее, нито какво обича да прави през уикендите.

И най-вече не знаеше как изглежда.

Петък, 18 декември 1998

Ред отиде на кръчма само за да се махне от празната къща. Имаше нещо необяснимо жалко в това да се напиеш сам-самичък пред телевизора у дома, мислеше си той. По-добре да отида на кръчма, дори и просто да си седя на бара и да не говоря с никого.

Заведението беше препълнено с млади хора, натъпкани около масите и говорещи на висок глас. В дъното имаше билиардни маси и играчите наблюдаваха топките, които чаткаха и се разбягваха по зеленото сукно. Ред намери празно столче на бара и си поръча двойно уиски и халба бира.

Вече беше изгълтал уискито и половината бира, когато някой го блъсна, докато тежко се наместваше на столчето до него. Обърна се.

— Ако обичаш, приятел. — Новодошлият се извъртя към него. Носеше работническо яке и очите му бяха кървясали. Пиян или друсан. Той изгледа Ред и стовари на бара найлонова торба. — Вътре има одран заек — му каза и я посочи. — Печели го, който надвие.

Барманът, който точеше „Гинес“ от няколко канелки, се вцепени.

— Печели го, който надвие — повтори мъжът.

Ред не трябваше да реагира, знаеше го. Но какво да направи? Не можеше просто да не му обърне внимание, не и когато онзи му се навира в лицето. Нито да стане и да си тръгне, защото това би било слабост и човекът щеше всякак да изскочи след него. Не можеше и да оправи нещата с приказки, не и като го гледаше на какъв хал е.

Ред се изправи и му шибна един юмрук в лицето. Удари го толкова силно, че онзи се отлепи от бара и падна на пода, стиснал здраво торбичката, която обаче се отвори. Заекът се изсипа на килима. Ред леко се учуди, че вътре наистина има заек. После го ритна в слабините и веднъж в главата. През кожата на обувката си усети как му изпука носът.

Барманът прескочи тезгяха и сграбчи Ред за раменете. Той се извъртя само колкото да си вземе дрехата, без да се съпротивлява. Остави се човекът да го отведе до вратата и да го изблъска грубо на

улицата. По пътя за вкъщи не се обърна назад. Не беше превъзбуден, не трепереше, нито пък се беше уплашил, просто си мислеше колко хубаво се беше почувствал, когато размаза мутрата на онзи.

Неделя, 20 декември 1998

Чертежът пред Томас Феърудър беше целият в червени линии. Неговите червени линии.

Архитектурното бюро, за което работеше, проектираше кинокомплекс в Риад и Томас ръководеше дизайнерския екип. Беше дал на един от младоците в офиса да изготви чертежите, колкото да трупа опит, и сега трябваше да поправа всичко у дома. Затова и червените линии.

Зад него компютъра подготвяше триизмерния модел на комплекса. До няколко часа ще е готово.

Томас погледна часовника на стената. Още петнайсет минути до полунощ. Малко студено кафе се разплиска, когато взе чашата и отиде до прозореца, където се загледа към улиците на Хампстед.

В град, съставен от села, Хампстед най-вярно беше запазил духа си. Всичко в него беше различно от останалия Лондон. Малките триъгълници трева на кръстовищата напомняха по-скоро за полянки, отколкото за градски улици. Меките гънки на хълмовете, по които се виеха улиците, направо отричаха градското планиране. Даже и уличните знаци се отличаваха — бели букви върху черни табели, а не обратното.

Лека мъгла обгръщаше лепкаво стъклените фенери на викторианските улични лампи. Още нещо за Хампстед — тук е от малкото места в Лондон, където е най-хубаво в студено и мрачно време. Яркото слънце е хубаво за отворени пространства, но уличките на Хампстед лъкатушат нагъсто между тъмни къщи и ниски дървета. Интимност или клаустрофобия, няма значение как ще го наречем, но Хампстед е най-прекрасен, когато човешки дъх се носи във въздуха и от листата на дърветата се стичат дъждовни капки.

Томас подскочи от стържещия звук на външния звънец.

Той се дотътри бос до вратата и погледна през шпионката. Беше полицай с разтеглено от лещата лице. Томас отвори вратата, но не свали веригата.

— Господин ФеърUEDър?

— Да.

— Само идвам да проверя дали сте добре.

— Добре? А защо да не съм?

— Не ви ли е посещавал преди няколко седмици главен инспектор Меткалф? Във връзка с убиеца на апостоли?

— Ъ? А, да. Сетих се. Дойде един следобед. Забави ме за една среща.

— Не ви ли каза, че сте в опасност?

— Каза, че имало някакъв луд, който обикалял и се мислел за Исус, но че е по-вероятно да спечеля от лотарията, отколкото да бъда убит от него.

— Добре. Все пак ние проверяваме всички, които господин Меткалф посети, за да се убедим, че взимат необходимите предпазни мерки. Ще имате ли нещо против да хвърля бърз поглед на дома ви? Съжалявам, че ви безпокоя в такъв късен час, но нали знаете... по-добре сигурност, отколкото съжаления.

— Как бих могъл да имам нещо против, полицай. Моля. — ФеърUEDър откачи веригата и отвори вратата. — Заповядайте.

Полицаят влезе в къщата. Носеше голям спортен сак на рамо.

— Посред нощ? — посочи го Томас.

— Да. Смяната ми свършва след няколко часа, после ще ходя при приятелката си. Тук си нося чистите дрехи да се преоблека. Да мириша на чистичко.

Томас се засмя.

— Да ви разведа ли по стаите?

— Ако обичате.

Томас му показа долния етаж. Полицаят проучи всички ключалки и брави на вратите и прозорците, но без да пипне нито една.

Спряха в кухнята, където полицаят сложи сака си на пода и бръкна в него.

— Има и втори етаж — каза Томас. — Но трябва да внимаваме да не събудим...

Болка, остра и пронизваща, от удар в черепа зад ухото, после несвяст.

Съзнанието му се върна толкова плавно, че няколко секунди Томас не беше сигурен дали изобщо се е събудил. Отвори очи, но мракът остана.

Само дето не беше чак толкова безмилостно черен като този под клепачите му. Успя да различи сиво петно, където сигурно беше прозорецът.

Прозорецът на спалнята му. Томас лежеше на леглото си. Усещаше хлад по краката и гърдите си, а също и натиска на нещо еластично около кръста си. Слиповете му. Единственото, с което беше облечен. Освен въжетата, с които към леглото бяха вързани краката и лявата му китка.

Още усещания. Пулсираща болка в главата. Звукът на дишането му.

Само че идваше от няколко крачки разстояние, значи не беше неговото дишане.

Томас затаи дъх, но дишането продължи. Вдишване, издишване. Най-спокойно.

В стаята имаше някой.

Полицаят дойде да провери бравите.

Томас подгъна десния си лакът и се опита да се надигне. Една ръка бързо подпря гърдите му и го натисна надолу.

Томас понечи да каже нещо. Каквото и да е. Първото, което му дойде на ум, беше:

— Кой е?

Тишина.

— Полицаят ли?

Тишина.

— Какво се е случило с мен?

Най-после отговор:

— Ударихте си главата.

— Колко е часът?

Две фосфоресциращи стрелки на ръчен часовник се появиха пред очите му.

— Дванайсет и десет. — Вече е понеделник.

— Виждаш ли, Томас?

— Да.

— Дръж си очите отворени. Огледай се. Гледай да свикнеш с тъмното.

Гласът на полицаия в мрака.

Томас се огледа, появиха се форми на познати предмети. Столът до прозореца, скринът под огледалото. Пълната чернилка се разпадна в нюанси на сивото.

Сребърния език седеше на ръба на леглото. Беше гол до кръста, а от тежестта му по чаршафа се бяха образували гънки, които чезнеха под него. На ръцете си имаше гумени ръкавици.

Дълъг черен силует върху леглото до него. Продълговатият сак.

Сребърния език бръкна и извади оттам нещо квадратно и лъскаво. Парче найлон. Той стана от леглото, постла парчето върху чаршафа и седна отгоре.

— Какво правите?

Никакъв отговор.

Сребърния език пак бръкна за нещо в сака.

Метален проблясък срещу бледата светлина.

Нож.

О, Господи, не. О, моля те, Господи, не.

Томас затвори очи.

Не и нож. Всичко друго, само не и нож.

— Томас. Погледни ме.

Томас отвори едно око.

Сребърния език насочи ножа към себе си.

Прокара го отдясно точно под гръдния кош. По бялата кожа се появи съвсем права тъмна струйка кръв, която покапа като дъжд върху перваз.

Сребърния език обърса острието в ръката си и го върна в сака. Сякаш не изпитваше никаква болка.

Бялото на очите му означи завъртането им към Томас.

— Ако не туря ръката си в ребрата Му, няма да повярвам. — Посегна и потърси дясната ръка на Томас. — Дай си ръката, Томас.

Томас почувства ръката си понесена в огромна бездна от време и пространство.

Сребърния език прокара пръстите му напред и назад през раната. Леко по ръбовете на прореза и дълбоко в лепкавата топла влага на кръвта.

— ... и не бъди невярващ, а вярващ. Тома, ти повярва, защото Ме видя; блажени които не са видели, а са повярвали.

Отново празно пространство пред върховете на пръстите му, после найлон.

Сребърния език сложи ръката му върху парчето найлон и премести тежестта си, така че всъщност седна точно върху нея.

— Боли ли?

Томас поклати глава.

— Добре. Съжалявам, но сигурен съм, че разбираш: налага се да го направя.

Томас не разбираше. Ни най-малко.

Все така върху ръката му Сребърния език прибра ножа в сака и извади нещо друго. Томас не успя да види какво е.

Сребърния език се наведе напред.

— Отвори широко, Томас.

На светлината от фаровете на преминаваща кола успя да го съзре.

Скалпел.

Томас здраво стисна устни.

— Отвори си устата, моля те, Томас.

Не последва отговор.

— Томас. Отвори си тъпата уста.

Не не НЕ.

Юмрукът се стовари върху него с такава бързина, че дори не успя да го види, камо ли да има време да го спре или да се извърти встрани. Сребърния език го шибна право в диафрагмата с ляво кроше. Въздухът изсвистя от гърдите на Томас като експресен влак и устата му се отвори инстинктивно, за да си поеме въздух.

Скалпелът влезе в устата, резна френума и продължи в основата на езика. Кръв шурна към небцето му. Сега беше в дъното при гърлото.

Томас искаше да вика, но нямаше с какво.

Езикът му беше в ръката на Сребърния език.

Той извади от сака буркан, до половина пълен с някаква течност, отвинти капачката, пусна езика вътре и я завъртя пак. Върна буркана в сака и извади нещо друго.

Все още седнал върху дясната ръка на Томас, така че да не може да мърда, Сребърния език му проговори за последен път.

— Тома, копие, защото бил прободен с копие.

Сребърния език държеше копието в ръка като билиардна щека. Вдигна го над главата си и смени хватката в стил копиехвъргач — пое го в длан.

Копието изсвистя „вуууп“ във въздуха към стомаха на Томас.

Глух удар, а болката щеше да дойде тепърва — както когато си прещипеш пръста и знаеш, че след две секунди всичките ти нервни окончания ще пламнат от болка, и трябва да изживееш тези две секунди в лапите на отвратителното предчувствие.

Сребърния език изтегли копието от тялото на Томас и го заби отново, и после пак, така че всеки нов удар преливаше от предния в следващия и отскачаше с ударната вълна. Кръвта му бликаше като фонтан. Томас се задъхваше във всепоглъщащата болка — чиста и невъобразима, а тялото му се разкъсваше на стотици парчета. В агонията си съзря сянката на Смъртта, която му предлагаше вечен сън, и той се устреми към нея и я прегърна, благодарен в отчаянието си.

— Вуйчо Томас?

Малко гласче пред вратата на стаята на Томас. Детско гласче.

Сребърния език се обърна. Бледожълта светлина се процеждаше през пролуката на леко откренатата врата.

Той закрепил копието в тялото на Томас и стана от леглото. Раната му още кървеше, затова си сложи горницето. Усети как топлата кръв го залепва за кожата.

Тук нямаше да остане и капчица от неговата кръв. Това беше сигурно.

Някаква сянка се вряза в лъча светлина. Той прекоси стаята с три бързи крачки.

Детето отваряше вратата.

— Вуйчо Томас?

Сребърния език застана на прага. Детето вдигна поглед към него.

Беше момче. Шест-седемгодишно. Облечено в кафява пижамка на локомотивчета. Очите му бяха подпухнали и прихлупени в полусън, а косата му стърчеше нагоре на гъсти руси кичури.

Страдайте, деца, и забранете им да идват при мен: защото такава е царството небесно.

Сребърния език приклепна, така че лицето му да е на нивото на детето.

— Вуйчо ти е болен. Дадох му едно лекарство и ще се оправи.

Детето го погледна по-скоро с любопитство, отколкото с подозрение. Някакво видение в черно с жълти гумени ръкавици на ръцете като гигантска земна пчела.

Сребърния език се изправи и понечи да хване момчето за ръката.

— Хайде. Ще те сложа да си легнеш.

Детето се дръпна внезапно и Сребърния език разбра причината. Кръвта на Томас на жълтите ръкавици.

— Това е кръвта на вуйчо ти. Беше ранен, но аз му помогнах. Ще се оправи. Трябва да си легнеш в креватчето. Хайде, аз ще те завия.

Сребърния език остави детето да върви една крачка пред него, за да не го кара да хваща за ръка кръвта на вуйчо си. Детето правеше по две-три крачки на една негова.

Влязоха в последната стая вдясно. Малка стаичка, почти без обзавеждане и необитаема. Празна стая. Детето се покатери на леглото и се зави до брадичката.

— Не се тревожи за вуйчо Томас — каза Сребърния език. — Той ще се оправи.

Детето кимна и се обърна на другата страна да спи. Сребърния език загаси нощната лампичка, затвори вратата и се върна.

Томас беше безжизнен парцал сега, проснат на леглото с копието, щръкнало право нагоре като радиоантена. Той го измъкна и го прибра в черния сак.

Оттам извади сребърна лъжичка. Номер десет. Втъкна му я в устата.

Полицейската униформа го чакаше, прилежно сгъната върху стола в ъгъла на стаята. Щеше да я сложи, когато свърши с всичко. Още не. Оставаше нещо.

Единственото отклонение, което си беше позволил. Единственият дефект в неговия шедьовър.

Дясната ръка на Томас лежеше отпусната върху найлоновото парче.

Кръвта му, кръвта на Исус, беше по него и по пръстите на Томас. Никъде другаде.

Всички улики трябваше да си отидат с него.

Сребърния език извади ножа си от торбата и отсече дясната китка.

Ред не разпозна лицето на Томас ФеърUEDър, но знаеше, че го е предупредил. Датата и часът на срещата им бяха записани в бележника му.

Ако го беше предупредил за полицаЙ.

Ред поклати глава. Беше взел решение да пази в тайна за полицаЯ и го беше направил по необорими причини. Те продължаваха да са все толкова важни. Освен това още нямаха доказателства, че Сребърния език наистина е от полицията. В идеята на Кейт имаше логика, но през последните три седмици, в които проверяваха всички досиета от управленията не беше изскочило нищо, което да я потвърди.

Тялото на Томас ФеърUEDър беше намерено от сестра му Камила Уийкс малко след осем сутринта. Синът й Тим — племенник на Томас — първи бил влязъл на мястото на клането. Той бил при вуйчо си за уикенда, за да могат Камила и съпругът й банкиер да се насладят два дни сами в Котсуолдс. Камила беше пристигнала рано, за да си вземе Тим, преди брат й да е тръгнал на работа.

Майката и синът бяха долу в кухнята и не се знаеше кой от двамата е по-травмиран. При тях имаше полицаЙ.

Любецки влезе в спалнята, топлеше си ръцете с дъх.

— Милосърдни Отче — каза той. — Навън е кански студ. — Хвърли едно око на трупа и зададе очевадния въпрос: — Защо е била отрязана дясната му ръка?

Ред му отговори отегчено:

— Историята с Тома Неверни, предполагам.

Любецки гледаше с неразбиране.

— Тома не вярвал във Възкресението, докато не видял Исус на живо и — което е по-важно — докато не го *пипнал*. Той повярвал едва след като докоснал ръцете на Исус, където гвоздеите от разпятието били оставили рани, и ребрата му, където римският войник го пробол. — Ред погледна към трупа. — Предполагам, че това се е случило тази нощ.

— Той е накарал Томас да го *пипне*?

— Да. Сигурно сам си е причинил рана или по ръцете, или в ребрата. По-вероятно да е в ребрата, тъй като там раната може да се скрие по-лесно. Иначе трябва да си превърже ръцете и това ще направи впечатление.

— Освен ако не носи ръкавици върху превръзките.

— Да, но все ще му се наложи да ги свали, нали? Когато е на закрито. Ако не го направи, ще изглежда също толкова странно, както и ако е с бинт по ръцете. Та смятам, че се е ранил в ребрата и после е накарал Томас да го докосне, така че да повярва.

Любецки схвана мисълта на Ред.

— И понеже Томас по този начин си е оцапал ръката с кръвта на Сребърния език, а пък той не може да си позволи да ни остави да открием тази кръв, отсича ръката на Томас и я взима.

— Точно така.

— И все пак, ако се е ранил, трябва да е останала негова кръв и някъде в стаята.

Ред махна към окървавеното легло:

— Ако успееш да намериш няколко различни капки кръв в тази локва, професоре, ти ще си най-адският гений на света. Лично аз смятам, че не е оставил никакви следи.

— Е, трябва да е голям късметлия, ако е кървял и все пак не е пропуснал някоя капчица.

— Тук късметът няма пръст. Това поне вече го знаем. Каквото и да реши да направи, за да изпълни мисията си, в никакъв случай не включва възможността да се издаде. Това е десетото убийство, и деветте преди него бяха съвършени. — Ред прокара пръсти през косата си. — Слизам в кухнята да видя как се справя малкият Тим.

— Кой?

— Племенникът на Томас. Той е бил в къщата тази нощ.

— О, господи. Видял ли е нещо?

— Тъкмо това трябва да разбере. Ако Кейт или Джеб пристигнат в близките десет минути, кажи им къде съм.

Долу в кухнята Камила изглеждаше неуместно спортно с дънките и дебелия син пуловер. Беше седнала в сгъваемия режисьорски стол, на коленете ѝ беше Тим и тя придържаше главичката му на гърдите си. Едно зелено локомотивче на яката на

пижамата му се подаваше под карираното одеяло, в което беше увит. Камила вдигна зачервени и подути от сълзи очи.

— Госпожо Уийкс. Как сте? — попита той и се почувства тъпо.

Тя не отговори.

Полицаят беше застанал до бюфета. Ред се обърна към него.

— Защо не пийнеш чаша чай?

— Да, сър.

Той се протегна и включи каната. Ред го погледна ядосано.

— Не бе, тъпако. Имах предвид да изчезнеш.

— О. Извинявайте. Помислих...

— Няма нищо. Просто излез.

Полицаят увеси глава и побърза да се изниже. Ред взе стол и седна срещу Камила. Наведе се напред, опря лакти на коленете си и сплете пръсти под брадичката си.

Зададе първият въпрос тихо, с предразполагащ глас:

— Какъв човек беше Томас?

Тя преглътна хлипането си:

— Добър човек. Работеше много. Не се бореше за слава, но работеше много и хората го харесваха. Той... не заслужаваше това.

— Никой не го заслужава.

— Знам. — Ръцете на Камила галеха главата на детето.

— Как е Тим? — попита Ред.

— Зле.

— Видял ли е?... — посочи към тавана. Горے. Спалнята на Томас.

Тялото.

Камила кимна.

— Тялото или убиеца? — попита Ред.

— Тялото със сигурност. Открих го в стаята на вуйчо му, когато пристигнах тази сутрин.

— Как влязохте?

— Отключих си сама, понеже никой не ми отвори, когато звъннах. Имам ключ.

— И открихте Тим в стаята на Томас?

— Да.

— Какво правеше?

— Стоеше. Гледаше тялото.

— Но не знаете дали е видял убиеца, така ли?

— Инспекторе, той не е продумал, откакто го намерих там.

Ред се наведе още по-напред, но не понечи да го докосне.

— Хей, Тим — каза нежно.

Той леко обърна глава върху гърдите на майка си. Едно око, голямо и уплашено, надничаше към него.

— Всичко ще се оправи — каза Ред и се почувства още по-тъпо.

Тим продължаваше да гледа към него и малката му главичка се обърна така, че Ред видя и двете му очи да се разширяват от уплаха и изненада при вида на нещо зад гърба му. Камила също го беше видяла. Ред чу ахването й.

Той се извъртя.

На прага на кухнята бяха застанали двама души. Джебз, който беше пристигнал току-що, с рунтавото си яке, още закопчано с цип до брадичката, и Любецки, към когото гледаха и тримата.

Любецки беше целият в кръв. *Целият*. Бялата му риза беше станала тъмночервена и на места полепнала по тялото му. Кръв имаше и по лявата част на лицето му, и по ръцете му. Изглеждаше като касапин.

— Какво, по?... — извика Ред.

— Просто дойдох да ти кажа, че се прибирам да се преоблека — каза Любецки.

— Какво, по дяволите, става?

— Съжалявам. Просто бях се навел над тялото и в един момент изгубих равновесие. — Той погледна безпомощно към Камила. — Проснах се точно в кръвта.

Тим изпищя.

Изпищя.

Тънък нечовешки писък, сякаш идваше от друг звуков обхват. Очите му бяха силно стиснати и кожата около тях се беше сбръчкала, а дълбоко в гърлото сливиците му пламнаха от напрежението.

Камила впи пръсти в главата на сина си в опит да го успокои. Любецки не помръдваше, кървав и заекващ от смущение. Ред го избута във врата на кухнята.

— Господи, Любецки. Изчезвай, по дяволите.

Трябваше да викне, за да бъде чул сред писъка на Тим.

— Аз...

— Ти да не си се побъркал? Погледни какво причини с вида си на бедното дете. Хайде. Омитай се. И следващия път използвай шибания си мозък.

— Съжалявам. Не знаех, че детето е там. Само исках да ти кажа...

— Стига. Не ми се слуша. Ще се видим в управлението. Хайде. Иди си вкъщи и се преоблечи.

Любецки подви опашка и излезе от къщата.

— *Мамка му!* — изпсува Джез.

— Тялото е горе. — Ред трепереше. — Иди му хвърли едно око.

Джез се качи. Ред се върна в кухнята.

— Не знам какво да кажа, госпожо Уийкс. Толкова, толкова съжалявам.

Очите на Камила блестяха гневно:

— Аз също.

Главата на Тим беше потънала в гърдите ѝ, а мъничките му ръце се бяха увили здраво около врата ѝ. Не помръдваше.

Каквото и да беше или да не беше видял Тим предната нощ, вече нямаше никакво значение, защото нямаше да им каже. Нямаше да им каже достатъчно скоро, за да успеят да го използват по някакъв начин.

Беше изпаднал в кататоничен ступор.

Не е трудно да избереш жертвите си, ако знаеш къде да търсиш. В полицейските база данни, предизборните списъци, пощенските списъци и къде ли още не. Невероятно много информация може да се открие за хората, ако пожелаеш. Аз знаех какво търся и търсих, докато не ги открих. Първо трябваше да ги разпозная, после трябваше да ги следя, да се уверя, че живеят сами, да разбера какви са привычките им и други такива. Някои от тези, които избрах първоначално — трима, струва ми се — не бяха подходящи. Трябваше да ги зарежа и да открива нови.

Ами вече избраните? Чисто технически може да се окаже, че не са си у дома на съответната дата. Може да са на почивка или където и да било. Ако стане така, значи не е било по волята Божия, дете съм ги избрал за мъченици. Но всички са си вкъщи, значи така иска Господ.

Когато отивам у тях, нося полицейска униформа просто за да съм сигурен, че ще ме пуснат. Може и да е по-лесно да ходя цивилно облечен само с полицейската карта, но все пак е по-рисковано. Всеки може да се представи за цивилка. Хората обикновено ги карат да чакат на вратата, докато ги проверят в управлението. Не и ако си в униформа обаче.

Не нося униформата по време на самото им мъченичество, разбира се. Куртката и панталонът може да оставят влакна по тялото. Освен това внимавам да нямам влакна от дома си когато излизам. Никога не сте идвали вкъщи, нали? Там няма хвърчащи влакнца. Подовете са гола дъска. Нямам никакви килими или черги. Имам щори вместо пердета, памучни завивки вместо одеяла. Няма нищо, което бих могъл да пренеса от дома си на лобните места. Преди всяко мъченичество се прибирам вкъщи, за да съм сигурен, че съм чист, така че да няма вещественно доказателство от някое друго място, където съм бил. А ако пренеса влакнца от едно място на друго в нощите, когато изпълнявам по две, това няма значение. Защото полицията знае, че същият човек е бил и на двете места.

Само че не знаят кой. Това е.

Ред стоеше насред заседателната стая и сипеше команди като генерал.

— Прегледайте пак списъка с полицаите. Проверете във всички управления кой е бил на смяна снощи и ги извадете от списъка. Вижте кой остава. Може да сме изпуснали някого. Проверете сигналите от патрулките в Хампстед снощи. Искам всички повиквания и всички отговори. Трябва да сме сигурни, че си съответстват.

— Може да съм сбъркала — каза Кейт. — И да се окаже, че все пак не е полицай.

— Може. Но в твоята теория имаше логика, когато я изложи. Само защото Сребърния език не ни е паднал в ръцете, не значи, че идеята е за боклука. А освен това за момента нямаме кой знае какви други идеи. Така че продължаваме да търсим.

Джез се обърна към компютъра си и отвори базата данни, която той и Кейт бяха използвали през последните седмици. Имаше два списъка — един с всички полицаи в града, другият с онези, които бяха минали и през двете цедки на Ред. Той изпринтира по-малкия.

— Някой има ли перфоратор? — попита той. — Искам да пъхна и тази партида в папката.

Ред поклати глава.

— Дънкан имаше — каза Кейт. — Сигурно му е в чекмеджето.

— Още ли не сме го разчистили? — попита Ред.

— Не — отговори Джез. — Оня ден се изсрах вътре в знак на чувствата ми към Дънкан.

— *Не си* — каза Кейт с широко отворени очи.

Джез я изгледа като мръднала.

— Не. Разбира се, че не съм. Въпреки че трябва да призная, често ми идва.

Бюрото на Дънкан имаше три чекмеджета и странична полица. Джез отвори най-горното чекмедже и започна да рови из цялото му съдържание.

— Трябва ли да му върнем всичките тези неща?

— Сигурно — отговори Ред, — но сега не ми е това на главата.

— Ама вижте тия простотии — подвижна Джез. — Самолъскаща боя за обувки, нокторезачка, касета — „Планетите“ на Холст — клечки за уши, швейцарско армейско ножче, книжни кърпички...

— Джез — каза Кейт, — стига си се правил на шут.

— ... книжле на Харолд Робинс — представяте ли си? — няколко пощенски картички, писмо от...

Гласът му заглъхна. Ред и Кейт погледнаха към него.

— Какво? — попита Ред. — Какво намери?

Джез беше отворил писмото. Очите му прелитаха по редовете на написаното.

— *О, боже мой* — възкликна той, наблягайки на всяка дума.

Кейт се приближи до бюрото на Дънкан. Джез ѝ подаде писмото.

Тя разпозна фирмения знак на плика. Църквата на Новото хилядолетие, Филмор Терас 32, Лондон W8. Клеймото беше от 12 февруари 1998 г.

Ред се обади от другия край на стаята.

— Какво е това? Какво пише?

— От онази луда секта, в която ходихме с Джез през октомври — каза Кейт. — Дето онзи гардероб тръбеше страхотии за седемте печата, а после припадна, като видя драскотината на Джез.

Несвързани думи се откъсваха от устните на Кейт, докато четеше:

— Скъпи господин Уорън... Благодаря за вашия интерес... Срещите за библейските лекции се провеждат три пъти седмично, вторник, петък и неделя... дрън-дрън-дрън... присъствието не е задължително, но е крайно желателно... даренията са съобразени с възможностите ви... привърженици от всички социални групи... дъра-дъра... Искрено ваш. Кратък подпис със заврънкулки — Израел.

Кейт погледна Джез.

— Не разбирам. Защо му е на Дънкан да държи това писмо тук? Не би трябвало да е толкова небрежен, нали?

— Оригинално ли е? — попита Ред.

— О, да — отвърна Джез. — На бюрото на Израел видях същите бланки, когато го разпитвахме. Негово е. Адресирано е до Дънкан тук, на номера на кутията му в Скотланд Ярд. Може би не е искал Израел да знае домашния му адрес.

— Не вярвам да е работил под прикритие по някакъв случай — каза Кейт. — Да се е правил на сектант, за да извлече информация.

Ред поклати глава.

— Това не е наша територия. По-скоро на МИ5, секретните служби за сигурност. Вътрешен надзор върху възможни подривни елементи.

— Мислех, че МИ5 би трябвало да се занимава само с политическо контраразузнаване — каза Кейт.

— „Би трябвало“, точно така. Но всъщност всеки, който по някакъв начин е потенциален терорист, влиза в списъците. Няма нужда да внасяш пластичен експлозив, за да си вътре. Онези момчета, дето ги арестувахме на Спийкърс Корнър, нали помниш — всички са в папките на МИ5, гарантирам ти.

— Но ако Дънкан все пак е член на Църквата на Новото хилядолетие — започна Джез, — защо не беше, когато ние отидохме на проверка?

Кейт вдигна рамене.

— Може да е нямало как. Може да е бил уикендът му със Сам. Бяхме в петък все пак. Може би... Джез, не смяташ, че Дънкан е бил този, който ни се обади, нали?

— Не. Не беше неговият глас. Освен ако не го е преправил с някакво устройство. Сигурен съм, че щях да го позная.

— Така или иначе — каза Ред, — изглежда, че Дънкан е член, или поне е мислил за членство в някаква апокалиптична секта. Но това само по себе си не доказва нищо. Не е причина просто да отидем и да го арестуваме. Не означава, че е бил замесен в убийствата. Той продаде историята на вестниците, така е, но да се присъединиш към секта не е престъпление. Нужни са ни категорични доказателства.

— Като например? — попита Кейт.

И млъкнаха за момент, премисляйки изводите.

— Сетих се! — извика Джез изведнъж.

— Какво?

— Списъкът с кредитните карти.

— Какви кредитни карти?

— Абе сецате се. Подробностите за купувачите на сребърни лъжички. Да видим дали го няма там.

Джез почна да рови в купчината папки и листа върху бюрото на Дънкан, което те използваша като помощна маса, откакто беше уволнен.

— Ето — държеше оранжева картонена папка. — Това е.

— Но *няма* как той да попадне в този списък — каза Кейт, — нали проверихме всеки.

— Не *ние*. Той. Дънкан. Дънкан отговаряше за събирането на информацията за лъжичките, ако си спомняш.

Кейт затули с ръка зиналата си от откритието уста.

— Значи просто си е изтрил името, когато го е видял?

— Може би. Но имената излизат на екрана бързо и по много. Може да е останало в базата данни, без да се усети. Ако е излязло само като фамилно и инициал, може и да не го е забелязал. Уорън е доста често срещано име в края на краищата. И само го е зачеркнал като проверено.

Джез запрелиства.

— Защо не започнеш от края?

— Не са по азбучен ред — отвърна Джез — а по датите на покупките. — Той прокара пръст по имената. — Хайде — мърмореше си. — Хайде де.

Имената бяха плътно едно след друго, изпринтирани направо от компютъра и елиминирани бяха задраскани. Списъкът беше дълъг 14 страници.

Джез беше вече на предпоследната страница, когато го видя.

Малко над средата едно от имената беше зачеркнато с дебел черен маркер. Не само задраскано, а направо заличено.

Джез обърна листа и го вдигна срещу светлината.

— Проклет да съм — възкликна той.

Те се накачулиха около него и видяха това, което Дънкан толкова се беше помъчил да скрие.

Уорън, Д., г-н. Номер на кредитната карта и извлечения.

— Дата на сделката — четвъртък, първи май деветдесет и седма — каза Ред. — Точно година преди всичко това да започне. *Копелето*.

— Но защо? — въздъхна Кейт. — И пак, защо му е на Дънкан да разпечатва тази информация, като може просто да я заличи.

— Кой знае? Ако не е било грешка, може да е изпитвал неповторимата тръпка да натрака нещо така уличаващо, докато

колегите му са на педя от него. Кейт, говореше за подигравка с полицията. Какво повече от това. — Той изсумтя с отвращение. — Ще го натикаме на топло.

Бяха го хванали.

— Само секунда — побърза Джез. — Ако му се стоварим с тежката артилерия, не се знае какво може да направи. Стига изобщо да си е там. Ако пък го няма, рискуваме да се издадем, че знаем. Съседите му ще се разприказват, ако не друго. Най не бихме искали да избяга или да свърши някоя глупост. Искаме да го хванем елегантно и лесно, нали? Не искаме да правим някаква огромна обсада и след дванайсет часа да разберем, че се е гръмнал.

— Добре, какво предлагаш? — попита Ред.

— Малко наблюдение. Да видим как стоят нещата. Тайно и дискретно.

— Да не би да си предлагаш услугите?

— Мда. Знам къде живее. Ще се кача и ще проверя как стоят нещата. Ако си е вкъщи, ще ви дам сигнал и оттам нататък всичко ще стане както трябва. Ако го няма, ще разположим денонощни постове, докато не се появи.

— Няма да отидеш сам.

— Защо?

— Джез, ако Дънкан наистина е Сребърния език, не забравяй, че е убил десет души. Не ти позволявам да се изправяш сам срещу него.

— Аз нямам намерение да „се изправям срещу него“, Ред. Ще остана на разумно разстояние. Той няма и да разбере, че съм там.

— Идвам с теб.

— Не ставай глупав, Ред. Колкото повече сме, толкова по-голям е рискът да се провалим. Много по-вероятно е да забележи двама, отколкото един. Освен това спомни си, че ти си този, който го уволни. Ако те види, може и да превърти. Отивам сам. Аз съм по-млад и по-във форма, а и по-жесток от вас с Кейт.

— Добре, иди да провериш дали е там. Щом разбереш, обади се за инструкции. Няма да правиш нищо друго освен да наблюдаваш. Няма да влизаш в къщата. Не искам и през ум да му минава, че си там. Не искам никакви глупави геройства. Ясно ли ти е?

— Кристално.

Къщата на Дънкан беше празна. Джез изчака десет минути на ъгъла, за да е сигурен.

Дънкан живееше на малка еднопосочна уличка до Норт Поул Роуд. Когато Джез пристигна там, имаше деца, които играеха футбол. Жена с военно яке ги наблюдаваше от прага на къщата си. Косата ѝ беше изрусена, лицето ѝ — изпито, и не погледна към Джез. Щом децата приключиха с играта и жената се прибра, Джез слезе от колата и тръгна към къщата на Дънкан.

На кафявата врата видя месингово 21 и прозорче, над което имаше кош за баскетбол. Джез долепи лице до това прозорче и надникна вътре.

Никакви признаци за живот. Нито светлини, нито звуци, нито нищо. Абсолютно празно.

Джез се дръпна от прозорчето и се огледа. Трябва да е много смазващо да живееш на такова място, помисли си той. Брокерите на недвижими имоти рекламираха мястото като Северен Кенсингтън, защото думата „Кенсингтън“ би трябвало да води до автоматичната представа за лукс и благополучие. Фактът, че Кенсингтън Хай стрийт е поне на пет километра, няма особено значение. За други кварталът е Ийст Актън, което не звучи толкова шик и е доста по-близо до истината. А всъщност улицата е право в центъра на Уайт Сити, забележителен със сградата на Телевизионен център Би Би Си и нищо друго.

Къщата на Дънкан беше точно в края на уличката. Тясна пътечка водеше отстрани на сградата през малка павирана градинка. Джез мина по нея ребром, за да се размине с два контейнера за боклук.

Огледа гърба на къщата. Две стъклени врати към двора, заключени. Два прозореца на първия етаж, затворени. Един улук, пластмасов. Джез го дръпна и той се огъна в ръката му. Нямахте да издържи тежестта му.

Трябваша му шперцове на Ред, но естествено не можеше да ги поиска. Нямахте разрешение да влиза в дома на Дънкан. Такива са

правилата.

Според правилата Джез трябва да се обади на Ред и да поиска постове. Но ако чакат Дънкан да се прибере, нищо чудно да зазимят тук. Може да се е вдигнал някъде за Коледа.

Джез погледна през стъклените врати.

По дяволите, помисли си той. Смотай тия правила. Постигни целта. После оправдай средствата.

Стъклените врати бяха лесни за отваряне. Ключалките бяха в самите дръжки, така че да се заключват отвътре без ключ. Тоест, когато вратата е затворена и завъртиш дръжката нагоре, тя вече е и заключена. Така че трябваше само да счупи стъклото и да завърти дръжката надолу, и щеше да е вътре.

Крайно време.

Отиде до колата и отвори багажника. Повдигна тапицирания капак, отдолу беше резервната гума, свали декоративния тас и затвори багажника.

Върна се на пътеката към задния двор.

Два леки удара с таса, и стъклото се напука. Покри си юмрука с ръкава и изби дупка, колкото да си пъкне ръката. Стъкълцата се пръснаха по линолеума вътре.

Джез провря ръка и натисна дръжката. Плъзна вратата встрани. Тя се придвижи плавно по добре смазания плъзгач.

Стъпи внимателно върху стъкълцата и мина безшумно през кухнята.

Къщата не беше голяма, така че му отне десетина минути да огледа всички стаи.

Никаква бъркотия вътре. Навсякъде чисто и подредено. Явно Дънкан беше заминал някъде.

Джез се почувства като крадец — рови в нечий живот, без човекът да го знае. Преглежда рафтовете с книгите и отваря шкафовете. Има властта да избере какво да вземе и какво да остави.

Той не спря да се ослушва за звуци, които биха му подсказали, че Дънкан внезапно се е прибрал. Сега знаеше защо крадците се осират толкова често.

Страх и омраза в Уайт Сити.

Обиколи всички стаи и видя което искаше да види. Спря в кухнята до счупената врата и набра номера на Ред на мобифона си.

- Меткалф.
- Аз съм.
- Къде си?
- В дома на Дънкан.
- *Вътре* ли? Как, по дяволите, си влязъл?
- През задната врата.
- Отворена ли беше?
- Сега вече е.
- Джез, глупаво копеле. Казах ти да не влизаш вътре.
- Не се безпокой. В ръцете ни е.
- *Какво?*
- В ръцете ни е. Тук бъка от улики. Извират отвсякъде. Със сигурност е той. Дънкан е Сребърния език.

Работеха бързо и тихо. Откъм улицата нямаше никакъв знак за бясната дейност, която протичаше вътре. Нито полицейски коли в оранжево и синьо. Нито радиопредаватели с напрегнати гласове. Нито хеликоптери в небето. Нищо, което да подсказва на Дънкан, че нещо не е както трябва, ако случайно се прибере. Щеше да си влезе през входната врата и те щяха да го хванат.

Майстор към полицията беше дошъл да оправи стъклото на вратата и Кейт успя да вземе заповед за обиск със задна дата.

Те намериха оръжията, с които бяха извършени убийствата, в шкафа под стълбите, всеки увит в отделна найлонова торба и скрити зад кашони от плодове, пълни с домашни дреболии. Имаше седем отделни оръжия — дървената бухалка, с която Джеймс Кънингам беше пребит до смърт; мечът, с който беше обезглавен Джеймс Бъкстън; ножът, използван при одирането на Барт Милър; мачетето, с което беше посечен Матю Фокс; хирургическият трион, с който Саймън Баркър беше разрязан на две; бейзболната бухалка, с която беше убит Джуд Хардкасъл, и накрая копието, с което предишната нощ в леглото си беше намушкан Томас Феърведър. Всяко оръжие беше почистено, въпреки че дървените части се бяха оказали поне отчасти неподдаващи се на изтъркване — петънца кръв личаха в цепнатинките по дървото на бухалките.

На рафтовете в дневната откриха две книги с отбелязани пасажки. Първата беше Библията с подчертани с линейка с червена химикалка определени пасажки от Евангелията, свързани с поминъка на апостолите, отричането на Петър и неверието на Тома. Другата беше „Речник на светиите“, съвсем същият като онзи, който Ред беше донесъл, след като откриха телата на Саймън Баркър и Джуд Хардкасъл. Единайсет абзаца бяха отбелязани отстрани в полето със същата червена химикалка. Само един — на св. Йоан — още не беше.

В едно от чекмеджетата в спалнята на Дънкан намериха брой на „Сънди Таймс“. Страниците бяха на дупки, където беше изрязвал букви или думи от текста.

Единственото нещо, което не можеха да намерят, бяха езиците на мъртвите, останалите сребърни лъжички и някакъв инструмент, достатъчно малък и остър, с който е рязал езиците.

— Сигурно ги е взел със себе си — каза Джеб, — което може би значи, че няма намерение да се връща поне докато не убие Йоан, на двайсет и седми, което е само след шест дни.

Ред кимна. Беше потънал в мисли.

Осем месеца. Осем месеца, в които се беше чувствал почти непрестанно като неудачник, защото не можеше да спре престъпленията. Осем месеца, в които пренебрегнатият му брак се беше опънал по шевове и накрая се разпадна. И всичко това само заради един човек, на когото гласува доверие. Човек, когото той избра — *лично* той избра — да се включи в екипа му. Човек, който не само му изплю това доверие в лицето, но после и го използва за свои цели. Дънкан беше част от разследването от самото начало. Той знаеше през цялото време накъде са насочени търсенията. По всяко време, ако са били съвсем близо, той бе имал възможността да ги отклонява.

И когато Ред откри принципа Дънкан отиде и го изпорти на „Нюз ъф дъ Уърлд“ и им продаде случая. *Своя случай*.

Само че беше спестил най-интересната част. Това, че който се е раздрънкал, е същият, който убива. Човек извън подозрение и човек, който се чувства над закона.

Ред искаше цял следобед сам с Дънкан в стая без прозорци и без никой друг. Искаше да знае не толкова *защо* Дънкан го беше направил, но *как* беше успял да води толкова опустошително двойствен живот, без никой да знае. Екип от четирима, и единият от тях да успее да укрие толкова грандиозна тайна за цялостното си съществуване, беше почти невероятно.

Какъв човек си, Дънкан, да ни гледаш как се тормозим и да нямаш капка милост?

И когато разбере как, ще го закове за стола с белезниците и ще го нарита до смърт. Не за разбиране или просветление. За отмъщение, чисто и изконно.

Ред се събуждаше всяка сутрин в шемет над урвата на собствената си нормалност.

Но нямаше да има нито минутка насаме с Дънкан, какво ли пък за цял следобед. Можеше да получи отговори на въпросите си, но не и

физическо удовлетворение. В стаята винаги щеше да има и някой друг просто за сигурност.

Извърна се и излезе в двора.

— Няма да обявяваме нищо публично, точка по въпроса.

— Но този път е различно — каза Джебз, — досега няхахме име. Когато търсехме просто полицай с незнайно име и образ, тогава това, което каза — да не се петни реномето на полицията — беше съвсем уместно. Разбирам, че не можехме да казваме: „Ако дойде полицай на вратата ви, не му вярвайте“. Но сега е различно. Ще покажем точната снимка на точния човек. Фактът, че е бил ченге, остава без значение. Това няма да очерни и с прашинка репутацията на столичната полиция. Сега вече си е открито преследване на убиец. „Търси се Дънкан Уорън за убийство. Ако знаете къде е или го видите, моля обадете се в полицията. Не влизайте в досег с него.“ И тъй нататък. Нямаме причина да продължаваме да го покриваме, Ред.

— Напротив, имаме.

— И тя е? Кажи например.

— Защото аз искам Дънкан. Искам го жив и арестуван. Не желая да правя нищо, с което да рискуваме. *Нищо*. Не искам да знае дори, че го подозираме. За пръв път ще чуе, че вече е разкрит, когато е по лице на земята и аз му чета шибаните права.

— Ред, започваш да приемаш всичко прекалено лично — каза Кейт.

— Абсолютно права си, така е. И се учудвам, че за вас двамата не е. Последните осем месеца не бяха най-приятните в живота ви, и то благодарение на него, нали?

— Не е там работата.

— Не. Точно *там* е работата. Точно там е проклетата работа.

— Ами следващата жертва? До деня на Йоан няма и седмица, а ние още не сме започнали да предупреждаваме хората.

— Нито пък ще започваме.

— *Какво?*

— Помисли, Кейт. Прекарахме няколко седмици в обикаляне по всички рибарски магазини, за да предупредим рибарите на име Андрю, и после всички архитектурни бюра, за да предупредим архитектите на

име Томас, че в тази и тази нощ може би ще са в опасност. И все пак той успя да се добере до тях и да ги убие. И двата пъти успя. Можеше да са още петнайсет-двайсет пъти и той все щеше да успява. С Андрю и Томас имахме приемливи параметри. Но знаете ли какви са ориентирите този път? Някой си на име Джон, който се занимава с писане или книгопечатане. Имате ли представа колко широки са *тези* параметри? Говорим за писатели, журналисти, издатели, литературни агенти, печатари, дори производители на хартия. Говорим за автори на сладникави романчета с милионни тиражи и автори на световнонеизвестни технически подръчници. Говорим за главния редактор на „Таймс“ и за дописници на „Галванистика за любители“. Това стига ли ти?

— Аз...

— И дори не знаем как ще го направи този път. Свети Йоан е починал на стари години, помните ли? Той е единственият апостол, който не е бил убит. Така че аз лично нямам никаква представа как нашето скапано приятелче Месията смята да се справи с *това* мъничко логическо проблемче. Ние можем да си предупреждаваме когото си искаме и ще постигнем същия ефект, както и преди — сиреч нулев. Единственото, което ще си докараме с публично изявление, е още повече да си затрудним залавянето му. Ако искате да се скрие вдън земя завинаги, направо да му сложим снимката в рубриката „Издирва се“ и да видим какво ще стане. Ние още не знаем дори къде се намира в момента. Джебз, свърза ли се с Хелън?

— Оставих съобщение на телефонния секретар.

— Опитай пак.

— Току-що го направих.

— Тогава опитай пак. Веднага.

Джебз вдигна телефона на бюрото си и набра Хелън.

— Пак е секретарят — каза той и затвори.

Кейт възобнови спора с Ред.

— Не мога да повярвам на ушите си, Ред. Ти съвсем съзнателно оставяш Дънкан да си получи Йоан на тепсия.

— Не. Не е така. Просто избирам по-добрата от две лоши възможности.

— Искаш да кажеш, че още едно убийство не е от значение.

— Не. Не това искам да кажа. Разбира се, че няма просто така да позволим още едно убийство. Да не мислиш, че съм навит и този път да триумфира? Той ни мами вече достатъчно дълго време. Но не можем да си позволим да се издадем. Никакви обществени хайки. Това искам да кажа.

— Не приемам аргументите ти.

— Кейт, хич не ми пука какво приемаш. Така ще процедираме. Ако искаш да взема под внимание твоите възражения...

— По дяволите, разбира се, че искам.

— ... тогава смятай, че съм ги взел. Помни кой носи отговорността, Кейт. Ако прецакам нещата, веднага ще си поема вината. Но не ми се поема отговорността за някакво действие, което отхвърлям.

— Джез също не е съгласен с теб. Какво ще стане, ако гласуваме?

— Това да не ти е попиканата демокрация, Кейт. Дори и вие двамата да сте против, пак ще направим това, което аз казвам.

— Значи няма да ни послушаш?

— Аз винаги ви слушам. Не е имало и един момент в разследването, в който да не съм се вслушал в това, което ти или Джез ми казвате. Но че ви изслушвам, не значи, че трябва да съм съгласен с вас.

— Той е прав, Кейт — каза Джез.

— Той *не* е прав.

— Не, прав е. Трябва да приключим вече. Трябва да хванем Дънкан. Каквото и да ни струва.

— Не мога да повярвам, Джез. Преди две минути ти беше на мнение, че трябва да направим публично изявление.

Телефонът на Джез иззвъня. Той вдигна ръка към Кейт за тишина и вдигна слушалката.

— Клифтън... О, здравей, Хелън, благодаря, че се обаждаш... Не, няма за какво... Само исках да те питам дали знаеш къде е Дънкан... Не, трябваше да поговоря с него за нещо... Да, да, точно така, полицейските ни скукотевини, какво да се прави... А, така ли? Не знаеш ли къде е заминал?... Никакви подробности?... Не, разбира се, не смятам, че ще седне да си споделя... Имаш ли някаква представа кога ще се върне?... Разбира се, да... За Нова година ли?... Благодаря ти много... Слушай, ще имаш ли нещо против, ако с колегите те

посетим довечера? Само за няколко минути... Предпочитам да ти обясня, когато дойдем... Може и сега, ако е по-удобно... Не, не, чудесно... Каж ми адреса... Така. Ще се видим след половин час. Чао засега. — Затвори. — Хелън каза, че Дънкан е заминал някъде за Коледа. Не знае къде, дори в коя част на страната, да не говорим за координати за връзка. Не преливат от взаимна любов, както знаем. Не е наясно кога точно смята да се върне, но щяло да е някъде по Нова година.

— Защо?

— Защото ще бъде със Сам през уикенда. Ще го вземе вечерта на първи. Пада се петък.

— От дома на Хелън ли ще го вземе? — попита Ред.

— Да.

— Със сигурност?

— Със сигурност.

Ред удари длан с юмрук.

— Хванахме го.

— Казах на Хелън, че отиваме.

Ред вече си намяташе палтото.

— Идеално. Да тръгваме.

— Спрете — каза Кейт. — Дънкан трябва да се върне чак на Нова година, нали? Джон трябва да бъде убит на двацет и седми този месец. Това е около цяла седмица преди Дънкан да се върне. Вие просто ще позволите още един човек да бъде убит.

Ред си вдигна яката и си завърза шала отпред.

— Кейт, това вече го обсъдихме. Знаем кога и къде ще се появи. И тримата го познаваме достатъчно добре, за да сме сигурни, че единственото нещо, което не би пропуснал, е уикендът със Сам. Ще се появи като две и две четири. Ако трябва, там ще го хванем. А аз се надявам горещо, че междувременно няма да жертваме още един човек за неговата мисия. Доволна ли си? И да имаш някакви проблеми...

— Това е положението — довърши вместо него Джек.

Днес кухните му идваха много. Денят започна в кухнята на Томас Феърведър сред писъците на малкия Тим при вида на Любецки целия в кръв, и свършваше тук — той, Джез и Кейт пиеха чай при Хелън и Ред и нахвърля разправията с бившия ѝ съпруг.

— Дънкан никога не влиза в къщата, когато пристига да вземе Сам — каза Хелън. — Идва в шест часа, с точност до секундата, и със Сам го чакаме на улицата.

— *Никога* не влиза? — повтори Ред. — Нито за чаша чай или да използва тоалетната?

— Никога. Не искам да стъпва тук, а не смятам, че и той изгаря от желание да влезе. Това е къщата на Анди, нали разбирате. Те с Дънкан не се понасят. Почти както и аз и Дънкан не се понасяме. Ако не беше Сам, нямаше да се виждаме изобщо.

— Дънкан слиза ли от колата, когато идва?

— О, да. Разменяме по някоя и друга дума на тротоара.

— Главно за Сам сигурно?

— Не. *Изцяло* за него.

— Значи, ако ти и Сам не го чакате на улицата, това ще му се види странно?

— Да. Така ми се струва.

— Добре. Това усложнява малко нещата.

— Защо?

— Защото това означава, че ще трябва отвън да му се смачка фасонът.

— Какъв фасон? Мислех, че искате да говорите с него за някакви „полицейски сукотевини“.

Проклятие. Ред беше забравил, че Джез използва „полицейските сукотевини“, за да залъже Хелън по телефона. Късно. Сега трябва да кара докрай.

— Тъж... Не точно. Предполагам, че ще е по-добре, ако ти кажем истината, Хелън. И без това ще я разбереш съвсем скоро. Чела си за „апостолския убиец“ по вестниците, предполагам?

— Разбира се, кой не е?

— Ами ние смятаме, че Дънкан е убиецът.

Хелън зяпна. Сигурно не е много забавно да ти съобщят, че бившият ти съпруг е заподозрян номер едно за най-издирвания човек в страната, дори и да го ненавиждаш до дъното на душата си.

— *Смятате?* — попита тя.

— Не. Сигурни сме. Деветдесет и девет процента.

— И как така?

— Знам, че ще ти е тежко да го чуеш, но открихме оръжията, с които са били извършени убийствата, в неговия дом и имаме доказателство, че е купил сре... някои неща, които намираме при труповете.

— Исусе Христе.

— Май и той за него си мисли.

Хелън стана от масата и отиде до мивката. Наплиска си лицето с чешмяна вода. Те я оставиха да се съвземе. Тя си пое дълбоко въздух на няколко пъти и се върна на масата.

— И искате да го хванете, когато дойде тук да вземе Сам? — попита тя.

— Не знаем къде другаде да го намерим. Търсим го, но това е мястото, където със сигурност ще се появи.

— Но... нали няма да се опита да ме нападне, нали? Или Сам?

Или Сам? Бързо се усети. Две думи, които им казаха повече, отколкото Хелън Раунтрий би искала да знаят за нея. Първо аз. После детето.

— Не. Няма. Всъщност — и нищо не съм ти казал, нали разбираш, този разговор изобщо не се е състоял — в едно от престъпленията се е замесило дете и Дънкан не го е докоснал. Има още няколко незасегнати роднини на жертви. Годеници, братя, които може и да са били там, когато ги е следил. Той убива само онези, които отговарят на великия му план. Убива само така наречените апостоли. Смятаме, че всяко друго действие би... как го каза, Джез?

— Опетнило чистотата на неговия шедьовър.

— Точно така.

— Колко души е убил? — попита Хелън.

Ред се двоумеше дали да ѝ каже цялата истина и накрая реши, че е редно.

— Десет засега.

— *Десет?* Мислех, че са седем.

— Знам. Успяхме да скрием подробностите за последните трима.

Отразяването в медиите не ни беше от особена полза. Справяме се доста по-добре, откакто ги държим на разстояние.

— Още три убийства не ми звучат като да се справяте добре.

— Може би. Но поне знаем кой ги е извършил — и е жизненоважно Дънкан да не разбере, че знаем. Така че, ако ти се обади или се опита да се свърже с теб...

— Инспекторе, Дънкан ще се опита да се свърже с мен, колкото да литне на Луната. Нали ви казах, нямаше да се виждаме изобщо, ако не беше Сам. Тъй като вече сме се уговорили за първи януари, няма причина да се обажда.

Ред вдигна ръце.

— Добре. Но е абсолютно задължително да не споменаваш на *никого*.

— Да не мислиш, че умирам този човек да кисне наоколо и секунда повече от необходимото?

— Ни най-малко. Но под „никого“ имам предвид точно на никого. Нито дори на Анди и особено на Сам.

— *Длъжна* съм да им кажа. Щом ще използвате къщата на Анди, трябва да му кажа.

— Моля те, Хелън. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-малък е шансът нещата да се объркат. Не става дума дали имаш доверие на този или онзи. Просто се опитваме да намалим рисковете.

— И какво смятате да правите?

— На първи януари в шест часа искам вие двамата със Сам да чакате Дънкан както обикновено. Ние ще покрием района с предрешени полицаи и снайперисти. Всички ще бъдат прикрити или извън ползрението ви. Нито вие, нито Дънкан ще забележите някого. Той ще пристигне да вземе Сам. Щом слезе от колата и тръгне към вас, десетина въоръжени полицаи ще изскочат иззад оградите.

— И толкова?

— Да, толкова.

— Ами какво ще стане, ако сграбчи Сам или мен? Може да се опита да ни използва като... как се казваше, като във Войната в залива?

— Жив щит — вметна Джек.

— Точно така. Жив щит. Може да ни вземе като заложници и ние да се окажем на прицел.

— Хелън, екипът, който ще използваме, е най-добрият в страната, може би най-добрият в Европа. Те тренират за такива операции всеки божи ден.

— Мога да ви кажа, че мисълта да съм заложничка не ме очарова особено.

— Няма да се стигне дотам. Ако Дънкан понечи да се втурне към теб или Сам, ще бъде свален с изстрел в крака. Изстрел, който ранява, не убива.

— Вашият екип обучен ли е за операции със заложници?

— Да, разбира се. Но както ти казах вече, няма да се стигне дотам. Обещавам ти. Ще бъдем с голямо числено превъзходство, а и той ще е съвсем неподготвен. Никакъв шанс за него.

— Няма ли друг начин да го пипнете?

— Не. Не и преди да го открием. Иначе щяхме ли да те въвличаме във всичко това?

— Защо не го издирите?

— Защото не искаме да подлагаме и на най-малък риск факта, че е в неведение за нашите планове. Това е единственото ни предимство, Хелън. Знаем мястото и часа.

— Ами рисковете за мен и Сам?

— Ако имам и най-малкото съмнение, че рисковете за двама ви са повече от нулеви, тогава ще преустановя операцията.

— Сигурен ли си?

— Честно ти казвам, има по-голяма опасност да пострадаш, като пресичаш на улицата.

Точно както Андрю Търнър и Томас ФеърUEDър щяха по-скоро да спечелят от лотарията, отколкото да ги убие Сребърния език.

Хелън го изглежда спокойно.

— Това е единственият вариант, така ли?

— Да.

— И сте сигурни, че е Дънкан?

— Да.

— Добре. Ще го направя.

Коледа 1998

Ред седеше в края на църковната пейка близо до олтара.

До него имаше семейство, традиционната единица на този най-традиционен ден. Родителите изглеждаха трийсетинагодишни, а децата — момче и момиче — бяха още под десетте. Те си шушнеха разпалено, майката се наведе към тях да възцари тишина и се усмихна извинително на Ред. Той също отвърна с усмивка и направи знак, че няма значение.

Но имаше значение. Не шушукането на децата, разбира се, а че му напомняха за племенника на Томас Феърведър Тим. Малкият Тим, който не беше обелил дума след писъка, предизвикан от вида на Любецки. Беше заминал с родителите си за Коледа, но Ред беше уредил да го прегледа най-добрият детски психиатър в Скотланд Ярд веднага щом се върнат.

В църквата беше студено. Ред не беше си свалил палтото, но нямаше нищо против да се сгуши в някого. Ако можеше до Сюзан, щеше да е най-добре. Така и не успяха да се срещнат за сдобрителния си експеримент и тя отказа на предложението му да прекарат заедно Коледа. И сега сякаш чуваше разговора им: той — романтичен, тя — практична.

„Но това е само един ден, Сюзан. Спомни си колко добре прекарахме миналата година само двамата. Разопаковахме подаръци, и се напихме, и се хилотехме като ученици.“

„Там е въпросът, Ред. Това е само един ден от годината и няма нищо общо с действителността. Тогава светът спира стремглавия си ход и забравяме премеждията и несгодите на ежедневието. Ще тънем в носталгични излияния колко прекрасна е била миналата година и накрая ще сме успели да си внушим, че всичко е наред, а още на първото изпитание всичко ще рухне и ще стане дори по-зле от преди.“

Така че тази сутрин се събуди с тъпата болка, която мъчи самотните по Коледа, легна в топлата вана и наблюдаваше как сълзите

му се сливат безследно с водата. Само да потопи глава под водата и да отвори уста, щеше да сложи край на всичко точно тук и сега.

Ред не беше казал на Сюзан за Дънкан, та да не чуе дяволът. Тя беше заявила, че ще се прибере при него и ще говорят за проблемите чак когато хванат убиеца. Щом наградата за чакането да пипнат убиеца ще бъде завръщането ѝ при него, можеше да издържи още една седмица.

Гласът на проповедника нахлу сред мислите му:

— Сега да се помолим.

Ред се наведе напред, но не коленичи. Когато коленичеше, краката му се схващаха.

Какво правиш в момента, Дънкан, точно в днешния от всички дни? Какво прави човек, който си вярва, че е Месията, когато християнският свят празнува Рождеството на неговия предшественик? В църква ли си, анонимен сред невинните богомолци, които и не подозират, че редом седи човек, убил десет пъти в името на религията, която изповядват? Или си сам и се подготвяш за последния от своите светци?

Съвсем сам, точно като Ред.

Проповедникът четеше от молитвеника с мелодични извисявания на гласа.

— Приеми нашите молитви, Небесни Отче, чрез Твоя Син нашия Спасител Исус Христос; и като следваме примера Му и спазваме заповедите Му, вярваме, че със силата на Неговия свещен дух тези дарове от хляб и вино са за нас Неговото тяло и Неговата кръв. В същата нощ, в която Той беше предаден, взе хляб и благодари, преломи и им даде, казвайки на учениците си: вземете и яжте; това е Моето тяло, което за вас се дава; това правете за Мой спомен. Също взе и чашата след вечеря и като благодари, рече: вземете я и разделете помежду си, тая чаша е новият завет с Моята кръв, която за вас се пролива; това правете за Мой спомен.

Паството промълви отговора.

Ред не внимаваше. Той препрочиташе предишния пасаж.

Вярваме, че със силата на Неговия свещен дух тези дарове от хляб и вино са за нас Неговото тяло и Неговата кръв... Това правете за Мой спомен.

Изведнъж Ред реши, че е много важно да вземе причастие. Никога не беше се чувствал особено религиозен, но сега нещата стояха другояче. Беше се появил фалшив месия.

Първо хорът взе причастие, за да продължи да пее химните по време на общото раздаване. След това паството започна да се надига. Първо бяха предните редове на богомолците. Тътреха се спънато напред и се разливаха пред олтара като река в пълноводно устие. Свещениците се движеха напред-назад, подаваха в шепите си от нафората и потира от уста на уста, като го избърсваха всеки път.

Ред си намери място точно в средата на парапета на олтара и протегна ръце. Свещеникът му подаде нафора в шепата.

— Тялото Христово.

Той го взе, сложи си го в устата и задъвка. Първо беше безвкусно, после усети нещо приятно. Неколцина бяха запазили парченцата нафора, за да ги потопят във виното, да не пият направо от потира. Свещеникът дойде пак.

— Кръвта Христова.

Ред задържа потира с едната си ръка и отпи. Остана още няколко секунди пред олтара, затворил очи в молитва.

Моля те Господи, си каза. Моля те, нека го хванем.

Понеделник, 28 декември 1998

Ред сплете пръсти на тила си и небрежно изтресе новината.

— Успял е и с последния.

— Кой? — попита Кейт.

— Къде? — попита Джез.

— Джон Макдоналд, автор и журналист. Открит е вчера следобед около четири и половина. Обичайните подробности — отрязан език, сребърна лъжичка в устата, гол по долни гащи.

— Защо не ни извика? — попита Джез.

— Нямахме смисъл.

— Тоест как „нямаше смисъл“? Хайде, Ред. Можехме поне да разпространим снимката на Дънкан с текст, че...

— Кейт. Това нямаше да помогне.

— ... че трябва да се пазят от този човек. Тогава въпросният Джон Макдоналд можеше и да има шанс.

— Не, нямаше да има.

— Лесно ти е да го кажеш. Явно за теб Дънкан е непобедим суперпсихар, имунизиран срещу всичко, което говорим и правим. Но той не е, Ред. Просто не е.

— Кейт. За този не можехме да направим нищо.

— От къде на къде си толкова сигурен?

— Защото Джон Макдоналд е умрял преди две години.

— Преди две години? Не каза ли вчера?

— Не. Казах, че тялото е било открито вчера. Умрял е на двайсет и седми декември деветдесет и шеста. Умрял е, а не че е бил убит. Починал е на седемдесет и осем години от естествена смърт. Вчера, на втората годишнина от смъртта му, тялото е било открито върху саркофага в Хайгейтското гробище.

— Дънкан е извадил трупа от гроба?

— Било е в саркофаг. Просто е трябвало да измести плочата.

И при десет убийства все още имаше неща, които можеха да ги шокират. Изваждането на отдавна погребан труп и гаврата с него беше

измежду тях.

— Кой е открил тялото? — попита Джебз.

— Един от гробарите, изглежда. Връщал се е от погребение, когато го е видял.

— И никой не е забелязал нещо или някого наоколо?

— Не.

Джебз сбърчи вежди.

— Но ако Джон е мъртъв от две години, сега би трябвало да е само скелет.

— При нормални обстоятелства — да. Но той е бил балсамиран.

— Боже мой.

— Някои от органите се отстраняват от балсамьора, но езикът му си е бил на място.

— До вчера.

— Да. До вчера.

— Значи това са единайсет светици, така ли?

— Мда. Освен ако не сме изпуснали някого.

— И това ли е всичко? Сега просто ще спре?

— Какво друго да прави? Вече има всичките си светци.

Момчето, което разнасяше пощата, пристигна в стаята, като побутваше количката си. Измъкна тесте писма, хванати с ластик, остави ги на бюрото на Ред и излезе.

Ред махна ластика и взе ножа за хартия. Момчето се върна с кафяв плик, бърза пратка.

— Извинете, сър. Забравих това. Не можах да го вмъкна под ластика.

Ред взе плика. Тежеше. Името и адресът му бяха изписани с букви, изрязани от вестник и залепени със скоч. Той моментално се сети за броя на „Сънди Таймс“ в спалнята на Дънкан, целия на дупки заради изрязаните букви. Погледна момчето.

— Чакай малко. Проверен ли е?

— Да, сър. Минал е през рентген и е проверен. Отдел „Бомби“ смята, че е безопасен.

— Така. Благодаря ти.

Момчето излезе. Ред обърна плика. Няма издайнически жички. Нито мазни петна от размекване на експлозив. Ред приближи плика до носа си и го подуши. Не мирише на бадеми или марципан.

Щом отдел „Бомби“ казва, че всичко е наред, би трябвало всичко да е наред. Той обърна пак плика и разгледа клеймото.

ЛОНДОН, SW1, 23 ДЕКЕМВРИ 1998. SW1 е означението за Уестминстър. Уестминстър включва и Скотланд Ярд.

Дънкан е бил съвсем наблизо, за да го пусне, а те не са и подозирали.

Ред опипа плика. Под мекотата на найлоновите възглавнички напипа три твърди цилиндъра. Всеки по няколко сантиметра дълъг.

Другите двама го гледаха с нетърпение.

— Какво е? — попита Джез.

— Нямам представа. Все пак начинът да разберем е само един.

Взе ножа за писма и отвори края на плика. Посегна вътре и напипа груба хартия и нещо твърдо под нея. Един от цилиндрите. Май бяха увити в хартия.

Той го опипа. Не беше гладък, а с ръбчета на равни разстояния. Много-много-много любопитно.

Пръстите му опипаха по-надълбоко и откриха и другите два цилиндъра. Извади ги и трите заедно.

Монети.

Три фишека по десет монети, завити в банкова хартия. Различни по форма и големина.

Ред разкъса хартията и на трите. Монетите звъннаха върху бюрото му.

Десет по 10 пенса. Десет по 20 пенса. Десет по 50 пенса.

Трийсет сребърника.

Не можеше да отлепи поглед от монетите върху бюрото си.

„Тогава един от дванайсетте, на име Юда Искарот, отиде при първосвещениците и рече: какво ще ми дадете, та да ви Го предам? А те му предложиха трийсет сребърника.“

Сърцето му тупкаше в главата.

Ред затвори очи и притисна силно юмруци към слепоочията си. Гадеше му се.

Отвори очи. Монетите си бяха пред него.

Единайсет светци и още един. Най-прословутият предател в човешката история.

Да, аз взех парите на Ричард Логан. Но не заради това предадох Ерик. Съобщих за него в полицията, защото си мислех, че така е редно. Спечелих битката с моята съвест и загубих брат си. Взех парите на Логан, но те не бяха кървави пари. И ги дадох.

Филип е обесен и Джеймс е пребит до смърт, и Питър е разпнат, и Джеймс е обезглавен, и Барт е одран, и Матю е посечен, и Саймън е разрязан, и Джуд е смазан от бой, и Андрю е разпнат, и Томас пронизан, и Джон осквернен.

И аз съм следващият.

Никога досега Ред не беше чувствал такъв смразяващ страх. Ходеше на местопрестъпленията и си представяше как са се чувствали жертвите при мисълта, че ще умрат. Чудеше се как са се справяли с тази мисъл и дори дали са се справяли въобще. Но никога самият той не беше усещал чистия ужас. До този момент.

В периферното му зрение нещо се раздвижи. Някой влизаше в стаята.

Дънкан, нахълтал от чернотата на душата си пред тях.

Не беше Дънкан. Една от психоложките. Дребна жена, не беше дори мъж с габаритите на Дънкан. Точно сега ли.

Ред по-скоро усети, отколкото видя как Джеб застана на пътя ѝ, но чу гласа му.

— Вън.

— Искам да говоря с Ред. Само за...

— *Вън!*

Психоложката си тръгна с бърза крачка, объркана и обидена.

Кейт го прегърна през раменете.

— Ред, ще ти осигурим охрана. Ще те заведем в сигурна къща. Всички знаят как изглежда Дънкан. Няма да може да припари на повече от километър до теб, обещавам ти. Ще го хванем. Ще го размажем.

На лов за ловеца. Монетите на бюрото, както ги беше пръснал.

— Искам... искам малко вода.

— Аз ще донеса — каза Кейт.

— Отивам да организирам... — подхвана Джез.

— Не. — В гласа на Ред имаше молба. — Не. Той е бил вчера в Хайгейт. Може би днес е тук. Моля ви... моля ви, не ме оставяйте сам.

Никога досега Ред не беше молил никого, поне не си спомняше.

— Ти донеси водата, Кейт — каза Джез. — Аз ще остана.

Ред сякаш се смали. Кейт и Джез се спогледаха над главата му.

Телефонът на Ред иззвъня остро сред тишината. Джез го вдигна.

— Ало?

— Там ли е главен инспектор Меткалф, моля?

— За съжаление в момента е на съвещание.

— А бихте ли го повикали?

— За съжаление не можем да го безпокоим в момента.

— Спешно е.

— Казах ви вече. Не можем да го безпокоим.

— Трябва. Моля ви. Жизненоважно е.

Джез затули слушалката с длан и погледна към Ред.

— Някой настоява че трябва да говори с теб. Казва, че е жизненоважно. — Видя израза на Ред и бързо добави: — Не е Дънкан.

— Ще се обадя — сви рамене Ред.

Джез му подаде слушалката.

— Меткалф.

— Главен инспектор Меткалф?

— Да, на телефона.

— Обажда се... Обажда се брат ти Ерик.

Когато Ред видя Ерик за последен път, той беше зад телената ограда и вишките на „Хайпойнт“. Сега беше в „Пентънвил“, много по-ведро място. Елегантните му бели сгради прилягаха на северното лондонско обкръжение и местните не обръщаха много внимание на затвора, доколкото не им бъркаше в живота. „Хайпойнт“ се набиваше на очи, „Пентънвил“ се сливаше с пейзажа.

Ред си сложи часовника, ключовете и няколко дребни монети върху белия поднос и мина през детектора за метал. Той изпиука остро. Един от пазачите направи крачка встрани, за да му препречи пътя.

— Върнете се, господине, и минете пак, ако обичате.

Ред го направи и детекторът пак изпиука.

Тогава се сети. Полицейската значка. Извади я от вътрешния си джоб, сложи я в подноса и мина през детектора за трети път. Този път не гъкна.

Ред си събра вещите и разпери ръце, докато пазачът го претърсваше. Не се правеха никакви изключения, дори и за представител на закона.

— Благодаря ви, господине. Ако обичате, минете през онази врата и я затворете зад себе си. Втората врата ще се отвори само ако първата е затворена. Оттам ще ви придружат.

Ред прекрачи прага и затвори вратата зад себе си. Все едно щеше да излезе в открития космос.

Вътрешната врата се отвори с леко бръмчене. Друг пазач го чакаше там. Той тръгна с Ред към дъното на коридора.

— Сигурен съм, че сте запознат с правилата, сър. Не се опитвайте да подавате каквото и да било на затворника. До вратата през цялото време ще има човек. Ако имате нужда от нещо, просто извикайте.

— Последния път, когато ходих при брат си в затвора, той се опита да ме убие. Не ми се ще да оставам насаме с него.

— Знаем за този случай, сър. Ще бъде с белезници на ръцете и вериги на краката.

— И вътре няма да има никой освен нас двамата, така ли?

— Да, сър. Брат ви специално помоли за среща на четири очи.

— А обясни ли ви защо?

— Каза, че трябвало да ви предаде поверителна информация.

— Същото ми каза и по телефона. По дяволите. Ако е в белезници, сигурно всичко ще бъде наред. Благодаря ви.

Стаята за разпити беше малка и почти без никакви мебели, точно както в Скотланд Ярд. Пазачът го въведе и го остави сам.

Ред отиде до прозореца и погледна през решетките. Мрачна гледка към покриви, сиви като деня. Той се върна до масата и седна.

Не се чувстваше толкова нервно, колкото можеше да се очаква. Всичко се случваше толкова бързо. Тялото на Джон, трийсетте сребърника и обаждането на Ерик му се бяха трупнали наведнъж и го бяха понесли с цялата си инерция.

Имам информация, която трябва да научиш веднага. Това му беше казал Ерик по телефона.

Не беше клопка. Всичко беше прекалено явно, за да е клопка.

Тогава какво?

Вратата се отвори и мъж с дънки и пуловер влезе в стаята. Държеше пощенски плик в ръка, а веригите на китките и глезените му подрънкваха.

Ерик.

Познаваше се, че е Ерик, но вече не беше неговият брат. Сякаш срещаш най-последно някого, когото си виждал само на снимки, и образът добива плът и кръв — в този случай обаче споменът.

Вратата зад Ерик се затвори и братята Меткалф останаха сами заедно за пръв път след близо осем милиона минути.

Ерик седна срещу Ред. Не му каза здравей, нито му подаде ръка. В очите му се четеше безмерна омраза.

Той те повика тук, мислеше си Ред. Нека ти каже което има за казване.

Ерик побутна плик през масата. Бутна го, а не му го подаде, така че пръстите им не се докоснаха дори за миг.

— Получи се тази сутрин.

Чисто бял плик, вече отворен. Адресът беше налепен от изрязани букви. Клеймото гласеше Лондон SW1, 23 декември 1998. Точно като кафявия плик с монетите.

Вътре имаше лист хартия, сгънат на три. Разтвори го. Още букви от вестник с различни шрифтове и големини. Ред прочете това, което се получаваше от тях.

„Не Аз ли избрах вас дванайсетте? Но един от вас е дявол.“ (Йоан 6:70). Ти знаеш кой е дяволът, Ерик. Твоята собствена плът и кръв. Онзи, който те предаде. Той е злото, а не ти. Ти знаеш истината, а аз знам какво си мисли той. Той иска да бъде един от нас, но не му стиска. Затова предаде не само теб и мен, но и самия себе си. Той е дяволът, който се преструва, че е на страната на ангелите. Когато четеш това, аз вече ще имам единайсет от дванайсетимата. Трябва ми само още един. Твоят брат. Твоят Юда.

Няма обръщение, няма подпис.

Толкова издържано писмо. Писанията на убийците често са блуждаещи, безсмислени и непоследователни. Но не и това. Този знаеше точно какво върши.

Ред бръкна в джоба си и извади цигара от пакета. Махна с нея към Ерик.

— Искаш ли?

Ерик поклати глава.

— Пушиш ли?

— Понякога.

Ред запали цигарата и посочи писмото.

— Какво смяташ да правиш с него?

Ерик сви рамене.

— Вземи го. То е за теб. Няма нищо общо с мен.

— Разбира се, че има общо с теб, Ерик. Адресирано е до теб. Споменава се името ти.

— Общото е само доколкото се отнася за това, което ти ми причини. Пратено е до мен, за да стигне до теб. Не го искам.

Ред пак огледа неравните букви.

Проклет да е Дънкан. Копеле.

Щракна запалката и поднесе ъгъла на листа над синия пламък. Оранжеви езичета лумнаха във въздуха, и хартията се овъгли и се нагъна. Пусна писмото в металния пепелник, когато усети пламъкът да пари пръстите му. Двамата гледаха как листът се сбръчква и изпепелява.

— Това не беше ли веществено доказателство? — попита Ерик.

— И без това знам кой го е изпратил.

— Добре.

Последва мълчание.

— Само за това исках да те видя — каза Ерик най-накрая. — Сигурно си имаш работа.

Ред искаше да каже толкова много неща, и всичките безполезни. Думите не лекуват, нито връщат назад.

Хартията тлееше в пепелника. Ред пак посочи към нея.

— Не казвай на никого, става ли? Прав си. Доказателство е. Аз... не трябваше да го горя.

Ерик пак сви рамене.

— Както кажеш.

Ред стана и отиде до вратата. Почука два пъти и пазачът отвори.

Не си взеха сбогом.

Опита се да не се обръща на излизане, само и само да си докаже, че е достатъчно силен. Но не успя. Точно както в „Хайпойнт“ преди толкова много години, в последния момент не издържа. Вече в коридора, той се обърна към стаята. Ерик беше втренчил поглед в празния стол срещу себе си.

Ред забърза напред. Искеше да се махне веднага от затвора, от града, от страната. Искеше да избяга далеч в свят, в който отново е на двайсет и една и брат му не изпада в миг на лудост. Искеше си живота обратно.

Едва в колата на път за Скотланд Ярд осъзна, че не беше попитал Ерик дали е съгласен с това, което Дънкан беше написал в писмото си. Но знаеше, че не го беше попитал, защото не искаше да чуе отговора.

Вторник, 29 декември 1998

Ред стоеше на брега на малко езерце и се оглеждаше. Далеч на запад имаше две къщи и още една на североизток. Три самотни къщи сред безкрайната равнина на поляните. Приличаше повече на северните шотландски възвишения, отколкото на Есекс. Единственият път, който се виждаше, минаваше покрай двора на фермата и се виеше между Келвдън и Силвър Енд. Човек можеше да съзре пристигащите коли от километри.

И тъкмо това беше причината да доведат Ред тук.

Полицейските къщи под прикритие задължително отговарят на изискванията за трите С — сигурност, секретност и спокойствие — но с това се изчерпват приликите помежду им. Някои са точно на пъпа на някой град, където анонимността на заетите и вечно движещи се маси свежда до минимум рисковете от натрапници и разконспирация. Други са в дивата провинция, където съседите веднага забелязват пристигането на непознати, но пък изолацията там е непостижима в градски условия.

Семейната ферма спадаше към втората категория. За небрежния наблюдател нямаше нищо особено. Разположена на петнайсетина декара, включително овощната градина и езерото, на брега на което Ред се намираше в момента, къщата се обитаваше от двойка очарователни пенсионери — Хенри и Пени Спароу, добре известни в селото и с избрана колекция от морски сувенири в плевнята си.

Но ако човек се вгледаше, би забелязал няколко важни подробности: триметровия ров, който опасваше цялото имение; охранителните светлини, осяали земята покрай оградата на равни разстояния; двете видеокамери, наблюдаващи всяка от посоките на пътя пред фермата. И когато там отсядаше някой, нуждаещ се от подсилени мерки за охрана, се появяваха и мъже, които патрулираха околността със специално обучени немски овчарки на къси каишки до себе си. Започваха да се чуват и смущенията по тайните полицейски радиочестоти на бодигардовете, които имаха грижата за застрашения.

Фермата беше по-голяма, отколкото изглеждаше отвън, и имаше пет комфортни спални, четирите от тях за по двама души, плюс четири бани. И деветте легла си бяха по местата. Освен Ред и семейство Спароу там бяха и шестимата от Екип за целенасочена закрила 3. Всеки път, когато тази ферма трябваше да бъде използвана като скривалище, доброволците за охраната бяха с лопата да ги ринеш — главно защото Пени Спароу преди е била уредник на тържества и славата на кухнята ѝ се носеше сред силите за сигурност. Мъжете, които пазеха Ред, се повъртаха край отрупаната кухненска маса и се попикаваха при мисълта за колегите си от ЕЦЗ 2, които понастоящем бяха на диета дюнер кебап и ориз с кърри, докато наглеждаха някакъв наркоинформатор в Стретам.

Бяха довели Ред във фермата по обед предния ден, няколко часа след посещението му при Ерик в „Пентънвил“. Той не искаше да идва, но знаеше, че няма избор. Беше обявената мишена на сериен убиец все още на свобода и шефът беше разпоредил да остане под полицейска закрила, докато Дънкан не бъде заловен. Ред беше успял да извоюва само една отстъпка: разрешение да отиде пред дома на Хелън Раунтрий на първи януари и да присъства на ареста на Дънкан. Шефът се съпротивляваше дори на това. Ред накрая успя да го склони с аргумента, че там ще има много повече въоръжени полицаи, отколкото в Келвдън.

При всички положения не се очертаваше кой знае какво за правене в Лондон. Ред нямаше друг избор освен да седи мирно и да чака първи януари. Тогава щяха да разпитат Дънкан, да го обвинят за десетте убийства и да го предадат на правосъдието. Случаят приключва, Сюзан се прибира у дома и започват да градят живота си отново заедно и спокойни, че Дънкан не е успял да прибере своя Юда.

Преди да замине от Лондон, Ред посети две библиотеки — на първия етаж на Уестминстър Сити Хол на Виктория стрийт и другата до автобусната гара на Бъкингам Палас Роуд — и взе всички възможни книги и албуми с „Юда“ или „апостол“ в заглавията. Трябваше да облече предпазна жилетка и беше придружен от двама мъже с автомати „Хеклер и Кох“, което предизвика лека паника сред читателите.

Сега, след като хвърли последен поглед на езерцето и залязващото слънце в свежата декемврийска привечер и погледа белите облачета от дъха на овчарките в студа, Ред се прибра във

фермата и прочете всичко за човека, когото се смяташе, че е надминал в предателството.

И този път, както и тогава в арт склада, когато за пръв път разкри идеята на Сребърния език, го привлякоха главно картините. Сред книгите, които беше взел, имаше една върху изображенията на Исус и апостолите през вековете, където надълго и нашироко се разглеждаше предателството на Юда — Тайната вечеря, и залавянето на Исус в Гетсиманската градина. Ред обръщаше бавно страниците на книгата и се вглеждаше как различните художници подхождаха различно към този сюжет. Множество разнообразни интерпретации — от скованите клишета на ранновизантийското изкуство до страстните емоции на ренесансовите творци.

Даде си сметка, че отделя повече внимание не на най-известните картини, а на онези, които по някакъв начин провокираха традиционните възгледи върху предателството на Юда. Не го развълнува шедьовърът на Леонардо да Винчи, който показваше свитите в ужас апостоли след думите на Исус, че един от тях ще го предаде, защото Леонардовият Юда беше алчен и похотлив, сграбчил кесията на масата пред себе си. Няколко страници по-нататък Юда отново се появяваше в стереотипния си меркантилен вид — бездушен и безскрупулен — този път през погледа на Синьорели, с шарещи очи и изпито лице, тайно пъхващ нафората в кесията с парите. Ред го подмина без особен интерес.

Обаче беше привлечен от художници като Рубенс, Деи Роберти и Холбайн, които изобразяваха Юда в светлосенките на етичното, а не само в черните краски на vyplътеното зло. Рубенс беше изобразил апостолите скупчени в стремежа да са по-близо до Исус, а пламналите им лица отразяваха светлината на лъчезарния ореол над главата Му. Само Юда, увит в грамадния си златен плащ, е извърнал лице от струящата светлина — не от срам, а от смущение, че постъпката му ще осигури безсмъртието на неговия Месия и собственото му всевечно проклятие. Рубенсовият Юда беше изтъкан от тежък размисъл и изгарящи страсти, облагороден от ужаса на собствените си помисли.

Такъв беше и Юда на Деи Роберти. Изобразен на близкия край на триъгълна маса, на която апостолите и Господ си говорят на малки групички, Юда е единственият, който гледа съвсем другаде, измъчен и брадясал, лице в лице с кошмара на своето предопределение. А

Холбайн беше видял Юда сграбчил масата, сякаш да я обърне от съпротива срещу предателството, разбунтуван ангел, гневен на съдбата си.

Няколко страници след това Ред намери друг Холбайн, този път страданията на Исус в Гетсиманската градина. Холбайновият Исус беше брат близнак на неговия Юда от Тайната вечеря. Братя близнаци, от които единият отива в рая, а другият в ада.

Ред забеляза и още нещо — почти навсякъде Юда беше червенокос.

Прочете всичко за Юда Искарот.

Картини и оскъдни думи.

Ето това намери.

Четвъртък, 7 април 30 г. сл.хр., Йерусалим

— Един от вас ще ме предаде.

Бъбренето край масата внезапно замря. Оранжевата светлина на свещите обливаше лицата на мъжете, седнали на пейките около ниската маса. Съдбовните думи отекнаха в тежките греди на стените и тавана.

Симон се сви, сякаш очакваше предателят да падне поразен. Тома поклащаше невярващо глава. Останалите апостоли се спогледаха, вцепенени от ужас и тревога.

Исус беше седнал в средата помежду им и гледаше така, сякаш вече принадлежеше към друг свят. Очите Му не прескачаха от лице на лице. Той се взираше напред и малко нагоре, сякаш виждаше нещо недостъпно за тях.

Петър седеше от дясната му страна, а Йоан отляво. Бяха толкова различни — мъдрецът Петър, брадатият възрастен мъж с напрегнато лице, и Йоан с бебешкия си вид, свил глава над скута на Исус.

Петър се наведе през Исус и пошепна на Йоан.

— Кой е той? За кого говори?

Йоан го погледна с безразличие. От дванайсетимата той изглеждаше най-незасегнат. Любимецът на Исус. Не можеше той да е предопределеният да предаде Месията си.

Йоан сви рамене.

Петър прошепна пак:

— Хайде, попитай нашия Господ.

Йоан вдига воднисти очи към лицето на Исус над себе си:

— Господи, кой е той?

Исус не го погледна. Сякаш не беше чул въпроса. Но точно когато Йоан понечи да повтори въпроса, Той проговори.

— Който топне с Мен в блюдото, той ще Ме предаде.

И всеки от учениците Му се обърна към Него, а Той продължи да гледа пред Себе си в унес.

Обичаят изискваше домакинът на пасхалната вечеря да предложи на гостите си парче маца, потопено в хазарет, червен сос от горчиви треви. Тази традиция водеше началото си още от онази Пасха в памет на Изхода, когато Исус Навин отпразнувал влизането на избрания народ в Ханаан и с натопения залък изразил признателността и приятелството си към всички оцелели след дългия път в пустинята.

Отново Петър наруши тишината. Той се обърна към Филип, който седеше от дясната му страна, и смотолеви нещо. Тома, който седеше от другата страна на Филип, каза друго. От откъслечните им думи се разрасна разговор, който се завъртя на едната страна, после на другата, докато апостолите не започнаха да си говорят разпалено на групички по двама-трима.

Какво ли имаше предвид? Кой ли щеше да Го предаде? Кому ще Го предаде?

Думите им преливаха и се разбиваха в мъжа, седнал в средата на масата, но Той сякаш нищо не чуваше.

Изчака няколко минути, докато те напълно бяха погълнати от бърборенето си, и премести погледа си върху одного, който седеше точно срещу него, и задържа очи.

Юда Искарот отвърна на погледа на своя Господ и разбра.

Двамата сякаш бяха свързани в сноп светлина, който изключваше всички останали. Той не избледняваше в края, просто свършваше отведнъж. Беше и после изчезна, едно цяло изолирано от останалия свят и самодостатъчно в себе си.

Исус потопи безквасния хляб в хазарета и го вдигна към Юда.

Не го подаде през масата, нито го остави, та Юда сам да си го вземе, а го вдигна с два пръста Юда да го приеме от Него.

Юда протегна ръка към него. Към своя залък. Към своята съдба.

Пръстите им се докоснаха леко, когато парченцето премина от едната ръка в другата, и с този кратък допир отговорността падна върху смъртните плещи на Юда.

Светлинният тунел внезапно се стопи и ромолът на разговора замря.

Исус продума на Юда:

— Каквото вършиш, върши го по-скоро.

Юда усети как тялото му става от пейката. Сякаш го водеше чужда сила.

Останалите го гледаха. Той виждаше изненаданите им погледи, но не можеше да различи отделните им черти. Само лицето на Месията оставаше ясно.

Нечий глас, може би на Андрей, питаше дали Юда е станал, за да отиде и да раздаде на бедните.

Разбира се. Всички на пасхалната трапеза трябва да изпият четири чаши вино: първата с благословията (кидуш), втората по време на молитвата за агнето (хагадаш), третата след благодарствените молитви и четвъртата със заключителната молитва. Освен това всеки път трябва да се пие от различен бокал, символ на четирите царства, определени от пророк Данаил за потисници на евреите — халдейци, мидяни, вавилони и римляни. Дори най-бедният от бедните трябва да изпие своите четири чаши. Ако те не могат да си го позволят, получават милостиня. Но никой не бива да пропусне тази част от обичая.

Юда беше ковчежникът на дванайсетте. Той пазеше парите. Ако някой трябваше да бъде пратен, за да подпомогне бедните, винаги беше той.

Нека останалите си мислят, че това е, което Юда ще направи. Само той и Месията знаеха истината. Такъв беше техния личен договор.

Никога до този момент Юда не се беше чувствал толкова самотен.

Къщата, в която се бяха събрали за Песах, принадлежеше на един от слугите на Йосиф от Ариматей. Бяха се договорили да му оставят кожата на закланото агне в знак на благодарност.

Юда побърза да излезе от портата и да се потопи във врявата на Сион през тази празнична нощ. Сион, най-старата част на Йерусалим, беше лабиринт от сергии и пазарища, покриви с тераси и усойни дворове. Кварталът беше извън обсега на римските стражи — уличките между къщите бяха толкова тесни, че с цялото си бойно снаряжение те не можеха да минат оттук, а невъоръжени стъпваха само ако не им беше мил животът.

Като че ли целият свят се беше изсипал в Йерусалим. Повече от 100 000 поклонници се бяха натъпкали в града, което тройно надминаваше броя на постоянните жители. Те се гушеха под всяка стряха и в претъпканите шатри, върху покривите на къщите — като накацали птици, или просто седяха по улиците. Всички поклонници трябваше да бъдат в Йерусалим тази нощ, защото тук се ядеше от пасхалното агне. Всяко блюдо беше еднакво навсякъде — както е описано в книга Изход.

Юда тръгна по тесните улички и силата продължаваше да го води. Огньовете, на които се печеха агнетата, пращяха и пукаха в студения нощен въздух и се усещаше специфичния аромат на рожковите в кипящата саламура. Шумът на града звучеше в ушите му с нестройната врява на улични продавачи, глашатаи, пастири, търговци, певци и животни. Той си проправяше път сред тълпата, стиснал здраво кесията с парите.

Най-накрая стигна до двора на Храма, където дори и по това време още жертвопринасяха агнета пред гъстата жадна тълпа. Земята беше в кръв до глезените и колячите бяха затънали в работа. Юда гледаше как хващат животните и им прерязват гръкляна, и кръвта шурва като червен фонтан, а тялото се разтриса в последен гърч.

Кръв на Агнеца, която изкупваш греховете човешки, имай милост към мене.

Заобиколи главната порта и се запъти към трапезарията на Храма, където се хранеха първосвещениците. Никой не препречи пътя му.

Стигна до огромната дървена врата на трапезарията и я бутна. Беше голяма сводеста зала, препълнена с хранещи се и от двете страни на трите дълги маси, разположени успоредно по дължината на помещението. Зад тях под прав ъгъл на малък подиум стоеше височайшата маса, запазена за най-именитите свещеници.

Юда се запъти право натам. Имаше чувството, че всеки, покрай когото минаваше, се обръща след него.

Изкачи стъпалата към свещениците. Всички столове бяха от задната страна на масата, така че да не се налага на никой от тях да е с гръб към седящите долу. Тръгна покрай предната страна.

Спря по средата, точно срещу първосвещеника Кайафа. Зад Кайафа стоеше Йонатан, началник на храмовата стража. Шумът в залата заглъхна и изведнъж съвсем секна.

Кайафа погледна Юда, но не каза нищо.

Юда беше този, който проговори в тишината.

— Дойдох да предам Господ Исус Христос.

Йонатан събра отряд от петстотин души, който да отиде в Гетсиманската градина.

Когато ги изведе от Храма, все още беше тъмно и затова бяха натоварени с факли и оръжия. При Златната порта се събраха със стотите римски воители, специално изпратени от самия тетрарх Ирод Антипа под командването на Йонатан.

Вече шестстотин мъже, те потеглиха бързо към долината Кедрон. Заобикаляха надгробните плочи, минавайки през Йосафатското гробище, и после нагазиха в мудоно точещата се вада от кръв и животински вътрешности, която идваше откъм олтара на Храма. Под краката им беше хлъзгаво, а ноздрите им се пълнеха с вонята на гниеца карангия.

Разделиха се при гроба на Авесалом. Центурионите се спуснаха към моста, който свързваше Йерусалим с маслиновата горичка. Щяха да превземат моста веднага щом апостолите минат по него. Йонатан поведе своите хора нагоре по хълма към самата маслинова горичка, а оттатм Юда ги заведе до пещерата, където трябваше да е Исус.

Той не беше му казал, че ще бъде там, но Юда знаеше. Той притежаваше невидима сила, която само Юда можеше да усети. Сила, достатъчна да се почувства, макар и невидима. Тя го теглеше към неумолимата му съдба.

Кесията тежеше в ръката му с трийсетте сребърника, които му бяха платили. Заплащането го обвързваше със споразумението и му даваше законна сила. Без него Юда можеше по всяко време да си тръгне. Не че щеше да го направи, разбира се. Това, което вършеше, не беше по негова собствена воля. Изобщо не се замисли, когато взимаше сребърниците. Сега те бяха в кесията му заедно с парите на апостолите.

Исус ги чакаше близо до пещерата, на завет под няколко млади маслинови дръвчета. Зад него бяха застанали тримата най-близки от апостолите му — Петър, намръщен над брадата, заедно с Яков и Йоан, синове на гърма. Техните обвинителни погледи се забиха в Юда със силата на най-острото копие.

Месията беше спокоен след своята тъга.

— Кого търсите? — попита Исус.

Глас откъм гърба на Юда — Йонатан:

— Исус Назарянина.

— Аз съм.

Не трепна. Не се скри.

От лявата страна на Юда някой излезе напред и в студения здрач се мярнаха метални проблясъци. Ножът на Петър изсвистя във въздуха над главата на един от стражарите и му отрязва ухото.

Останалите апостоли дотърчаха откъм дърветата, водеше ги Симон.

Петър стоеше с гол меч, озъбен срещу стражарите.

Месията се намираше на ничия земя — между апостолите и стражарите. Съдник и победител едновременно.

Той се обърна към Петър и гласът му беше строг, но съдържан:

— Прибери ножа в ножницата, защото който нож вади, от нож ще загине.

И сега Юда разбра.

Исус стоеше пред пленителите си и с него беше силата небесна, така величествена, че превръщаше в нищожни и смешни дребнавите домогвания на смъртните наоколо. Но Той избра да не използва тази Си власт. Знаеше всичко, което трябваше да Му се случи. Предаваше се на волята на мъже, които бяха прашинки в сравнение с Него.

Исус махна към апостолите, но говореше на Йонатан:

— Рекох ви, че аз съм Аз. Прочее, ако Мене търсите, оставете тези да си отидат.

Стражите пристъпиха към Него бавно и предпазливо, сякаш очакваха да паднат в клопка. Те положиха треперещите си ръце върху Исус. Когато видяха, че не се противи, завързаха му ръцете и краката му и го отведоха.

Юда гледаше как се отдалечават. Когато се обърна, останалите апостоли си бяха тръгнали.

Сега в цялата градина имаше само един човек, изправен лице в лице с чудовищното си дело.

Върна трийсетте сребърника в Храма.

Кайафа беше в работната си стая заедно с Анна и с други свещеници садукеи. Те се отнесоха с безразличие към Юда. Беше си свършил работата — сега вече беше никой.

Юда остави кесията на писалището и се обърна към Кайафа.

— Съгреших, като предадох невинна кръв.

Кайафа взе кесията и я повъртя в пръстите си. После му я върна.

— Какво ни засяга нас? Твоя си работа.

Така си изми ръцете. Това не беше негова съдба. Не беше негова жестоката отговорност.

Юда бързо напусна стаята и мина покрай олтара в двора на свещениците, където отвори кесията и хвърли сребърниците на земята. Той бързаше, объркан, през външния двор, през ниската част на града на зазоряване и право през Златната порта, където се бяха срещнали храмовите стражи и цензурионите на Ирод само преди няколко часа.

Най-после стигна до една гола скала над долината Енном и чак там спря. Тлеещи купчини смет осейваха земята около него.

Никога не беше си представял такъв край.

Естествено, не знаеше какъв ще е краят. Беше му дадена роля и той я беше изпълнил. И пак щеше да я изпълнява — до края и отвъд.

Сега имаше само един изход.

Исус през цялото време беше знаел какво ще Му се случи. Знаел е още откакто първосвещениците започнаха да посредничат между римляните и мирното население, че ще го предадат на властите колкото се може по-скоро. Римляните държаха отговорни първосвещениците за всеки изблик на гражданско недоволство. Нямаше да позволят Исус да стане средоточие на такова недоволство, не и в това буре барут, каквото е Йерусалим по време на Песач.

Исус знаеше, че трябва да умре, за да бъде спасен човешкият род. Само чрез очистването от греховете, чрез неговото страдание

щеше да се постигне това спасение. Той можеше да спре всичко още в Гетсиманската градина, но не го беше направил.

Всеки от тях трябваше да измени своя път.

Ами пътят на Юда?

Той беше извършил едно от най-отвратителните престъпления в еврейския закон — предателството на невинна кръв. Месията, Когото бе предал, не беше престъпил никоя повеля. Но Юда го беше предал право в ръцете на Неговите убийци. Няма никакво значение, че всеки от дванайсетимата можеше да бъде избран за извършител на предателството. Той беше белязан и трябваше да изкупи вината си.

Тръгна към едно дърво точно на ръба на скалата. Свали препаската от робата си и направи примка. Надяна възето на един клон, надвиснал над урвата, завърза го и го дръпна, за да провери здравината му.

Сложи примката на врата си.

Когато животът си отива, идва достойнството в смъртта. Човек може да докаже стойността си и с последния жест. Човек, чиято душа отлита към Голгота, за да помолит за прошка Месията, когото е предал.

Юда Искарот направи стъпка в нищото и се обеси.

Петък, 1 януари 1999

Градът беше тих. Винаги е било така на Нова година. Не само заради общия махмурлук след празненствата през нощта, но и заради общото проглеждане в студената светлина на деня, че светът е същият, както вчера. Нова година се посреща със слепия оптимизъм, че идващите дванайсет месеца ще бъдат по-добри от отминалите, но някъде дълбоко в себе си човек знае, че произволният момент, който отбелязва началото на новата година, не е никакъв праг. Той си е само миг от времето без никакво съдбовност. Частта от секундата, в която казваш „да“, или когато първородното ти дете се появява на белия свят, или в която любимото същество поема последната си глътка въздух — това са моментите, които променят живота, а не камбанният звън в полунощ, който посреща края на хилядолетието.

Ред седеше в кухнята на Хелън и усукваше тези мисли в главата си като дрехи в сушилка за пране. Беше пристигнал в два часа днес следобед, за да се увери, че всички подготовки за операцията вървят както трябва. Гледаше да не мърда много, в случай че Дънкан се появи по-рано или пък реши да проучи терена. Затова участваше с вързани очи, като слушаше повикванията по радиопредавателя на кухненската маса. С него имаше и двама въоръжени полицаи. Ред, от една страна, ръководеше операцията, от друга — беше и главната мишена: двойствена роля, която му тежеше.

Къщата се намираще от северната страна на Евъринг Роуд, точно на ъгъла с Мори Роуд. И тъй като Мори Роуд беше еднопосочна улица от север, от четири посоки можеше да се влезе и само в три да се излезе.

Нямаше място за каквито и да било рискове.

В немаркиран бял микробус, паркиран през три къщи, дебнеха трима полицаи от въоръжените отряди за бързо реагиране с противокуршумни жилетки, полицейски карирани шапки и автомати „Хеклер и Кох“. Те щяха да предотвратят всеки опит за бягство на запад към Ректър Роуд Стейшън.

Тъмносин форд сиера беше паркиран на около десет метра на изток от кръстовището на Евъринг и Мори, а сив воксхол — на юг по еднопосочната Мори. Във всяка кола имаше по двама въоръжени полицаи. Те трябваше да отсекаят пътя съответно на изток и север.

Двама снайперисти чакаха в спалнята на Хелън и Анди, имаше и още двама на площадката на стълбището на отсрещната сграда. То беше запечатано от общината и големи жълти букви гласяха: НЕ ВЛИЗАЙ: ОПАСНО ЗА ЖИВОТА.

Единствената жена полицаи в екипа беше на улицата, само тя видима засега. Роуз Бъкли беше увита в пет ката дрехи заради студа и буташе детска количка напред-назад пред карето къщи. В количката имаше автомат „Хеклер и Кох“.

Дванайсет души покриваха всички точки, всеки с радиовръзка. Снайперистите и мъжете в бусчето имаха на главите си слушалки с микрофон пред устата, който можеха да свалят мигновено. Четиримата в колите бяха нагласили полицейските си честоти. Предавателят на Роуз беше на ревера ѝ, така че можеше да говори, без да си мърда главата. И да я видеше някой да си отваря устата, ясно беше, че говори на детето в количката. Нямаше начин да се досети, че бебето е от метал и може да плюе куршуми на четирийсет метра.

Обикновено Дънкан пристигал от юг по Мори Роуд. Това беше единствената посока, която бяха оставили без патрулна кола, в случай че по някакъв начин му хрумне какво му готвят.

За да успее операцията, Дънкан трябваше да пристигне в къщата, без да подозира нищо. Трябваше да слезе от колата и да тръгне към Хелън и Сам, които щяха да го чакат. Хич не им трябваше да остане в колата и да ги въвлече в лудо преследване из Стоук Нюингтън.

Хелън влезе в кухнята, стиснала здраво Сам за ръката. Ред си погледна часовника.

Шест без петнайсет. Още четвърт час до началото.

— По-добре ще е да излизате — каза ѝ той. — Ако Дънкан дойде по-рано. Вън е студ на кутийки. Няма да ви кара да мръзнете.

— Как не!

— Добре де. Няма да кара Сам да мръзне.

Лека усмивка се плъзна по лицето ѝ.

— Може би.

Ред погледна към Сам. Момчето изглеждаше по-скоро объркано, отколкото уплашено. Предавателите пращяха непрестанно цял следобед и той беше мярнал двамата снайперисти в стаята на майка си, когато отиваше в тоалетната преди малко.

Ред стана от стола и клекна пред Сам — точно както пред малкия Тим Уийкс преди десет дни. Нова кухня, нова ера.

Малкият Тим, който може би беше видял бащата на това момче хладнокръвно да убива жив човек и оттогава беше онемял.

Ред се върна към действителността:

— Знаеш ли защо всички тези хора са тук, Сам?

— Да.

— Защо?

— Тук са, за да приберат татко ми.

— Ние просто искаме да зададем някои въпроса на баща ти, това е всичко. Когато той напусна полицията, остави недовършени неща. Просто искаме да ги изясним. Трябваше да дойдем тук, защото това е единственото място, където знаем, че бихме могли да го намерим.

Яко ти куцат лъжите, Ред. Детето не е идиотче. Гледало е достатъчно телевизия, за да знае, че не се пращат петнайсет въоръжени полицаи само за да „зададем някои въпроси на баща ти“.

— Сега, знаеш ли, че не трябва да казваш нищо, когато пристигне баща ти?

Сам кимна.

— Мама ти е казала вече всичко.

Пак кимна.

— Много е важно. Просто прави това, което прави тя, и всичко ще е наред. Никой няма да пострада. — Ред приближи лице до лицето на Сам. — Вярваш на мама, нали?

Кимване.

— Добро момче.

Един от предавателите на масата изшумоля. Беше Роуз.

— Заподозряна кола в посока запад по Евъринг Роуд.

Ред стана.

— Бързо — каза той. — Вървете.

Хелън стисна ръката на Сам толкова силно, че побеля, и се втурнаха вън от кухнята.

Ред вдигна апарата.

— Опиши заподозрения обект, Роуз.

— Тъмносин фиат, регистрационен номер голф седем четири шест танго оскар браво. Сам мъж водач.

— Как изглежда?

— С шапка. Лицето му е частично скрито. Не мога да го видя ясно.

Дънкан не караше тъмносин фиат, но малко предпазливост никога не е излишна.

— Не мисля, че е нашият човек, но не спирай да го наблюдаваш.

Десет секунди тишина, и отново гласът на Роуз.

— Фиатът подминава къщата и продължава към Ректъри Роуд. Не е нашият човек.

— Прието.

— Не може ли да побърза малко тоя? Циците ми станаха на шушулки.

Секундарната стрелка на часовника на Ред цъкаше летаргично в кръг.

Имаше толкова много неща, които можеше да се объркат. Хелън да истеряса. Сам да се опита да предупреди баща си. Някой съсед да мине в неподходящ момент. Дънкан да се подплаши и да не се появи. Ами ако е разбрал?

Но как ще разбере? Нямахме как. От друга страна, беше убил десет души, без *ние* да разберем.

Стомахът на Ред се беше свил на топка. Веднъж само да свърши.

Предавателите замлъкнаха. Никакви приказки, докато не видят кола.

Шест часът.

Хайде.

Хелън пускаше облачета топъл въздух, на Сам зъбите му тракаха от студ. Ред докосна мегафона, който щеше да разчупи следобедната тишина и да възроди разбития му живот. Той трябваше да стои вътре, докато всичко свърши. Но лично щеше да прочете правата на Дънкан.

Мина една минута.

Хелън беше казала, че Дънкан никога не закъснява. Никога.

Този път обаче закъснява.

Разбрал е.

Господи, моля те, нека не знае. Моля те, нека за разнообразие нещо стане както трябва.

Шест и три минути. Отново гласът на Роуз по преподавателя.

— Тъмносиво волво комби. Идва по Мори Роуд.

— От коя посока?

— От юг.

Обичайното за Дънкан.

— Роуз, кажи ми регистрационния номер.

— Секунда... Хотел девет три осем уиски юниформ папа.

— Той е.

Започва.

Ред скочи от стола и взе мегафона. Продължи по преподавателя:

— Държиш ли го на мушка?

— Абсолютно.

— Значи ти говориш. Ти казваш кога.

Гласът на Роуз беше променен от пращенето и развълнуваното ѝ дишане.

— Волвото намалява на кръстовището с Евъринг Роуд... дава ляв мигач... завива по Евъринг Роуд... Сам маха... Автомобилът бавно приближава към Хелън и Сам... Спря до паркирала кола... Изгаси... Шофьорската врата се отваря... Заподозреният слиза... Заподозреният е навън... НАЧАЛО!

Всичко стана за секунди.

Роуз отпра карабината от количката. Задните врати на бялото бусче се отвориха със замах и тримата мъже изскочиха на улицата. Останалите също бяха изхвърчали от колите и бяха приклекли зад отворените им врати. От спалнята и стълбището снайперистите го хванаха под прицел странично.

Ред се изправи на входната врата като Ангел Отмъстител. Притисна мегафона до устните си.

— Сложи си ръцете на тила и легни на тротоара. Не се опитвай да се съпротивляваш по какъвто и да било начин. Обкръжен си.

Дънкан се огледа и видя зорките очи зад дулата, прицелени към главата и сърцето му.

Той се обърна към двамата пред себе си. Изразът на Хелън беше неразгадаем, но по лицето на Сам се четеше само отчаяние.

И пак гласът на Ред по мегафона.

— Лягай на земята. Не се опитвай да се съпротивляваш, или ще
стреляме.

Дънкан сплете пръсти на тила си и бавно се свлече на плочника.

— Не съм го направил. Не съм го направил, мамка му. — Дънкан търкаше лицето си. — Не мога да повярвам.

Ред се наведе към него през масата.

— Да повторим всичко отначало.

Никакви „добри и лоши ченгета“. Нито бели прожектори в очите на заподозрения. Нито прозорец — огледало, иззад което да го наблюдават. Само Ред и Дънкан и двама мълчаливи полицаи, седнали безстрастно от двете страни на вратата. Пепелникът препълнен с фасове „Марлборо“.

Вече бяха разничили историята на Дънкан два пъти. Касетофонът на масата помежду им въртеше неумолимо напред, готов да запише всяко противоречие. Нека говори, после ще чуем записите.

Нямаше изгледи за признание. Той знаеше всички техники на разпит, използвани от полицията, защото ги беше прилагал безброй пъти. Беше убил десет души, без никой да се досети, така че едва ли щеше да се пречупи и да изпее всичко само защото някой му се заканва. А и още не беше привършил шедьовъра си. Не беше получил своя Юда. Ако добре ги поразтакава и някак ги принуди да го пуснат, можеше и да му се усмихне късметът.

— Да го обсъдим точка по точка от самото начало.

Дънкан сви рамене.

— Вече ти казах всичко.

— Къде беше през последните десет дни?

— Казах ти. В една вила в Лейк Дистрикт.

— С кого?

— Сам.

— Чия е вилата?

— Наех я.

— Къде?

— В една агенция.

— С парите, които взе от „Нюз ъф дъ Уърлд“ ли?

Дънкан не отговори.

Ред продължи.

— Можеш ли да го докажеш?

— Да, разбира се. Провери в агенцията, която ми я препоръча — посочи визитната картичка на масата. — Ето. Вече ти дадох телефона им.

— Може да си я наел и после да си бил другаде.

— Можех. Но не беше така.

— И видя ли те някой, докато беше там?

— Предполагам.

— Кой например?

— Кръчмарите например. Пих в няколко кръчми, докато бях там.

Главно в Улсуотър. Можеш да провериш при тях.

— А някой друг?

— Хората, които срещах.

— Като например?

— Други почиващи.

— Тези почиващи имат ли си имена?

— Няма как да ги знам.

— Колко удобно.

— *За бога*. Разни хора, с които се разминавах по склона. Не съм ги питал за имената. Разменяш по две думи и после всеки си тръгва по пътя.

— Значи не можем да ги издирим. Това не ни е от голяма помощ.

— Защо не пуснете обява с моята снимка: които са ме видели, да съобщят? Може и да изскочи нещо.

— Срещал си ги през деня, нали?

— Да.

— Следователно никой не може да потвърди къде си бил през *нощта*?

— Кръчмарите. Вече ти казах.

— Помниш ли кои нощи къде си бил?

— Не точно. Освен на самата Коледа. Тогава бях в „Синият глиган“ в Улсуотър.

— И никъде другаде?

— Бях на почивка. Ходех където ме отведе вятърът. Не съм обръщал внимание на подробностите. Бях уволнен, ако случайно си забравил. Искях да се махна за известно време.

Ред смени тактиката.

— Сребърните лъжички се продават комплект. Ти си купил един.

— Не е вярно.

— Вярно е. Купил си го с картата си Американ Експрес на първи май деветдесет и седма. Имаме документ за покупката.

— Казах ти и преди. Кредитната ми карта беше открадната. Който я е откраднал, е купил лъжичките с нея. Аз съобщих за кражбата. Знаеш го.

— Знам. Проверихме в Американ Експрес. Казаха ми, че за изчезването ѝ е съобщено на втори май. На другия ден след като си купил лъжичките.

— Тогава открих, че я няма.

— Последният запис за покупка с тази карта преди първи май е на двацет и шести април, събота. Купил си бензин за сумата двацет и три и седемдесет и шест лири от Тексако на Уд Лейн. Признаваш ли това плащане?

— Да, разбира се. Това е най-близкият гараж до вкъщи.

— Значи твърдиш, че картата е изчезнала между двацет и шести април и първи май?

— Да.

— И не си открил липсата ѝ до втори май?

— Да.

— Бих казал, че това ми се вижда малко странно.

— Аз не бих казал същото. Просто не съм я използвал през тази седмица. Ти проверяваш ли си кредитните карти всеки ден?

— И са ти откраднали само нея, а?

— Да.

— Зелена пластина Американ Експрес? И нищо друго?

— Нищо.

— Е *това* вече е странно. Казваш, че са ти откраднали кредитната карта, но човекът, който евентуално я е откраднал, не е взел никакви пари в брой, нито други кредитни карти, нито каквото и да било.

— Точно така.

— Защото крадците все така действат, нали? Вместо да ти свият портфейла и да го изпразнят целия, те си губят времето да издирят една-единствена карта. Хайде стига глупости.

— Бих казал, че в това има идеална логика.

— Защо?

— Защото по този начин няма да забележа веднага. Ако целият портфейл беше изчезнал, със сигурност щях да се усетя, нали така. И тогава щях да съобщя за изчезването на картата и тя нямаше да бъде валидна, когато мистериозният човек е отишъл да купи лъжичките.

— И кой тогава, смяташ, е откраднал кредитната ти карта?

— Може всеки. През онази седмица бях на полицейска конференция за два дни. Беше топло. Почти през цялото време самото ми висеше на облегалката на стола. Сигурно някой я е забърсал.

— Съобщи ли на организаторите на конференцията, когато разбра, че е изчезнала?

— Да.

— И какво ти казаха?

— Казаха, че не им е предадена.

— А когато видя собственото си име в списъка с кредитните карти, просто го заличи. Каж ми, че това е реакция на невинен човек. Каж ми го. Защото аз не вярвам.

— Видях името си. Не знаех какво прави там. И просто го изтрих, инстинктивно. Знаех, че съм невинен, но знаех и че ще е трудно да обясня какво прави то там.

— Ако беше невинен, не мислиш ли, че щеше да е по-добре да си поемеш риска и да излезеш чист от цялата работа? Да кажеш: „Това е моята карта, която беше открадната, и нямам никаква представа кой я е пипнал, но сега се появи в тоя списък?“.

— Да, разбира се. Ако сега станеше, сигурно това щях да кажа. Но не мога да го върна. Бях объркан. Взех прибързано решение и вече нямаше как.

— Дори да е истина, и това не обяснява всичко останало.

— Решил си да ме изкараш виновен, нали, Ред? Дошъл си тук с всичко предварително подредено в ума си и каквото и да направя или кажа, няма да промени мнението ти нито на йота. — Понечи да стане от стола.

— Сядай, Дънкан.

Дънкан, тялото и гласът му се надигнаха едновременно:

— Не съм го направил. Някой ме е натопил. Това е изкусен заговор, та ченгетата да си хванат някого.

— Седни, по дяволите.

— Защо не ме *слушаш*?

Ред също стана от стола си.

— Сядай! Седни, по дяволите! Веднага!

Полицайте направиха крачка напред. Дънкан ги погледна, после погледна Ред и се стовари на стола. Полицайте се върнаха по местата си.

Ред си овладя гласа.

— Слушай, слънчице. Ти продаде шибаната история на онези манафи за двайсет бона. Ти предаде нашето доверие и ни плю в очите, така че прости ми, задето не мога да схвана смешката, когато аз започна да получавам бележки от теб, че съм Юда.

— Не съм пращал такова нещо.

— Майната ти, не си. Намерихме „Сънди Таймс“, от който бяха изрязани букви. Същите като онези върху плика с монетите.

Не споменавай писмото до Ерик, помисли си Ред. Все едно не си го виждал. Не минирай случая с признание, че си унищожил жизненоважно вещественно доказателство.

— Не знам за какво говориш. Не съм ти пращал никакви бележки с никакви монети.

Ред продължи нататък.

— Освен това има и писмо до теб от Църквата на Новото хилядолетие, 32 Филмор Терас, Лондон W8. С клеймо от дванайсети февруари деветдесет и осма.

— Казах ти вече. Никога не съм получавал никакво писмо. Дори не знам каква е тази Църква на Новото хилядолетие.

— Много добре знаеш какво е. Това е банда гадни побърканияци, предвождани от един, наречен Израел — същия, който ти е написал писмото — та той чете проповеди за седемте печата и как Агнецът Божи отново ще се появи. Освен това тръби как неговото паство са неговите апостоли. Идеално местенце за някой, който се мисли за Месията, какво ще кажеш?

— Никога не съм бил там. Никога не съм чувал за тях. Не знам какво още искаш да ти кажа.

— Ами оръжията, които намерихме в шкафа под стълбите в дома ти?

— Не са мои.

— Нито едно от тях?

— Нито едно.

— Не и дървената бухалка?

— Не.

— Нито мечът?

— Нито той.

— Ами ножът? Мачетето? Трионът? Бейзболната бухалка? Копието? — Ред почти крещеше. Направи усилие да се овладее.

— Не, не и не.

— А, значи просто са се появили там, а?

— Казах ти. Не са мои.

— Дънкан, ако беше на мое място — ако се намираше от тази страна на масата — *ти* щеше ли да повярваш на някого, който ти говори каквото ти ми говориш? Нямах алиби за нито една от вечерите, в които са били извършени престъпленията. Единствените ти възможни алибита са уикендите, които си прекарал със Сам. Но има само едно убийство между шест вечерта в петък и шест вечерта в неделя — когато си със Сам веднъж месечно — и то е на Джеймс Бъкстън. А тогава не е бил твоят уикенд за месеца.

— Ред, половината от убийствата са извършени в неделя вечер...

— Не. Извършени са — ти си ги извършил — в ранните часове на понеделник сутрин. Така че и в неделите, когато си бил със Сам, си имал над шест часа, след като го оставиш при Хелън.

— Аз...

— Не. Чуй ме. Открихме оръжията на седем от убийствата в твоя дом. Открихме неоспоримо доказателство за това, че си платил комплект сребърни лъжички. Открихме писмо, което свидетелства за интереса ти към религиозна секта, чийто идеолог има точно настройката на човека, извършил всичките десет убийства. Тряс-тряс-тряс. Три положения, всичките неопровержими. Ти беше от нашите, Дънкан. Ти беше наясно с това, което мислим и кога го мислим. И можеше да ни пробутваш по нещо, защото беше въвн от подозрение. Затова и стана небрежен. Остави оръжията в дома си, вместо да се отървеш от тях — но може би, ако смея да предположа, си искал да ги запазиш като спомен за делото си. И сега не чувам нито едно обстоятелство, да не говорим за конкретно доказателство, което поне малко да те оневини. Описанието на заподозрения ти пасва като

ръкавица, Дънкан. И няма нищо общо с отношението ми към теб след всичко, което причини на брака и живота ми. С удоволствие бих те погледал как гниеш в ада дори само заради това.

— Ред, знам, че ти се ще да си получиш жертвата — особено ако съм аз — но не съм. Казваш, че сте намерили всичко това у дома. Но къде са езиците? Къде е скалпелът? Къде е последната сребърна лъжичка?

— Ти ще ми кажеш. Ти си този, който знае.

— Не са били в моята къща, защото Сребърния език все още се нуждае от тях. А аз не съм Сребърния език.

— Единствената причина, поради която се опъваш и не искаш да си признаеш, е да излезеш и да се добереш до мен. Но няма да успееш. — Изведнъж му писна. — Дънкан Уорън, смятам да те предам на прокурора с мнение за обвинение по десет точки за десет убийства и задържане под стража до началото на процеса. — И направи това, което не беше успял с брат си Ерик — излезе от стаята, без да се обърне.

ТРЕТА ЧАСТ

Знам истината и знам какво си мислиш.

„Стоун Роузис“,
Златото на глупците

Четвъртък, 1 април 1999

Животът в Скотланд Ярд си течеше както обикновено. За последните два месеца бяха намерени разпрани три проститутки и медиите гръмнаха, развълнувани от перспективата за появата на нов Джак Изкормвача.

Минаваше осем, когато Ред най-после реши да се прибира. Тръгна бавно по коридора и влезе в кабинета на Джез.

— Какво ще кажеш за по една бира?

Джез разглеждаше снимките на последната жертва на убиеца на проститутки. Доста кървава картинка.

— Да, мисля, че ще ми се отрази добре.

Те влязоха в кръчмата на ъгъла и се настаниха на една маса с двете си халби бира.

— Намислил ли си нещо интересно за Великден? — попита Джез.

— Двамата със Сюзан ще гостуваме на едни приятели в Ню Форест. Тя вече замина. Обещах да съм там утре. Ще се махна за няколко дни от прекрасния ни изкормвач на курви.

— Тя нормално ли прие, че ще отидеш по-късно?

— Да, поне така ми се стори. Откакто хванахме Дънкан и тя се върна, приема нещата много по-спокойно. Нали знаеш, трябваша ни няколко седмици, за да изгладим нещата, но пък оттогава всичко върви идеално.

— По едно време си мислеше, че те е зарязала завинаги, нали?

Ред изпуфка.

— Нещо такова. Не съм си го казвал точно по този начин, защото бях съвсем погълнат от апостолския случай. Но ако се бях замислил като хората, сигурно щях да си кажа точно това.

— Ти наистина го взе много навътре това с Дънкан.

— Мамка му, естествено. Вие двамата видяхте какво ми костваше. Аз буквално си бях превъртял. Може ли да не *мразиш*

някаго, който ти го е направил. Ти и Кейт сякаш го понесохте доста по-добре.

— Не, мисля, че само го прикрихме по-добре. И все пак Дънкан не се целеше лично в Кейт и мен, както беше с теб. Това, че ти изпрати монетите и писмото до Ерик... наистина си беше гадно. Както и да е, вече всичко свърши. Докарахме го до прокурор и го чака присъда десет доживотни.

Те се чукнаха за наздраве и отпиха.

— Кога влиза в съда? — попита Джез.

— През ноември, струва ми се. Господ знае защо става толкова бавно. Според мен човек бая ще се озори да намери случай по-изведен от самото си начало и до края.

— Само че Дънкан продължава да не се признава за виновен.

— Е, то си е разбираемо. Като не се признава за виновен, печели процес и ще има възможност да съобщи на цял свят какво е направил. И то до най-малките ужасяващи подробности. Помисли си колко души ще го гледат и слушат, всички тези километри хартия и часове ефир. Цялата насрана планета иска да го чуе. Ще стане Роуз Уест, умножен стократно. Ако пък просто се признае за виновен, всичко ще свърши за няколко часа и няма да му се чуе думата.

— Добре че тогава поправихме прозореца.

— Кой прозорец?

— Който счупих, за да вляза в къщата.

— А, да — засмя се Ред.

— Щеше да е доста гадничко да го гледаме как се кефи, че доказателствата са незаконни, защото нямахме заповед за обиск. Не и докато Кейт не я извади със задната дата.

Ред размаха халбата си пред Джез развеселен.

— Но друг път никакви такива. И все пак ти постъпи правилно. Грешно, но правилно. Като твой висшестоящ трябва официално да те смъмря за влизането с взлом. Но като твой колега мисля, че се справи добре. Това, че откри всичките неща, се оказа основната брънка. Дънкан може да усуква с откраднатата карта и писмото от сектата, но не може да загърби седемте оръжия, наблъскани под стълбите му.

— Така е. Но стига за него. Минали работи.

Те побъбриха още десетина минути за всякакви дреболии и накрая Ред се изпъна с ръце на тила и се прозя.

— Трябва да тръгвам, приятел. Заспивам прав.

— Добре, кога се връщаш?

— Надявам се да не е преди края на великденските празници.

Имам работа чак във вторник, надявам се нищо да не се случи, та да ме върне по-скоро.

— Добре. Аз съм тук. Значи ще се видим когато се видим.

Върнаха се заедно до Скотланд Ярд в общително мълчание и се разделиха на входа на паркинга.

— Ще отида да се преоблека и да си взема колелото — каза Джез. — Ти се мятай на великата си кола да позамърсиш още малко въздуха на път за вкъщи.

— Джез, гарантирам ти, че което излиза от ауспуха ми, е по-малко гадно от това, което лъха от подмишниците ти.

— Майната ти — засмя се Джез.

— Майната ти на тебе. Приятен уикенд. Ще се видим другата седмица.

Ред се качи в колата и отпраши.

Празна къща, празен хладилник. Трябваше да излезе да си купи нещо.

В коридора едва не се надяна на картината на пода. От няколко дни се канеше да я закачи. На стената имаше кръстче, надраскано с молив, също и чук и пирони долу до нея, но по някаква незнайна причина не се беше накарал да вземе чука и да удари пилона в стената, та да се приключи. Добре, после.

Отпусна се на канапето и се прозя.

Трябва да си легна. Първо трябва да ям. Откъслечни мисли му се въртяха в главата.

Усещаше още вкуса на бирата, дето я беше пил с Джек в кръчмата. Добро момче е тоя Джек. Сложи точка на случая с едно дребно незаконно влизане.

Джек, най-спокойният от тях тримата в напрегнатите моменти. Когато Ред вече се пропукваше, Джек още беше твърд като скала.

Какво беше казал в кръчмата? Нещо, че го е взел много навътре.

И все пак Дънкан не се целеше лично в Кейт и мен, както беше с теб. Това, че ти изпрати монетите и писмото до Ерик... наистина си беше гадно.

В мозъка му стана късо.

Това, че ти изпрати монетите и писмото до Ерик.

Писмото до Ерик.

Подскочи.

Откъде, по дяволите, знае той за писмото до Ерик?

Ред не го беше споменавал пред никого. То беше вещественно доказателство, което беше изгорил, а не трябваше. Не беше казал за него на никого в Скотланд Ярд, нито на някой от ЕЦЗ З, докато го пазеха във фермата.

Тогава откъде Джек знае за писмото?

Той беше в заседателната стая онази сутрин, когато Ерик се обади. По дяволите, Джек дори първи вдигна телефона.

Може би тогава съм му казал.

Но тогава още не *знаех*. Не *знаех* за какво ме търси Ерик, докато не се срещнах с него в „Пентънвил“.

И със сигурност не съм казвал на никого след това. Не го споменах дори когато разпитвах Дънкан, защото не исках да *знае*, че съм го виждал.

Ред грабна телефона и набра 192.

— Справки, заповядайте?

— Затворът „Пентънвил“, Лондон N1.

Компютризиран женски глас издиктува телефона два пъти.

Той го записа на кубчето листчета до телефона и звънна незабавно.

Дзън-дзън. Дзън-дзън. Дзън-дзън.

Девет часа вечерта срещу Разпети петък. Нищо чудно, че няма кой да вдигне телефона.

Хайде.

Чу се мъжки глас, явно отегчен.

— Затвор „Пентънвил“.

— Бих искал да говоря с началника, ако обичате.

— За съжаление началникът няма да може да...

— Обажда се главен инспектор Меткалф от Скотланд Ярд. Трябва да говоря с него по въпрос от извънредна спешност. Не ме интересува. Дори да е зает. Трябва да го обезпокоите.

— Откъде да знам, че сте този, за когото се представяте?

— Да не искате да ви пратя цял камион униформени, за да го докажа?

— Добре, добре. Сега ще ви свържа.

Музикален сигнал.

Друг мъжки глас, този път избухлив.

— Ало?

— Господин началник?

— Да.

— Обажда се главен инспектор Меткалф и...

— Брат ви е наш контингент.

— Да. Да, така е. Трябва да говоря с него спешно.

— Затворниците са заключени до утре сутринта. Не мога да ви го доставя дотогава.

— Не. Трябва. Абсолютно необходимо е да говоря с него тази вечер. В близките десет минути.

— Колко абсолютно необходимо?

— Да речем, че той трябва ми каже нещо, което може да обърне курса на деветмесечно разследване на сто и осемдесет градуса.

— И тази информация ви трябва на минутата?

— Да, утре може да бъде късно.

— Добре. Дайте ми телефонния си номер. Ще наредя на тъмничарите да го доведат и той ще ви се обади.

— Благодаря ви. Много ви благодаря. — Продиктува номера си.

— Чакайте на телефона. — Затвори.

Ред погледна към стената. Страхът се вкопчи в стомаха му като октопод.

Пусна телевизора и започна да превключва каналите. Нямахше нищо за гледане.

Пронизителен звън на телефона. Скочи.

— Ало?

— Здравей, миличък. Как си? — Сюзан.

— Сюзан, добре съм. Тъж, може ли да ти се обадя по-късно? Чакам много важен разговор.

— Разбира се. Просто исках да разбера кога ще дойдеш.

— Утре. Утре сутрин, надявам се. Ще ти се обадя след петнайсетина минути.

— Ред, добре ли си?

— Да. Добре съм. Но да не изпусна обаждането.

— Добре, ще се чуем след малко.

Той затвори. Сърцето му бумтеше в гърдите.

Колко време им трябва да изведат Ерик? Пет минути, може би десет? Ако трябва да стигнат до килията му, да го изведат, да го доведат до телефона...

Непоносимата агония на очакването.

Сложи ръка върху слушалката.

Хайде. ХАЙДЕ.

Телефонът иззвъня.

— Ало?

— Главен инспектор Меткалф, брат ви е при мен.

— Дайте го, моля ви.

В далечината нещо се размести.

— Ерик на телефона.

— Как си?

— Какво искаш?

— Помниш ли писмото, което беше получил?

— Онова, дето го изгори?

— Да. Същото.

— Разбира се, че си го спомням.

— И не си казвал на никого за него?

— Не.

— Сигурен си?

— Сигурен съм. Ти ме помоли да не казвам и аз не съм казвал.

— На никоя жива душа?

— Коя частичка от думата „не“ не разбираш? Не съм казвал на никого, ясно?

— Да. Благодаря ти.

— Нещо друго?

— Не. Само това исках да знам. Благодаря.

Затвори телефона.

Нито той, нито Ерик не бяха споменавали за писмото пред никого. Което означаваше, че само трима души на тоя свят изобщо знаеха за съществуването му. Те двамата и онзи, който го беше изпратил.

И щом Джебз знае, има само едно възможно обяснение.

Джебз го е пратил.

Долната външна врата се отвори и затвори.

Ред се облегна на стената и взе трескаво да мисли какво да прави.

Трябва да се махне. Да метне няколко дреболии в сака и да изчезва.

Вратата на Шали се отвори и затвори с трясък.

Мисли. Мисли бързо.

Главата му беше празна.

Отиде в банята, пусна студената вода и се наплиска.

Музиката на Шали задумка откъм пода с всичка сила.

Не сега. Защо точно сега.

Ред запуши уши и се опита да изключи музиката, за да може да премисли.

Басов бумтеж в мозъка му.

Шали. Шибано тъпо копеле.

Не можеше да мисли на такава шумотевица.

Добре. Ще слезе да говори с него.

Отиде до вратата и я отвори.

Видя човек с памучен панталон и дънкова риза, закопчана догоре.

Джез.

Джез държеше бяла кърпа в ръка.
Ред се опита да каже нещо, но не се чу нито звук.
Джез пристъпи към него. Бялата кърпа затисна лицето на Ред.
Усети в носа и устата си острата люта миризма на хлороформ.
После черна мъгла.

Никога не съм си и помислял, че могат да ме хванат, освен веднъж — онзи път в кухнята на Томас Феърудър с Камила и малкия Тим. Когато влязох с Любецки и той беше целият в кръв. Помните ли? Помните ли как изпищя Тим? Това не беше заради Любецки. Беше заради мен. Той се появи на вратата, когато подготвих Томас за мъченичеството му. Хванах го за ръка и го отведох обратно в леглото. И после ме видях за втори път, още на следващия ден, когато вече знаеше какво се е случило с вуйчо му.

Може би си мислите, че съм късметлия, защото Тим оттогава не е проговорил. Аз го приемам като Божия воля. Също както е Божия воля, дето можах да стигна дотук, без никой да ми попречи. Защото има три причини, поради които знам, че аз съм новият Месия, и две от тях са очевидни от самото начало.

Първо: името ми. Моите инициали. Джез Клифтън — Jez Clifton. J. C. Jesus Christ — Исус Христос.

А ако проверите личното ми досие в Скотланд Ярд, ще видите кога съм роден. 25 декември 1966. Започнах трийсет и третата си година. Христовата възраст.

Тези две отправни точки можеха да бъдат забелязани от всеки. Но както вече казах, те са само отправни точки. Третата причина има много по-голямо значение, много по-голямо. Третата причина си е живо доказателство.

Но тя може да бъде споделена само с моя Юда.

Ред дойде в съзнание, подпрян на стената в кухнята. Единствената светлина идваше от мъждукащите свещи на масата, така че му беше нужно известно време да се приспособи.

Той погледна стенния часовник. Малко след единайсет. Бил е в безсъзнание около два часа.

Кухненската маса беше сложена за тринайсет души. В края откъм вратата нямаше прибори. От двете дълги страни бяха постлани по шест сета и на далечния тесен край един.

На масата имаше буркан пред всеки стол освен пред онзи в дъното и другия вдясно от него, където имаше чинии с месо.

Бурканите бяха малки стъклени и във всеки от тях висеше нещо.

Ред се изправи, вгледа се по-внимателно в най-близкия буркан и видя какво е.

Език.

Единайсет буркана с единайсет езика.

Джез се появи внезапно на прага.

Има моменти, когато хора около теб изпадат в крайни емоционални състояния толкова неочаквано, че погледът ти към тях се променя завинаги. Когато за пръв път видиш някой мил човек вбесен, наистина вбесен, или когато за пръв път видиш някой абсолютен непукист да се сломи и да се разплаче. След това никога повече не можеш да ги видиш по същия начин. Нещо се променя и не може да се върне назад.

Когато Ред се обърна да погледне Джез, имаше чувството, че вижда напълно непознат. Лицето, което беше вперило очи в него, имаше чертите на Джез, но изразът на това лице не беше на онзи Джез, когото Ред познаваше. Беше го виждал разкривено от ярост или смях, или болка, но никога не го беше виждал толкова... толкова *празно*. Лице, което не излъчва нищо. Просто празнота.

Не е бил Дънкан. Изобщо не е бил Дънкан. Джез.

Беше облечен в неопренов костюм. След секунда недоумение Ред осъзна причината и мислено му свали шапка — кръвта не се вижда

върху черното и гумата не оставя влакнца. Идеалното облекло за убиец.

Джез се приближи.

— Аз ще седна начело на масата. Ти ще седнеш от дясната ми страна. Външната врата е заключена и аз съм по-едър и по-силен от теб. Освен това съм сигурен, че си достатъчно умен и няма да се опиташ да вършиш глупости.

Ред заобиколи масата и седна на посочения му стол. Гадеше му се. Само запази спокойствие, каза си той. Остави го да говори.

Езиците в бурканите се плезеха на Ред като пародия на задружна семейна трапеза.

Не гледай езиците. Съсредоточи се върху Джез.

Черният сак беше на пода до стола му.

Голям сак. Достатъчно голям, че да побере цялата храна, а също и бурканите. И каквото още му беше необходимо за вечерта.

Джез се наведе и извади нещо от него. Парче пурпурен плат, сгънат на четири. Той го разтвори със замах и го облече през главата си.

Багреница. Като онази, с която Исус е бил облечен по пътя за Голгота.

На масата пред тях имаше две бутилки червено вино. Отворени. Джез седна и наля и на двамата по чаша.

— Първата от четирите — започна той. — Пасхалният ритуал изисква всеки, дори и най-бедният от бедните, да изпие своите четири чаши вино.

Ред отпи. Стипчива топлина се разля по зъбите и езика му.

Езикът му. Господи, не.

По средата на масата имаше четири малки купи с подправки. Джез протегна ръка към тях.

— Горчиви треви за агнешкото — каза той. — Намачкани дафинови листа, риган, босилек и хрян. Те символизират горчивия египетски плен на евреите. — Той поръси малко от подправките върху месото в чинията на Ред и после в своята. — Хайде. Яж.

Ядяха, без да говорят. Агнешкото беше сухо и трудно за преглъщане, така че Ред трябваше да го прокарва с виното.

Той усещаше само празнота в цялата тази тишина. В главата му не се оформяше никакъв ясен план за действие. Опитваше се да се

успокои и се надяваше, че нещата сами ще се избистрят, но после се напрегна и все пак пробва да измисли нещо. Нито един от подходите не даде резултат. Умът му беше блокирал в самозащитна реакция, защото не беше по силите му да приеме чудовищността на положението, без да се пръсне.

Филии хляб бяха подредени в чиния зад купичките с подправки. Джез взе една, разчупи я на две и предложи половинката на Ред.

— И когато те ядяха, Исус, като взе хляб, и благослови, преломи, даде им и рече: вземете, яжте, това е Моето тяло.

Ред погледна хляба в ръката си, после вдигна очи към Джез.

Просто парче хляб.

Джез го гледаше, без да мигне.

Преглътни гордостта си, Ред. Преглътни залька.

Ред сложи хляба в устата си и започна да дъвче. Беше неприятен. Безквасен. Той отми вкуса с още малко вино. Джез му наля нова чаша.

— Също взе и чашата след вечеря, като рече: тази чаша е новият завет с Моята кръв, която за вас се пролива. — Погледна към Ред. — Изпий я.

— Това не е твоята...

— Изпий я.

Ред надигна ръба на чашата и виното навлажни устните му.

Джез привърши с агнешкото си. Ред не бързаше. Джез го наблюдаваше как яде. Изглежда, също не бързаше. Когато Ред най-после без желание остави ножа и вилицата заедно, Джез промълви:

— Събуй си обувките.

— Какво?

— Събуй си обувките.

Ред бутна стола си назад, така че да може да си изтегли краката, и бавно свали обувките.

— А сега чорапите.

Ред си махна чорапите и ги остави върху обувките. Единият падна на пода.

Джез се наведе и вдигна пластмасов леген със сапунена вода. Коленичи пред Ред и сложи легена на пода до краката му. Водата се разплиска, но не се разли.

Джез взе малък пешкир за ръце и го метна на лявото си рамо. После потопи двете си ръце във водата и посегна за десния крак на

Ред.

— Не се опитвай да правиш нищо, защото ще ти счупя краката. Ясно?

Ред кимна.

Джез взе крака му в ръцете си и започна да го мие. Изми горната страна, по която сухожилията се бяха опънали ветрилообразно към петте пръста. После изми стъпалото на крака и накрая между пръстите. Когато свърши с десния крак, взе левия и повтори процедурата. Правеше всичко това бавно и нежно и същевременно говореше с нисък монотонен глас.

— Стана от вечерята, съблече горната Си дреха и като взе убрус, препаса се; после наля вода в умивалника и почна да мие нозете на учениците си и да ги отрива с убруса, с който бе препасан... Исус му казва: умитият има нужда само нозете си да умие, защото цял е чист; и вие сте чисти, ала не всички. Защото Той знаеше кой щеше да го предаде, затова и рече: не всички сте чисти.

Джез изсуши краката на Ред с пешкира. Когато свърши, се изправи и седна на стола си.

— Защо? — попита Ред.

Един въпрос. Отговорът му беше цял живот.

— Какво защо?

— Защо така? Какво те прави Месията?

Джез се усмихна и Ред разбра, че точно този въпрос беше очаквал.

— Аз умрях и после се родих отново.

— *Какво?*

— Възкръснах.

— Джез, какви ги говориш?

— Аз умрях на Разпети петък и на третия ден станах от мъртвите.

— Разпети петък е утре — каза Ред и погледна часовника. Беше дванайсет без двайсет. — Почти днес.

— Не утре. На един Разпети петък преди много години. На Разпети петък 1982 година, ако трябва да бъда точен. — Джез вдигна вежди, сякаш датата трябваше да означава нещо за Ред. — Не си ли спомняш? — попита той.

— Кое да си спомням?

Джез помълча. Вгледа се в синия пламък на свещта до себе си.

— На Разпети петък преживях злополука. Бях в кома три дни. Животът ми се е поддържал с апаратура. През цялото време не съм можел да дишам самостоятелно, не съм можел да се храня, да виждам, да чувам. Бях погребан под повърхността на живота. Докторите са смятали, че е въпрос на време да умра. Канели се да съобщят на родителите ми, че имат намерение да спрат апаратурата. — Погледна към тавана. — Искали са да ми дръпнат щепсела.

Ред не каза нищо.

— Но тогава, на самия Великден, съм дошъл в съзнание. Просто така. До един момент съм в кома и изведнъж в следващия миг отново съм жив, сякаш нищо не е било. Първият доктор, който ме видя, помислил, че съм призрак. За малко не получил сърдечен удар.

— И си бил добре?

— Да. Бях добре. Повече от добре. В интерес на истината, болничните служители не можеха да повярват, че нищо ми няма. Те очакваха най-малкото сериозни мозъчни увреждания, но нямах. Нито дракотина. Подложиха ме на всички тестове, които можаха да измислят, и след всеки излизах с развети знамена. Нямах и помен от мозъчна травма.

На твоє място не бих бил толкова сигурен, помисли си Ред.

— Докторите казаха, че било като по чудо. Не. Казаха, *че е чудо*.

Ред започна да разбира.

Джез помълча няколко секунди и продължи.

— Не искаш ли да знаеш каква беше злополуката?

— О, да. Разбира се.

— Бях блъснат от кола.

Нещо проблесна в паметта му. Нещо се опитваше да изплува.

— Бях блъснат от кола — додаде Джез, — но шофьорът не спря.

Той си продължи.

Нещо бързо изплуваше в мозъка му.

— Той просто си продължи по пътя, Ред. Блъсна ме и избяга. На Разпети петък. В Кеймбридж.

Взрив — и той разбра. За частица от секундата преди Джез да довърши, Ред разбра.

— Ти караше тази кола. Ти беше този, който ме блъсна. — Джез се наведе напред. — Ти си този, който за малко не ме уби.

Ред си спомни всичко, сякаш беше вчера.

Момчето на улицата, с долнище от анцуг и торбеста фланела, а мократа му от дъжда коса полепнала за черепа. Пресичаше улицата и се подхлъзна на топката, падна по лице на асфалта. Ред удари спирачките, колелата блокираха, паника, колата се завъртя. Две бабуни под гумите. Тяло в огледалото за задно виждане.

Огледа се дали някой не го беше видял, взе завоя и продължи по пътя на живота си.

Това момче е било Джез.

— О, господи, Джез, толкова съжалявам. Аз... аз не можех да мисля адекватно... точно се връщах от посещение при Ерик в затвора. Той се опита да ме убие. Не внимавах достатъчно. Видях те прекалено късно. Не бях на себе си. И тогава, като видях тялото ти на улицата, и се панирах.

— Не се извинявай, Ред. Ако ти не ме беше блъснал, нямаше да умра и после да възкръсна сред живите. Нямаше как да разбере, че аз съм Месията.

— Но аз дори не слязох да ти помогна. Това е непростимо. А можех да спра. *Трябваше* да спра.

Джез сви рамене.

— Неведоми са пътищата Божи.

— Откъде разбра, че аз съм карал колата?

Джез избягна директния отговор.

— Както казах, онзи тридневен период в състояние на кома, когато съм бил фактически мъртъв, беше неопровержимото доказателство, което ме накара да повярвам, че аз съм Месията. Колкото пъти се опитвах да отрека истинската си самоличност — а аз *наистина* се опитвах — отново се връщах към тази случка. Бил съм мъртъв точно тези три дни, от Разпети петък до Великден, и съм се съживил. Единственият смисъл, който можеше да има всичко това, беше самото ми възкресение, което ми позволяваше да започна нов живот, за да изпълня предназначаното. Това беше *знак*. Разбираш ли?

Ред кимна. Джез продължи.

— Това беше знак за Божията воля, която по този начин ме избра за свой изпълнител. Реших, че ако катастрофата има такова значение, значи и всичко, свързано с нея, е толкова важно — включително и хората, които са участвали. Човекът зад волана на колата, която ме блъсна, беше пратеник на Божията воля. Не просто някой, чийто път случайно минава оттам. Този човек беше избраник също като мен. Трябваше да разбере кой е. Причината, поради която ти не спря да ми помогнеш, е опитът ти да се пребориш със съдбата си. Бил си изплашен от предопределението си.

— Бях изплашен да не вляза в затвора. Това е, което ме плашеше.

— Не, Ред. Ти не ме разбра. Земните последици нямат значение. Като казах предопределение, имах предвид твоята роля в Божия план. Ти си се изплашил и затова си избягал и си се скрил с надеждата, че твоята роля ще бъде поета от някой друг. Но и ти като мен не можеш да избягаш от съдбата си. Трябваше да те намеря. Така че веднага след като постъпих в полицията, се подложих на хипноза, за да извлека спомените от дълбините на мозъка ми, където бяха погребани.

— И какво стана?

— Под хипноза си спомних инцидента до най-малка подробност. Преди това ми се мяркаха само откъслечни образи, повечето се беше изтрило по време на комата. Докато не си уредих да ме хипнотизират. И тогава успях да видя лицето ти, когато колата приближаваше към мен. Лицето ти ми се стори познато — естествено, защото по това време ти и брат ти вече цял месец бяхте по вестниците — но не успях да те разпозная веднага. Сякаш ми се въртеше лента в главата и можех да си я пусна щом си пожелаая. Когато стопирах този филм, успях да различа номера на колата. Казах го на хипнотизатора, който го записа. По-късно го пуснах за издирване от Суонзи.

— Кога е било това?

— Скоро след като станах полицаи, 1990, струва ми се.

— Но по това време аз вече бях продал колата.

— Да, така е, и затова помолих в управлението да ми дадат пълния списък на бившите ѝ притежатели през последните десет години. Оказа се, че е имала трима собственици — ти, човекът, от когото си я купил, и човекът, на когото си я продал. Но около момента

на злополуката е била регистрирана на твое име. Тогава си спомних къде съм виждал лицето ти и всичко си дойде на мястото.

— Как всичко си дойде на мястото? *Кое* всичко си дойде на мястото?

— В Евангелията Юда Искариот е бил пратеник на Божията воля. Чрез неговата постъпка, колкото и презряна да е тя от християните през вековете, той е осигурил избавлението на човешкия род. И две хиляди години по-късно ти си избран да направиш същото. Тъкмо това, което *ти* извърши, ме накара да осъзная, че аз съм Месията. Та ти си съвсем като Юда, Ред. Не разбираш ли? Предал си брат си на полицията и си прибрал парите. Трийсет бона, нали така? Трийсет. Дори това е символично. Всичко беше свършено. *Свършено*. Това беше последното доказателство, че ти също като мен си избран — аз да спася човешкия род, а ти да станеш инструментът на промяната.

— Но аз не съм те предавал, Джеб. Ако нещо...

— Не. Не си предал мен. Още не. Но ще го направиш.

— Откъде знаеш?

— Ти просто го можеш. Ти си предал брат си. С това показваш, че имаш способността, а също и готовността да го направиш пак.

— Не съм предал Ерик. Той беше извършил престъпление. Трябваше да бъде наказан.

— Ти го *предаде*, Ред. Ти си изслушал изповедта на собствената си плът и кръв и си отишъл и зад гърба му си го изпортил на полицията.

— Нямах друг изход.

— Точно така. *Точно така*. Юда Искариот също е нямал изход. Ред, знаеш историята на Юда много добре. Знаем, че я знаеш. Чел си за нея в къщата в Келвдън. Ти ми го каза. Прав си. Нямам си избор. Всяка стъпка е щяла да се окаже погрешна. Направил си това, което си сметнал за най-добро. Направил си това, което си сметнал за по-малкото зло. Да запазиш тайната на брат си и да погазиш правото за справедливост за Шарлот Логан, или да съобщиш в полицията и да предадеш собствената си кръв и плът? Съчувствам ти, Ред, съвсем искрено ти съчувствам. Не бих искал да се изправам пред такъв избор. Но не това е ролята, която Господ е избрал за мен.

Ред понечи да каже нещо, но Джеб го изпревари.

— Пропускаш нещо друго. Всъщност още две неща. Първо, взел си парите. Взел си възнаграждението, което бащата на Шарлот Логан ти е предложил. Както и Юда е взел парите. И това си е била съвсем човешка постъпка. Предал си брат си и си взел парите — и си го направил точно както правиш и всичко останало, подтикван от причини едновременно достойни и низки. Дал си парите на баща си, точно както Юда се е опитал да ги върне на Кайафа. Но все пак първо си ги взел. И второто е нещо, за което съм сигурен, че знаеш. Когато си съобщил за Ерик, ти не си предал само него, но и себе си. Разбираш ли какво казвам?

Разбираше. И то твърде добре.

— Познавам те, Ред. Знам какво показваш и какво криеш. И знам, че в затвора не е братът, който трябва да бъде там. Ерик не е лош човек. Той е направил грешка. Било е нещастен случай. При теб обаче нещата стоят другояче. Този дух се таи някъде в теб, Ред. Затова си толкова добър в работата си. Но затова си и толкова уязвим. Виждал съм те на местопрестъпленията, в моментите когато възстановяваш случилото се. Точно когато бях стигнал до половината на плана си, когато бях напълно изтощен от всичко, се отстранявах от себе си за миг и виждах теб. Та ти се възхищаваше на това, което правех.

Ред нямаше какво да отговори, затова смени темата.

— Защо избра Дънкан за изкупителна жертва?

— В интерес на истината просто малшанс за него. Нищо повече. Трябваше ми кредитна карта, за да купя сребърните лъжички. Първата, която намерих, беше неговата. Влязох в кабинета му един ден, когато той беше излязъл за малко, и я извадих от джоба на самото му.

— А защо не използва пари в брой?

— Прекалено съмнително би било. Кой влиза току-така и брой пари на ръка за комплект сребърни лъжички? Освен това не можех да си го позволя.

— А Дънкан можеше, така ли?

— Естествено, че не. Но не той щеше да плати за тях, нали така? Американ Експрес възстановява изчезналата сума, а *те* могат да си го позволят. Те винаги връщат парите, ако картата е била открадната. Бълха ги ухапала, а и по този начин примамват клиентите.

— Но ти не знаеше, че ще включи Дънкан в екипа.

— Не, не знаех. Това пък беше моят късмет. Така можех да го натопя още по-лесно. Но бях сигурен, че когато види името си в списъка, ще реагира по този начин. На негово място и аз бих направил същото. Той се е стреснал. Решил е, че по-умно е просто да се задраска, отколкото да опровергава съмненията. Вероятно не е предполагал, че някой ще проверява списъка отново. Точно това ти каза и той самият на разпита, нали?

— Да, и аз не му повярвах.

Устата на Джез се изви в лека усмивка.

— Но сега му вярваш.

— Да, сега му вярвам.

— Както и да е, след това всичко беше лесно. Писмото от Църквата на Новото хилядолетие — е, ясно е, че го фалшифицирах. Взех бланката и плика от бюрото на Израел, когато двамата с Кейт ходихме на проверка. Той слезе да посрещне неколцина новодошли поклонници, а Кейт отиде на площадката да види кои са. Бях сам в стаята за десет, може би петнайсет секунди най-много. Тогава ги взех. Изведнъж ми хрумна. Видях подписа на Израел върху един факс на бюрото му, беше толкова нечетлив, че нямаше да е трудно да го фалшифицирам. Драскулки някакви. В края на краищата ти дори не провери дали писмото е истинско. Така изгаряше от желание Дънкан наистина да е виновният.

— И си подхвърлил оръжията у тях, когато отиде там?

— Да.

— Сега ми става ясно защо настояваше да си сам.

— Така е. По едно време си помислих, че и ти ще дойдеш, или ще пратиш Кейт, което щеше да ме провали. Минах през къщи, взех всичко и отидох при Дънкан. Убедително доказателство като за пред теб. Ти щеше да убиеш Дънкан, ако в този момент той беше се прибрал, Ред.

— Да, знам. Добре, че го нямаше там. — Пауза. — Не изпитваш ли вина, Джез?

— За кое?

— Че натопи Дънкан?

— Не. Аз и без това никога не съм го харесвал. А пък и той не ме харесваше, то си личеше. Може и да е прозрял в истинското ми аз, без да си даде сметка. Но аз със сигурност спрях да изпитвам каквато и да

е вина, след като той продаде историята на онези манафи. Каквото и друго да беше направил или да не беше направил, това си беше неппростимо. Двама Юди в един екип. Направо бях раздвоен в избора си.

— Значи не ти тежи на съвестта?

— Кое?

— Че Дънкан е вече три месеца в затвора за нещо, което не е извършил.

— Съвест е просто меко казано суеверие, Ред, а суеверие е просто меко казано страх. Не, не ми тежи. Както и да е, Дънкан ще бъде освободен веднага щом истината излезе на бял свят.

Щом истината излезе на бял свят.

— И как ще стане това, Джез? Как ще успееш да разкриеш истината?

Джез погледна дълбоко в очите на приятеля си и му отговори.

— Когато Юда, Неговият предател, видял, че всички го обвиняват, покаял се и се върнал с трийсетте сребърника обратно при първосвещениците и старейшините и казал: „Престъпих закона, защото предадох невинна кръв“. А те му отвърнали: „Нас какво ни засяга? Сам си тегли последствията“. И той захвърлил сребърниците на пода на храма, излязъл и отишъл, та се обесил.

Вече минаваше полунощ. Най-после беше дошъл Разпети петък.

Ред беше само по долни гащи и ръцете му бяха вързани зад гърба. Седеше върху дървения парапет, който ограждаше площадката на горния етаж. На шията му беше нахлузено дебело въже, което се спускаше по гърба му до якия парапет, за който Джеб го беше завързал здраво. Единственото, което щеше да се счупи при увисването, щеше да е вратът на Ред.

Джеб беше застанал до него с импровизиран трънен венец на главата и няколко струйки кръв се стичаха по челото му. Той сякаш не забелязваше. На пода до него имаше чиния с храна.

Ред се каляваше срещу ужаса. Не показвай, че те е страх. Не му прави удоволствие.

Джеб държеше мобилния си телефон в дясната ръка и скалпела в лявата. Сребърната лъжичка — последната от дванайсетте — лежеше на пода до краката му.

Той развърза едната ръка на Ред и му подаде мобифона.

— Сещаш се, нали? Знаеш, че сега трябва да ме предадеш?

Ред кимна.

— Кажй го.

— Да — каза Ред. — Трябва да те предам.

Джеб вдигна парче хляб, откъсна залче и го потопи в купичка с червен сос.

— Който топне с Мен в блюдото, той ще ме предаде.

Джеб сложи залъка в ръката на Ред и сам сви пръстите му, за да го хванат. Приблужи глава до ухото на Ред.

— Каквото вършиш, върши го по-скоро. Твоето последно предателство, Ред. Направи го. Предай ме на властите. Звънни в полицията. Обади се на *Кейт*. Да, на Кейт. Кажи й какво съм направил. Издай ме на полицията. Те ще пристигнат едва след като умреш и ще ме съдят, точно както римляните са съдили Исус. Тогава целият свят ще научи за мен. Хайде. Обади се в полицията.

— И след това ще ме обесиш ли?

— Не, ти сам ще се обесиш.

— А ако откажа?

— Не можеш. Няма да откажеш. Това е твоето предопределение.

Ред затъваше в плаващите пясъци на мисията, предопределена му от Джек. Само че в този случай опитите да се измъкне можеше и да не ускорят затъването. Ако се бориш, може да останеш жив. Ако се оставиш на затъването, си обречен.

Ред взе мобифона и набра телефона на Кейт.

— Кейт Бийчам.

— Кейт, Ред е на телефона.

— Здравей. Как си?

Гласът й беше толкова адски спокоен, сякаш идваше от друга планета.

— Кейт... не е Дънкан, Джек е.

— Какво? Какво не е Дънкан?

— Убиецът. Убиецът на апостолите. Джек. Той е.

— Ред, какви ги говориш, за бога?

— Той е тук в момента. Иска да ме обеси. О, господи, Кейт... трябва да ми помогнеш.

— Къде си?

— В...

Джек грабна мобифона от ръката на Ред и го изключи.

— Сега. Обеси се.

В... Кейт ще се сети, че съм вкъщи. Всички останали жертви си бяха по домовете.

Откъслечни мисли минаваха през съзнанието му.

Филип Родс, увиснал от парапета на площадката във Фулам миналата година. Така беше започнало, значи така щеше и да свърши. С увиснало безжизнено тяло.

Може би Кейт няма да му повярва. Тя и Джекз... тя вероятно ще е последната, която ще повярва.

Всеизвестно е, че човек не може да бъде обесен против волята си. Просто не става. Човек не би се хвърлил в сладкото откъсно доброволно. Трябва да го пребиеш, така че вече да не може да се съпротивлява, или да го изиграеш.

Никой не се опитва да го изиграе и никой не го премазва от бой.

Ред погледна Джекз.

— Да ти го начукам.

Виждаше го в тунел от светлина, в който бушуваха желанията им. Силата на убедеността на Джекз се удари в гърдите на Ред и се завихри около главата му, божествен вятър, който се напрягаше да го избута от парапета към забвението. Ред се беше привел срещу този ураган.

Не се пречупвай. Не се предавай.

Вкопчи се в парапета, все едно той беше самият живот.

В този момент Джекз осъзна, че Юда няма да изиграе предназначенията за него роля. Това беше същият момент, в който Ред разбра, че е спечелил в битката на волите.

Джекз хвана грубо раменете на Ред и се опита да го избута. Ред бавно успяваше да запази равновесие, като пренасяше тежестта напред. Усети болка в ръцете, докато се обръщаше, опитвайки се да задържи падащото си тяло, а пръстите му се пуснаха от дървото. Вече набираше скорост и ръцете му полетяха към врата по-бързо дори от самата му мисъл и успяха да сграбчат примката, преди да се стегне. Болката прерязваше непоносимо сгъвките и възглавничките на пръстите му, докато примката все повече се стягаше.

Само осем пръста и два палеца, впити във въжетото. Нищожна бариера между живота и смъртта.

Ред риташе във въздуха, като се опитваше някак да изхлузи въжетото от перилото. То се впиваше в шията му и избутваше главата му назад и нагоре. Отвори уста да си поеме въздух.

Джекз се наведе над него. Скалпелът проблесна в ръката му.

Устата на Ред беше беззащитна в този момент.

Под венеца върху лицето на Джекз беше изписана върховна концентрация, главата му беше толкова близо до Ред, че можеха да се целунат.

Скалпелът влезе в устата на Ред.

Усети остър вкус на кръв, когато острието поряза езика му точно както си го беше представил в дома на Филип Родс.

Последен шанс.

Ред измъкна пръстите на дясната си ръка от примката и ги сви в юмрук. Примката изведнъж се затегна и той изви глава, за да намали натиска.

Замахна с десния си юмрук настрани и нагоре в пълно отчаяние. Усети изпращяването на кокалчетата си в кост и хрущял. Джеб изскимтя от изненада и болка, пусна скалпела и закри окървавеното си лице с длани. Скалпелът се плъзна към мекото небце на Ред и то панически се поду насреща му.

Ще глътна острието, Господи, ще го глътна и то ще разцепи всичките ми вътрешности.

Ред наведе глава отново напред срещу натиска на въжето и избута скалпела с език към зъбите си, където острието запря.

Ред бръкна в устата си и извади скалпела.

Джеб махна ръце от лицето си и издуха кръвта от носа си. Наведе се отново и хвана лявата ръка на Ред, като се опитваше да махне пръстите му изпод примката.

Ако не успее да му попречи, ще умре.

Скалпелът беше в дясната му ръка. Замахна с него към Джеб. Острието проби неопреновия костюм и го раздра отдясно, точно където Джеб сам се беше порязал през декември, когато седеше до Томас Феърудър.

Той извика, щом усети как раната се отваря. Пусна пръстите на Ред и залитайки назад към стената, затисна с две ръце раната.

Ред се протегна над главата си и се опита да пререже въжето със скалпела. Въжето се клатеше диво със собствената си сила и не успяваше да го уцели.

Трябва да го дръпна. Тогава ще мога да го прережа. Но не мога да го дръпна и да режа с една ръка. Трябва да си помогна и с лявата, а тя е единственото нещо, което пречи на примката да ме раздели с живота.

Джеб още не можеше да се отлепи от стената и се опитваше да спре шурналата кръв.

Нямаше избор.

Ред изскубна и лявата си ръка от примката. Въжето моментално се стегна. Сега вече нямаше какво да попречи на обесването му.

Действай бързо.

Ред протегна над главата си лявата ръка и хвана въжето. Натисна скалпела точно под кутрето си, където беше най-опнато, и започна да реже.

В дробовете му нямаше повече въздух. Дихателните му пътища започнаха да се затварят от примката. Черни парцали затанцуваха пред очите му.

Хайде.

Ще загуби съзнание, преди да успее. А загуби ли съзнание, ще умре.

ХАЙДЕ.

В периферното му зрение нещо се раздвижи. Джеб се беше изправил и отново се навеждаше през парапета. Кръвта блестеше върху неопреновия му костюм.

Понечи да хване дясната ръка на Ред, с която стискаше скалпела.

Ред почувства зверска болка в момента, в който Джеб се опита да отлепи пръстите му от скалпела.

Беше на ръба на припадъка. Забравата го мамеше, тъмна и всевечна.

В този момент последните нишки на въжето поддадоха и Ред се строполи на пода на около два метра надолу.

Двама мъже, кървави и непреклонни.

Ред лежеше свит на пода и се опитваше да разхлаби примката с треперещи ръце. Джез се сурна надолу по стълбите към него. Подире му оставаха кървави следи по стената и стълбите.

Ред махна въжето и го пусна на пода.

Джез беше на последното стъпало, почти до него.

Ред се надигна на крака и размаха халтаво скалпела пред себе си.

— Назад, Джез.

— Не мога.

— Не съм твой, Джез. Няма да дойда с теб.

— Не можеш да се измъкнеш, Ред. Не можеш да избягаш от това, което трябва да се случи.

Не можеш да избягаш от това, което трябва да се случи. Посредникът на Божията воля.

Не можеш да избягаш от това, което си.

Какво ли ще е усещането да те убия да ти отхапя носа да ти откъсна ухото от черепа кръв да шурти на километри наоколо звуци във въздуха и животът да си отива от теб.

Ред се беше озъбил и това размазваше думите му.

— Ти... ти имаш гнусното нахалство да ме наричаш мен Юда.

Инерцията на гнева набираше скорост. Започна като приливна вълна на морския бряг, незабележима, докато набира ритъм и мощ, после се завъртя и се стовари върху вълнолома на неговия самоконтрол.

Мускулите му се вкамениха от яда.

Не мога да го задържа повече, залива ме, не мога да го задържа.

Джез пак се беше хванал за раната. Всмука въздух през зъби, стиснати от болка.

Ред хвърли скалпела на пода и се нахвърли върху му с голи ръце. Отмъщението се изливаше от удрящите юмруци и ритациите крака, като онзи побой в кръчмата, но този път наистина, много повече от наистина. Джез лежеше на пода, а в главата му след всяко блъскане

избухваше нова светлина. Усещаше тъпи удари в ребрата и стомаха. Опита да се свие на топка и гърч го разтърси, когато един ритник го улучи в тестисите. Тръните се забиваха в челото му — болка болка толкова много болка кръв се изливаше от тялото му виеше му се свят не виждаше нищо.

Тупаникът свърши така внезапно, както и беше започнал.

Джез лежеше на пода и слушаше как стъпките на Ред се отдалечават.

Тишина.

Опита да се размърда, но не успя. Беше прекалено слаб. Сигурно имаше счупени кости.

Килимът под бузата му беше мек.

Стъпки — усилваха се с приближаването.

Ред изправи грубо Джез и го блъсна в стената отзад. Болката от изпочупените кости го остави без дъх.

Една дума в ухото му.

— Съблечи се!

Джез се опита да отвори подутите си устни.

— Не... не мога... да мръдна. Счупена...

Ред го пусна и тръгна нанякъде. Джез се свлече на земята.

Помъчи се да отвори очи. Лявото му беше залепнало, а образът пред дясното беше размазан от болката и кръвта.

Но все пак успя да съзре какво има на пода на няколко крачки от него. Това, което Ред се беше качил да вземе.

Чук и пирони. Главата му пламна в тревога, пронизана от болката и трънения венец.

Ред се върна. Държеше скалпела в ръка.

Шат-шат-шат неопреновия костюм, докато не се разпадна по пода около него.

Сега Джез беше само по долни гащи точно като жертвите си.

Ред приближи лице до лицето му.

— Значи мислиш, че си Месията.

Джез кимна.

Ред отвори пак уста и този път с думите му хвърчаха плюнки.

— Чудесно. По дяволите, тогава ще умреш като Месията.

Затегли го през двукрилата врата откъм кухнята в дневната. Затвори я. После хвана лявата му ръка и я изтегли настрана, докато не

я опъна успоредно на пода до едната страна на касата на вратата.

Пироните нямаше да се забият лесно в измазаните стени, но в дървената каса на вратата да.

С докосването на отворената длан с върха на пирона Ред усети напрежението ѝ. Той придържаше пирона с два пръста на лявата ръка, а с дясната издърпа чука.

Удари пирона с всичка сила и продължи, докато главичката му почти изчезна в дланта на Джез.

Джез пицеше и пицеше и пицеше.

Ред беше безмълвен и безпощаден в този момент, когато най-после убиваше.

Два пирона в дясната ръка. И после вдигна лявата му ръка нагоре, докато не докосна другата страна на рамката на вратата. Още два пирона и в тази длан.

Прехвърли един върху друг глезените му и през тях заби още два пирона, които разкъсаха ахилесовите сухожилия и навлязоха в дървото отзад.

Разпнат мъж с трънена корона на главата си.

През виковете на Джез се чуваха едва отронени думи. В началото бяха трудно различими, но после звучаха все по-ясно:

— Елї, Елї, ла'ма савах-та'ани? Боже мой, Боже мой! Защо си ме оставил?

Гърдите му се опънаха от напрежението да диша. Той вдигна поглед към своя убиец и прошепна последните си думи:

— Но след като всичко това се случи, книгите на пророците може и да се изпълнят.

Ред се наведе безстрастно към него и каза:

— И с Него разпнаха двама разбойници, единия от дясната Му страна, другия от лявата. — Свали от главата на Джез трънения венец. — Ти не си Божият син, Джез. Ти си долната отрепка, която издъхна до Него.

Домофонът изграчи в тишината. Ред отиде и вдигна слушалката.

— Да?

Гласът на Кейт отекна силен и задъхан в ухото му.

— Ред. Кейт е. Какво става?

— Качи се — отвърна той и натисна копчето за долната врата.

Тя изтърча нагоре по стълбите и щом го видя на вратата, спря на място.

— Исусе Христе, Ред. Ти си целият в кръв. Какво, за бога, се е случило? Къде е Джез?

Той отстъпи встрани, за да й направи път. Остави я за няколко минути сама с трупа на мъжа, когото беше обичала. Когато влезе вътре, я намери свлечена до стената в кухнята. Той се смъкна на пода до нея. Тя не помръдна, не се опита да се отдръпне от него. Знаеше, че той е направил това с Джез, но беше виждала и какво Джез беше вършил с другите. Можеше да си представи какво му е било на Ред през последните няколко мъчителни часа.

— Съжалявам, Кейт — й каза. — Не знаех, че е той. Не *исках* да е той.

Тя скри глава в рамото му. Ред усещаше как устните й се движат:

— Какво се случи? — попита.

Той я прегърна през рамо и облегна буза върху челото й. Беше му нужно много време, за да успее да й отговори.

— Ще ти разкажа в управлението — отвърна накрая.

Петък, 21 април 2000

Петното до прозореца на килията на Ред ставаше все по-голямо.

Той лежеше в леглото си, преплел пръсти под тила. Далечни гласове ехтяха из тунелите отвън и се сливаха с мислите, които бродеха из ума му.

Разпети петък. Повече от година беше минала, откакто бе отишъл с Кейт в Падингтън Грийн и се беше предал за убийството на инспектор Джеб Клифтън с единствената молба Кейт да остане по време на самопризнанията му.

Когато цялата история излезе на бял свят, той беше посетен от куп хора и всички му повтаряха едно и също: ти си действал в самозащита, имал си работа с психопат, направил си огромна услуга на обществото. Сюзан, Любецки и дори шефът дойдоха да го видят и всички си тръгнаха с празни ръце. Нямаше значение дали го молеха, ласкаеха или се опитваха да го изнудят. Всяка тяхна дума удряше на камък.

Адвокатът на Ред искаше той да не се признава за виновен, точка. Ред настояваше да се пледира вина, точка. Адвокатът непрекъснато променяше тактиката си, като предлагаше оправдателните варианти за временна невменяемост или състояние на афект. Ред остана непоколебим. Както и да въртеше и сучеше адвокатът му, позицията на Ред си оставаше същата — не бях временно невменяем и не съм бил афектиран. Убих го хладнокръвно и имах пълното съзнание за това, което върша.

Първият удар е най-дълбок. Първото убийство е най-трудно. След първата кръв всичко става все по-лесно и по-лесно. Ред беше разпитвал достатъчно убийци, за да го знае.

Той вече беше свършил с трудната част и му беше харесало. Затова приветстваше доживотната си присъда. Защото убийството на Джеб му беше доставило *удоволствие*. Той връщаше назад лентата отново и отново и всеки път усещането го заливаше със същата вълна на оргазмена енергия.

Силата на живота или смъртта. Веднъж дадена, не може да се отнеме. Веднъж употребена, става необратима.

Беше му харесало и съзнаваше, че това е лошо. Беше се превърнал в това, което беше презирал.

Властта на разума, способността да разграничаваш правилното от грешното е това, което отличава човека от останалите примати. Ред използваше този разум, докато още го имаше. Беше се изправил лице в лице с истината за себе си и тя го беше надвила. Така че по-добре да си подсигури място, където лудостта му може да бъде ограничавана.

Това ще го погуби, но поне той няма да погуби някой друг.

Така е по-добре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.